Freya NORTH

Confesiuni nocturne

„O dramă emoționantă care va figura, cu siguranță, în toate listele de bestselleruri." (*Eve*)

Romance

POLIROM

Roman distins cu Romantic Novel of the Year Award 2008

„O carte de care nu te poţi desprinde, căci materia ei este substanţa vieţii înseşi: dragostea, fidelitatea şi, mai presus de orice, prietenia."

Glamour

„De-a lungul întregii mele vieţi, romanele de dragoste au fost cele care mi-au dat puterea să merg mai departe. Şi am observat că în ultimul timp acest gen de literatură are mai mulţi cititori decât oricare altul. De la poveşti platonice la relaţii dezastruoase, de la drame istorice la aventuri contemporane, romanele de dragoste sunt la fel de diverse ca dragostea însăşi. Iar mie îmi place să trăiesc prin intermediul eroinelor mele, pentru că ele ajung să facă lucruri la care eu nu aş îndrăzni niciodată să mă gândesc."

Freya North

EDITURA POLIROM

www.polirom.ro

Foto copertă: © Lev Dolgachov/Dreamstime.com (montaj)

Freya North, *Pillow Talk*

Copyright © Freya North 2007
All rights reserved
First published in Great Britain in 2007 by HarperCollins
© 2008 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37;
P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

NORTH, FREYA

Confesiuni nocturne / Freya North;
trad. şi note de Mihaela Doagă. – Iaşi: Polirom, 2008

Freya NORTH

Confesiuni nocturne

Traducere din limba engleză și note
de Mihaela Doagă

POLIROM
2008

Freya North (n. 1967), una dintre cele mai îndrăgite și mai de succes autoare britanice de *Romance* ale momentului, a renunțat în 1991 la o bursă doctorală pentru a-și scrie primul roman, *Sally*. Patru ani mai târziu, cinci edituri se luptau să-i publice cartea, iar următorul roman, *Chloë* (1997), a pătruns instantaneu pe lista bestsellerurilor din *The Sunday Times*. De aceeași popularitate se vor bucura *Polly* (1998), *Cat* (1999), *Fen* (2001), *Pip* (2002), *Love Rules* (2005, în pregătire la Editura Polirom) și *Home Truths* (2006, în pregătire la Editura Polirom). Poreclită de presă „o Spice Girl a literaturii" datorită succesului său la public, Freya North a obținut în 2008 Romantic Novel of the Year Award pentru *Confesiuni nocturne*.

Protagonista acestuia, Petra Flint, este o tânără creatoare de bijuterii cu o viață nocturnă extrem de aventuroasă: știe întotdeauna unde pune capul pe pernă, dar niciodată unde se va trezi. Prietenii, colegii, ba uneori chiar și poliția o recuperează, îmbrăcată sumar, din parcuri, de pe scări de incendiu, de pe podeaua din bucătărie sau din baia unde construiește turnuri din suluri de hârtie igienică și nu rareori trebuie să-i îngrijească rănile, juliturile și vânătăile. Asta pentru că Petra obișnuiește să umble în somn, bântuită de coșmarul propriei copilării lipsite de dragoste. Trecutul nu este însă doar un izvor de probleme, ci și tărâmul fermecat unde a cunoscut prima iubire. Dar Arlo cel din urmă cu șaptesprezece ani, adolescentul rebel care cânta doar pentru ea în fața unei săli pline de spectatori, și profesorul Savidge, care suferă de insomnie și se izolează de lume în dosul zidurilor impunătoare ale unei școli particulare, să fie oare una și aceeași persoană? Și, dacă da, această reîntâlnire le oferă într-adevăr o a doua șansă?

În amintirea bunicilor mele,
buni Rennie și buni Net.
Mereu cu gândul la voi și
purtându-vă întotdeauna în inimă.

„La ceas de noapte, Dragoste, prinde-ți
inima de-a mea, ca amândouă
În somnul lor îngemănat s-alunge spaima."

Pablo Neruda, *Sonet de dragoste LXXIX*

Prolog

Ceva nu e tocmai cum ar trebui – am, așa, o bănuială. Dar cred că o voi ține bine ascunsă în timp ce îmi trag în picioare cizmele de cauciuc. Acum voi deschide ușa de la intrare și voi păși în noapte.

Sunt gata. Unde ar trebui să mă duc? Nu-mi amintesc exact. O să-mi aduc aminte într-o clipă. O să pun pur și simplu un picior înaintea celuilalt și o să mă încred în propriile forțe. O iau la stânga. Dacă merg instinctiv în direcția asta spre oriunde-ar-fi, înseamnă că ăsta e drumul cel bun.

Acum unde sunt? Îmi pare bine că mi-am luat cizmele de cauciuc. A fost o idee bună. A trebuit să scotocesc după ele, pentru că nu-mi aminteam când le-am purtat ultima dată. Nici nu mai știu când am petrecut ultima dată un weekend în afara orașului. Nu m-a luat nimeni într-o escapadă romantică. Nu că aș fi pretins așa ceva vreodată – nu mi-ar sta în fire. Ceea ce nu înseamnă că n-am visat la asta cu ochii deschiși.

Dar ajunge cu gândurile astea fără șir, trebuie să merg mai departe. Pe-aici. Pe-acolo. Nu mă simt foarte

bine. Mi-e cam frig și îmi simt picioarele – cumva ciudat.

Sper că îmi va răsări în față semnul care să-mi spună că am ajuns la destinație. Știu că filosofii ar spune că nu contează ținta, ci călătoria în sine – dar va trebui să fac un popas și să cântăresc lucrurile dacă n-ajung acolo în curând. Poate că am luat-o pe un drum greșit. Nu vreau să recunosc că, la drept vorbind, nu știu drumul, pentru că asta ar pune sub semnul întrebării destinația pe care, de fapt, nu mi-o amintesc câtuși de puțin. Ei bine, o să merg înainte în direcția asta. Mă dor foarte tare picioarele. Mi-e poftă de un baton de ciocolată. Mă simt destul de obosită acum. Ba chiar mi-e somn. Ceva o să mă trezească din uitare.

Nimic nu o trezi din uitare pe Petra Flint. A fost trezită din somn. De poliție. Se deșteptă tresărind, cuprinsă de panică; pentru o fracțiune de secundă crezu că orbise. De fapt, era întuneric beznă și ea zăcea întinsă pe pământ, cu fața în jos. Pe o suprafață nisipoasă, rugoasă și udă.

— Vă simțiți bine?

Petra își ridică puțin capul și privi în sus: deasupra ei se profilau siluetele a doi polițiști. Lumina aruncată brusc de o lanternă o izbi în ochi, astfel că își plecă iar privirea și fruntea în pământ. Era îmbrăcată în cămașă de noapte, purta cizmele de cauciuc, puse invers și se simțea stânjenită la culme. Îi era totodată neliniștitor de frig. Scuipă. Simțea un gust de iarbă și un scrâșnet ca de nisip în gură. Raza lanternei se clătină. La naiba. Poliția. Se chinui să se ridice, simțind c-o ia cu amețeală. Buimacă, își dădu totuși seama c-ar fi cazul să dea o explicație, pentru că polițiștilor nu putea să le

facă o impresie prea bună faptul că o găsiseră întinsă pe jos, îmbrăcată într-un tricou lăbărțat cu Snoopy și cu cizme de cauciuc în picioare.

— Vă simțiți bine? întrebă unul din polițiști, ajutând-o pe Petra să se ridice; brațul neclintit al legii o ținea neașteptat de blând.

— Oh, sunt bine, le spuse ea, pe un ton pe care și l-ar fi dorit convingător, dar era sigură că părea doar vinovat.

Se uită în jur. Nu reuși să recunoască nimic. Nu știa unde se află. Undeva într-un parc.

— Unde suntem?

Observă schimbul de priviri dintre polițiști. Nu voia decât să se ducă acasă. La căldurică. Să se bage în pătuc și să aibă parte de un somn mai liniștit. Ar fi mai bine să nu mai pună nici o întrebare în cazul ăsta, să lase polițiștii să o facă. Și, chiar mai bine, să le dea răspunsurile înainte ca ei să apuce să pună întrebările.

— Mă numesc Petra Flint, spuse ea clar și răspicat, și sunt somnambulă.

Oh, Doamne, a murit bunica. Țârâitul telefonului îl trezi abrupt pe Rob; primul lucru care-i veni în minte a fost bunica lui suferindă. Înhăță ceasul, observând, în timp ce ridica receptorul, că era aproape trei dimineața. Ascultă cu atenție, vag amuzat de cât de ușurat era să afle că e doar poliția. Bunica e bine, se gândi Rob, deși se întrebă dacă nu cumva cobise anticipându-i moartea.

— Da – Petra Flint, spuse el cu acel aer de nedumerire reținută al unui părinte care e chemat să discute cu dirigintele copilului, Petra e prietena mea. Da, se știe că suferă de somnambulism – deși de obicei ia

măsuri pentru a preveni ieşirile nocturne, se încuie în casă. *Unde* aţi găsit-o?

Trase nişte haine pe el, bombănind că, la naiba, se săturase. Găsi cheile Petrei şi le luă şi pe ale lui de pe poliţa de deasupra căminului, întrebându-se de ce persoanele somnambule nu aveau niciodată, în mod subconştient, inspiraţia să-şi ia cheile când se aventurau în noapte. În timpul unei escapade, Petra îşi umpluse buzunarele de la haină cu cepe. Altă dată luase cu ea telecomanda de la televizor, după ce, mai întâi, scosese bateriile şi le aşezase cu dichis pe masa de la bucătărie. În cele zece luni de când o cunoştea Rob şi în numeroasele ocazii în care ea umblase în somn, doar de câteva ori ieşise afară, în noapte, dar nici măcar o dată nu-şi luase cheile cu ea. Sau vreun ban. Sau telefonul. Şi, în timp ce conducea spre Whetstone, unde fusese chemat de poliţie, Rob conchise că, în această epocă a telefoanelor mobile, cabinele telefonice mai existau doar pentru somnambuli, oferindu-le un adăpost şi posibilitatea apelului cu taxă inversă până când sosea cineva care să-i ducă acasă. Totuşi, aceasta era prima dată când îl suna poliţia.

Expresia ei spăsită se poate să se fi datorat în egală măsură împrejurărilor şi cămăşii de noapte cu Snoopy. Rob se gândi că arăta chiar drăgălaş, aşa, pierdută şi stânjenită cum era. Dacă făcea abstracţie de cizmele ei de cauciuc şi urmele de pământ de pe bărbie.

— Petra, îi spuse, ridicând din sprânceană către poliţistul de gardă, oare la ce te *gândeai*?

Întotdeauna mă întreabă asta, îşi zise Petra bosumflată. Şi nu mă ascultă niciodată când îi spun că *nu* mă gândesc, că nu *ştiu* ce fac. Undeva, în adâncurile subconştientului meu, la care pur şi simplu nu am

acces când sunt trează, e limpede că am crezut, în momentul acela, că e o idee foarte bună.

Dădu din umeri.

— Mi-ai adus cheile?

— Da, zise el, vino.

Îi puse pe umeri jacheta lui de lână și își mușcă limba ca nu cumva să-i scape vreun comentariu la adresa cizmelor ei de cauciuc. Cu siguranță nu erau de la Pinder's, nu erau nici măcar imitații. Erau niște vechituri: tuburi diforme de cauciuc negru care îi veneau, în mod dizgrațios, până la jumătatea gambei dezgolite. Mâine avea să vadă lucrurile dintr-o perspectivă amuzantă. Acum era obosit și puțin iritat.

— Într-o zi o să te rănești, să știi, o avertiză Rob, înainte să pornească mașina.

Și în clipa asta mă dor picioarele îngrozitor, se gândi Petra, deși acum fiecare cizmă era pe piciorul care trebuia.

— Îmi pare rău, spuse, lipindu-și capul de geamul lateral al mașinii, convinsă, după zvâcnetul pe care-l simțea în tâmple, că era trează, nu-mi amintesc nimic. Nu știu încotro mergeam.

— Așa spui de fiecare dată, confirmă Rob. Te superi dacă nu mai intru? întrebă, oprind la puțin timp după aceea în fața apartamentului Petrei. Am o întâlnire cu niște clienți japonezi la prima oră.

— Îmi pare rău, se scuză Petra, târșâindu-și picioarele. Îmi pare foarte rău.

Rob se uită la ea, îmblânzindu-se puțin.

— E în regulă. Nu-i nimic, zise el. Noapte bună, Petra – și încuie naibii ușa de la dormitor.

Capitolul 1

Prima miercuri din martie avea să fie o zi neobişnuită pentru Petra Flint, dar vor trece şaptesprezece ani până să-i realizeze importanţa crucială. De obicei, zilele de şcoală erau de o monotonie fără greş, fiecare fiind porţionată în intervale de câte cincizeci de minute de educaţie de calitate. Reputaţia şcolii de fete Dame Alexandra Johnson şi poziţia sa de frunte în clasamente se baza pe faptul că absolventele sclipitoare şi bine-crescute obţineau rezultate bune la examene şi erau admise la Oxford şi Cambridge şi la alte colegii bune de rangul doi. Şcoala era situată pe o stradă rezidenţială, desprinsă din Finchley Road, la est de West Hampstead. Ocupa patru clădiri victoriene, unite oarecum la întâmplare, ale căror decoraţiuni de epocă se armonizau surprinzător de bine cu tablele, becurile Bunsen şi creaţiile îndrăzneţe ale elevelor. Toate membrele corpului didactic erau persoane pline de râvnă şi cu înalte standarde morale, iar obiectivul şcolii era deopotrivă să predea programa şi să le inculce fetelor o ţinută asemănătoare. Directoarea, domnişoara Lorimar, avea o vârstă nedeterminată, aducea puţin cu o bufniţă şi

sancționa cât ai clipi neascultarea sau dezordinea. Le inspira fetelor și cadrelor didactice deopotrivă un amestec de neliniște și respect. *Ad vitam paramus*[1], exclama ea adesea, la adunarea de dimineață sau pe culoare. *Ad vitam paramus.*

Petrei îi plăcea la școală. În ce o privea pe ea, domnișoara Lorimar nu avusese decât motive de laudă răstită. Petra nu era o inteligență excepțională, nici nu era agasant de populară, dar, având o fire liniștită și o atitudine prietenoasă, era agreată de profesori și colegi deopotrivă. Îi plăcea la școală pentru că aici putea uita de casă. Cu un an înainte, în ziua celei de-a paisprezecea aniversări a ei, fusese chemată în biroul domnișoarei Lorimar.

— Stai jos.

Petra se așezase. Rămăsese tăcută, privind-o pe domnișoara Lorimar, care citea cu mare atenție o scrisoare.

— Înțeleg că azi e ziua ta, spuse directoarea, și că lucrurile merg foarte prost acasă.

Flutură foaia de hârtie, care, observă Petra atunci, provenea din teancul de coli Basildon Bond albastru-deschis păstrate în sertarul scrinului din hol, de acasă.

— Mama ta mi-a dezvăluit care e situația cu tatăl tău.

Petra își lăsă privirea în jos, observând că ținea pumnii strânși.

— Voi comunica această informație în cancelarie, continuă domnișoara Lorimar, ca și cum s-ar fi referit la un caz de păduchi.

---

1. Pregătim pentru viață (în lat. în orig.).

Urmă o pauză în răstimpul căreia Petra își desfăcu pumnii și își făcu griji că unghiile ei nu erau tăiate îndeajuns de scurt, cum cerea regulamentul. Domnișoara Lorimar nu păru să observe.

— La mulți ani, spuse directoarea, tonul ei abrupt părând să contrasteze cu urarea.

Urmă o nouă pauză. Când domnișoara Lorimar vorbi din nou, tonul tăios fusese înlocuit de o neașteptată blândețe.

— Găsește-ți în școală refugiul de fiecare zi, domnișoară Flint, spuse ea. Aici poți fi fericită. Vom avea grijă de tine.

Și Petra a fost fericită la Școala de Fete Dame Alexandra Johnson și a simțit că exista cineva care avea grijă de ea, iar acum, la un an după divorțul părinților săi, acasă nu mai era un loc în care se întorcea cu inima îndoită.

În acea primă miercuri din martie, cele două ore de matematică, prima pauză și două ore de engleză fură date uitării cu dragă inimă de îndată ce domnișoara Lorimar intră țanțoșă în sala de curs a clasei a V-a secundare[1], după adunare.

— Am vrut să-i spun Grupul Operativ, răcni ea și nimeni n-avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea,

1. În sistemul britanic de învățământ, clasa a V-a secundară este ultimul an de învățământ obligatoriu, cuprinzând elevi de 15-16 ani (echivalentul clasei a X-a în sistemul românesc). La finalul acesteia, adolescenții pot opta pentru alți doi ani de pregătire a certificatelor de nivel avansat (*A-levels*), etapă cunoscută sub numele de clasa a VI-a (*Lower Sixth* și, respectiv, *Upper Sixth*), fie la o școală secundară, fie la un colegiu (*Sixth Form College*).

dar membrii consiliului director au considerat că denumirea e prea milităroasă.

Își îngustă ochii și pufăi de consternare. Douăzeci și opt de perechi de ochi se aplecară asupra tăieturilor și crăpăturilor din băncile vechi de lemn.

— Așa că o să-i spunem în schimb Ștafeta Pensionarilor. O dată pe săptămână, la ora prânzului, veți merge două câte două să vizitați o pensionară din cartier. Veți face una-alta prin casă, cumpărături și, mai ales, le veți ține companie.

Își plimbă privirea de jur împrejur.

— În societatea noastră, persoanele în vârstă au început să fie uitate, chiar considerate de prisos, spuse ea sumbru. E o rușine! Ele sunt stâlpii comunității noastre și avem multe de învățat de la ele. Și exact asta veți face și voi. Mulțumesc, domnișoarelor.

Se iscă un murmur spontan din rândul fetelor care abia așteptau să comenteze, dar o privire cruntă din partea domnișoarei Lorimar le amuți de îndată. La un gest de-al ei înspre ușă, în clasă intrară în șir mai multe persoane.

— Să-i întâmpinăm pe funcționarii de la Serviciile Sociale, care vă vor însoți astăzi. Vă veți întoarce la timp pentru ultima oră înainte de prânz – și pentru concert.

Concertul. Oh, da, concertul *rock*. Nobilii Sălbatici, formația alcătuită din elevi din clasa VI-a de la Școala Particulară pentru Băieți Milton din apropiere, urma să cânte în timpul pauzei de prânz în sala de spectacole. Ce zi neobișnuită între zilele de școală. De-a dreptul minunată, de fapt.

Petra era în tandem cu Darcey Lewis și mergeau la doamna McNeil, care avea optzeci și unu de ani și trăia singură într-un apartament din blocul de deasupra magazinelor de lângă stația de metrou Finchley Road.

— Nici măcar nu știam că locuiesc oameni acolo, zise Darcey.

— Doamne, cât ești de snoabă! exclamă Petra.

— N-am spus-o în sensul ăsta, spuse Darcey candid. Voiam să zic că nu m-am gândit niciodată să mă uit mai sus de McDonald's sau de chioșcul de ziare sau de magazinul de sendvișuri.

— E destul de impresionant, confirmă Petra, când ea și Darcey își lăsară capetele pe spate și observară arhitectura neașteptat de flamboaiantă și ferestrele elegant proporționate ale apartamentelor care străjuiau cu un aer de noblețe deasupra șirului de magazine vechi.

— Ce mai escapadă! șopti Darcey în timp ce doamna de la Serviciile Sociale le conducea în clădire. Să pierdem două ore împuțite de mate ca să stăm la povești cu o băbuță.

Lui Darcey îi pieri curând aplombul văzând holul sordid și urcând, șir după șir, treptele tocite.

— De ce obligați o persoană atât de în vârstă să locuiască aici, la cucurigu? trase Darcey la răspundere Serviciile Sociale.

— Doamna McNeil locuiește aici de douăzeci de ani, veni replica. Aici este casa ei și nu dorește să se mute.

Pereții erau acoperiți de pete de igrasie rămase în urma vreunui potop din vremuri de demult și de urmele și dârele pașilor unor persoane neglijente. Era un miros neplăcut în clădire: de mochetă umedă, de apartamente supraîncălzite care aveau nevoie să fie aerisite, arome subtile de fum de țigară, camfor, sobe vechi cu gaz, un iz grețos de lapte acru. Clanța de la ușa doamnei McNeil era prinsă cu un strat gros de

bandă adezivă, ale cărei capete se iţeau îngălbenite, fără a mai avea nici urmă de lipici pe ele.

— Nu vrea să ne lase s-o reparăm, le spuse doamna de la Serviciile Sociale fetelor, în timp ce bătea în uşiţa cutiei pentru scrisori.

— Pariez că miroase a pipi, îi şopti Darcey Petrei.

— Ţine-ţi gura, îi spuse Petra.

Doamna McNeil nu mirosea a pipi, ci a parfum de levănţică, iar apartamentul ei nu duhnea a lapte acru sau a naftalină. Mirosea a fum, dar nu de ţigară – ceva mai dulce, ceva mai rafinat. Ţigări de foi în culori vesele, se dovedi în curând. Era o femeie scundă, dar cu o ţinută dreaptă, cu piele translucidă, asemenea crepului şi vălătuci de păr argintiu prins într-un soi de coc.

— Salutare, domnişoarelor – vocea ei era puţin spartă, dar avea un accent cultivat şi un ton ce vădea siguranţă de sine –, poftiţi.

Intrară după ea târşâindu-şi picioarele. Camera de zi a doamnei McNeil era în neorânduială, dar părea destul de dichisită, în pofida vârstei şi uzurii mobilierului şi decoraţiunilor. O masă din lemn de culoare închisă şi scaune cu picioare în spirală se înghesuiau la un loc cu o canapeluţă îmbrăcată în catifea veche, verde-oliv, cu husa puţin şuie, un set de măsuţe care se completau mai degrabă din întâmplare decât potrivit vreunui plan iniţial şi o scrumieră înaltă din care se ridica, într-o spirală diafană, fumul de la o ţigară de foi subţire, trandafirie. Pe pereţi erau atârnate strâmb imagini din ţări străine, scăldate în lumina soarelui.

De jur împrejurul camerei, de-a lungul plintelor, se întindeau teancuri peste teancuri de cărţi, care se opreau cu toatele la aceeaşi înălţime. Petra se gândi că

aduceau cu niște saci de nisip, cu un dig în calea apelor, de parcă o protejau pe doamna McNeil și o țineau la adăpost între acești patru pereți. Sau poate că țineau șoarecii la distanță. Poate că pur și simplu covorul ros nu ajungea de la un capăt al camerei la celălalt. Petra se uită în jur; într-adevăr, nu ar fi fost loc pentru rafturi pe care să stea atâtea cărți. Iar pereții erau destinați acelor picturi ale unor locuri exotice și toride.

În acel moment, înconjurată de decenii de viață și atât de multă istorie personală, Petra regretă nespus faptul că ea, una, nu avea bunici. Luă mâna osoasă a doamnei McNeil, cu caligrafia sa de vene și tendoane și pete de bătrânețe, în amândouă mâinile ei.

— E o plăcere să vă cunosc, doamnă McNeil, spuse privind țintă în ochii palizi, parcă în acuarelă, ai gazdei lor. Eu sunt Petra Flint.

— Poți să-mi spui Lillian, Petra Flint, zise ea.

— Salutare, Lillian, zise Darcey tare și răspicat, aplecându-se spre doamna McNeil fără să fie nevoie. Eu sunt Darcey Lewis.

— *Tu*, drăguță, poți să-mi spui doamna McNeil, îi spuse Lillian acid.

Și astfel începu, între Petra Flint și Lillian McNeil, o prietenie care, deși avea să dureze mai puțin de trei semestre, a fost caracterizată de o profundă afecțiune reciprocă și avea să dăinuie îndelung în amintirea Petrei. În acea primă vizită, în timp ce Darcey se așeză pe canapeaua de catifea verde și începu să ronțăie biscuiți cu ghimbir, Petra se oferi să îi îndrepte tablourile doamnei McNeil.

— Eu n-am fost niciodată plecată din țară, spuse Petra. Vă rog, ați vrea să-mi povestiți puțin despre ele, în timp ce le îndrept?

— Să începem de aici, din Tanzania, spuse Lillian, fixând cu privirea un tablou. Am trăit acolo acum patruzeci de ani. Mi-a plăcut la nebunie. Aceasta este o vedere a muntelui Kilimanjaro în zori. Am stat lângă artist, la umbra acestui baobab – sau copac răsturnat – în timp ce o picta.

Apoi, de fiecare dată când Petra venea s-o viziteze, uneori și de două sau trei ori pe săptămână, picturile pe care le îndreptase erau din nou strâmbe. În mod invariabil, una era mai înclinată decât celelalte și aceea era cea despre care Lillian McNeil avea de gând să-i povestească în ziua respectivă. Darcey n-a mai vizitat-o prea des pe doamna McNeil după aceea. A pus-o pe Petra să jure că n-o va da de gol și s-a sustras de la Ștafeta Pensionarilor ca să meargă să ia prânzul cu prietenul ei la McDonald's.

După liniștea din apartamentul doamnei McNeil, Petra și Darcey nimeriră într-o agitație nebună când se întoarseră la școală. Întotdeauna se întâmpla câte ceva în sala de spectacole la ora prânzului, dar de obicei era, cel mai probabil, o întâlnire a cercului de dans sau a celui de teatru sau una din clase care făcea repetiție pentru o viitoare întâlnire. În istoria sa de o sută de ani, era prima dată când școala era pusă la dispoziția a cinci băieți și a arsenalului lor impresionant de instrumente caracteristice unei formații rock. Domnișoara Golding, profesoara de muzică, o făptură sensibilă pentru care până și Beethoven era puțin cam prea gălăgios, privea totul cu un aer de neliniște, ca și cum și-ar fi făcut griji pentru pianul ei și pentru timpanele fetelor. În timp ce ea se îndepărta de scenă, cu brațele încrucișate și fruntea încrețită, alte membre ale corpului didactic se învârteau printre fete, încercând să potolească forfota și zarva întregii adunări nerăbdătoare.

Abia când domnişoara Lorimar i-a prezentat pe membrii formaţiei elevele au tăcut şi s-au potolit.

— Aceştia sunt *prea* Nobilii Sălbatici, îi prezentă spiritual directoarea, bătându-i pe umăr pe solist şi baterist. Prima staţie: Dame Alexandra Johnson, urmează staţia: *Top of the Pops*![1]

Şi scoase un sunet tulburător de asemănător unui chicotit înainte de a aplauda energic. Fetele erau prea uluite ca să mai facă vreo mişcare, darmite să aplaude. Dar înainte să fi apucat domnişoara Lorimar să coboare de pe scenă ori domnişoara Golding să-şi astupe urechile, Nobilii Sălbatici atacară prima piesă din program şi pe parchetul lăcuit al sălii răsună bocănitul a trei sute de picioare încălţate cu conduri pe măsură. După doar câteva acorduri, fiecare membru al formaţiei avea propriul său fan club, în timp ce în rândul publicului se propagau ca un virus suspine de admiraţie: „Oh, Doamne, e de-a dreptul mortal!". „M-am îndrăgostit!" exclamau prietenele Petrei în timp ce ea aproba şi zâmbea cu gura până la urechi şi ţopăia alături de ele. „Doamne, *zău* că m-am îndrăgostit!"

Nu bombei nucleare! cânta Arlo Savidge în timp ce Jonny Noble ciupea frenetic corzile chitarei armonie, iar Matt punea punctul pe i izbind în tobe.

A guverna
înseamnă a asigura pacea,
nu a manipula.
E vremea să plecaţi la plimbare!
Spuneţi nu bombei nucleare!

1. Program de televiziune britanic, care promovează cei mai populari muzicieni ai momentului.

Fetele o luară razna şi majoritatea îşi propuseră să adere cât de curând la Campania pentru Dezarmare Nucleară. După ce toţi membrii formaţiei le mulţumiră, Jeremy îşi plimbă degetele de-a lungul clapelor pianului, îşi ridică fulgerător mâinile de pe claviatură pentru un plus de suspans şi izbi din nou clapele, stârnind un acord de o seducătoare disonanţă.

Încarceraţi pentru gândurile lor,
Închişi pentru convingerile lor,
Prinşi în lanţuri de intoleranţă,
Spiritele lor zboară.
Eliberaţi-i!
Eliberaţi-i!
Trebuie
Să îi eliberăm!

Fetele mai mari clătinau din cap, în timp ce hormonii şi preocuparea pentru nedreptatea politică le aduceau în ochi lacrimi reale.

— Eliberaţi-l pe Nelson Mandela, îi spuse Darcey Petrei, clătinând grav din cap.

Petra închise ochii cu un aer de rugăminte mută.

— Credeţi că bateristul ar vrea să mă elibereze de virginitate? întrebă Amy, iar colegele ei pufniră în râs şi o îmbrăţişară.

— Credeţi că tipul cu chitara cu alb şi roşu m-ar plăcea cu o fundă mare, roşie şi nimic altceva pe mine? întrebă Alice.

— Sst, sâsâi Darcey, începând să se legene. E una lentă.

— *Printre flori*, anunţă solistul, cu ochii închişi.

În timp ce Jonny atingea cu blândeţe corzile, Arlo îşi mângâia chitara. Cea mai suavă melodie învălui

mulţimea, când primele acorduri de la *Printre flori* au fost purtate de-a lungul sălii asemenea petalelor. Armoniile o cuceriră până şi pe domnişoara Golding, care îşi lăsă capul pe spate şi îşi exprimă aprecierea printr-un surâs sfios. Când Arlo începu să cânte, o făcu fără nota stridentă, americanizată, de pledoarie de la *Eliberaţi-i* şi *Nu bombei nucleare!*; de data asta, vocea lui era mai adâncă, desăvârşită ca tonalitate, încărcată de emoţie – simţeai că aceasta este vocea lui autentică.

O văd plimbându-se de una singură,
Într-un vis, printre flori,
Oh, de s-ar trezi,
Oh, de s-ar trezi
Şi ar vedea că aştept,
Şi ar vedea că aştept,
Că pe ea o aştept.
Se plimbă de una singură?
Este singură între flori?
Oare aş putea s-o trezesc şi să o iau
Şi să o iau cu mine între flori?
Din visul ei
În al meu,
Din visul ei
În al meu.

Cânta cu ochii închişi, ţinând microfonul atât de aproape încât uneori buzele lui îl atingeau. Arlo nu-şi deschise ochii decât atunci când soloul de pian îşi ţesea puntea romantică dintre strofe. Toate privirile erau îndreptate către formaţie, dar aţintite asupra lui Arlo, care n-avea ochi decât pentru una din fete.

Oare se uită la mine?

Nu, se uită la mine.
Aiurea, la mine se uită.

La mine, gândi Petra, *se uită țintă la mine. Nu-i așa? Salutare.*

— Din visul ei, îi cânta Arlo Petrei, în al meu.

Capitolul 2

În dimineaţa de după escapada nocturnă spre Whetstone Petra avea să audă din nou, pentru prima dată în şaptesprezece ani, *Printre flori*. Dar nu cântecul o trezi, ci telefonul.

— Unde eşti? E miercuri, la naiba – e rândul tău să deschizi, aşa că nu m-am deranjat să-mi iau cheile. Mobilul tău e închis. Ce naiba, Petra!

Recunoscu vocea: Eric. Se uită la ceas. Dormise până târziu şi totuşi se simţea epuizată.

— Nu reuşesc să dau de Gina sau Kitty, se plângea Eric puţin cam teatral, şi aştept de *secole*, la naiba.

— Vin imediat, am avut o noapte proastă. Ajung într-o oră. Scuze.

Petra aruncă plapuma la o parte şi se ridică rapid, ceea ce îi amplifică senzaţia de greaţă provocată de trezirea bruscă. Ţinându-se, la propriu, cu mâinile de cap, cu ochii mijiţi, se târî până la baie să facă un duş. Simţi o usturime. Uitându-se în jos, văzu că avea o julitură urâtă la genunchiul drept. Coji cu grijă bobiţele vâscoase de sânge uscat şi, curajoasă, îndreptă un jet de apă rece asupra rănii proaspăt dezvelite. Curăţându-şi

pământul de sub unghii, observă un fir de iarbă pe cale de a fi înghiţit de gura de scurgere. Simţi c-o ia cu frig. Detesta aceste amintiri tulburi ale nopţii dinainte. Se şterse, tamponându-şi cu grijă genunchiul, apoi îl dădu cu dezinfectant şi lipi cu blândeţe un plasture pe rană. Blugii i se păreau prea aspri la atingere, aşa că îşi trase pe ea o pereche de pantaloni vechi de trening, o bluză de trening şi şosete desperecheate şi încălţă adidaşii jerpeliţi pe care îi purta de obicei la lucru. Dar îşi muşcă buzele şi îşi strânse pleoapele, simţind un val fulgerător de durere în călcâi. Când îşi scoase adidaşii şi şosetele, observă băşicile de la fiecare picior; una se spărsese şi rămăsese doar carne vie, cealaltă era plină de lichid. Dacă încep să plâng acum, îşi spuse Petra, n-o să mai ajung deloc la lucru. Prostia naibii cu somnambulismul ăsta – oare încotro mergeam? Ce era în capul meu?

Îşi puse o bucată de vată la fiecare călcâi, lipită cu leucoplast, îşi trase în picioare şosetele, după ce le lărgise la gură, apoi îşi strecură în picioare o pereche de sandale. Sandale care ei îi plăceau, dar pe care Rob le numea „orori pentru lesbiene nemţoaice".

— Dacă m-ar vedea Rob acum, mormăi ea, aruncând un ochi în oglindă înainte de a porni spre atelier. Sper că e OK.

Eric simţi o fărâmă de compasiune pentru Petra când o văzu de departe, şchiopătând pe Hatton Garden. Îşi flutură mâna şi ea încercă să grăbească pasul. El schiţă gestul universal valabil pentru „Vrei o cafea?", la care ea răspunse înclinând din cap şi ducându-şi mâna la inimă, aşa că Eric se strecură în cafeneaua prin faţa căreia se plimbase şi, când Petra ajunse lângă el, îi puse în mână un cappuccino menit s-o liniştească.

— Scuze, spuse ea, și mulțumesc.

— Ești OK? întrebă Eric, luând de la ea cheile de la atelier, în timp ce se îndreptau spre Leather Lane.

— Da, n-am putut să mă trezesc, zise Petra.

— Știi, sandalele purtate cu șosete sunt de obicei o gafă de neiertat la oricine, în afară de copii, spuse Eric, ridicând arogant din sprânceană, dar sandalele de ratată purtate cu șosete albe desperecheate constituie o încălcare a ordinii publice. Gina o să se strâmbe de durere și Kitty o să te facă cu ou și cu oțet.

— Sandale de ratată? zâmbi Petra. Rob le zice „orori pentru lesbiene nemțoaice", mărturisi ea, privind chiorâș, cu un aer vinovat, la sandalele ei Birkenstock.

— Cunosc una sau două lesbiene nemțoaice, precizâ Eric, și, dă-mi voie să-ți spun, nu le-am văzut niciodată purtând șosete cu *așa ceva*. Astea sunt sandale de ratată. Sunt echivalentul de vară al pantofilor Nature Trek. Fără șosete sunt acceptabile. Dar cu șosete sunt de neiertat.

— Am niște bătături cumplite, explică Petra în timp ce Eric descuia ușa atelierului; intrară amândoi, aprinseră luminile și ridicară jaluzelele.

— Așa deci, te-ai urcat pe munte de aseară până azi?

— Poți să spui și așa, zise Petra încet. Am umblat în somn azi-noapte. Am ieșit pe stradă. Am mers aproape o milă. Încălțată cu cizme de cauciuc.

— Dumnezeule, exclamă Eric.

Se uită lung la ea.

— Ce ne facem noi cu tine?

În cei cincisprezece ani de când se cunoșteau, de pe vremea când erau amândoi studenți ai secției de design de bijuterii de la Colegiul Central St Martins,

ajunsese să distingă cele două expresii matinale ale ei, extrem de diferite. Cu chipul senin și luminos, după o noapte de somn netulburat sau ca astăzi, cu o față gălbejită, umbrită de un nou acces de somnambulism. Când locuiseră în aceeași casă ca studenți, Eric fusese singurul dintre colocatari care nu râsese pe seama ei și nu o tachinase, care considerase întotdeauna că era o acțiune cu totul involuntară și o problemă serioasă. Ceea ce nu știa Petra era că Eric obișnuia să-i proptească un scaun în ușă și că, dacă auzea că e împins din loc, se trezea, se ducea după ea și o conducea cu blândețe înapoi în pat. Îi aducea Petrei extrase din ziare pe această temă, îi cumpăra remedii din plante menite să dea o stare de liniște și să inducă un somn netulburat. Încercase să studieze când survin preponderent accesele sau când ating forme extreme sau când se răresc, dar deocamdată analiza sa nu reușise să scoată la iveală un tipar sau o motivație.

— Rob a venit să mă salveze, îi spuse Petra.

Eric își mușcă buzele înainte de a spune: „Ei bine, *asta* chiar e o contradicție în termeni".

— De fapt, m-au găsit polițiștii, explică Petra, și ei l-au anunțat pe Rob.

— Polițiștii, suspină Eric, dar asta mai degrabă pentru că avea o slăbiciune pentru bărbații în uniformă.

— Polițiștii? exclamă Gina, care tocmai intrase în atelier.

— Oh, la naiba, nu nemernicii de polițiști, se strâmbă Kitty, venind în urma Ginei, dar prinzând și mai puțin din conversație.

— Nu mai înțelegeți lucrurile pe invers, cum le prindeți, spuse Eric.

— Dar tu *ești* pe invers, pufni Kitty.

— Şi *chiar* am prins doar ultima parte din ce-ai zis, dragă, zise Gina.

Gina îşi aranjă cu grijă haina de caşmir pe un umeraş înainte de a o agăţa în cuier, atârnându-şi lângă ea geanta din piele întoarsă moale, marca Mulberry. Îşi înfăşură trupul zvelt într-un halat alb, imaculat şi îşi prinse părul cu o bentiţă lată de catifea. În schimb, Kitty îşi scoase şalul negru tricotat şi îl trânti pe spătarul unui scaun, îşi aruncă bocancii negri şi grei cu plăci de oţel la bombeuri şi îşi trase în picioare adidaşii vechi şi negri pe care-i lăsa la atelier. Abia când îşi prinse la spate coama de păr negru vopsit i se văzură ochii, conturaţi meticulos cu dâre îndrăzneţe de creion negru, machiaţi cu fard vânăt şi accentuaţi de un strat gros de rimel negru ca pana corbului.

Creatoarele de bijuterii Kitty Mulroney şi Georgina Fanshaw-Smythe împărţeau atelierul cu Eric şi Petra şi, de-a lungul anilor, cei patru formaseră o comunitate înfloritoare, fiecare referindu-se la ceilalţi sub titlul de „Atelierul de 3". Împărţeau întreţinerea, foloseau la comun uneltele şi echipamentul, contribuiau cu toţii la înzestrarea bucătărioarei, îşi divizau sarcinile şi îşi ofereau cuvinte de laudă la adresa muncii fiecăruia şi, totodată, sprijin în viaţa personală. Atelierul lor ocupa o parte din etajul al treilea al unei clădiri vechi de pe o străduţă îngustă situată între Leather Lane şi Hatton Garden. Deşi nu era o suprafaţă foarte mare, nu se călcau pe bătături. Dar ceea ce asigura cu adevărat succesul mediului lor de lucru erau diferenţele extrem de pronunţate dintre firile lor şi viziunile lor creatoare.

Kitty cea plină de tatuaje şi *piercing*-uri felurite, cu creion negru pe la ochi, preferinţa pentru haine negre şi excentrice şi păr de culoarea şi textura melasei crea, totuşi, bijuterii de o mare delicateţe şi feminitate: piese

filigranate superbe, dintre care două erau expuse la muzeul Victoria & Albert. Se încontra cu Eric, gratulându-se unul pe altul cu insulte și porecle – deși verificase în prealabil dacă îl deranja să i se spună Gayboy, iar ea era de fapt oarecum măgulită când el îi răspundea numind-o Jezebel. Kitty simțea totodată o subtilă fascinație pentru Gina, al cărei accent era la fel de îngrijit ca părul ei blond, tuns bob, ale cărei unelte erau într-o stare la fel de perfectă ca manichiura ei, refăcută săptămânal, al cărei colțișor părea la fel de ordonat și rafinat ca sfârșitul unui roman de Jane Austen. La rându-i, Gina simțea doar respect și o admirație aproape mistică la adresa fetei *goth* fără prea mulți bani din New Cross. Se minuna de imaginea tenebroasă, posomorâtă a lui Kitty, de aparenta ei independență în ceea ce privea dragostea, de lipsa ei de inhibiții în ceea ce privea sexul, de nonșalanța ei ingenioasă în ceea ce privea banii – ca să nu mai vorbim de chestiile fascinante pe care le putea face din piele neagră sau din orice material negru.

— D-alde mine găsești două la un penny în SW3[1], îi spusese odată Gina, dar tu, Kitty, *tu* ești unică. *Exotică.*

Ceea ce nu era însă câtuși de puțin previzibil sau plicticos erau creațiile Ginei: mari și solide, combinând modele tribale cu spirale și protuberanțe tipic moderniste.

— Ba numai previzibilă sau plicticoasă *nu* ești, protestă Kitty. Ai două fiice numite Harry și Henry – poți să fii mai cool de-atât?

---

1. Districtul SW3 din Londra, care cuprinde cartierele selecte Kensington și Chelsea.

— Dar astea sunt diminutivele de la Harriet şi Henrietta, spuse Gina.

— Dar tu le strigi Harry şi Henry şi asta aud oamenii când le văd urcându-se în Range Rover-ul tău de fiţe.

Eric Bartley, mai feminin decât oricare dintre ele, simţea că e de datoria lui să le dădăcească mai ceva ca o cloşcă. Le aducea prăjituri şi bunătăţi şi remedii din plante proaspăt descoperite şi el era cel care făcea cel mai des ceaiul, motiv pentru care se alesese cu porecla de „Domnişoara Ceainic". Dacă vreuna din fete părea abătută, o privea cu un aer grav şi plin de compasiune. Le cerea întruna sfatul: de la ce să aleagă între Clarins şi Clinique, la frecventele lui probleme sentimentale şi la ce să gătească în seara respectivă; de la culoarea vopselei de păr şi greutate, la întrebarea dacă ar trebui să citească *Grazia* sau *Men's Health*. Dar când lucra la modelele sale clasice, puternice, masculine, o făcea într-o tăcere absolută, alternând perioade îndelungate de extremă concentrare şi eficienţă cu accese de vorbărie agitată şi bârfe fără perdea.

Astăzi, toate privirile erau îndreptate asupra Petrei. Îşi spălase ea firele de iarbă din păr, lăsându-l să se reverse în bucle roşcate, lungi şi strălucitoare, îşi curăţase unghiile şi pantalonii de trening ascundeau leucoplastul de la genunchi, totuşi ceea ce o dădea de gol nu erau şosetele albe desperecheate şi sandalele Birkenstock, ci atitudinea ei. Toţi se obişnuiseră cu faptul că Petra e cea mai tăcută din cercul lor, dar în ziua aceea era anormal de palidă. Acest lucru îi umbrea trăsăturile oricum delicate; cearcănele adânci îi întunecau ochii de obicei strălucitori, de culoarea alunei coapte.

Era slăbuță, dar în ziua aceea părea fragilă. Deși hainele ei rareori ieșeau în evidență, acum arăta înfiorător.

— Petra dragă, te simți bine? întrebă Gina.

— Pentru că n-arăți prea bine. De fapt, arăți ca naiba, zise Kitty, dacă nu te superi că-ți spun asta.

— N-am dormit prea bine, replică Petra. Sunt bine acum. Doar puțin cam obosită.

— Rob? îl întrebă Gina pe mutește pe Eric, care clătină din cap.

— N-a fost din cauza lui Rob, adăugă prompt Petra. Rob e cel care mi-a venit în ajutor. Pur și simplu am umblat de nebună în somn, știți cum fac eu.

— A ieșit pe stradă, le șopti Eric celorlalte două. Se îndrepta spre Whetstone.

— Nici măcar nu știu pe unde vine Whetstone, spuse Gina, de parcă ar fi putut să fie la fel de departe ca Oceanul Arctic. Am crezut că te împleticești doar până în bucătărie și muți diverse lucruri sau te ciocnești de vreun perete ori vreo ușă.

— De obicei așa fac, spuse Petra.

— E ceva care să te lege de acel loc? întrebă Kitty sumbru. De Whetstone? O viață anterioară? Strămoși? O vrajbă de demult?

Petra zâmbi și clătină din cap.

— Atunci poate că de fapt nu mergeai, ci erai *condusă* într-acolo? sugeră în șoaptă Kitty.

— Pur și simplu umblu, răspunse Petra, dând din umeri. Nu știu încotro mergeam sau de ce, pentru că nu-mi amintesc. Dar m-au găsit polițiștii și Rob a venit să mă scoată din bucluc.

— Ai pățit ceva?

— S-a lovit, s-a învineţit, a făcut bătături, exclamă Eric, biata mieluşea! Uitaţi-vă cu ce e încălţată – asta e de nevoie, nu de frumuseţe.

— Sunt bine, sunt bine, spuse Petra, exasperată deodată de toată zarva. Sunt doar frântă. Şi furioasă pe mine însămi pentru că n-am mai ieşit în somn dintr-o clădire de câteva luni bune.

— De la incidentul cu ieşirea de incendiu? întrebă Eric, făcându-i complice cu ochiul.

— Oh, Doamne, exclamă Petra, acoperindu-şi stânjenită faţa.

— Ai scăpat dintr-un incendiu? întrebă candid Gina.

— Tu erai plecată în Bermude, Gina, mârâi Kitty. Petra stătea la un hotel, la ţară, unde se dusese pentru nunta prietenilor ei.

— Şi s-a trezit tremurând de frig, goală puşcă, în faţa ieşirii de incendiu, adăugă Eric.

— Şi singura cale de întoarcere era pe intrarea principală, continuă Kitty.

Gina rămase interzisă.

— Ce purtai azi-noapte în drum spre Whetstone? de-abia îndrăzni ea să întrebe.

— Cizme de cauciuc şi un tricou larg cu Snoopy, mormăi Petra, fără să-şi ia mâinile de pe faţă.

— Ei, tot mai bine decât nimic, spuse Gina blând, deşi expresia lui Kitty sugera că ea, una, n-ar zice aşa.

— Trebuie să fie ceva la mijloc, spuse Kitty. Whetstone, cizmele de cauciuc – nu crezi? Tarotul o să-ţi dea răspunsul. Am cărţile la mine – vrei să-ţi ghicesc?

— Dacă specialiştii în tulburări de somn nu pot să-mi spună de ce sufăr de somnambulism de când aveam opt ani, atunci nu prea cred că tarotul o să-mi

ofere răspunsul, spuse Petra. Nu după aproape douăzeci şi cinci de ani. Poate nu e nimic la mijloc, oricum. Poate că organismul meu pur şi simplu n-are stare. Sau creierul meu pur şi simplu nu se poate deconecta. Nimeni nu pare să ştie. E pur şi simplu – *chestia* mea.

— Dar cărţile vor şti cu siguranţă, spuse Kitty tenebros, jucându-se cu cercelul din nara ei dreaptă.

— Hai, spuse Eric, las-o să-ţi ghicească. S-ar putea să afli că vei întâlni un necunoscut înalt, brunet şi chipeş.

— Dar îl am pe Rob al meu cel înalt, brunet şi chipeş, protestă Petra şi ridică sfidător din sprâncene, văzând că Eric deja ridicase o sprânceană la rându-i.

Kitty făcu un gest de lehamite.

— Altă dată, atunci. Trebuie să mă întorc la brăţară.

Desfăcu dintr-o bucată de pânză moale creaţia la care lucra în momentul acela: spirale şi serpentine delicate din aur alb, asemenea unui model de caligrafie tridimensională, menit să fie purtat pe antebraţ.

— E minunată, exclamă Petra.

— Mulţam, zise Kitty sfios. Mi-aş dori doar să nu-i datorez atâţia bani furnizorului meu de pietre preţioase – chiar aş vrea rubinele acelea ca să le pun aici, aici, aici şi acolo.

— Cerceii aceia pe care i-ai făcut pentru galeria Tom Foolery or să se vândă ca pâinea caldă, o încurajă Gina.

— Sper, zâmbi Kitty şi se aşeză la masa de lucru.

— Azi e zi de Radio 2 sau de Classic FM? trase Eric de timp.

— Radio 2.

— Radio 2.

— Mi-e indiferent.

Şi toată lumea se apucă de lucru. Kitty tot pileşte, tinzând spre desăvârşire, în timp ce praful de aur se adună, sclipind ca o pulbere de vise, în săculeţul din piele de porc atârnat ca un hamac în poala ei, agăţat sub masa de lucru. Gina studiază cu atenţie turcoaze şi chihlimbar. Eric polizează şi şlefuieşte două verighete pe care tocmai le-a terminat, cu părul prins într-un moţ de fetiţă ca nu cumva să fie agăţat de roata polizorului.

Petra se întreabă de ce are energia să se apuce, de fapt. Are câteva comenzi de la Charlton Squire, bijutier şi proprietar al unei galerii, care îi percepe un comision substanţial la vânzare, dar îi asigură o rată mai puţin fluctuantă de câştiguri dându-i să facă bijuterii după modelele lui. Ia o gură de ceai. Începe să se simtă ceva mai în formă. Îi trimite lui Rob un mesaj cu textul `scuze pt aseara - 10x k m-ai salvat! sper sa ne vdm curand. luv u! p xxx`

Razele soarelui de primăvară pătrund prin ferestrele prăfuite ale atelierului. Eric arată atât de comic şi de adorabil! Kitty e aplecată deasupra mesei, extrem de concentrată, iar brăţara străluceşte în bătaia soarelui. Gina trezeşte argintul la viaţă izbindu-l cu putere, cântând odată cu radioul între două lovituri de ciocan.

Îmi place cântecul ăsta, îşi spune Petra şi fredonează în surdină. Studiază modelul lui Charlton, fixând foile pe peretele din faţa ei. Îşi alege uneltele. O nouă rafală de bocănituri din partea Ginei acoperă textul crainicului şi, când se opreşte din bocănit, următorul cântec pe care-l aude e unul pe care nu-l ştie, aşa că nu-i poate ţine isonul.

Dar Petra îl ştie.

Pe loc, Petrei i-a pierit somnul şi e cu atenţia încordată, simţind că e purtată din nou în acel moment de

acum şaptesprezece ani, din nou la şcoală, având din nou cincisprezece ani. Că retrăieşte acea stranie pauză de prânz care urmase primei întâlniri cu doamna McNeil, când un tip dintr-a VI-a de la Milton College, Arlo Savidge, cântase pe deasupra sălii de spectacole, ticsită de lume, doar pentru ea.

Cântecul care se aude este *Printre flori* şi melodia sa minunată, precum şi versurile suave, se revarsă din radioul comun până în adâncul sufletului Petrei.

Capitolul 3

Dar nu e vocea lui Arlo. Nu cred să fie. De fapt, sunt sigură că nu e. Vocea lui mi-a rămas întipărită în minte – deşi trebuie să mă chinuiesc să-mi amintesc cum arăta.

Arlo Savidge. Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu Arlo Savidge. Cine-ar putea să ştie? Nu mai ţin legătura cu nimeni din cei de la şcoală şi n-am mai primit veşti de la sau despre el după ce am plecat. N-a fost o iubire neîmpărtăşită – pentru că el nu m-a întrebat niciodată nimic, aşa că n-am avut cum să-i răspund şi, desigur, în realitate nu s-a întâmplat mare lucru. Dar *a fost* iubire, într-un mod delicat, straniu şi cu totul special. O iubire în care n-am schimbat nici un sărut, nici o atingere, cu atât mai puţin o declaraţie. Mai pură, probabil, decât orice relaţie fizică pe care am avut-o. Totul a rămas, în chip atât de desăvârşit şi de plin de dor, nerostit. Şi totuşi ne-am văzut, cu totul, nu mai mult de un an şi jumătate.

În timpul acelui cântec din pauza de prânz de la şcoală m-am simţit de parcă aş fi avut un reflector îndreptat asupra mea. Ca şi cum Arlo i-ar fi spus unui

tehnician de lumini nevăzut: vezi că e o fată dintr-a V-a, foindu-se în public cu prietenele ei şi, când o să cânt, o să cânt pentru ea, aşa că poţi să aprinzi reflectorul şi să-l fixezi asupra ei, ca să ştie. Ca să ştie ceea ce simt şi să simtă că e specială.

Iar cântecul lui era acea lumină şi am ştiut pe loc. Am simţit-o. Era ciudat şi nu ştiam încotro să mă uit; aş fi vrut să mă uit în altă parte, dar, desigur, nu puteam, pentru că eram fascinată. Îmi amintesc de ochii lui, deşi era acolo sus, pe scenă. Abia mai târziu am observat ce culoare aveau. Albaştri. Foarte albaştri. Ochii lui erau aţintiţi într-ai mei – chiar şi când îi închidea cuprins de emoţie, îi deschidea privind fix la mine. Nu şi-a dezlipit o clipă privirea de la mine, nu s-a uitat la nimeni altcineva şi cred că eu nici măcar n-am clipit. Şi îmi amintesc de silueta lui deşirată, de mânecile cămăşii lui albe de uniformă suflecate chiar deasupra coatelor, lăsând să i se vadă antebraţele puternice, frumos conturate, purtând semnul masculinităţii lui în devenire. I se vedeau muşchii încordându-se, în funcţie de câtă patimă punea în cântatul la chitară. Stătea acolo, cu picioarele uşor depărtate, dar relaxat, bătând tactul cu un picior, cu buzele lipite de microfon. Avea un păr frumos, îmi amintesc că la momentul respectiv mi-am spus că are un păr cool – privind retrospectiv, era frumos şi cool în stilul consacrat al băieţilor de liceu – à la Jim Morrison, atât cât să nu încalce flagrant regulamentul şcolar. Bucle şi onduleuri ciufulite cu dichis. Roşcat, mai degrabă decât blond.

Dar nu m-a atras el ca persoană. De fapt, nici măcar nu m-a atras Arlo – am sărit peste acest stadiu şi m-am îndrăgostit pe tăcute. A fi atrasă ar fi fost o

reacție prea frivolă la un cântec ce ți-e dedicat. Îmi amintesc că m-am îndrăgostit pe loc de el pentru că îmi cânta doar mie, pentru că, într-un fel, scrisese acel cântec special pentru mine. Iar vraja dintre noi trebuie să fi izvorât din faptul că el nu știuse că l-a scris pentru mine înainte să mă vadă în ziua aceea, iar eu nu știusem până atunci cum era să fii centrul în jurul căruia gravitează lumea cuiva. Cred că și el a simțit asta. Dar nu știu, pentru că nu mi-a spus-o niciodată, iar eu n-am întrebat.

Se plimbă de una singură?
Este singură între flori?

Dar vocea aceasta de azi nu e a lui Arlo. E cântecul lui, dar nu e el. Deși, fără îndoială, vocea lui trebuie să se fi schimbat în acești șaptesprezece ani, nu ar fi ajuns să sune așa. Se va fi îngroșat puțin, își va fi pierdut ceva din puritatea inițială, realitățile vieții își vor fi lăsat amprenta asupra timbrului său.

Oare ce s-o fi întâmplat cu Arlo Savidge?

Îmi amintesc că în timpul acelei pauze de prânz m-am simțit ametită, ca și cum mi s-ar fi tăiat respirația. Era ceva atât de incitant ca eu, o elevă de-a V-a, să devin centrul atenției unui băiat dintr-a VI-a. A fost, bănuiesc, lucrul cel mai romantic pe care l-a făcut vreodată cineva pentru mine. În decembrie, când am împlinit treizeci și doi de ani, Rob m-a dus la Claridges, dar ăsta n-a fost un gest romantic, ci unul de paradă; eram împreună de numai câteva luni. Și mi-a oferit un stilou de la Tiffany de Crăciun și trandafiri roșii de Sfântul Valentin. Dar toate astea sunt ușor de oferit dacă ți le permiți. Pe atunci, Arlo n-avea decât bani de

buzunar, dar a creat ceva frumos şi unic şi nepreţuit. Şi care să dăinuie.

Oare s-a întrebat vreodată, în aceşti ani, dacă mă plimb de una singură, dacă sunt singură printre flori? Rob mi-a trimis flori luna trecută după cearta cruntă pe care am avut-o când mi-a dat plasă, dar când le-am primit, mi-am băgat nasul în ele şi, inspirând parfumul lor ameţitor, am izbucnit în plâns. M-am simţit cumplit de singură între florile acelea.

Lucrurile par să meargă binişor acum. Sau, cel puţin, merg spre bine.

Dar poate că, ipotetic doar, lucrurile mergeau mai bine pe-atunci. Se spune că anii de şcoală sunt cei mai frumoşi din viaţa noastră. Oare sunt de acord cu asta? Oare e adevărat? E încă prea devreme să mă pronunţ? Dar mă gândesc la tot ceea ce am realizat, la mulţimea plină de culoare a colegilor, la excentricităţile profesorilor. Oare am mai făcut vreodată parte dintr-un amestec atât de viu şi plin de unicitate de atunci încoace? Purtam uniformă la şcoală – dar, deşi tineri şi încă în formare, fiecare se distingea prin ceva. Când am ajuns la facultate, ca studenţi, împărtăşeam cu toţii propria noastră uniformă neoficială, universală, care ne făcea uşor de confundat şi fazi. Delăsători, posaci, stresaţi şi faliţi. Nici măcar nu ştiu la ce facultate s-a dus Arlo. Poate e un zeu al rockului în America. Poate a lăsat baltă totul şi s-a făcut contabil. Poate e un muzician sărac lipit într-o cămăruţă din Clerkenwell. Sau poate e un familist de clasă mijlocie cu 2,4 copii. Poate că zvelteţea şi buclele s-au dus şi are burtă şi chelie. Nu ştiu. Dar cât de minunat e că muzica lui va dăinui veşnic! Ce moştenire frumoasă! E la radio. Se termină acum.

— Aceştia au fost cei de la Rox şi un hit de acum cinci ani, *Printre flori*. Minunat. Şi ne apropiem de ora prânzului, aşa că îi predăm legătura lui Annie pentru a ne prezenta ştirile şi vremea.

Aţi auzit? A fost un hit acum cinci ani. Unde oi fi fost atunci de nu l-am auzit? Nicăieri anume. Pur şi simplu a trecut pe lângă mine. Ciudat. Oare sunt chiar atât de lunatică încât să nu ştiu c-a fost pe primul loc în afurisitele de topuri acum cinci ani? *Am auzit* de Rox. Dar nu ştiam că au preluat cântecul lui Arlo. Mă întreb cum l-or fi descoperit. Oare mai sunt şi alte formaţii care îi preiau celelalte cântece? O fi devenit un compozitor extrem de popular? Oare de ce-mi bat capul cu chestiile astea, de fapt? Dacă mă gândesc bine, l-am văzut de atât de puţine ori!

Şcoala mea şi Milton College obişnuiau să colaboreze la activităţi cum erau corul, cercul de olărit şi clubul de teatru. N-am fost niciodată o fire destul de extrovertită ca să merg la clubul de teatru, iar corul era o chestie cam penibilă, dar eram foarte bună la olărit. În anul acela, în al doilea semestru – cel de după concertul din pauza de prânz – obişnuiam să merg pe jos cu Anna şi Paula la Milton College în după-amiezile de miercuri, la orele de olărit. Câţiva dintre băieţi ne-au întrebat dacă veniserăm pentru că aveam mâini dibace; eu am luat-o ca pe un compliment şi am zis că da – dar Anna şi Paula au considerat că era o aluzie şi au fost flatate şi le-au răspuns chestii de genul: Asta ştim doar noi şi vouă vă rămâne să aflaţi, băieţi.

Chiar aveam mâini dibace noi trei. Foarte dibace.

Paula şi Anna s-au orientat spre roata de olărit şi creau vase şi boluri minunate. Mie îmi plăcea să lucrez mai organic şi făceam urne uriaşe, care erau de fapt

vase cu incrustaţii supradimensionate, pe care le tot şlefuiam şi pe a căror suprafaţă strălucitoare întipăream semne mici şi îndesate, asemenea unor hieroglife. Petreceam ore întregi lucrând la ele. Pentru că era vară, domnul Cum L-o Fi Chemat mă lăsa să stau afară cu vasele şi uneltele şi atunci l-am revăzut pe Arlo. A venit înspre mine, traversând terenul de joacă, ca un trubadur în plimbare, ciupind corzile chitarei şi fredonând până când am zâmbit amândoi larg, uitându-ne unul la altul. Apoi s-a aşezat la o oarecare distanţă, cântând la chitară.

După aceea, în fiecare după-amiază de miercuri se întâmpla cumva să apară când apăream şi eu, cel mai des cu chitara după el. Nu mi-a mai cântat niciodată *Printre flori*. Nu de la cap la coadă. Nu cu versuri. Din când în când fredona şi cânta la chitară melodia, dar foarte delicat, strecurând câteva acorduri între alte melodii. Ne ţineam unul altuia companie în acele după-amiezi de miercuri, deşi nu vorbeam prea mult. L-am întrebat ce cursuri de nivel avansat îşi alesese. Nu-mi mai amintesc acum. El m-a întrebat câte cursuri de nivel mediu îmi luasem. Doamne, oare câte îmi luasem? Opt. Şi am trecut la şapte dintre ele. Mi-a povestit despre câţiva dintre profesorii ţicniţi de la el din şcoală. Eu i-am povestit totul despre doamna McNeil. Şi apoi nu l-am mai văzut până în primăvara următoare, pentru că în timpul semestrului de iarnă mi-am ales gravura. Şi, deşi trebuie că învăţa din greu pentru examene, îşi găsea timp în majoritatea zilelor de miercuri să ne vedem. Şi am reluat lucrurile de unde rămăseserăm.

— Ce mai face bătrânica ta? mă întreba el când stăteam amândoi fără să vorbim şi fără a face prea multă treabă.

Îi povesteam unele din istoriile pe care mi le spusese ea, unele din comisioanele nostime pe care mă ruga să le fac pentru ea. O dată şi-a închis ochii şi s-a strâmbat, eu l-am întrebat ce s-a întâmplat şi el a spus că aura mea era atât de strălucitoare încât îl dureau ochii, iar eu am aruncat în el cu un bulgăre de argilă şi el a izbucnit în râs. Cel mai des, însă, împărtăşeam scurte interludii de conversaţie în cadrul unei atmosfere altfel liniştite şi pline de râvnă. Eu eram cufundată în modelarea urnelor de lut şi el era adâncit în gânduri despre corzi şi acorduri de chitară. Pe terenul de joacă, în căldura ultimului său semestru petrecut la şcoală. Stăteam împreună, deşi eram de fapt la câţiva metri distanţă. Cu toate astea, eram cu siguranţă împreună, separaţi, dar uniţi, în micul nostru stup de creativitate şi afecţiune, în fiecare după-amiază de miercuri.

Şi acum eu fac bijuterii. Mă întreb cu ce se ocupă Arlo, pentru că odinioară compunea muzică. Şi, pentru prima dată după şaptesprezece ani, tocmai am auzit cântecul pe care l-a compus pentru mine. La postul naţional de radio.

Capitolul 4

— Domnu', se văicări Nathan, *domnu'*!

Tot spunea „domnu'" de un amar de vreme, dar domnu' nu părea să-l audă. Domnu' părea cufundat în gânduri, puţin distrat din cauza dimineţii luminoase de primăvară care strălucea dincolo de geam.

— Domnu'! Domnule Savidge! Domnia Voastră, domnu' Savidge!

Profesorul lui Nathan se întoarse în sfârşit spre el, ridicând din sprânceană.

— Chiar îmi place faza cu „Domnia Voastră, domnu' Savidge", Nathan. De fapt, băieţi, puteţi să-mi spuneţi cu toţii de-acum încolo „Domnia Voastră, domnu' Savidge". În regulă?

— Da, domnu' Savidge. Domnia Voastră.

— Nathan – cu ce te pot ajuta?

— Domnu', dumneavoastră aţi zice că ritmul este sufletul muzicii?

Arlo îşi privi elevul, incapabil să-şi reţină un zâmbet plin de afecţiune. Îşi aminti că, odinioară, era exact ca Nathan. Un băiat entuziast de paisprezece ani, dornic

să învețe, dar totodată vrând să adauge elemente din propria filosofie de viață programei aride. Doamne, ce zi minunată era. Și caldă.

— Vreau să spun, domnu' Savidge, Domnia Voastră, spuse Nathan. Ritmul este sufletul muzicii – nu sunteți de acord? repetă el, făcându-și profesorul să întoarcă privirea de la peisajul de afară. Dar, domnu', dacă scriem așa ceva la testul pentru GCSE[1], credeți că cei din comisie ne dau note mai mari?

Cei din comisie. Domniile Lor. Oftatul lui Arlo făcu loc unui nou zâmbet și el își concentră atenția asupra băiatului.

— Cred că examinatorii te-ar puncta mai bine dacă ai zice ceva de genul că ritmul este precum *sângele* ce dă viață muzicii, Nathan. Gândiți-vă la sânge, voi toți – cum pulsează, cum este pompat în vene. Dacă sângele nu mai este pompat – dacă nu ne mai curge prin vene – oare ce mai suntem noi?

Clasa rămase cufundată în tăcere.

— Haideți, frații lor, ce suntem?

Băieților le plăcea la culme când profesorul le spunea „frații lor".

— Pești? sugeră Lars.

— *Pești*? întrebă profesorul.

— Peștii au sânge rece, mormăi Lars, în timp ce colegii lui începură să chicotească. Nu-i același lucru?

— Nu, nu, nu, spuse Arlo, gândindu-se c-ar trebui oricum să-i ceară părerea domnului Rose, profesorul de biologie. Haideți, băieți, dacă sângele nu mai este

1. *General Certificate of Secondary Education* – diplomă obținută de elevii din Marea Britanie la sfârșitul școlii secundare, în urma acumulării unui număr de credite.

pompat în vene, atunci nu ne mai circulă în corp – şi atunci ce suntem?

Băieţii se uitau lung la el.

— Suntem morţi! spuse Arlo.

Se auzi un murmur, una sau două exclamaţii de încântare. Şcolarilor le place la nebunie cuvântul „mort".

— Aşadar, dacă ritmul este precum sângele ce dă viaţă muzicii, asta înseamnă că este în *inima* muzicii. Muzica are nevoie de ritm spre a insufla viaţă ascultătorului – nu credeţi?

Se lăsă tăcerea în timp ce douăzeci şi cinci de stilouri scriau cu râvnă în caiete, încercând frenetic să noteze cuvânt cu cuvânt ce spusese domnul. Dragul de Lars cu peştii lui, se gândi Arlo. Dar bietul Nathan, dragul de el – fusese pe drumul cel bun, doar că recursese la o metaforă greşită, puţin cam imprecisă în ceea ce privea anatomia specifică muzicii. Arlo se gândi la faptul că, deşi toată clasa îşi notase varianta sa rafinată asupra comentariului lui Nathan, comisia de la examenul de capacitate probabil o să-i decimeze.

— Dacă nu e în programă, nu există, murmură Arlo pentru sine, dar nu îndeajuns de încet încât să nu fie auzit de Finn cel veşnic plin de zel, aşezat chiar în faţa lui, care se apucă să noteze şi asta.

— Finn – nu încerca să reproduci chestia asta.

— Mă scuzaţi, domnule.

Arlo se uită la ceas. Încă cincisprezece minute până când turma avea să renunţe la ritm în favoarea activităţii de a izbi mingea de sălcii.

— Musorgski şi Marley, anunţă el, luând la rând rafturile cu CD-uri şi punându-i pe jar pe băieţi. Ei ştiau câte ceva despre ritm, spuse Arlo, punând discurile în aparat.

Ţinând telecomanda în dreptul buzelor, continuă:

— Rusul, Modest Petrovici Musorgski, a murit în 1881, iar jamaicanul, Robert Nesta Marley, a murit în 1981. Ascultaţi chestia asta.

Alese *Tablouri dintr-o expoziţie* a celui dintâi şi *Get Up Stand Up* a celui din urmă. Băieţii erau captivaţi; băteau din picior, băteau tactul cu stilourile şi liniile la marginea băncii. Ar fi renunţat cu dragă inimă la crichet ca să mai asculte puţin, dar se sună de pauză şi domnul Savidge scoase CD-urile şi le dădu drumul.

— Bravo, băieţi, le zise. Ne vedem când ne-ntâlnim.

Şi se întoarse la locul lui de la fereastră.

Din clasa pustie, Arlo privea la terenurile de joacă parcelate care se întrezăreau dincolo de întinderea peluzei îngrijite. Se gândi că nu era mare diferenţă între şcolarii în pantaloni albi de crichet care se vedeau în zare şi oile care păşteau de-a lungul terenurilor mlăştinoase din nordul ţinutului York, de jur împrejurul domeniilor pe care se afla şcoala. Aveau în comun înclinaţia stranie spre lungi perioade de repaus, întrerupte de accese subite de veselă zbenguială. Dar nici oile, nici crichetul nu-l pasionau pe Arlo. El era mai degrabă un iubitor al câinilor şi al jocului de tenis. Acum, de fapt, chiar i-ar fi surâs o partidă de tenis. Se uită la orar. Mai avea câteva ore libere până la cursul cu anul întâi, dar apoi doar vreo jumătate de oră stingheră în restul zilei şi nici o şansă în seara aceea, pentru că era de serviciu ca pedagog. Îşi strânse hârtiile şi cărţile în ghiozdanul vechi de piele din pricina căruia băieţii îl tachinau adesea şi o luă înspre clădirea principală.

În cancelarie dădu de Paul Glasper, care savura o ceaşcă de cafea, delectându-se cu plăcerile clandestine oferite de ziarul *Sun*.

— E numărul de azi, se lăudă Paul.

— Cine-a strecurat chestia asta înăuntru? râse Arlo.

— Unul din tipii care se ocupă de instalaţia electrică la clădirea Armstrong, spuse Paul.

— Se stă la coadă pentru a-l citi, se auzi vocea lui Nigel Garton din spatele unui număr din *Daily Telegraph*, care se potrivea mai bine cu statutul lui de şef al catedrei de fizică, şi eu sunt următorul la rând.

— Sunteţi incorigibili cu toţii, spuse Miranda Oates, care savura un biscuit digestiv şi un număr din revista *Heat*.

Arlo împunse revista cu degetul. Miranda se uită chiorâş la el.

— Găseşti mai multe ştiri internaţionale aici decât în chestia aia, replică ea, înclinând din cap înspre Paul şi ziarul *Sun*. Asta e o lectură esenţială, zâmbi ea. Mă ajută să ţin pasul cu *zeitgeist*-ul. Mă ajută să îmi înţeleg elevii.

— Aiurea! se auzi replica lui Nigel din spatele *Telegraph*-ului, în timp ce Paul o întreba pe Miranda dacă poate să răsfoiască şi el revista după ce termină ea.

— Doar o profă de engleză poate folosi cuvântul *zeitgeist* într-un asemenea context, se amuză Arlo, amestecând granule de cafea instant într-o cană relativ curată. Are cineva chef de tenis? Paul? Te tentează un meci?

— Sunt ocupat, spuse Paul, scuturând ziarul *Sun* şi desfăcându-l din nou.

— Fraiere, râse Arlo. Nige? Hai, un joc scurt, set şi meci. M-ai bătut măr săptămâna trecută.

— Şi mi-ar face plăcere să te bat din nou, dar trebuie să dau o raită până în Stokesley să mă tund.

— Domnule Garton, arăţi minunat pentru un profesor de fizică, îl tachină Arlo.

— Am o întâlnire, zise Nigel.

— Vin eu, spuse Miranda.

— Nu, nu vii, replică Nigel, oricât de mult m-ar tenta o partidă în trei. Dar încerc să nu mă culc cu colegele de catedră.

— Nu cu tine, idiotule, zise ea, cu *tine*, Arlo – vin eu să facem o partidă.

— Ooh, auzi la ea, mormăi Paul, care, după cum se părea, nu era atât de cufundat în ziarul *Sun* pe cât crezuseră ceilalţi.

Arlo îi zâmbi şi se prefăcu că se uită la ceas.

— De fapt, dacă mă gândesc bine, cred că o să mă duc şi eu cu Nigel la Stokesley să mă tund.

— Dar tu nici n-ai ce să tunzi, Arlo, exclamă suav Paul.

— Am mai mult decât tine, răspunse Arlo, trecându-şi uşor palma peste puful lui tuns periuţă. Asta înseamnă lung pentru mine. Efectiv pot să îmi pieptăn şuviţele peste părţile unde am început să chelesc.

— Ai şi tu o întâlnire? întrebă Paul.

Arlo scutură din cap.

— Ei bine, nu vii cu mine, protestă Nigel.

Paul surprinse expresia de pe chipul Mirandei, care spunea: „Vin eu la o întâlnire cu tine, Arlo", înainte ca ea să-şi bage din nou nasul în *Heat*, când îşi dădu seama că fusese observată.

— Miranda are un serviciu fantastic, îi spuse Paul lui Arlo.

— Cu altă ocazie, îi zise Arlo Mirandei. Vin cu tine la Stokesley, Nige.

Goneau pe un drum pustiu, de-a lungul căruia câmpurile întinse şi primăvăratice de pe partea stângă fură înlocuite curând de păşunile răzleţe din ţinuturile mlăştinoase, ivindu-se şi dispărând pe măsură ce înaintau.

— Ciudat, nu-i aşa? remarcă Arlo. Noi suntem profesorii, dar tot am impresia că chiulesc.

— Ar trebui să ieşi mai mult, îl tachină Nigel.

— Probabil, recunoscu Arlo. Doar că e atât de uşor să rămâi în incinta şcolii acum. Când m-am angajat, exploram regiunea de fiecare dată când aveam ocazia – rareori rămâneam în incintă dacă nu eram de serviciu. Acum, după patru ani, mă duc să mă tund sau merg o dată pe săptămână la bar, iau exact trei halbe şi un scotch şi cam asta-i tot.

— E o chestie ciclică, spuse Nigel. Am trecut şi eu prin asta. Dar am venit aici cu doi ani înaintea ta şi pot să-ţi spun că acum mă gândesc din oră în oră la următoarea ieşire.

— Cu cine te întâlneşti? întrebă Arlo.

— Se numeşte Jennifer, zise Nigel. Am cunoscut-o weekendul trecut, când am fost la Great Ayton. La Suggitts. Stătea în faţa mea la coadă la îngheţată.

— Ce papă-lapte, râse Arlo, stai să caşti gura prin magazinele de îngheţată aşteptând să pice o bucăţică bună.

— Dispari, spuse Nigel. E avocată. Era într-un grup, mergeau cu bicicleta şi făcuseră un popas la Suggitts. Ştii cum fac de obicei toţi plimbăreţii ăştia de weekend.

— Ei bine, spuse Arlo căzând pe gânduri, baftă.

— Nu mi-am mai pus-o de câteva luni, mormăi Nigel.

Se uită la Arlo, deşi ştia răspunsul.

— Tu?

— Nu, spuse Arlo, bănuind că Nigel ştia că trecuseră de fapt câţiva ani, dar nu îndrăznea să comenteze.

— Miranda Oates nu te-ar refuza, îi zise Nigel.

— Nu amestec munca şi distracţia, replică Arlo.

— Doar muncă, fără distracţie... ştii cum se spune, îl avertiză Nigel, oprind într-o parcare şi lipind un permis pe bord.

— Nu e genul meu, spuse Arlo.

— Cine e genul tău, atunci? întrebă Nigel, în timp ce se îndreptau spre frizerie. De când te cunosc, habar n-am cine e *genul* tău.

— Nu e chiar atât de simplu, răspunse Arlo, uşurat că ajunseseră.

După o jumătate de oră, erau din nou în maşină, Nigel cu părul lui scurt şi negru aranjat cu ajutorul cosmeticalelor pentru a-i da un aer de nonşalanţă *trendy*. Părul lui Arlo era tuns încă şi mai scurt, ceea ce conferea stil tunsorii fiind mai degrabă forma frumoasă a capului său, fruntea netedă, începutul lui de chelie discret, dar vizibil.

— Nu-mi vine să cred că mi-au luat douăsprezece lire pentru doar câteva minute în care m-au tuns cu miniforfecuţa pentru cai.

— Şi tunsoarea mea a costat tot douăsprezece lire – care au inclus uscarea cu *foehn*-ul şi o mulţime de pomezi pentru păr, râse Nigel.

— Şi arăţi minunat, dragule, declară Arlo sec. O să fie seara ta norocoasă.

Nigel se întoarse să-i facă cu ochiul şi maşina coti uşor, apoi el conduse cu mai multă atenţie prin Stokesley şi ieşiră din nou la drum liber.

— E o zi destul de plăcută de primăvară – dar asta e niţeluş cam prea optimist, comentă Arlo, în timp ce la radio se auzea *Summer in the City.*

Şi el, şi Nigel ştiau că vor avea de îndurat furtunile şi schimbările bruşte de temperatură din aprilie înainte de a începe cu adevărat primăvara, ca să nu mai vorbim de vară.

— Întotdeauna m-am întrebat ce-o fi însemnând, de fapt, o „lingură plină de dragoste", medită Nigel. Cred că s-ar putea să fie un fel de prăjitură. Sau o lingură de nuntă, ca acelea din Ţara Galilor. Sau poate o masă pentru săraci?

— Nu mai abera şi calc-o, zise Arlo. În ritmul ăsta o să pierdem ultima serie la prânz.

— Mie mi-e foame doar de Jenn, mârâi Nigel, înfierbântat.

— Obsedatule, râse Arlo. Hai, eu sunt lihnit.

Îşi continuară drumul, comentând cântecele difuzate la Radio 2, fredonând şi uneori cântând cu voce tare. Nigel începu să povestească o anecdotă interminabilă despre o fostă prietenă şi un curry, când, deodată, Arlo încetă să-l mai asculte, pentru că la radio se auzea *Printre flori.* Versurile pe care le ştia ca pe *Tatăl nostru.* Melodia care devenise refrenul vieţii lui.

— Îţi aminteşti de asta? spuse Nigel, dând mai tare şi fredonând ultimele acorduri. Nemaipomenit cântecul.

— Eu l-am compus, spuse Arlo încet.

Nigel râse.

— Şi eu am compus *Jumping Jack Flash.*

Arlo nu răspunse. Ce rost avea? Cântecul acesta era o parte integrantă din viaţa lui, dar dintr-o viaţă anterioară, atât de diferită şi de îndepărtată de viaţa pe care-o ducea acum...

Acum se auzea *Mr Tambourine Man.*

— Şi pe asta am compus-o, zise Nigel, ţinând isonul cu o voce execrabilă. Stai aşa, ăsta nu e Bob Dylan.

— Sunt cei de la The Byrds, explică răbdător Arlo. Dylan a compus-o. The Byrds au adaptat versurile şi au adăugat un solo de chitară acustică, iar eu am compus-o pe aceea dinainte.

— *Aceea dinainte*?

— Nu – cântecul dinainte. *Printre flori.*

— Desigur, spuse Nigel, concentrat pe activitatea de a coti în trombă pe aleea maiestuoasă a şcolii, trecând cu hurducături peste rampele de viteză şi intrând în parcare cu roţile patinând pe pietriş.

Opri motorul.

— Serios, spuse Arlo.

— Trebuie să ieşi mai mult, Savidge, zise Nigel, chiar trebuie.

Elevii de clasa a II-a ai lui Arlo gândeau cam acelaşi lucru în cursul acelei după-amiezi. Dar nu se plânseră. Nu le spusese nici măcar un cuvânt toată ora, doar îi privise cu un aer ciudat, în timp ce în încăpere răsuna muzica lui Beethoven. Concertul nr. 5 pentru pian. *Imperialul.* Dar, oricât de mult iubea Arlo muzica aceasta, în momentul acela n-auzea nici o notă. Şi, oricât de mult îşi iubea slujba, deşi stătea în faţa catedrei cu ochii aţintiţi asupra celor douăzeci şi doi

de băieți pe care-i avea dinainte, abia dacă îi vedea. Părea cu totul pe altă lume și, pentru câteva clipe, își dori să fie în altă parte – nu prins într-un moment din urmă cu cinci ani. Așa că se lăsă purtat încă și mai departe. Și se pomeni fermecat, într-o epocă în care avea jumătate din vârsta de acum, la șaptesprezece ani, pe când era în clasa a VI-a și compusese cântecul pe care încă îl considera cea mai bună dintre creațiile sale.

Printre flori. În ceea ce privește tema cântecului, Arlo riscase să fie luat peste picior de către colegii săi, dar melodia pe care o compusese era atât de desăvârșită încât compensa pe dată nota sentimentală nedisimulată a versurilor. Nu știa, de fapt, care fusese punctul de pornire. De obicei, cântecele pe care le compunea pentru formația lui erau inspirate de reacția sa pătimașă de adolescent la nedreptatea politică din întreaga lume și la educația lui tipică clasei mijlocii. Fără îndoială, *Printre flori* făcea notă discordantă cu *Sudoare în Soweto* și *Ceva nou pe frontul de vest* și *Viața într-o cutie de carton* – care deveniseră toate, rapid, adevărate imnuri la Milton College. Poate că faptul că studiase *Tess d'Urberville*[1] la cursul avansat de literatură engleză fusese o sursă de inspirație subliminală. Se îndrăgostise puțin de Tess, o văzuse prin ochii lui Angel, când pășea prin iarba fragedă și aerul încărcat de polen la Talbothays, atrasă de cântecul lui Angel, dar fără a avea noțiunea timpului sau a spațiului, adunând

1. Cel mai cunoscut roman al scriitorului englez Thomas Hardy (1840-1928).

cu fustele pânzele de păianjen de pe frunze în timp ce rătăcea prin explozia de culoare a ierburilor înflorite. Dar, în fond, Fata dintre Flori a lui Arlo era întru totul o închipuire. Reprezenta femeia pe care visa să o strângă pentru totdeauna în braţe într-o bună zi. Se gândea că, dacă îşi putea plăsmui astfel idealul şi îl putea transpune pe cele şase corzi ale chitarei, poate că avea să o atragă prin cântec, poate că avea să o aducă la viaţă.

Prietena lui de atunci era destul de frumoasă, dar nu-l inspira să compună. Îşi pierduse virginitatea cu prietena dinaintea acesteia, care îl făcuse să o dorească cu disperare, dar dragostea nu intrase în ecuaţie. Dragostea exista undeva, era sigur de asta, dar, chiar şi la şaptesprezece ani, Arlo îşi punea încrederea în viitor şi, pentru moment, îmbrăţişa (la propriu) realitatea că fetele de liceu urmau să constituie un interludiu agreabil în drumul spre adevărata dragoste. Arlo presupunea, destul de îndreptăţit, că anii adolescenţei ar trebui să fie vârsta căutărilor amoroase şi a relaţiilor sexuale chinuite. Avea sentimentul că anii de facultate aveau să-i ofere probabil plăceri trupeşti mai incitante şi una sau două relaţii serioase. Şi îşi închipuia că plimbarea printre flori în căutarea dragostei vieţii lui avea să aibă probabil loc între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani.

Lucrul la care nu se aştepta însă Arlo la şaptesprezece ani, în ziua în care formaţia lui fusese invitată să cânte în pauza de prânz la şcoala particulară pentru fete din apropiere, era să îşi descopere fata dintre flori abia îmbobocită. Nici nu bănuise că o puştoaică de cincisprezece ani avea să întruchipeze atât de desăvârşit fantezia pe care o cânta în *Printre flori*. Dar, după ce cântase despre Soweto unei mulţimi de şcolăriţe

care țopăiau la unison, făcându-le să își ridice mâinile deasupra capului și să bată din palme la *Nu bombei nucleare!* și să scandeze refrenul de la *Eliberați-i,* începură acordurile melodioase și suave de la *Printre flori.* Și apoi, în acea zi de miercuri, în luna martie, cu șaptesprezece ani în urmă, înconjurat de forfota și zâmbetele celor o sută cincizeci de școlărițe la vârsta adolescenței, Arlo Savidge dăduse cu ochii de Petra Flint și realizase într-o clipă că scrisese acel cântec doar pentru ea.

Lui Arlo chiar îi plăcea ora de pregătire a lecțiilor. Mai degrabă decât o pacoste care îi ocupa seara, era o oră și jumătate liniștită și care chiar îi folosea, un răstimp în care nici unul din băieți nu-l bătea la cap, pentru că se concentrau asupra temelor, spre a putea profita apoi la maxim de timpul rămas liber până la ora de culcare. De obicei, Arlo folosea acest interval pentru a corecta lucrări sau a-și pregăti cursurile sau a-i scrie mamei lui, eventual pentru a-și verifica situația financiară; uneori citea câte-o carte, alteori stătea pur și simplu fără să se gândească la nimic, iar câteodată medita la o mulțime de lucruri. Astăzi era una din aceste ocazii.

— Ce e, Troy? Nu, nu – poți să împrumuți stiloul meu.

Faptul că auzise *Printre flori* la radio în timpul pauzei de prânz i se păruse și mai straniu lui Arlo decât atunci când o lansaseră prima dată cei de la Rox, în urmă cu cinci ani. Părea atât de nefiresc ca el să o asculte la Radio 2, în mijlocul ținutului North Yorkshire, în timp ce se întorcea la școala unde preda, după ce tocmai fusese să se tundă. Nu-i luă în nume de rău lui Nigel

fusese să se tundă. Nu-i luă în nume de rău lui Nigel faptul că nu-l crezuse. Lui Nigel nici nu i-ar trece prin cap că spunea adevărul. De ce să-i treacă? Cine mai are cântece care se difuzează la postul național de radio, dar predă muzica la o școală particulară pentru băieți din North Yorkshire? Pentru Nigel fusese doar un schimb obișnuit de ironii; la urma urmei, membrii catedrei făceau asta întruna, părând ei înșiși niște școlari întârziați: luându-se peste picior fără milă, făcând haz, spunând nerozii, încercând să-l prindă pe celălalt pe picior greșit.

— Lars – dă-i înapoi calculatorul lui Nathan, te rog. Haideți, fraților.

Oare se răsfăța meditând la propriul său cântec? se întrebă Arlo. Era o insultă la adresa lui Bob Dylan – cel mai important cantautor din toate timpurile, după părerea lui Arlo – că în acea după-amiază uitase cu atâta ușurință de *Mr Tambourine Man*, lăsând să i se deruleze în minte, la nesfârșit, propriul cântecel, compus la numai șaptesprezece ani? Sau că îl ignorase cu desăvârșire pe Beethoven? Versiunea de la *Printre flori* care îi răsuna neîncetat în minte era, desigur, propria sa versiune, nu cea preluată de Rox. Nu-l deranja interpretarea lor – și îi aducea bine-venite drepturi de autor în fiecare an. Nu prea-l impresiona îmblânzirea de către cei de la Rox a elanului acustic imaginat de el într-o duioasă baladă rock, dar înțelegea de ce casa lor producătoare încurajase această abordare. Suna mult mai mult a *Top of the Pops* – unde și ajunsese cu cinci ani în urmă. Iar propria sa versiune, așa cum o concepuse și o compusese, așa cum o cântase întotdeauna, avea, cel mai probabil, o oarecare notă introspectiv-adolescentină. Nu era destul de comercială. Nu era

destul de cuceritoare. Arlo realiză că nu o mai cântase de fapt de câţiva ani buni. Compusese între timp alte chestii. Nu că ar fi cântat prea multe dintre ele. Şi, deşi ştia pe de rost *Printre flori*, se îndoia că avea o să mai cânte vreodată cu voce tare. Era pângărită acum, fusese mistuită de flăcări.

Dar totul fusese altfel atunci când o compusese, cu mai mult de zece ani înainte să o preia cei de la Rox. Îi era dragă persoana care fusese pe vremea aceea. Entuziasmul, naivitatea, energia şi optimismul în ceea ce privea viitorul: în ceea ce privea Viaţa, misterul Dragostei.

Petra Flint.

La naiba.

Iată o persoană la care nu se mai gândise de o bună bucată de vreme.

Arlo se uită de jur împrejurul clasei, de parcă tocmai ar fi vorbit cu voce tare, dar băieţii erau aplecaţi deasupra băncilor.

— Finn, nu-ţi mai roade mâneca.

Când cei de la Rox lansaseră prima dată cântecul, scuturându-şi şuviţele bogate şi adoptând în general un aer profund şi plin de semnificaţii la *Top of the Pops*, Arlo se gândise fugitiv la Petra, se întrebase dacă urmărea programul, dacă auzise cântecul, dacă îşi amintea de melodie şi de el. Dar cu cinci ani în urmă avusese atâtea alte lucruri pe cap, că nu se simţise în stare să mediteze prea mult asupra acestui subiect.

Acum se gândi la ea, totuşi. În timpul orei de pregătire a lecţiilor. Petra Flint. Muza sa fără voie şi cea mai frumoasă fată pe care o văzuse până atunci; întruchiparea temei cântecului, care îi apăruse din senin

dinainte în ziua în care Nobilii Sălbatici cântaseră la şcoala ei. Oare ce s-o fi întâmplat cu Petra Flint?

— Nathan, dacă mai arunci o singură rezervă de cerneală în Troy, nu mai pupi permis de ieşire.

Petra Flint a devenit probabil artistă sau casnică, conchide Arlo, revenind abrupt în prezent. Şi iată-l pe el, la treizeci şi patru de ani, aşezat într-o sală de lectură cu lambriuri de stejar, într-o şcoală datând de mai mult de trei sute de ani, supraveghind douăzeci de băieţi la vârsta adolescenţei, care se luptau cu temele şi oboseala şi plictiseala şi dorinţa de a fi pur şi simplu băieţi. Îi privi. Semănau cu o ceată de terieri zburliţi care ar fi preferat să se fugărească gălăgioşi pe terenul de joacă. Încercă să se privească prin ochii lor. Unul din profii ceva mai de gaşcă, gândi cu o umbră de satisfacţie: cu cercelul lui de aur, gustul incitant de variat în materie de muzică, înjurăturile care-i mai scăpau din când în când, faptul că avea pe antebraţ un tatuaj pe care băieţii îl întrezăriseră, dar nu-l văzuseră niciodată în întregime, faptul că le spunea „fraţilor", că, atunci când era întrebat, recunoştea că da, încercase anumite droguri în anumite momente din viaţa lui. Nu-l întrebaseră însă niciodată despre sex. Păstrau acel subiect ca pe o provocare – preferând să-şi disimuleze întrebările sub masca unei false inocenţe şi să-şi adreseze întrebările membrilor de sex feminin ai catedrei. Puşlamalele. Sau poate că nu-l întrebau pentru că nu emitea genul acesta de semnal. Poţi să-l întrebi pe domnul Savidge, Domnia Sa, despre muzică şi droguri şi tatuaje pentru că se pricepe la chestii de-astea. Dar să nu-l întrebi despre sex, pentru că nu mai face sex.

Şi dacă l-ar întreba cumva, ce le-ar spune? Că alesese abstinenţa din motive personale? Şi că aşa stăteau

lucrurile de cinci ani încoace? Oare scuza asta o să i-o servească Mirandei Oates dacă va continua să-i facă avansuri? Arlo se gândi la Miranda Oates, cu fundul ei bombat, balcoane faine, cu o predilecție pentru nuanțe închise de ruj și pentru a-și expune picioarele și cu un interes vădit față de persoana lui. Și se întrebă dacă nu era pe undeva trist, poate chiar puțin îngrijorător, faptul că se gândea la modalități ingenioase de a o duce cu vorba când, odinioară, ar fi fost încântat să se culce cu ea, ba chiar să iasă cu ea fără teamă.

— Ajunge, exclamă deodată cu voce tare, iar băieții interpretară exclamația drept un semnal că ora de pregătire a lecțiilor se încheiase și o tuliră din încăpere cu nu mai puțin de cinci minute mai devreme.

Capitolul 5

În ciuda drumului pe care-l făcuse până la Whetstone cu noaptea-n cap pentru o cauză nobilă, întâlnirea lui Rob cu japonezii decursese bine. Petra era foarte obosită după ieşirea din noaptea trecută, dar, deşi singurul lucru după care tânjea era să se culce devreme, îl sunase şi se oferise să gătească pentru amândoi, la el sau la ea. El îi propusese să se întâlnească în oraş. Pregătindu-se să iasă, se întrebă de câteva ori de ce făcea un lucru pe care nu voia să-l facă, de ce nu lenevea pur şi simplu acasă, ronţăind te miri ce în timp ce se uita la *Casa de vis*. Dar îşi răspunsese prompt că relaţia ei cu Rob dura doar de zece luni şi nu era momentul să se culce pe-o ureche. În plus, Rob rareori o invita să socializeze cu colegii lui, deşi el ieşea adesea. Aşa că ar trebui să se simtă onorată, îşi spuse. Şi, la naiba, n-ar trebui să lase somnul – sau lipsa de somn – să-i controleze viaţa. Zăbovea în baie, înfăşurată într-un prosop, întrebându-se ce ţinută ar putea să poarte care să fie adecvată pentru o seară în oraş cu Rob şi ceata lui, dar totodată comodă. Zgârietura de la genunchi era încă prea proaspătă ca să

poată scoate leucoplastul, iar pentru călcâiele ei roase avea nevoie de pantofi decupați în spate. Dar nu sandalele Birkenstock, se gândi Petra, nu într-o seară atât de importantă pentru Rob – ar fi oripilat. Se hotărî să-și ia papucii, pentru că nu prea arătau a papuci; de fapt, unele persoane purtau încălțări asemănătoare pe post de pantofi. O pereche de papuci ușori fără toc dintr-un fel de împletitură de plastic de fițe, împodobită cu paiete și mărgele. Va trebui să poarte șosete sau dresuri pentru că, de bună seamă, nu putea să lase să i se vadă călcâiele, cu sau fără leucoplast. Detesta orice atrăgea atenția asupra ei. Iar atunci, pentru o clipă, se detestă încă și mai mult pentru accesele de somnambulism.

— La naiba, dacă n-aș fi umblat în somn, acum aș putea să mă împleticesc în sandale cu toc. Nu c-aș avea așa ceva, mormăi pentru sine, încovoindu-se în fața oglinzii. Șosete trei sferturi și papuci. Zău așa!

Dar pantalonii ei negri pescărești acopereau marginea compromițătoare a șosetelor, iar șemizeta simplă, neagră, combinată cu un jerseu decorat discret cu mărgele, desăvârșea ansamblul într-un mod ce o surprinse plăcut. Anticearcănul ajută la ascunderea pungilor de sub ochi, iar rimelul dădu un plus de volum ochilor ei obosiți. În metrou, se felicită pentru ingeniozitatea ei: nimeni nu se întoarse să se uite la ea și nici nu observă vreunul ce avea în picioare.

— Și iat-o pe Petra, anunță Rob, în timp ce se apropia de masa lui într-un bar aglomerat din Soho, care – Dumnezeule mare! – e în papuci.

Deși era în picioare în timp ce toți ceilalți stăteau jos, se simți deodată mică și stânjenită. Doi dintre

colegii lui Rob se uitară fascinaţi înspre picioarele Petrei, două dintre colegele lui le studiară cu un aer de compătimire, în timp ce priveau cu coada ochiului propriile lor încălţări elegante.

— Am bătături! dădu Petra din umeri, încercând dă adopte un ton vioi, de glumă.

— Sunt drăguţi, spuse una din fete cu jumătate de gură.

— Ai grijă să nu te calce pe picioruşe vreunul din huliganii ăştia, mormăi împleticit cealaltă.

— Ce faci, iubito? întrebă Rob, trăgând-o pe Petra înspre el ca să-i aplice o ştampilă cu damf de alcool şi punându-i mâna pe fund.

— Bine, bine, spuse Petra, conştientă de faptul că ceilalţi bărbaţi priveau fascinaţi mâna lui Rob, care rămăsese lipită de fundul ei.

Nu mai era nici un scaun liber.

— Mai adu un rând, iubito, spuse Rob, şi poţi să stai pe genunchii mei.

— Adu *tu* băuturile, Rob, neisprăvitule, spuse femeia care descrisese papucii Petrei ca fiind drăguţi. Vino, n-ai fundul prea mare, putem să împărţim un loc.

Şi se trase pe marginea scaunului, făcându-i loc Petrei.

— Mulţam, spuse Petra. Eu sunt Petra.

— Ştiu, spuse ea. Eu sunt Laura. Sunt colegă cu Rob. Ca toţi cei de faţă – ne cinstim pentru că le-am făcut impresie bună japonezilor.

— Noroc, spuse Petra, deşi nu avea un pahar cu care să ciocnească.

— Adu-i fetei ceva de băut! îl somă Laura pe Rob, care îşi azvârli braţele în lături, semn că se dă bătut, şi se îndreptă spre bar.

— Oh, Doamne, spuse Petra, încercând să-l privească tandru, pare c-a luat cam mult la bord.

— La fel sunt toţi, toţi au luat cam mult la bord, spuse cealaltă fată, aplecându-se spre ea, în timp ce fetele sunt doar puţin mai binedispuse.

Petra se întrebă dacă să ridice paharul în cinstea acestui fapt, dar, cum nu avea un pahar, putu doar să rânjească şi să aprobe din cap, pe când celelalte femei dădeau pe gât paharele de şampanie. Ea, una, nu se omora după şampanie sau după locurile unde se servea vin. Prefera să bea vodcă şi apă tonică în baruri cu o atmosferă intimă. Locul acesta era arhiplin, dar îţi întorcea ecoul şi nu era sigură că îi plăcea ambianţa, mulţimea zgomotoasă de bărbaţi îmbrăcaţi la costum şi femei pe tocuri care se lăudau şi flirtau; un amestec de bani, fum de ţigară şi râsete arogante. Se simţea intimidată şi chestia asta o irita. Totuşi, când Rob se întoarse cu o sticlă de şampanie, dar aducând şi un pahar de vodcă şi apă tonică pentru Petra, ea îşi impuse să nu mai fie atât de mărginită şi de critică.

Luă o gură de vodcă şi zâmbi stângaci, în timp ce Rob şi colegii săi vorbeau despre lucruri pe care nu le înţelegea şi oameni pe care nu-i cunoştea. Se trezi notându-şi în gând să nu uite diverse lucruri: să plătească facturile, să ia legătura cu cei de la bancă, să-şi sune tatăl – şi pe maică-sa. Trecuse o veşnicie de când vorbise cu vreunul din ei, darmite să-i vadă. O să încerce să facă aşa încât să-l viziteze pe unul sâmbătă şi pe celălalt duminică. O să-l ia şi pe Rob. În ultimele zece luni, maică-sa îl întâlnise doar de vreo două ori, iar taică-său doar o dată. Îi aruncă o privire lui Rob, care se aprinsese uşor la faţă din cauza euforiei şi efortului din ziua respectivă şi vorbea tare şi repede

din cauza alcoolului și a bunei dispoziții. Îi stătea bine în costum, își zise ea, și nu era plăcut să-l vezi în elementul lui, în centrul atenției colegilor, depănând anecdote exagerate și detalii tehnice despre ziua de lucru care tocmai se încheiase? În momentul acela, Petra simți un val de ranchiună la adresa lui Eric, a lui Kitty și a Ginei, care nu fuseseră prea subtili în a-și exprima îndoielile în ceea ce-l privea pe Rob. Mai ales Eric. Și Kitty. Gina ceva mai puțin.

Și totuși, iată cum mă acceptă gașca lui Rob, se gândi Petra – Laura și cealaltă fată care mă tot descoase despre relația noastră, tipul ăla cu cămașa udă care mă întreabă despre negustorii de diamante, celălalt care îmi face cinste cu încă un rând de vodcă și apă tonică. Dacă Rob n-ar fi fost stresat și cu toane în ziua aceea când ne-a vizitat atelierul, poate că gașca mea s-ar fi dovedit mai înțelegătoare. Și probabil că nici eu n-am ușurat situația – împărtășindu-le neliniștile și grijile mele absurde. Se cam pripesc cu criticile cei din Atelierul meu de 3. Pariez că ei n-ar fi spus că papucii mei sunt drăguți.

Petra încercă cu greu să-și rețină căscatul.

— Te ținem trează după ora ta de culcare? o tachină unul din bărbați.

— Ce-i drept, pari cam obosită, comentă Laura.

— N-a dormit jumătate din noapte, spuse Rob.

— Aaahhh, îl înghionti unul din colegi.

— Nu chiar, râse Rob. Prietena mea se ține de tot felul de blestemății noaptea – dar asta n-are nimic de-a face cu mine.

— Uneori umblu în somn, mormăi Petra, sperând că așa o să fie scutită de detalii.

— Ieri – Doamne, azi-dimineaţă în zori, povestea Rob, primesc un telefon de la poliţie, care mă întreabă dacă o cunosc pe o anume Petra Flint, dacă posedă o pereche de cizme de cauciuc şi un tricou cu Snoopy şi dacă există posibilitatea ca ea să fi mers pe jos până în Whetstone într-un acces de somnambulism.

— Glumeşti, spuse Laura, îndreptându-şi compasiunea înspre Rob, spre dezamăgirea Petrei.

— A fost oribil, spuse repede Petra. De-asta şi port papucii – din cauza bătăturilor.

— Nu-i bai, măcar avea ceva pe ea, spuse Rob, ridicând paharul în direcţia Petrei şi făcându-i cu ochiul.

Oh, Doamne, nu, te rog, Rob.

Dar şampania îi dezlegase limba lui Rob, care captivase atenţia publicului şi căruia nu-i displăcea rolul de bun povestitor.

— Când am luat-o cu mine în Hampshire să o prezint alor mei, a intrat în dormitorul lor, a aprins lumina, a deschis uşa de la dulap, a căutat ceva pe-acolo şi apoi a ieşit.

— Rob!

Dar Rob se oprise doar spre a spori suspansul.

— Goală puşcă! spuse el întregii adunări. Nu ştiu pentru cine a fost mai rău – pentru Petra sau pentru părinţii mei.

Petra îşi ascunse faţa în palme.

— Chiar nu eşti conştientă de *nimic*? întrebă cealaltă fată, pe un ton vag acuzator.

Petra clătină din cap, fără să-şi arate faţa.

— De ce nu pui ceva pe tine când te culci – pentru orice eventualitate? întrebă Laura.

— Păi îmi pun, replică Petra, mai ales când nu sunt la mine acasă. Îmi pun zece rânduri de haine înainte să mă culc. Nu știu de ce le scot – nu știu de ce o pornesc de nebună.

— Nu poți să iei un somnifer, ceva? Poate fi periculos.

— La fel de periculos este și să iau somnifere, spuse Petra. Am fost la specialiști, am făcut analize. Nimeni nu știe de ce fac chestia asta sau cum să mă împiedice.

— Nu-mi vine să cred că a intrat goală pușcă în camera părinților tăi, îi spuse Laura lui Rob, deși Petra ar fi preferat să i se adreseze ei.

— N-o fac cu intenție, zise Petra, încercând să găsească înțelegere din partea lui Rob, dar acesta nici nu păru să-i observe privirea. Nici pentru că îmi place.

— Petra o să mă omoare pentru că vă spun chestia asta – după câte se pare, înainte s-o întâlnesc, s-a strecurat în patul unor persoane complet necunoscute.

— Oh, Doamne – te-ai culcat cu ei?

— Desigur că nu, răspunse Petra îmbufnată. Rămăsesem peste noapte undeva, la țară, unde prietena mea își sărbătorea aniversarea de treizeci de ani. Nu cunoșteam casa și cred că aveam și un început de guturai. Dar, într-adevăr, am intrat în somn în dormitorul altcuiva și m-am băgat în patul unui cuplu.

— Și ei ce-au făcut?

— Au încercat să mă dea afară, zise Petra. Oricum, am rămas doar câteva minute și apoi am ieșit afară de bunăvoie.

— Afară?

— Pe lângă casă, explică Petra, dar cineva ieșise să tragă o țigară cu iarbă și m-a condus înapoi.

— Trebuie să-şi fi închipuit că era o iarbă al naibii de bună, râse unul din bărbaţi.

Petra dădu din umeri.

— Ştiu că pare o chestie ciudată şi aberantă – dar nu e. Credeţi-mă.

— E o pacoste, spuse Rob. De aceea aş dori să declar că sunt deosebit de mândru de afacerea pe care am încheiat-o azi, oameni buni – pentru că eu, unul, am pierdut jumătate din noapte la afurisitul de comisariat de poliţie din Whetstone.

Toată lumea ridică paharele în cinstea lui Rob şi Petra se întrebă deodată dacă eşecul afacerii cu japonezii ar fi fost întru totul vina ei. Bietul Rob, se gândi ea, sunt o pacoste pentru el. Aşa că ridică paharul mai sus decât toţi ceilalţi. Şi, deşi îşi dorea nespus să meargă acasă şi să se cuibărească amândoi cât mai devreme în aşternut, rezistă pe poziţii la bar, pentru că se gândea că el merita sacrificiul.

Mai târziu, mult mai târziu, luară un taxi ca să se întoarcă la apartamentul lui Rob din Islington. Petra era frântă de oboseală şi, pe deasupra, ameţită de la vodcă. La trezirea din beţie, avea să se gândească la faptul că nu era foarte logic să fie furioasă pe Rob pentru că o umilise şi, în acelaşi timp, să îşi dorească să-l impresioneze, să-l seducă, să-l vrăjească – poate tocmai pentru ca el să nu mai facă aşa ceva. La trezire, fără îndoială, avea să se întrebe de ce naiba nu-i spusese pur şi simplu: „Rob, idiotule, ţine-ţi pliscul – asta e ceva personal şi mă faci de râs". Dar acum era puţin ameţită şi o dureau călcâiele şi se lovise cu genunchiul de marginea scaunului lui Rob, acelaşi scaun pe care îl udase odată în somn. Şi deodată simţi

un val de iubire pentru că n-o umilise povestindu-le acel episod colegilor săi. Dar, mai presus de orice, era conştientă că îl necăjise pe Rob cu o noapte înainte şi se gândea că ar trebui să-şi răscumpere vina, pentru că nu-i plăcea să-i supere pe ceilalţi şi nu-i plăceau certurile şi neînţelegerile şi voia să-i reamintească lui Rob că ea însemna mai mult decât tricouri cu Snoopy şi telefoane din partea poliţiei. Şi ar fi atât de plăcut dacă această relaţie ar putea să dureze mai mult de un an.

Înainte ca el să apuce să-şi toarne un pahar de whisky, se trezi cu Petra apropiindu-se pe la spate şi încolăcindu-şi braţele în jurul lui. Îl sărută între umeri şi el îi simţi răsuflarea fierbinte prin cămaşă în timp ce mâinile ei îi alunecară de-a lungul abdomenului şi îi desfăcură fermoarul de la pantaloni.

— Care-i treaba? murmură el, deşi îi luă mâna într-a lui şi o trase în jos, spre boxeri.

Se întoarse şi o sărută hămesit. Avea un gust puţin acru, de la prea multă bere şi şampanie băute pe stomacul gol, dar Petra îşi impuse să nu se gândească la asta. Îi răspunse cum se cuvenea la sărut, având grijă să-şi plimbe limba prin gura lui, să-i zgârie uşor buzele cu dinţii. Privi ţintă în ochii lui, care erau puţin congestionaţi, dar, fără îndoială, la fel erau şi ai ei. De fapt, nu prea-i plăcea figura lui când bea – era, cum ar fi descris-o Eric, „suspicioasă", iar Eric îl mai văzuse o dată pe Rob pilit. Dar asta era tocmai bine, pentru că următorul punct în program era o partidă de sex. Îi frământă sânii şi se împinse în ea. Ea îşi lăsă mâna să alunece în jos şi se înfioră simţind erecţia ce împungea lâna moale a pantalonilor lui de la costum. El îşi desfăcu bâjbâind cureaua şi lăsă să-i cadă pantalonii

şi chiloţii. Mâinile care apăsau pe umerii Petrei o constrânseră să se lase în jos, deşi trebui să-şi înăbuşe o strâmbătură de durere când genunchiul ei găsi de cuviinţă să protesteze.

— Suge-mi-o, gâfâi el şi Petra îi făcu pe plac, deşi ar fi preferat ca mâinile lui să nu îi tragă capul în jos, pentru că îi venea să vomite. Măiculiţă, cât sunt de excitat, mormăi el, trăgând-o în sus şi stârnind noi unde de durere în genunchiul ei când o ridică.

— Trebuie să ţi-o trag acum, zise el, bâjbâind şi trăgându-i pantalonii peste coapse în timp ce o împingea spre canapea.

Dorinţa lui pentru ea era ceea ce o excita cel mai mult pe Petra în ce-l privea pe Rob. Putea să fie arogant, putea să fie cu toane. N-aveau prea multe în comun, de fapt. Nu era ceea ce ea ar fi considerat o persoană tandră, o calitate pe care o aprecia, şi era atent doar pentru că îi dădea mâna să fie – flori şi cadouri şi cine romantice în restaurante selecte. Dar era foarte bun la pat şi era limpede că o considera şi pe Petra la fel de bună în acest domeniu. Îi plăcea mult să facă sex şi îi plăcea să facă mult sex, iar Petra era măgulită de faptul că părea să-i stârnească o dorinţă atât de vie şi o incita să se considere responsabilă de libidoul şi de satisfacţia lui.

Aşa că el i-o trase brutal şi pripit pe canapea şi ea se gândi că, deşi genunchiul îi era apăsat pe tapiţerie şi o durea, pentru că el o luase pe la spate, dacă ar fi fost în poziţia misionarului, atunci amândouă călcâiele ei ar fi avut de suferit. Aşa că era în regulă. Era plăcut, nu-i aşa, modul în care se împingea în ea, cu mâna vârâtă între picioarele ei, căutându-i stângaci clitorisul. Când el ajunse la orgasm, avea gura lipită de urechea

ei şi gemetele lui o excitară mai mult decât organul sau mâinile sale şi se mişcă frenetic pentru a ajunge şi ea la orgasm.

Zăceau sleiţi, într-o stare de prostraţie datorată în egală măsură sexului şi alcoolului.

— Mişto partidă, spuse în cele din urmă Rob, ridicându-se de pe ea. Petra, spuse el sever, *şosete trei sferturi?*

— N-ar fi trebuit să le vezi, zise ea cu un zâmbet timid, dar erai aşa de grăbit să o punem!

El ridică dintr-o sprânceană şi clătină din cap.

— Uneori mă gândesc că eşti o persoană înviorător de excentrică – dar alteori cred că eşti pur şi simplu ciudată. Hai, măi fată. E ora de culcare. Şi, pentru Dumnezeu, în noaptea asta nu mai pleca la plimbare.

Încuie uşa de la intrare şi puse cheia în servieta lui diplomat, al cărei cifru Petra nu-l cunoştea.

Dar ea plecă din nou la plimbare. La câteva ore după ce adormiseră, se ridică din pat şi se izbi de peretele unde crezuse că e uşa, pentru că îşi închipuia că e la ea acasă.

— La naiba, zise Rob, nu că Petra ar fi putut să-l audă.

O găsi în camera de zi, stând neclintită în picioare.

O întoarse ţinând-o de umeri şi o împinse de la spate la fiecare câţiva metri.

— Petra, nu mai suport chestia asta.

Ea îl privi drept în ochi, cu o expresie absentă, dar îi răspunse.

— Ştiu ce vrei să spui, zise ea pe un ton neutru.

— Mă îndoiesc, răspunse Rob, deşi ştia că nu aveau o conversaţie propriu-zisă.

— Dar n-aş fi de acord cu tine în privinţa lui Gordon Brown.

Ea păru că vrea să se întoarcă în camera de zi, dar el o împinse înspre dormitor şi ea se întinse în pat fără să scoată o vorbă.

— Îmi pare rău, iubito, zise el, dar sunt frânt.

Şi scoase o cravată din dulap, legând un capăt în jurul încheieturii ei şi pe celălalt de tăblia patului.

Capitolul 6

Genunchiul Petrei se vindecă mai repede decât bătăturile, aşa că ea continuă să poarte toată săptămâna la atelier sandalele Birkenstock cu şosete şi trebui să-şi pună din nou papucii şi şosetele trei sferturi câteva seri mai târziu, când se întâlni cu Rob.

— Port din nou şosetele trei sferturi, îl avertiză ea, aşa că, dacă vrei să-mi faci lucruri de nerostit, te rog să mă anunţi ca să apuc să mi le scot.

Rob îi spusese că e o obrăznicătură – ceea ce nu-i displăcuse defel. Şi, în cele din urmă, ea rămăsese cu şosetele în picioare şi făcuseră sex pătimaş, timp în care el o plesnea peste fund şi îi spunea că e o fată foarte neascultătoare. Când se trezi în dimineaţa următoare, deşi, fără îndoială, o cam usturau fesele, încă şi mai rău o durea încheietura mâinii stângi şi, când se uită la ea, văzu că pielea era roşie; se înroşise ca după o arsură. I-o arătă lui Rob, care zise:

— Nu-ţi aminteşti că te-am ţinut în timp ce ţi-o trăgeam până n-ai mai ştiut de tine?

Dar Petra nu-şi amintea de chestia asta, ca atare. Partida de sex fusese însă una bizară, care se desfăşurase

mai mult pe întuneric şi poate că palmele peste fund îi distrăseseră atenţia, aşa că era posibil să se fi întâmplat întocmai. În timp ce făcea duş, îşi zise însă în taină că, oricât de bine se înţelegeau pe plan sexual, n-ar fi rău dacă ea şi Rob s-ar completa ceva mai mult şi în restul timpului. Dar alungă în grabă gândul că, cel mai probabil, lui Rob nu-i stătea în fire să piardă vremea cu poveşti sau să se plimbe cu cineva ţinându-se de mână sau să facă dragoste în loc să i-o tragă.

— Petra, ce-ai păţit la mână? o întrebă Gina la atelier.

Petra îşi trase mâneca peste încheietură, dar se uită la Gina, Kitty şi Eric lingându-se cu neruşinare cu buze.

— Rob e o fiară uneori, chicoti ea, pornind cu un pas legănat spre toaletă.

— E un dobitoc uneori, spuse Eric sec de îndată ce Petra nu-l mai putea aude.

— E un dobitoc prin definiţie, punctă Gina.

— Nu-mi place, zise Kitty sumbru. Petra e o fire delicată – atât fizic, cât şi emoţional. Îmi pare rău, dar detest să-mi închipui că cineva o tratează brutal.

— E în stare să aibă grijă de ea şi singură, se răsti Eric, pentru că, de fapt, şi-ar fi dorit să fi pus el punctul pe i în locul lui Kitty.

— Nu, Eric. *Eu* pot să am grijă de mine şi singură, spuse Kitty. Petra e genul de persoană născută pentru a face dragoste – eu sunt genul de persoană născută ca să mi-o trag.

Gina chicoti.

— Kitty, eşti culmea. Mă distragi de la lucru.

Kitty dădu din umeri, printre fuioarele şerpuitoare de păr negru-albăstrui ce-i dădeau aerul unei Meduze[1] contemporane.

— Îmi pare rău, Gina, zise ea, dar ştiu despre ce vorbesc. Am făcut sex cu mai mulţi oameni decât liniuţele cumulate de la toate numele de familie de pe strada ta.

Gina chicoti din nou.

— Rob chiar *e* un dobitoc – dar n-ar trebui să fim noi cei care o spun. Oricum, Petra ţine mult la el. Şi e hotărâtă să facă relaţia asta să dureze.

— Chiar dacă asta nu înseamnă că şi merge, oftă Eric. Of, Doamne!

— Aşa e, zise Kitty, dar, dacă o să am impresia că îi face rău, nimeni n-o să-mi bage pumnul în gură, la naiba. Tăcerea nu e o soluţie când ai de-a face cu violenţa.

Eric şi Gina sperară amândoi, în sinea lor, că lucrurile aveau să se oprească aici şi că Petra n-avea să mai vină niciodată la atelier cu astfel de semne. Nici unul din ei nu voia să-şi imagineze ce şanse ar fi avut Rob într-o confruntare cu Kitty.

— Mă duc la Charlton cu ce mi-a comandat, îi anunţă Petra când se întoarse de la baie.

Le arătă lănţişorul cu pandantiv pe care îl făcuse din aur, urmând întocmai modelul lui Charlton: împodobit cu ornamente celtice.

— Are vreunul din voi nevoie să-i iau ceva?

---

1 . Personaj din mitologia greacă, al cărei cap era încununat de şerpi.

— Poţi să treci pe la Bellore să ridici o comandă? întrebă Gina. M-au sunat să-mi spună că mi-a sosit turcoazul – totul e plătit deja.

— Iar eu aş avea nevoie de nişte fir de 4 mm, spuse Kitty. Poţi să-mi iei şi îţi dau banii apoi?

— Altceva? Eric?

— Oh, fie, dacă insişti – eu vreau un cappuccino, zise Eric. Dar să fie unul degresat – nu mă mai cuprindea cureaua azi-dimineaţă. Credeţi că m-am îngrăşat?

Petra se uită cu subînţeles la Kitty şi Gina şi le lăsă să se ocupe de nevrozele lui Eric în timp ce ea plecă să-şi vadă de treburi.

Pe o parte a străzii Hatton Garden străjuieşte un rând de copaci cu ramurile uşor înclinate deasupra trotuarului, asemenea unui grilaj de securitate binevoitor şi ecologic. Pe această parte, cam la jumătatea străzii, îşi are Charlton Squire prima dintre cele două galerii de bijuterii. Cealaltă, inaugurată cu un an în urmă, e pe New Bond Street, în West End. Ca şi Electrum de pe South Molton, Galeria Charlton Squire e omagiată ca un magazin exclusivist care apreciază talentul inovator. Totuşi, o asemenea originalitate în materie de metale, pietre preţioase şi modele se plăteşte, şi se plăteşte scump; obiectele expuse spre vânzare sunt promovate cu atenţia cuvenită ca bunuri de lux pentru cei care şi le pot permite. Bijutierii ale căror creaţii alege să le expună Charlton în cadrul galeriei trebuie la rândul lor să plătească această onoare, prin achitarea unor comisioane considerabile. Totuşi, să îţi expui creaţiile la Charlton Squire îţi asigură contactul cu clienţi bogaţi şi, din când în când, promovarea în paginile revistelor *Vogue* şi *Vanity Fair*.

— Tot acolo ieşi, se justificase Petra când le spusese celorlalţi de la atelier că Charlton îi selectase lucrările.

— E jaf la drumul mare, spusese Eric.

— Te roade invidia pentru că Charlton nu a ales creaţiile tale, îl dojenise Gina.

— Mai degrabă îl roade frustrarea pentru că Charlton i-a refuzat bijuteriile de familie, spusese Kitty.

— Nu i-am oferit trupul meu, obiectase Eric, doar creaţiile mele. Nici măcar nu mă atrage – nu e genul meu. E prea solid şi oacheş şi nu-mi place accentul lui.

— Demoazelă din Sud ce eşti, îl tachinase Kitty.

— Charlton Squire vorbeşte de parcă ar fi copilul din flori al lui Jimmy Nail cu Molly Sugden[1], replicase Eric. De-abia înţeleg un cuvânt din două.

— Snobule, spusese Kitty.

— Ba chiar arată de parcă ar fi copilul lor.

— Scorpie ce eşti, zisese Kitty. Miaaau.

Charlton Squire nu arăta deloc de parcă ar fi fost copilul din flori al lui Jimmy Nail şi Molly Sugden, de fapt nu arăta ca nimeni altcineva. Cu siguranţă nu semăna cu nici unul din părinţii lui; maică-sa fusese o fată din Yorkshire, slabă ca un ogar, iar taică-său, un tip solid din Tyneside. La aproape 1,90 şi peste 100 de kile, Charlton arăta mai degrabă ca un clişeu supradimensionat, o imitaţie tulburătoare a tipului îmbrăcat în piele de la Village People; o imagine care nu prea prinsese în oraşul său natal, Stokesley, dar care făcuse furori când intrase în cercul gay din Londra cu douăzeci de ani în urmă. La patruzeci de ani renunţase la

1. Actori de comedie britanici, originari din Tyne şi, respectiv, Yorkshire, cu un pronunţat accent dialectal.

mustața stufoasă și, în ultimul timp, o lăsase mai moale cu hainele din piele care țipau pe el și cu lăsatul pieptului la vedere. Dar tot arăta ca un homosexual ca la carte și folosea acest lucru în avantajul său, oricare ar fi fost orientarea sexuală a clienților lui. Îi cucerea pe cei hetero, flirta cu cei gay și intimida pe oricine încerca să obțină o reducere făcând apel la statura sa masivă și la o expresie de suferință patetică dacă îndrăzneau măcar să întrebe.

Deși modelele create de Charlton Squire însuși erau la mare căutare în lumea întreagă, al doilea talent al său era acela de a descoperi tinere speranțe. Se năpustea ca un uliu asupra acestora și se autoproclama protectorul lor, ca și cum talentul de care dădeau dovadă ar fi fost propria sa creație și doar lui i se datora faptul că li se descoperise potențialul. Deși de o ambiție cruntă, îi plăcea să emane un aer de altruism binevoitor și se prezenta drept un patron și mentor mărinimos. Încă mai savura crearea modelelor de bijuterii, dar la fel de mult savura orgoliul de a avea propriile sale galerii. Nu mai avea nici timpul, nici înclinația să își lucreze efectiv creațiile, așa că, pe lângă artizanii care lucrau pentru el în atelierul din spatele galeriei din Hatton Garden, își lăsa totodată modelele proprii pe mâna unor bijutieri cu experiență, în care avea încredere. Dintre aceștia făcea parte și Petra Flint. Ea nu avea nimic împotrivă. Nu i se părea ceva înjositor și nu o împiedica să se ocupe de propriile ei modele; folosea comenzile de la Charlton drept un mijloc de a obține un venit constant și de a-și exersa îndemânarea ca bijutier – un talent despre care ea credea că se poate desăvârși doar prin exercițiu.

Ceea ce iubea Petra cel mai mult la Hatton Garden era istoria şi autenticitatea sa. Nu era o zonă la fel de elegantă sau de impecabilă ca West End, dar îţi dădea sentimentul că este adevăratul centru al breslei bijutierilor. Magazinele cu amănuntul din Knightsbridge, Regent Street, din capătul inferior al lui New Bond Street şi de pe South Molten nu făceau decât să comercializeze mărfuri dintre care cele mai multe proveneau oricum din zona Hatton Garden. Cunoştea câţiva tineri bijutieri care aveau ateliere în Hackney, în Kensal Rise, dar, deşi ea, una, plătea ceva mai mult pentru privilegiul de a închiria un atelier în adevăratul cartier al bijutierilor din Londra, era o investiţie justificată de forfota şi avântul pe care le găsea aici. Iubea aerul demodat al unora dintre magazine; vitrinele fără fiţe în care bijuteriile erau expuse la întâmplare, pe hârtie înflorată îngălbenită sau în cutiuţe învechite de catifea sau pe perniţe crăpate de plastic; o amuza grandomania altora – de la Beverly Hills London, un exemplu de schizofrenie geografică, la superfiţosul Go for Gold, ale cărui vitrine erau ticsite cu lanţuri de aur masiv, atât de groase încât ar fi putut susţine şi o ancoră de vapor. Îi plăcea la nebunie modul în care ceea ce era modern şi ultramodern putea coexista amiabil cu ceea ce era demodat şi discret. R. Hold, a cărui faţadă aducea cu un magazin de fierărie prăfuit, saluta, cu toate astea, ţanţoş magazinul Nicholas James de peste drum, cel foarte select, cu o abordare minimalistă a design-ului vitrinelor. Cool Diamonds miza exclusiv pe puterea de atracţie a numelui său în locul vreunei vitrine, în timp ce preferatul Petrei, A.R. Ullman, avea un aer înduioşător de dickensian, cu vitrina sa minusculă, ticsită de lucruri aşezate alandala. În drum spre

galeria lui Charlton, se opri să se uite de una şi de alta; salută chipurile cunoscute, apoi dădu o raită pe la centrul Wyndham să se intereseze de şedinţele de reflexologie pentru tulburări de somn. Kitty, Gina şi Eric o trimiseseră acolo de ziua ei, în decembrie anul trecut, făcându-i programare la o şedinţă de cristaloterapie, combinată cu reglarea *chakrelor*. Se simţise bine şi dormise ca un prunc după aceea.

Când sună şi intră la Galeria Charlton Squire, proprietarul omonim, în toată imensitatea sa, era cufundat într-o discuţie cu un tânăr evreu hasidic, în care Petra îl recunoscu pe Yitzhak Levy, ce făcea parte dintr-o familie renumită de negustori de diamante. Charlton era cu un cap mai înalt decât Yitzhak şi, în comparaţie cu paloarea acestuia, părea de-a dreptul stacojiu. Dar, deşi în inferioritate ca statură, pălăria impresionantă şi perciunii ondulaţi cu dichis îi dădeau lui Yitzhak un aer impunător. Charlton, cu pantalonii săi de piele şi cămaşa mulată de mătase azurie, pe de o parte, şi Yitzhak, în îmbrăcămintea sa de demnitar polonez de secol XVIII, pe de altă parte, simbolizau afectarea, toleranţa, tradiţiile negustoreşti unice şi imuabile din Hatton Garden. Petra ştia ce avea să urmeze. Aveau să gesticuleze, poate că aveau să scuture pumnii şi să îşi ridice braţele în semn de exasperare, apoi aveau să dea din umeri, să încuviinţeze şi să îşi strângă mâna. Negustorul de diamante îşi băgă mâna în buzunarul de la haină şi scoase la iveală piatra, în schimbul căreia Charlton îi întinse un teanc de bancnote. Dădură din nou mâna. *Shalom. Kol tov.* Încheiaseră cu afacerile pe ziua respectivă. Bărbaţii se întoarseră şi o observară pe Petra. Charlton veni ţanţoş înspre ea, îi cuprinse faţa în palme şi o sărută pe frunte. Yitzhak o salută destul de prietenos, dar păstră o distanţă bine marcată.

— El îmi cumpără diamantele, ridică Yitzhak din umeri, dar cu tot bănetul lui n-ar putea să-ţi cumpere cristalul de tanzanit, domnişoară Flint, este?

Petra clătină hotărâtă din cap.

— Şi dacă îţi dau bani frumoşi pe el – ai fi dispusă să mi-l vinzi mie?

Petra clătină din nou din cap şi ridică din umeri.

— Nu e de vânzare, domnule Levy.

— Îl are doar ca să-l ţină ascuns într-o batistuţă sub saltea, zise Charlton, exasperat, nu-i aşa, Pet?

Îi spunea adesea Pet, dat fiind că era un nume de alint foarte răspândit în nord-est, precum şi o formulă la îndemână de prescurtare a numelui ei.

— Ţi-am adus pandantivul, spuse Petra, pentru că tanzanitul ei nu numai că nu era de vânzare, dar nu era nici măcar un subiect de discuţie.

— Îmi permiteţi? întrebă Yitzhak şi Charlton îi întinse bijuteria. Foarte frumos, spuse el. Puţintel cam păgân pentru gustul meu. V-aţi gândit vreodată să lansaţi o gamă finuţă cu Steaua lui David, domnule Squire?

— Majoritatea clienţilor mei sunt *goyim*, răspunse Charlton la înţepătură, folosind aproape instinctiv termenul din idiş pentru „neevreu".

Yitzhak dădu din umeri.

— Dacă le faceţi, se vor vinde.

Charlton aprobă.

— Probabil că aveţi dreptate. Acum ştergeţi-o şi vindeţi-vă în altă parte marfa clandestină.

Cei doi bărbaţi râseră şi îşi dădură din nou mâna. Yitzhak o salută din cap pe Petra şi ieşi.

Charlton îi studie lucrarea fără un cuvânt. O compară minuţios cu modelul său şi analiză cu o lupă fiecare detaliu al execuţiei.

— Excelent, spuse în cele din urmă. Vrei să ţi-o plătesc cash sau să-ţi reţin din ea comisionul pentru galerie?

— S-a vândut vreuna dintre lucrările mele? întrebă Petra, deşi îşi putea vedea creaţiile expuse cu mare artă într-o vitrină bine luminată.

— Săptămâna asta nu, Pet.

— Atunci aş prefera să iau banii, dacă nu te superi.

— Ai de gând să-ţi faci de cap weekendul ăsta?

— De unde atâta? zise Petra. Merg în vizită la ai mei.

— Îl iei şi pe prietenul tău?

— Da, spuse ea, cu mândrie în glas.

— O să te ceară de la taică-tău, Pet.

— Fii serios, zise Petra, deşi, în taină, o încânta la culme perspectiva cu pricina.

Capitolul 7

— Alo?

— Tată?

— Alo?

— Sunt Petra.

— Petra. Salutare. Ce faci?

— Sunt bine. Tu? Mă gândeam să trec mâine pe la voi.

— Mâine?

— Da – e în regulă? Pe la unşpe?

— Oh. Pe la unşpe nu e foarte bine, pentru că Joanna merge la balet. Cum ţi-ar conveni după prânz?

— După prânz? Cum ţi-ar conveni în jur de ora prânzului?

— Mai bine după prânz. Dacă nu te deranjează.

— Oh. OK. După prânz, atunci. Ne vedem mâine. Şi, tată? Vin şi cu Rob.

— Rob?

— Prietenul meu – l-ai cunoscut înainte de Crăciun.

— Tipul care lucrează în investiţii?

— Da. Ne merge foarte bine.

— Ei bine, ne vedem mâine cu voi doi, atunci.

Rob nu putea să-şi închipuie un mod de a-şi petrece sâmbăta care i-ar fi displăcut mai mult decât să facă un drum de o zi la Watford ca să-l viziteze pe tatăl Petrei. Şi în nici un caz n-avea de gând să-şi sacrifice duminica bătând drumul până în Kent ca s-o viziteze pe mama ei. Mai degrabă şi-ar fi vizitat propriii părinţi în Hampshire, ceea ce spunea foarte multe. Avusese o săptămână lungă, cu un randament bun per total, dar care îl epuizase. Visa la un weekend în care să fie lăsat de capul lui. Cu siguranţă, nu unul pe care să-l risipească lăsându-se înfăţişat dinaintea părinţilor Petrei. De ce-o fi ţinut morţiş să facă chestia asta? Nu era prea apropiată de ei, oricum. Rob ştia că poate s-o împace implorând-o să-l ierte şi promiţându-i că o va aştepta cu bilete la teatru sâmbătă seara şi cu cel mai bun sushi din Londra duminică. A naibii muncă, zise el. Al naibii de plicticos. Nu-i spuse că mersul în vizită la părinţii ei era de fapt o muncă grea şi plicticoasă.

În trenul Metropolitan[1] spre Watford, Petra încercă zadarnic să nu se lase copleşită de nostalgie. Aşa se întâmpla întotdeauna şi, de fiecare dată, doar când simţea că-i piere elanul se întreba de ce făcea acest drum – neinvitată, dar simţindu-se obligată să îl facă? Ştia că avea să plece de-acolo deprimată şi cuprinsă de îndoieli. În loc de asta, ar fi putut să stea cuibărită în culcuş cu prietenul ei, dacă el ar fi fost genul căruia să-i placă aşa ceva. Sau ar fi putut să meargă la cumpărături. Ar fi putut să-şi facă ordine în apartament sau să lenevească în pat cu o carte. Ar fi putut să aibă parte de o zi plăcută, relaxantă.

1. Magistrală a metroului londonez

Drumul până la Watford era relativ scurt, dar îndeajuns de lung ca trepidațiile geamului de la metrou, de care își rezemase capul, să îi zgândărească amintirile și gândurile din locul sigur, de taină, în care le ținea de obicei ascunse. Întotdeauna anticipa cu optimism perspectiva de a-i face o vizită unuia sau celuilalt dintre părinții ei, dar, pe măsură ce se apropia de destinație, o cuprindea o stare de agitație și o bănuială că la întoarcere avea să se întrebe de ce făcuse de fapt acest drum. Petra îi invidia pe oamenii ai căror părinți continuau să locuiască în vechea reședință a familiei, astfel încât, de fiecare dată când îi vizitau, se întorceau totodată la anii copilăriei. Oricât de departe s-ar fi aflat acea casă, ar fi fost, prin definiție, un drum ușor de făcut. Dar casa în care copilărise Petra fusese vândută când ea avea paisprezece ani și părinții ei divorțaseră. Ea și mama ei se mutaseră într-un apartament din apropiere, iar tatăl ei plecase cu totul.

Cu mâinile în poală, Petra bătea delicat tactul cu degetele, de parcă ar fi exersat în tăcere la pian; de fapt, socotea anii care trecuseră. Își dădu seama că John Flint locuia în căminul lui de acum, din Watford, cu noua sa familie, de cincisprezece ani. Ceea ce însemna că stătuse acolo cu un an mai mult decât tot timpul pe care-l petrecuse în aceeași casă cu Petra. Din punct de vedere mental, însă, se mutase de acolo cu mult înainte de a-și face bagajul și casa lui de acum era pentru el în mult mai mare măsură un cămin decât fusese vreodată a lor.

Se uită pe fereastră, văzând cu coada ochiului mașinile oprite la o barieră. John se oferise să-i cumpere o mașină când împlinise douăzeci și cinci de ani, dar ea

intuise că spera să-l refuze, pentru că în acelaşi timp făcuse caz de faptul că avea de plătit taxele pentru şcoala Joannei şi că familia mai aştepta un copil.

Între timp se mai născuse încă unul. Un singur lucru bun ieşise din divorţul părinţilor ei, şi acela fuseseră fraţii după tată ai Petrei: Joanna, Eliza şi Bruce. Desfăcu din celofan sendvişul care nu arăta prea apetisant. Era greu să nu se simtă afectată de faptul că nu fusese invitată să ia prânzul cu ei. Dar Joanna avea oră de balet şi fără îndoială că familiile numeroase aveau un program încărcat la sfârşit de săptămână, încercând să îndese în el totul. Inclusiv vizitele din partea fiicei, fiicei vitrege sau surorii după tată.

Doamne, tocmai mi-am dat seama că Joanna a ajuns la vârsta pe care o aveam eu când a plecat tata!

— Petra!

Eliza se aruncă asupra Petrei, strângând-o de mijloc, în timp ce Bruce încerca să se înghesuie între ele.

— Ce primire călduroasă, zise Petra, observând-o pe Joanna furişându-se după balustradă. Bună, Joanna, îmi place cum te-ai tuns. Cum a fost ora de balet?

— Jo, spuse Joanna. Acum prefer să mi se spună Jo.

— Scuze, spuse Petra. Ţi se potriveşte Jo.

— Vreau să renunţ la balet – o să fac doar dans modern şi step.

— Oau, spuse Petra.

Adolescenta se apropie de sora sa vitregă şi o ajută să-i desprindă pe Bruce şi Eliza de pe ea.

— Ne-ai adusat ceva? întrebă Bruce.

— Da! Cadouri! zbieră Eliza.

Petra observă că până şi Joannei începuseră să-i sclipească ochii.

— Voi, ăştia, lăsaţi biata fată să intre!

Era Mary. Soţia tatălui Petrei. De la început, Petra păruse cumva îndeajuns de matură, îndeajuns de stăpână pe ea şi, pur şi simplu, nu-i vizitase îndeajuns de des încât să pară că are câtuşi de puţin nevoie de o mamă vitregă. Astfel că relaţia dintre Mary şi Petra trecuse de acel stadiu. Pentru Petra, Mary era soţia tatălui ei. Pentru Mary, Petra era fiica lui John. Amândouă îi spuneau John. Se simpatizau destul de mult.

Se sărutară.

— John e plecat – ar trebui să se întoarcă în curând. Eu tocmai comand ceva de pe Internet. Copii, conduceţi-o pe Petra înăuntru.

— Ne-a adusat lucruri, zise Bruce încântat, împungând geanta Petrei, în timp ce Eliza o trăgea înspre camera de zi.

Mary se opri şi Petra văzu cum căuta metoda cea mai subtilă de a se retrage, ca întotdeauna.

— Petra, te superi dacă te las puţin singură, ca să termin ce aveam de făcut la calculator?

Şi Mary dispăru, bombănind că nu-i venea să creadă că în ultima vreme nu mai apuca nici să meargă la un supermarket adevărat.

Apăru din nou o oră mai târziu.

— Unde naiba o fi John? zise ea. Mă duc să-l sun. Mă întorc imediat.

Dar nu după mult timp Petra o văzu în grădiniţa din spate, copilind fără prea multă tragere de inimă nişte răsaduri, aşezându-se apoi şi sorbind ceva dintr-o cană.

După o jumătate de oră, se întoarse şi John.

— Tati! începură să strige cei doi copii mai mici, fugindu-i în întâmpinare.

Joanna își ridică fugitiv privirea din revista pentru adolescenți pe care o citea.

— Bună, tată, spuse Petra, schițând un gest stângaci de salut, fără să se apropie prea mult.

Era întotdeauna uimită de cât de mult încărunțise tatăl ei; de la o vizită la alta, în mintea ei părul lui redevenea coama mai închisă la culoare pe care și-o amintea atât de bine. Se mai și rărise, fără îndoială, de la ultima ei vizită, dinainte de Crăciun. Astăzi părea mai adus de spate, dar totodată ceva mai lat în șolduri.

— Salutare, Petra, răspunse el, întinzându-se să o sărute pe obraz, în timp ce Bruce și Eliza se agățau de el ca niște cimpanzei de trunchiul unui copac. Scuze că am întârziat – știi cum se lungesc chestiile astea.

Dar Petra nu știa, pentru că nu știa unde fusese el sau ce făcea de obicei într-o zi de sâmbătă la început de aprilie.

— Arăți bine, draga mea. Cât timp poți să stai?

Petra se uită la ceas.

— Oh, zise ea, cam încă o oră, de fapt. Merg cu Rob la teatru diseară.

— Rob?

— Prietenul meu.

— Tipul care lucrează în investiții?

— Da. El.

— Trebuie să-l iei și pe el data viitoare când vii în vizită, zise John.

— OK, spuse Petra, întrebându-se pentru o clipă dacă avea să se mai deranjeze să le facă vreo vizită înainte de Crăciun și întrebându-se, în sinea ei, dacă până atunci avea să mai fie de fapt cu Rob.

— Cum merge munca?

— Grozav, mulțumesc.

— Şi restul?

— Da, totul merge bine, tată, mulţumesc.

— Unde e mama? întrebă John şi Petra era gata să răspundă, instinctiv: „Tot în Kent, de fapt mâine mă duc pe la ea", înainte să realizeze că întrebarea era adresată celorlalţi copii ai lui.

— E pe net, zise Joanna, dându-şi ochii peste cap.

— Mami, o strigă Eliza.

— E în grădină, îi spuse Petra.

Şi el o porni de îndată spre grădină, urmat la un minut sau două de copii. Petra forma ariergarda.

— Nu-i aşa că vă bucuraţi că o vedeţi pe Petra, copii? exclamă John. Ce păcat că trebuie să pleci în curând. Data viitoare, vino şi stai mai mult.

— Şi ia-l şi pe prietenul tău, zise Jo.

— OK, spuse Petra, aşa o să fac.

Şi îşi dădu seama că, deşi putea să rămână până când efectiv se făcea vremea de plecare, probabil era deja în plus.

— Cred că ar fi cazul s-o iau la picior de-acum.

— Ei bine, m-am bucurat să te văd, zise Mary.

— Mai treci pe la noi, adăugă John. Vino, te conduc până la gară.

— Nu e nevoie, răspunse Petra.

Şi apoi John spuse: „Ei bine, în regulă, cum crezi", chiar în momentul în care Petra spunea „Dar ar fi minunat dacă ai putea, mulţumesc", şi apoi urmă un moment de impas în care râseră stângaci, întrebându-se cum s-o dea cotită.

— Hai, măcar atâta pot să fac şi eu, să te conduc până la gară.

— Să nu întârzii, îl avertiză Mary. De-abia mă mai ţin pe picioare.

John își ridică mâna și schiță gestul pentru 5 minute.

— La revedere tuturor, zise Petra, și copiii mai mici o îmbrățișară și se tânguiră că pleca, în timp ce Jo exclama, cu nonșalanța specifică vârstei, „Pe curând!".

— Tare m-am bucurat să te văd, zise John, oprind în fața gării. Arăți foarte bine, draga mea.

— Mulțumesc, tată, zise Petra.

— Te descurci cu banii? întrebă el, scotocind după portofel în buzunarul de la spate.

— Mă descurc, tată, răspunse Petra. Mersi.

— Ei bine, uite, spuse el, întinzându-i o hârtie de douăzeci de lire. Nu mai înseamnă mare lucru acum – dar poți să-i iei flăcăului tău o înghețată diseară, în pauza de la teatru.

Petra se simți aproape cuprinsă de euforie când trenul se puse în mișcare.

Și-a amintit că diseară mă duc cu Rob la teatru!

Dar sentimentul acesta i-a fost înecat în curând de dezamăgirea bine cunoscută. Își sprijini fruntea de fereastră, simțind pentru o clipă vibrația ei.

Nu sunt niciodată un musafir nedorit în casa tatălui meu, dar sunt întotdeauna unul nepoftit. Simți că era gata să izbucnească în lacrimi și se hotărî să nu-și mai programeze nici o vizită pe-acolo înainte de Crăciun.

Mama Petrei colecționa mai nou pui de găină cu aceeași fervoare cu care colecționa pantofi pe vremea când Petra începuse să meargă la Școala de Fete Dame Alexandra Johnson. Când sosi scrisoarea care îi anunța că Petra obținuse un loc și o bursă, Melinda Flint își luase fiica în oraș cu un taxi și îi spusese să își aleagă

orice își puteau permite de la John Lewis. Petra își alesese un bloc de desen voluminos, frumos legat și un creion de desen Rotring. Maică-sa stătuse apoi o veșnicie la raionul de încălțăminte, alegând în cele din urmă o pereche de sandale cu toc din piele întoarsă, roșu aprins.

— Să nu-i zici lui taică-tău, spusese Melinda, năpustindu-se asupra unui pachet de batiste de bumbac brodate cu finețe, cu un P în monogramă.

Petra se întrebă de ce Dumnezeu ar fi avut taică-său obiecții la niște batiste de bumbac cu inițiala numelui ei. Până când își dădu seama că maică-sa se referea la sandale.

Singura ocazie când John comenta ceva despre perechile de pantofi ale maică-sii era în toiul vreunei certe. Și erau destule. Și perechile, și certurile.

Într-o dimineață însorită de duminică, Petra coborî din tren la East Malling, așteptă un taxi și apoi îl rugă pe șofer să oprească să ia niște lapte.

— Maică-mea a trecut pe lapte de soia, explică ea, care mie nu-mi place.

Faza cu laptele de soia durase mult mai mult decât faza pantofilor roșii, care se încheiase abrupt odată cu plecarea lui John. Maică-sa aruncase toate perechile de pantofi. Sfârșiră într-un sac de gunoi, împreună cu toate lucrurile rămase de la el. Renunțase apoi la chestiile vesele, ca pantofii roșii, în favoarea unor ținute elegante atât de închise și discrete încât păreau aproape funebre. Totuși, doi ani mai târziu, când John și Mary se mutaseră în casa din Watford, anticipând nașterea Joannei, Melinda revenise la numele de fată – Cotton – și, presupusese Petra, la stilul vestimentar din anii de dinaintea căsătoriei. Abandonă costumele cu

croială elegantă, în culori sobre, lăsându-se purtată de val. Şi în curând totul era o revărsare plină de culoare, de la podoaba ei capilară la fustele lungi şi poziţiile de yoga pe care le exersa în colţul camerei de zi în timp ce Petra încerca să se uite la *Blue Peter*[1].

Când am terminat şcoala, îi plăcea Petrei să explice, nu eu m-am mutat de acasă, ci mama. De îndată ce locul Petrei la Central St Martins a fost asigurat, maică-sa s-a mutat din Londra.

Melinda a stat mai întâi câteva luni într-o iurtă pe lângă Ludlow, apoi a încercat stilul de viaţă la comun din Devon. A făcut o probă în Portsmouth cu un prieten pe nume Peter şi a stat o vreme în Lincoln cu un prieten pe nume Roger. Cu câţiva ani în urmă se oprise în Kent, la puii de găină, şi acum era mai aşezată decât îşi amintea Petra să fi fost vreodată. Atât de independentă, de fapt, încât rareori simţea nevoia sau avea inspiraţia să îşi sune fiica să stea de vorbă, cu atât mai puţin să programeze vreo întâlnire.

Astăzi se părea că Melinda nu era acasă.

Petra se întrebă cât timp să-i dea maică-sii. Sună încă o dată la uşă, fără prea mult elan, şi încercă şi la telefon, auzindu-l cum sună înăuntru. Îşi lăsă cutia cu lapte la umbră şi încercă să se uite pe deasupra gardului viu neîngrijit. Se auzea un cotcodăcit, ca şi cum puii de găină ar fi comentat, pe şoptite, că zgomotul soneriei şi ţârâitul telefonului tulbură o dimineaţă liniştită de duminică. Nu avea numărul nici unei companii locale de taxi şi de la căsuţa maică-sii nu putea merge pe jos la nici un magazin de unde să facă rost de

1. Program de televiziune pentru copii

număr. Acum se simțea ușurată că nu era și Rob cu ea. Ce s-ar fi înfuriat! Deja îi spune Melindei Puicuța Hippy. Dădu un tur în jurul casei, cu pași apăsați, și zări un Renault vechi care, era sigură, nu putea fi al maică-sii. Maică-sa detestă mașinile. Ultima dată, îi împuiase capul lui Rob cu o mulțime de chestii incendiare despre emisii de gaze și stratul de ozon, când au venit s-o vadă înainte de Crăciun cu Mercedesul lui. Amintindu-și scena, Petra se simți din nou ușurată că Rob nu era cu ea de data asta.

După o jumătate de oră, când era gata să bea niște lapte direct din cutie, Petra auzi voci și maică-sa, însoțită de o altă femeie, se ivi pe treptele de la celălalt capăt al aleii.

— Aa-loo! o strigă Melinda, de parcă Petra tocmai sosise și nu o observase.

Cealaltă femeie îi făcu cu mâna.

— Am fost la o plimbare minunată, îi spuse maică-sa, ore întregi. Nu e o bucurie să umbli în papuci în luna aprilie? Mă bucur să te văd, draga mea. Intră. Oh, Doamne, ia uite, Tinks, fiică-mea a venit cu laptele după ea!

De fiecare dată când își vizitează mama, Petra e surprinsă și puțin îngrijorată de câte lucruri pot fi înghesuite într-un spațiu atât de mic. În schimb, puii trăiesc într-un loc aerisit și dichisit, în cotețe făcute la comandă, care au costat o avere.

— Trebuie să fie vreo treizeci de păsări în grădina din spate, remarcă Petra, înclinându-și capul într-o parte și-n alta în timp ce încearcă să vadă ceva pe fereastra de la bucătărie, fără ca sticlele de vin cu lumânări în ele sau mușcatele pletoase de pe pervaz,

care se împletesc cu plantele păianjen ce coboară din ghivecele suspendate, să-i blocheze vederea.

— Douăzeci şi şase, o corectează Melinda, dar ni se alătură două găini pitice săptămâna viitoare. Vii să mă ajuţi să le iau, Tinks, nu-i aşa?

Nu primeşte nici un răspuns.

Melinda şi Petra se uită în jur, dar, deşi căsuţa e ticsită de tot soiul de lucruri, nu mai e cu siguranţă nimeni altcineva în cameră.

— Trebuie că a plecat, exclamă distrată Melinda. Ei bine, putem să punem ceaiul ei la cactuşi. Trebuie neapărat să încerci laptele de orez, Petra. Am renunţat la cel de soia.

Se mută cu ceaiul în grădina din spate şi puii le întâmpină cu cârâituri de iritare, dar în curând se cufundă într-un soi de indiferenţă arţăgoasă.

— Rob îţi transmite salutări, spune Petra.

— Spune-i că îl salut şi eu şi că-l întreb dacă şi-a vândut oribilitatea de maşină, zise Melinda şi începu să chicotească.

— Mamă, o dojeni Petra încet.

— Prea e genul *business* ca să ţi se potrivească, Petra, spuse Melinda. Tu ai nevoie de cineva mai – nu ştiu – mai fără fiţe de Mercedes.

— Nu-l judeca atât de pripit, zise Petra. De-abia dacă-l cunoşti.

— Nu-l judec pripit, răspunse Melinda. Fac o simplă observaţie. De cât timp eşti cu el?

— De aproape zece luni.

— Vezi, spuse Melinda. Evident, îl cunoşti mai bine decât mine – dar, pe de altă parte, poate că eu te cunosc mai bine decât te cunoaşte el.

Petra simți nevoia să-i spună: „De-abia dacă mă cunoști, mamă – vorbim rar și aproape că nu apucăm să ne vedem". Dar în loc de asta, zise:

— Nu mai vorbi în cimilituri!

Și, deși ar vrea să-l apere pe Rob, se hotărăște s-o lase baltă. Pentru că, oricât de enervant ar fi, maică-sa are puțintică dreptate. Rob este genul *business*. Și are fițe de Mercedes. Dar Petra crede că ea e singura în măsură să hotărască dacă oricare din aceste lucruri e prea de tot pentru ea.

Petra începe să se simtă obosită și irascibilă. Nu vreau decât o ceașcă de ceai și o conversație de bun-simț, se gândește.

— Aa-loo!

Este Tinks, care a apărut deodată din casă.

— Am crezut că ai șters-o! spune Melinda și cele două femei izbucnesc în hohote de râs.

Petra își mușcă buzele, fără a ști sigur dacă ar prefera să înjure, să plângă sau doar să țipe.

— Trebuie să plec, mamă, spune. Rob are bilete la... o chestie.

— De-abia ai ajuns, protestează maică-sa.

— De fapt, am ajuns acum două ore, răspunde Petra, dar nu erai acasă.

— Oh, zău așa, dragă, exclamă maică-sa abrupt, nu poți să te superi pe mine pentru că am ieșit la plimbare într-o zi frumoasă ca asta. Suntem în aprilie! E momentul să ieșim la plimbare în papuci! Dumnezeule mare, voi, londonezii ăștia tineri, sunteți mereu într-o goană nebună, obsedați de programe și orare. Oricum, nu poți să pleci încă, trebuie să adun niște ouă să-ți dau la tine.

În timp ce Petra se îndrepta spre casă, cu ouăle și cu laptele pe care Melinda refuzase să-l pună la frigider, se gândi la vremurile când maică-sa era puțintel mai așezată și taică-său nu chiar atât de împrăștiat. Trebuie să fi avut vreo opt-nouă ani. Dar ceea ce se întipărise în mintea Petrei mai limpede decât felul cum arătau părinții ei pe vremea aceea, ceea ce dăinuia mai viu decât amintirea ieșirilor în familie la zoo de atunci sau de cinele cu orez cu lapte Ambrosia pe post de budincă era că exact în acea perioadă începuseră accesele ei de somnambulism.

Capitolul 8

Petra făcuse mare caz de faptul că n-avea să se ducă la lucru în ziua următoare. Se cuibări sub plapumă în patul lui Rob în acea dimineaţă de luni şi încercă să-l convingă să rămână cu ea.

— Vrei să tragem chiulul? îl întrebă jucăuş.

— De ce?

— Nu te duce la lucru, îi zise.

— De ce nu? întrebă el.

— Rămâi aici şi joacă-te cu mine! spuse Petra.

Rob nu o întrebase de ce nu se ducea la lucru.

— Mă simt puţin cam deprimată după weekend, îi zise ea, ca şi cum ar fi întrebat-o. Din cauza alor mei. Ştii cum e. E complicat.

Rob nu întrebă de ce anume.

Se aşeză pe pat şi urmări cu degetul areola bej-trandafirie a sfârcului ei, pe gânduri, ca şi cum ar fi cântărit beneficiile şi consecinţele ofertei ei de a rămâne acasă, dar apoi îi prinse nasul între degete şi îi trase o pălmuţă peste fund, de parcă ar fi fost un căţeluş.

— Trebuie să mă duc la lucru, îi spuse, şi ar trebui să te duci şi tu. Nu e înţelept să tragi chiulul.

Şi, acestea fiind spuse, dădu plapuma la o parte de pe ea şi o stropi cu apă rece din paharul de pe noptieră. Ea începu să chicotească şi să chiţăie şi să se zvârcolească în pat.

— Lucrez până târziu azi, anunţă Rob, ignorându-i trupul dezgolit, ceea ce o cam necăji. Şi mâine-noapte sunt plecat. Te sun mai spre sfârşitul săptămânii.

— Vineri e ziua ta, zise Petra.

— Uraaa, replică Rob.

— Nu poţi să te trezeşti singur de ziua ta, zise Petra, deşi îşi aminti că ea tocmai asta făcuse în decembrie anul trecut.

— Oof, fetele şi afurisitele de zile de naştere, comentă Rob în surdină, amânând decizia despre ce cravată să poarte.

— Îţi dai seama că n-ar mai trebui niciodată să te întorci după o zi lungă de muncă într-un pat în care să nu te aştepte nimeni, zise Petra, adoptând dinadins o expresie sfioasă, deşi inima îi bătea să-i sară din piept când spuse ceea ce-i stătea pe limbă. Dacă ne-am muta împreună, vreau să spun.

Rob o privi fără expresie.

— Acelea sunt momentele în care am cea mai mare nevoie de intimitate, zise el.

Petra se simţi stânjenită la culme, nu de răspunsul lui brutal, ci de ceea ce i se păru deodată îndrăzneala hazardată a propunerii ei. Se ridică în capul oaselor şi îşi făcu de lucru cu ceasul. Expresia lui Rob se îmblânzi.

— O să ieşim în oraş vineri seară şi poţi să-mi sărbătoreşti ziua cum vrei tu, zise el.

Îşi plimbă degetele prin părul ei.

— E puţin cam devreme pentru mine să discutăm despre coabitare şi chestii de-astea.

Petra înclină din cap.

— Îmi pare rău, zise ea.

— Ai cheile, nu? Nu uita să încui de două ori când pleci.

Petra blestemă deficienţele tehnologiei moderne. E-mailul şi sms-urile şi telefonul reuşeau de minune să prindă lumea întreagă într-o reţea amicală de comunicare globală, dar adevărul era că prietena ei cea mai veche şi mai apropiată locuia în străinătate şi, deşi telefonul reuşea cu brio să sfideze oceane şi zone de fus orar de mare întindere, ceea ce-şi dorea Petra acum era să poată bea pur şi simplu un cappuccino în compania lui Lucy. Simţind o umbră de autocompătimire, îşi făcu un cappuccino la aparatul din bucătăria lui Rob. Stând la barul lui pentru micul dejun, calculând diferenţa de fus orar faţă de Hong Kong, hotărî să-i trimită lui Lucy un sms cu textul `ajutor !` L. Dacă avea noroc, ar trebui să-şi fi dus deja copilul la şcoală.

Aşteptă; cochetă cu ideea s-o şi sune, dar renunţă – factura ei la mobil era destul de mare şi, realist vorbind, nu era o urgenţă, se simţea doar puţin cam deprimată. Îşi bău cafeaua. Telefonul ei rămase tăcut. Făcu un duş. Tot nu primise nici un răspuns. Nu era nimic interesant la televizor la ora aia. Şi nu era nimic de mâncare în frigiderul lui Rob. Doar şampanie, ceea ce o enervă. Prietenul meu e un clişeu ambulant, se gândi şi se întrebă în treacăt câte alte lucruri ar călca-o pe nervi dacă într-adevăr s-ar muta împreună. Acum nu părea să mai aibă nici un rost să tragă chiulul; Rob plecase la lucru, iar prietena ei cea mai bună părea să-i ignore strigătul de ajutor. N-avea altă opţiune decât

să plece de-acasă de la Rob şi să se îndrepte spre Hatton Garden.

— A fost bine în weekend? întrebă Eric.

— Câh, zise Petra, ridicând din umeri.

— Rob? întrebă Eric, plin de speranţă.

— Ai mei, răspunse Petra.

— Ce mai face Mama Cloşcă? o tachină Kitty, dar pe un ton precaut.

— E dusă cu pluta, zise Petra.

— Părul ei mai arată ca lucerna? întrebă Kity, pentru că îi plăcuse la nebunie această descriere făcută mai demult de Petra.

Întrebarea stârni un zâmbet. Petra dădu din cap.

— Va trebui să vii odată cu mine într-o vizită, Kitty, zise ea.

— Mamei tale i-ar plăcea la nebunie chestia asta, răspunse Kitty. Doar să dea cu ochii de mine, şi găinile ei ar face ouă într-o disperare.

— Chestia e că maică-mii *chiar* i-ar plăcea la nebunie lucrul ăsta, zise Petra.

— Rob a făcut pe şoferul? întrebă Eric.

— Ei bine, ar fi vrut, zise Petra, dar avea foarte mult de lucru.

Deşi o spusese pe un ton netulburat, comentariul a fost întâmpinat cu o tăcere de rău augur din partea colegilor ei de atelier.

— Vineri e ziua lui.

Gina, Kitty şi Eric aprobară din cap, dar se întoarseră la treburile lor.

— Vreau să-i fac o surpriză, spuse Petra, dar încă nu ştiu ce anume.

Se întrerupse, meditând în sinea ei la cât de mult se chinuise să facă această relaţie să meargă, fără a şti de fapt în ce măsură Rob era dispus să joace cum îi cânta ea. Gusturile în materie de muzică erau, la drept vorbind, încă un lucru (pe lângă aprecierea şampaniei) pe care nu-l împărtăşeau.

Petra făcea schiţe. În ultimul timp, dedicase mare parte din timpul petrecut la atelier schiţelor. Fie desena, fie executa comenzi pentru Charlton. Deşi el expusese spre vânzare o selecţie a creaţiilor ei, realist vorbind, cât timp nu obţinea un profit nu-şi putea justifica achiziţia aurului sau a pietrelor preţioase pentru noi modele. De fapt, pur şi simplu nu şi le putea permite în momentul de faţă. Avea un credit la Bellore, furnizorii branşei, dar Petrei nu-i plăcea să se îndatoreze prea mult. Deocamdată, va trebui să se mulţumească cu a-şi face modelele din aramă sau sârmă, urmând să le execute apoi din metale preţioase. Poate că, dacă lui Charlton sau vreunuia dintre clienţii ei particulari îi plăceau, i-ar comanda bijuteria pe bune. Dar Petra nu era o femeie de afaceri şi gândul de a-l contacta pe vreunul din vechii clienţi spre a-i face o ofertă directă o îngrozea.

— Pot s-o fac eu în locul tău, se oferi Eric.

— Dar au dat o mie de lire pe colierul acela din aur împletit cu acvamarin abia acum şase luni.

— Şi acum le oferi o pereche de cercei asortaţi, sugeră Eric, ridicând din umeri.

— Nu ştiu, Eric, spusese Petra. Mi se pare o chestie puţin cam mercantilă.

— Oh, pentru Dumnezeu, Petra, exclamă Eric. La naiba, doar asta e meseria ta, femeie!

— Nu înjura când vorbeşti cu ea, mârâi Kitty din spate.

— Prietena mea, Sophia, împlineşte patruzeci de ani anul ăsta, zise Gina, dornică să ajute. Aş putea să-l întreb pe soţiorul ei dacă n-ar vrea să o răsfeţe cu vreo minunăţie marca Petra Flint. Au o căruţă de bani şi o slăbiciune pentru lucrurile rafinate.

— Dar, de bună seamă, ar trebui mai degrabă să-l îndemni să o răsfeţe cu vreo splendoare marca Gina Fanshaw-Smythe? zise Petra.

— Creaţiile mele sunt prea masive şi vulgare pentru gustul Sophiei, replică Gina candid. Sophia e foarte rafinată. Stilul tău i se potriveşte de minune.

În timp ce desena un model în acea dimineaţă de luni, trasând spirale, înfloriturişi arabescuri, îşi aminti de complimentul Ginei şi asta îi dădu elan. Poate că, dacă i-ar arăta Ginei câteva dintre modelele ei, asta ar face-o să pomenească din nou de Sophia şi poate de data asta Petra ar spune pur şi simplu: „Oh, OK, dacă tu crezi că soţului ei i-ar plăcea să-mi vadă creaţiile, arată-i-le negreşit". Reluă o idee care se învârtea de ceva timp în mintea şi în caietul ei de schiţe. Îşi luă creioanele colorate şi trasă sclipiri aurii peste contururile ei discrete în creion. Apoi luă un creion albastru şi unul violet şi combină cele două nuanţe. Modelul era cel al unui colier. Un lănţişor delicat din aur roz prins după ceafă, alunecând discret până deasupra trapezului, unde întâlnea o linie ondulată de aur roz masiv, şerpuind de-a lungul claviculei. În centru urma să atârne o piatră preţioasă. Tanzanit. O chestie voluminoasă, de vreo 4 carate. Echilibrată de două tanzanite mai mici, de un carat fiecare, care să facă legătura între lănţişorul din aur şi cel din aur masiv.

Se ridică, se întinse, se uită pe fereastră la forfota din Leather Lane. E aglomerat în dimineaţa asta, pentru o dimineaţă de luni, gândi ea, înainte ca Eric să anunţe brusc: „E ora prânzului!", moment în care ea se uită la ceas şi se minună cum zburaseră orele, în timp ce ea se cufundase în munca ei. Se simţi destul de plină de elan, stimulată, cu randament maxim. Şi lihnită de foame. Gina era încă ocupată cu ciocănitul unei brăţări din argint, iar Kitty părea să fi părăsit atelierul. Petra se hotărî să-şi lase caietul de schiţe deschis şi să-l însoţească pe Eric la magazinul de sendvişuri.

Când se întoarseră, Kitty şi Gina studiau cu atenţie desenele Petrei.

— E uluitor, zise Kitty. Clasic, dar contemporan; delicat, dar puternic.

Petra o privi plină de speranţă pe Gina.

— Eşti un iepuraş deştept, zise Gina.

Iar Petra răspunse: „Crezi, mulţumesc mult!". Dar nu îndrăzni să pomenească de soţul putred de bogat al Sophiei.

— Să nu i-l arăţi lui Charlton, zise Eric. Ar fi în stare să-l copieze, prăpăditul.

— Sper că acela nu e tanzanitul tău, nu? întrebă Gina.

Eric se uită la desenul Petrei.

— Tanzanitul ei e de două ori mai mare.

Se chiorî la schiţă.

— Ba chiar de trei.

— Să-l aduci într-o zi, spuse Gina, ca să putem să-l privim cu toţii galeş după pofta inimii.

Petra nu mai trecuse pe-acasă dinainte de weekend. De la Waterford şi apoi din Kent se întorsese direct la

Rob şi rămăsese la el două nopţi la rând. Erau aproape doi ani de când închiriase apartamentul. De curând îşi reînnoise contractul. Îi ceruse sfatul lui Rob cu câteva luni în urmă, sperând că el o să spună: „Mută-te la mine, iubito". Dar sfatul lui fusese unul nesimţitor de pragmatic. Punctase faptul că ea nu-şi putea permite să dea un acont pentru un apartament corespunzător în zona care-i plăcea şi, dat fiind că pe piaţa imobiliară cererea încă predomina asupra ofertei, ar putea la fel de bine să continue să închirieze, deocamdată.

Apartamentul ei era mic şi destul de agreabil. În camera de zi încăpeau o masă rabatabilă şi trei scaune pliante, precum şi o canapea; avea, de asemenea, un şemineu electric, firide cu rafturi de o parte şi de alta, podele neacoperite şi ferestre cu ghilotină. În dormitor se aflau un pat dublu şi strana îngustă pe care Petra o cumpărase pe când era studentă şi pe care o târâse de-atunci după ea dintr-un dormitor într-altul. Dat fiind că în cameră mai exista doar un suport pentru umeraşe, un scrin micuţ cu sertare şi nici un dulap, suprafaţa oferită de strană îi era de mare ajutor. Baia n-avea nici o fereastră, doar un ventilator zgomotos Vent-Axia, dar – lucru bizar, dată fiind lipsa de spaţiu – exista şi un bideu. Proprietarii erau vecinii de deasupra, o familie prietenoasă, chiar dacă n-aveau pasul foarte uşor.

Astăzi, la întoarcerea acasă, găsi un bilet de la ei cu textul: „Am avut o scurgere!!! Am reparat-o. Sperăm că nu ţi-a făcut pagube??? Dacă da, asigurarea ar trebui să le acopere!!". Petra se uită de jur împrejur în camera de zi şi observă deodată umflătura îngălbenită de la celălalt capăt al tavanului şi urmele albicioase de umezeală coborând, ca nişte gheare, de-a lungul peretelui; cărţile ei de pe raftul situat imediat dedesubt se

umflaseră, îmbibate de apă, dar aceasta părea să fie singura pagubă. De fapt, Petra era mai afectată de dezastrul din frigiderul ei – laptele se acrise, iar ciocolatele KitKat pe care spera să le găsească acolo dispăruseră. Era pe punctul să se trântească pe jos şi să-şi plângă de milă, apoi se hotărî să dea un tur până la magazinul din colţ, dar atunci observă luminiţa de la robotul ei telefonic.

— Eu sunt! Tocmai m-am întors de la şcoală! Unde *eşti*? Sună-mă şi te sun imediat înapoi.

Era Lucy. Sau, mai bine zis, fusese Lucy, care o sunase din Hong Kong. Cu multe ore în urmă. Era trecut de şase acum, iar peste mări şi ţări probabil că Lucy dormea buştean. De fapt, la ea era deja marţi. Dacă aştepta până la ora unsprezece, Petra putea s-o prindă la micul dejun.

Conversaţia începu ca de obicei: minunându-se în treacăt de cât de bună era legătura şi cât de mult trecuse de când vorbiseră ultima dată.

— Mi-e dor de tine, zise Petra. Ce mănânci la micul dejun?

— Salată de fructe, râse Lucy. Şi mie mi-e dor de tine. Am sunat ieri. Ce s-a întâmplat?

— Ei bine, acum sunt OK – pentru că am avut o zi plină de satisfacţii la atelier. Dar când m-am trezit mă simţeam ca naiba – pentru că mi-am pierdut weekendul vizitându-i pe ai mei.

— N-a venit Crăciunul, zise Lucy.

— Ştiu.

— Am crezut că stabiliserăm că îi vizitezi doar de Crăciun.

— Ştiu. Nu ştiu de ce am făcut-o, sincer.

— Ce mai fac?

Petra făcu o pauză.

— Amândoi sunt întotdeauna atât de ocupaţi. Pur şi simplu mă simt ca şi cum eu, una, n-aş conta nici cât negru sub unghie.

— În nici un caz, spuse Lucy, aproape cu severitate.

— Mulţumesc, spuse Petra.

Se opri pentru că voia ca Lucy să continue.

— Eşti cea mai puternică persoană pe care o cunosc, zise Lucy. Tot ce ai realizat ai realizat prin propriile forţe. Doamne, nu e ca şi cum părinţii tăi ţi-ar fi dat o mână de ajutor, ar fi pus o vorbă bună la cineva sau te-ar fi încurajat măcar. Întotdeauna te-ai descurcat pe cont propriu. Şi uite unde ai ajuns.

O spuse cu mândrie în glas.

— Ajută ce-ţi spun? adăugă.

— Oarecum, zise Petra.

— Nu-i lăsa să te necăjească, zise Lucy, pentru că, evident, n-o fac cu intenţie. Nu sunt oameni răi – sunt doar, ei bine, nişte părinţi execrabili.

Petra ezită.

— Nici măcar n-ai nevoie de ei, continuă Lucy.

— Dar uneori vreau să-i am alături, zise Petra.

— Toată lumea are nevoie de sentimentul apartenenţei la o familie, spuse Lucy, în toate sensurile cuvântului. Ţie îţi lipseşte oarecum acest lucru şi nu e uşor. Cum mai dormi?

— Nu prea bine, zise Petra. M-am tot trezit frântă. Cred că umblu mult în somn.

— Ce mai face Rob? întrebă Lucy.

Petra ezită. Era conştientă că nu ezita niciodată când Eric, Gina sau Kitty puneau această întrebare. Sărea întotdeauna să-i ia apărarea; ridicându-l în slăvi

şi înălţându-i osanale. Dar cu cea mai veche prietenă a ei, astfel de exagerări nu-şi aveau rostul. Sinceritatea, însă, cerea un efort mai mare.

— Bine.

— Bine?

— Oarecum, recunoscu Petra.

— Nu-mi place cum sună „oarecum", zise Lucy, dorindu-şi să se afle în Anglia, dorindu-şi să-l poată cunoaşte mai bine pe Rob, pentru că la prima întâlnire nu-i făcuse o impresie prea bună.

— Nu sunt sigură în ce punct mă aflu şi am senzaţia că după zece luni ar trebui să ştiu, explică Petra. La urma urmei, mi-am făcut o misiune din a mă asigura că îi ofer tot ce-şi doreşte de la mine. Sex. Sprijin. Afecţiune. Libertate.

— Îi oferi, punctă Lucy, dar ce primeşti în schimb? Atitudinea lui justifică tot efortul pe care-l depui?

— Mi-aş dori să-mi propună să fim împreună – ştii, să ne mutăm împreună sau aşa ceva, zise Petra, evitând cu bună ştiinţă întrebarea lui Lucy. Mi-aş dori doar să-mi propună una ca asta. Atunci aş şti că mă iubeşte îndeajuns de mult încât măcar s-o sugereze.

De cealaltă parte a Pacificului, Lucy închise ochii şi se încruntă. Dragostea n-ar trebui să presupună un asemenea efort. Dar nu credea că de dragoste era vorba aici – mai degrabă de sentimentul propriei valori, bănuia ea. Petra va rămâne cu Rob, gândi Lucy, pentru că Petra detestă ideea unei despărţiri. Petra vrea să se simtă iubită, indiferent dacă obiectul afecţiunii ei îi merită sau nu dragostea.

— Vineri e ziua lui, spuse Petra, conştientă de tăcerea lui Lucy şi schimbând, tocmai de aceea, subiectul. N-o să-l văd până atunci. E prea ocupat. Sau aşa zice el.

— Ieşiţi în oraş să sărbătoriţi? întrebă Lucy, pe un ton degajat.

Dacă nu putea să fie de faţă şi s-o ajute la modul concret, n-avea nici un rost să-i trântească în faţă adevărurile dureroase.

— Da. Pe undeva prin oraş, cred. Nu s-a hotărât încă. Nu prea îi plac zilele de naştere.

— N-o lua personal, zise Lucy.

— I-am cumpărat o geantă diplomat din piele. A costat o avere. Şi s-ar putea să mă furişez mai devreme în apartamentul lui, îi spuse Petra. Ştii tu – să-l pregătesc pentru mai pe seară.

— Cu ce, cu baloane şi pancarte?

— Şi petale de trandafiri! se entuziasmă Petra, fără a detecta sarcasmul lui Lucy.

— E un bărbat norocos, spuse Lucy, fără urmă de ironie.

— Mulţam, Luce, zise Petra.

— Sună-mă, spuse Lucy, cu un ton preocupat. Oricând. Serios. La orice oră.

Capitolul 9

Poate că telefonul lui Rob era pe silenţios. Dar zisese că o să lucreze până târziu, aşa că Petra se întrebă de ce naiba încerca de fapt să-l distragă de la treabă cu telefoane.

— Ei bine, îşi zise ea, aş putea la fel de bine să mă culc.

Dar mai întâi merse dintr-o cameră într-alta, adunându-şi cărţile sinistrate care stătuseră toată seara întinse la uscat pe calorifere. Le duse pe toate în camera de zi. Uscându-se, se răsfiraseră, unele aproape la 360 de grade, ca nişte versiuni mai modeste ale unor felinare de Crăciun din hârtie, care prind formă când sunt pliate. Începu să caute prin cameră obiecte grele pe care să le pună deasupra lor. Pe unele le făcu teanc, aşezându-le sub picioarele scaunelor. Volumele ei broşate din Tony Parsons le puse unul lângă altul sub televizor, iar pe cele ale lui John Irving le aşeză în picioare, sprijinite de plintă, şi propti canapeaua în ele.

Mai rămăseseră încă şaisprezece cărţi, încreţite ca nişte gulere din epoca elisabetană, dar toate obiectele grele din încăpere fuseseră deja alocate. Petra îşi

verifică mobilul. Nici un semn încă. Adunând cărţile, le luă cu ea în dormitor şi le lăsă talmeş-balmeş pe strană, în timp ce ea întorcea salteaua şi o ridica de pe pat, sprijinind-o de perete.

Pe suportul de la pat, puse un volum din Barbara Trapido, umăr la umăr cu Nick Hornby, şi era gata să o adauge şi pe Hilary Mantel, spre a face un interesant *ménage à trois*, când altceva îi atrase atenţia. Lângă capul patului, într-o parte, era un săculeţ de catifea neagră cu un şnur subţire de mătase aurie. Petra se aplecă deasupra lui Nick Hornby, răsturnând-o pe Barbara Trapido în timp ce făcea asta, şi ridică săculeţul. Nu îl deschise; mai întâi, aşezată turceşte pe marginea patului, îşi lipi obrazul şi buzele de catifea.

După o vreme, dezlegă şnurul şi desfăcu săculeţul la gură. Tremurând uşor, îi răsturnă conţinutul. O batistă albă de bumbac înfăşurată cu grijă în jurul a ceva tare. Începând, încet, să desfacă batista, zăbovi să urmărească cu degetul „P"-ul brodat şi era cât pe-aci să se lase purtată de imaginaţie înapoi la magazinul universal John Lewis, la cumpărături cu maică-sa, în momentul în care îi cumpărase batista, pe vremea când Melinda purta pantofi roşii de lux şi nu avea o claie de păr ca lucerna – dar Petra se smulse din strânsoarea acelei amintiri, pentru că ar fi preferat să se întoarcă în cu totul alt loc.

Batista fusese desfăcută între timp şi acolo, iradiind, copleşitor de frumos, strălucea tanzanitul Petrei. De mărimea unui fruct de *litchi* şi răspândind aceeaşi lumină: o piatră de 39,43 de carate, şlefuită cu măiestrie într-o minunată formă ovoidală, cu nenumărate faţete ce răsfrângeau lumina. Fără cusur; de un albastru strălucitor, cu o urmă seducătoare de violet.

Așezată pe pat, cuprinse gingaș piatra în palmă. Greutatea ei îi transmise o senzație de căldură și de profundă siguranță, în timp ce se lăsa purtată cu șaptesprezece ani în urmă, în ziua în care auzise pentru prima dată despre tanzanit.

— Doamnă McNeil? strigă Petra prin cutia poștală. Lillian? Alo? Sunt eu, Petra.

Ușa se deschise imperceptibil.

— Văd, zise Lillian McNeil. Intră, drăguță.

Și deschise ușa exact atât cât să-i lase loc Petrei să își strecoare trupul ei subțire, de cincisprezece ani, prin deschizătură.

— Oh, doamnă McNeil, zise Petra încet, compătimitor, ridicându-și mâna și atingând cu blândețe vânătaia din jurul ochiului drept al bătrânei doamne. Arată mai rău decât alaltăieri.

Doamna McNeil gesticulă dezinvolt, ca și cum ochiul ei învinețit ar fi arătat mult mai rău decât era de fapt.

— Vestea bună e că i-au prins pe micii nemernici.

— Să-i încuie și să arunce cheia, spuse Petra furioasă.

— Aveam doar câțiva bănuți în geantă. Și ceasul meu nu făcea cine știe ce – doar arăta fistichiu. Iar ochiul – ei bine, am căzut, știi. Partea asta a fost pur ghinion. Ei nici măcar nu m-au atins.

— Tare mi-ar plăcea să înjur acum.

— În nici un caz. Înjuratul nu îți șade bine, Petra Flint.

— Doar că sunt așa de *furioasă*!

— Nu te mai gândi la asta, Petra. Dacă am uitat eu trebuie să uiți și tu.

— Ei bine, v-am luat ceva – bomboane Walnut Whips. V-am luat o cutie cu lapte şi, uitaţi, şi unele noi, simple.

Lui Lillian nu-i dădură lacrimile, dar îi sclipiră ochii.

— Va trebui să mă ajuţi să le dau gata.

— OK! Oh, şi v-am adus asta. Am luat-o pe permisul meu de la bibliotecă.

Îi întinse doamnei McNeil o casetă audio cu *Mândrie şi prejudecată.*

— M-am gândit... în caz că vă durea ochiul. Adică... dacă nu puteţi să citiţi. Ştiu cât de mult vă iubiţi cărţile.

— Domnul să te binecuvânteze, domnişoară Flint.

Petra încercă să se sustragă complimentului.

— Haideţi să mâncăm Walnut Whips, zise ea şi o lăsă pe doamna McNeil să aleagă între bomboanele de ciocolată cu lapte şi cele simple. Să pun şi de ceai?

— Nu, drăguţă, zise Lillian. O să fac eu ceaiul. Tinerii pur şi simplu nu se pricep la asta.

— Nu suntem învăţaţi să-l facem cum se cuvine, aprobă Petra. Înainte să vă cunosc, nu mai văzusem niciodată frunze de ceai, doar pliculeţe.

În timp ce doamna McNeil se învârtea şi bocănea în mica bucătărie, Petra se uita prin cameră. Venea s-o viziteze pe doamna McNeil de aproape două semestre. De fapt, tocmai începuse vacanţa de vară, dar Petrei nici nu-i trecuse prin cap să întrerupă vizitele. O fi fost vacanţa de vară, dar asta nu însemna că avea să meargă pe undeva în vacanţă cu familia. Lucrul acesta ar fi fost, în sine, o contradicţie. Nu putea să fie cine ştie ce vacanţă dacă nu mai avea cine ştie ce familie. Şi, oricum, îi dădea un sentiment tare plăcut faptul că o vizita pe doamna McNeil în afara orelor de şcoală, fără

a avea timpul drămuit de grija să ajungă la cele două ore de mate sau la softball sau la cercul de olărit de la Milton College. Şi, chiar dacă săptămâna trecută n-ar fi avut loc necazul cu geanta doamnei McNeil în staţia de autobuz, Petra ar fi venit oricum s-o vadă: era prietena ei, nu era o obligaţie.

Acea cameră. Acea cameră minunată; cu pereţii încărcaţi cu obiecte de artă de toate soiurile, cu mobile care gemeau sub greutatea tuturor lucruşoarelor acumulate de-a lungul deceniilor, în care până şi podeaua era înghiţită de tomurile felurite ce alcătuiau o bibliotecă în toată regula. De câte ori fusese Petra în această cameră? Şi erau încă atâtea lucruri pe care să le admire. Iubea toate nimicurile şi suvenirele adunate într-o viaţă de călătorii în alte ţări şi în alte culturi; antiteza celor două bibelouri de porţelan Lladro de catalog pe care le cumpăraseră părinţii ei pentru a împodobi policioara de deasupra căminului, dintre care unul îl însoţise pe tatăl ei când se mutase la Watford. Cel mai mult îi plăceau Petrei imaginile de pe pereţii doamnei McNeil, dintre care unele erau reproduceri tipărite, iar altele tablouri originale, în ulei, în cărbune, în acuarelă sau pasteluri; unele figurative, altele abstracte, unele înrămate, altele prinse în pioneze. Era cufundată în gânduri, admirând un tablou în ulei în culori vii, când intră Lillian cu ceaiul.

— Doamnă McNeil, zise Petra încet, fără să se întoarcă, încă fascinată de tablou, tocmai m-am prins!

— N-ar trebui să foloseşti expresia „m-am prins", ştii, zise Lillian. E semn de lene.

— Vreau să spun, tocmai mi-am dat seama! explică Petra, cu ochii fixaţi în continuare asupra tabloului.

Încet, se întoarse, cu chipul aprins de entuziasm. Traversă camera înspre Lillian și se duse glonț la acuarela cu Kilimanjaro, care era atârnată lângă ușa de la intrare și pe care o admirase în timpul primei ei vizite.

— Aici este muntele Kilimanjaro, spuse, apoi se îndreptă spre pictura abstractă în ulei, plină de culoare, care o captivase în așa măsură. Și tot asta e și aici!

Lillian McNeil se uită la ea, cu o privire neclintită, dar lipsită de expresie. Petra continuă netulburată.

— De fiecare dată când am venit aici, la dumneavoastră, am crezut că tabloul acesta era doar o minunată explozie de forme și culori. Știți, *artă abstractă*. Am crezut că *simboliza*, poate, focul și lumina și aerul – oarecum în genul lui Joseph Mallord William Turner[1], pe care l-am studiat la istoria artei.

Petra privi fix tabloul.

— Dar nu mi-am dat seama că era ceva adevărat, șopti ea. Stați – nu-l mai văd!

Tăcu.

— Uitați!

Urmări cu degetul formele colorate, trasând un contur.

— E adevărat, nu-i așa – e Kilimanjaro. Dar mie, una, îmi dă impresia că vârful Kilimanjaro e în flăcări!

— Așa și este, spuse Lillian blând, cu o umbră de tristețe.

Se opri. Apoi se îndreptă și zâmbi.

— Acest tablou a fost pictat acum mai bine de douăzeci și cinci de ani, Petra, și s-ar părea că noi două – și încă o persoană, care nu mai este printre noi –

1. Pictor romantic englez (1775-1881), considerat unul din predecesorii curentului impresionist.

suntem singurii oameni care recunosc ce reprezintă cu adevărat. Cei mai mulţi cred că este o imitaţie plină de culoare după Clyfford Still[1].

— După cine?

— O să înveţi. La istoria artei.

— Dar nu este.

— Nu, nu este. Este pictat de Hector McNeil. Răposatul meu soţ. El a pictat asta. A pictat-o pentru mine. Noi doi iubeam Tanzania. Am trăit fericiţi acolo, având ca fundal magnific vârful Kili. Mai mult decât un fundal. Muntele acela a fost totul pentru noi.

Instinctiv, Petra se îndreptă spre scaunul unde stătea de obicei şi mulţumi înclinând din cap în timp ce Lillian îi turna ceaiul în ceaşcă. Îşi aşeză cu grijă ceaşca şi farfurioara pe genunchi şi sorbi delicat. Era sigură că astfel de maniere se datorau faptului că servea ceaiul dintr-o ceaşcă de porţelan fin. Acasă nu aveau decât căni grosolane de la Denby.

— Focul este real sau abstract? întrebă Petra. A luat cu adevărat muntele foc, pe când eraţi acolo?

Lillian îşi turnă şi ea ceai în ceaşcă şi se aşeză mai bine pe scaun.

— Legenda spune că un foc uriaş s-a pogorât asupra muntelui şi tabloul lui Hector celebrează acel moment. Focul nu distruge întotdeauna, Petra, draga mea. Focul poate dezvălui. Focul poate crea. Focul a fost motivul care ne-a dus în Tanzania.

Deşi Petra îşi propusese să soarbă delicat, cuprinsă de entuziasm se trezi, fără să vrea, sorbind cu zgomot.

— Scuze, spuse.

---

1. Pictor american (1904-1980), una dintre figurile emblematice ale expresionismului abstract.

— De fapt, povestea începe cu câțiva ani buni înaintea focului, Petra, începu Lillian, mai exact, acum 585 de milioane de ani, când continentele s-au ciocnit în timpul orogenezei pan-africane, ceea ce a avut drept consecință un fenomen geologic. Așa, poți să-i dai clasă profesorului tău de geografie când începi iar școala.

— Care a fost acel fenomen?

— A luat naștere o piatră prețioasă rară și de o neasemuită frumusețe.

Privirea Petrei se întoarse de la acuarela cu Kilimanjaro de lângă ușă la impresionantul tablou în ulei al muntelui cuprins de flăcări, agățat pe peretele opus.

— Ai auzit de populația Masai? o întrebă Lillian.

— Desigur, răspunse Petra, i-am studiat semestrul trecut la geografie. Ne-am uitat la o casetă video și profesorul ne-a adus mărgele autentice din cele purtate de Masai. Eu am purtat brățara toată ora.

— Conform unei legende Masai, un fulger a lovit vârful Kilimanjaro, incendiind întregul munte și stârnind un foc magic în cer. Când s-au stins flăcările, în cenușa rămasă străluceau pietre în cele mai uluitoare nuanțe de albastru: azuriu, albastru-închis, indigo, indigo-deschis, culoarea lavandei, albastru-violet, violet-albastru, violet pur. Vezi, condițiile au trebuit să fie prielnice acum atâtea milioane de ani pentru ca piatra să ia naștere și apoi, multe milenii mai târziu, condițiile au trebuit să fie prielnice pentru ca existența sa să fie descoperită.

— Oau, zise Petra. E un fel de diamant, atunci?

— De fapt, e de mii de ori mai rară decât un diamant, Petra. Și acesta este un lucru confirmat.

— Safirul?

— Nu – are culoarea pe care şi-ar dori s-o aibă safirul.

— Ce este?

— Este tanzanitul.

— Tanzanitul?

Cuvântul avea o dulceaţă aparte.

— Şi, în doar câteva decenii, nu va mai exista tanzanit. Deloc. Va fi dispărut.

— Dispărut? Pe veci? De ce?

— Pentru că singurul loc din lume în care există este o zonă de trei mile la poalele muntelui Kilimanjaro – în valea Umba, regiunea ce înconjoară oraşul Arusha, situată între dealurile Merelani.

Petra îşi ridică privirea de la tanzanitul din poală la peretele de vizavi de pat, unde e atârnat tabloul abstract în ulei cu muntele Kilimanjaro în flăcări. Zâmbeşte, cu o umbră de tristeţe. Draga de Lillian McNeil. Petra ia tanzanitul şi îl ţine între degetul mijlociu şi arătător. Chiar şi în semiobscuritatea din dormitorul ei în miez de noapte, piatra străluceşte plină de culoare, în nenumărate nuanţe; de un albastru adânc, strălucitor dintr-un unghi, aruncând sclipiri de violet din altul. I se pare că aude vocea doamnei McNeil, la fel de limpede de parcă ar fi lângă ea, încă în viaţă.

— Un războinic Masai pe care l-am cunoscut mi-a povestit că, dacă priveşti în inima tanzanitului şi îi întrezăreşti esenţa, poţi vedea culoarea vârfului Kilimanjaro înfăşurat în ceaţa dimineţii – pe care nici o culoare, nici un pigment nu o poate reproduce.

Petra se uită la ceas, uimită să vadă că e aproape două dimineața. Își privește tanzanitul. În curând, nu va mai exista tanzanit. Nicăieri în lume. Diamantele sunt veșnice, însă nu și tanzanitul. Și ea îl ține pe al ei la saltea. Trânteşte salteaua deasupra tuturor cărților. Își verifică mobilul. Nici un semn nici acum. Sărmanul Rob. Ce pacoste să trebuiască să lucrezi până la ora asta.

Capitolul 10

— Ai de gând să le spui?

Paul Glasper abandonă eseurile de la cursul de istorie pentru nivel avansat pe care se apucase să le corecteze pentru a-i adresa, pe şoptite, această întrebare Mirandei Oates, ca şi cum ar fi fost cea mai suculentă bârfă din şcoală.

— Ce anume? Ce să spună? întrebă Nigel Grafton, intrând în cancelarie cu o privire la fel de tulbure ca a elevilor cărora tocmai le predase două ore de fizică.

— Cine? întrebă Arlo Savidge, intrând imediat după el. Ce, cui şi când să-i spună?

Paul îşi ridică mâinile, în defensivă.

— Nu sunt eu cel mai în măsură să spună asta, zise el, făcându-i încet, pe faţă, cu ochiul Mirandei, care îşi dădu ochii peste cap şi schiţă semnul victoriei.

Miranda ridică din umeri.

— Mă duc la un interviu pentru o slujbă.

— O slujbă? zise Nigel. Ce fel de slujbă?

— O slujbă în învăţământ, desigur.

— Dar ai deja o slujbă în învăţământ, spuse Nigel.

Miranda ridică iar din umeri.

— Ca şef al unei catedre de engleză.

— Şi aici eşti şef al catedrei de engleză, nu? întrebă Arlo.

— Da, dar nu vreau să-mi petrec întreaga activitate didactică aici, la Roseberry Hall. Spre deosebire de voi doi.

Văzu cum se uitau, nedumeriţi, unul la altul.

— Nu ştiu de ce n-ai vrea, mormăi Nigel, puţin ofensat.

— E uşor să uiţi că există viaţă în afara zidurilor de la Roseberry Hall, zise Miranda.

— Dar nu sentimentul apartenenţei, al unei comuniuni, e ceea ce contează, în fond? întrebă Arlo.

— Parc-ai fi broşura de prezentare a şcolii, spuse Miranda. Oricum, ce-ar fi să-mi uraţi pur şi simplu „Succes, domnişoară Oates"?

— Succes, domnişoară Oates, spuse Nigel neutru.

— Succes, zise Arlo, desigur, succes. Dar ţi s-ar lipsi amarnic lipsa dacă ai pleca.

Paul observă o sclipire în ochii Mirandei şi expresia plină de speranţă ce însoţea zâmbetul adresat ca răspuns lui Arlo.

Roseberry Hall nu era o şcoală mare ca număr de elevi, dar ca suprafaţă de teren era de-a dreptul vastă. Domeniul pe care se afla era înconjurat şi semnalat de la distanţă de zidul originar din piatră de râu, o raritate într-o zonă în care predominau gardurile vii. Era înalt de vreo doi metri şi jumătate, încununat la fiecare câţiva metri de câte un turnuleţ decorativ, care le imita

pe cele ce împodobeau clădirea propriu-zisă. De la depărtare şi în funcţie de anotimp, cei ieşiţi la plimbare pe promenada Norse Lyke Wake puteau admira domeniul Roseberry Hall în toată splendoarea lui; din acel punct, clădirile, parcul şi zidul ce-l înconjura păreau un castel de nisip şi domeniul aferent acestuia, toate construite minuţios. Clădirea şcolii însăşi, datând din secolul al XVIII-lea, cu turnuleţele sale, ferestrele batante cu pervazul larg şi magnifica uşă cu boltă, reuşea să dea o impresie de măreţie impunătoare, fără a intimida privitorul. Fondatorul şcolii, Radcliff Lawrence, *Esq.*, un filantrop bogat cu o pasiune pentru educaţie şi arhitectură şi influenţa reciprocă a acestora, era conştient de efectul pe care îl poate avea asupra unui şcolar intrarea pe sub acel portal. Lawrence considera că menirea şcolii era să educe oferind condiţii prielnice, nu insuflând teamă. Un copil nu va învăţa într-o clădire care îl intimidează de la intrare; dar, dacă acea clădire îi inspiră un respect aproape mistic, atunci el va se îndrepta plin de elan spre sala de clasă. Etosul lui Lawrence dăinuise netulburat, asemenea clădirilor şi, până în ziua de azi, deşi şcoala era numită Şcoala Particulară pentru Băieţi Roseberry Hall, elevii continuau să fie cunoscuţi sub numele de Radcliff Lawrenţi.

Nu era o şcoală de primă ligă după criteriile de excelenţă academică, dar, în ce privea producerea unor tineri manieraţi, străluciţi şi siguri pe ei, era una exemplară. Toţi cei care lucrau acolo şi fiecare părinte care plătea o taxă consistentă pentru educaţia fiului său înţelegeau că acesta era punctul său forte. Roseberry Hall nu-şi propunea ca băieţii să obţină cu forţa note astronomice, nici să trimită stoluri de absolvenţi la

universităţile Oxford şi Cambridge. Mai degrabă, şcoala îşi propunea să *nu* forţeze un copil să înveţe, ci să îi insufle dorinţa de a se informa. David Pinder, director al şcolii de două decenii încoace, repeta în fiecare discurs pe care-l ţinea – fie că era adresat băieţilor, părinţilor, membrilor consiliului director sau corpului didactic – „Manierele modelează: elevii noştri vin aici când sunt încă băieţi şi, când pleacă, sunt tineri în toată firea, înzestraţi cu toate calităţile de care au nevoie pentru a înfrunta lumea largă." Era o proclamaţie care putea fi repetată şi învăţată pe de rost – deopotrivă de părinţi, de membrii consiliului director sau de cei ai corpului didactic. Ca şi cum ar fi purtat mai departe făclia aprinsă de Radcliff Lawrence, domnul Pinder, cu aerul său jovial şi devotamentul pătimaş faţă de şcoală, le insufla tuturor celor ce aveau de-a face cu Roseberry Hall convingerea sa că acea şcoală deţinea un loc aparte, de invidiat, în cadrul sistemului britanic al şcolilor particulare cu internat. Cât despre profesori şi cei trei sute cincizeci de băieţi, cu vârste cuprinse între unsprezece şi optsprezece ani, nici unul nu avea vreo îndoială că şcoala se bucura în egală măsură de un loc aparte în mijlocul peisajului rural britanic. Cuibărită strategic în nobila câmpie de la poalele terenului mlăştinos din nordul ţinutului York, şcoala era la o distanţă de douăzeci de minute de un peisaj de coastă uluitor, şi totodată la o depărtare nu foarte mare de multe dintre cele mai pitoreşti sate din împrejurimi. Configuraţia solului era numai bună pentru diverse sporturi: terenurile îngrijite din incinta şcolii lăsau loc unei zone în care se putea alerga sau merge cu bicicleta după pofta inimii. Părea că Roseberry Hall

domnea asupra regiunii, primind feluritele daruri care i se puneau dinainte. În funcţie de condiţiile meteorologice, chiar şi aerul îmbâcsit cu fuioare de fum industrial şi flăcările uriaşe degajate uneori de monstruoasele uzine ICI care se întindeau pe kilometri întregi, asemenea unui oraş al viitorului, în apropiere de Middlesbrough păreau să adauge un plus de dramatism şi de intensitate estetică tăriilor de deasupra şcolii.

Delimitarea între muncă şi odihnă era încă una din filosofiile lui Radcliff Lawrence, de aceea, activitatea de instrucţie se desfăşura fie în clădirea principală, fie în corpul mai nou alocat ştiinţelor, construit, din fericire, din piatră din partea locului şi permiţându-şi o abordare mai modernă a turnuleţelor distinctive. Băieţii locuiau în cinci cămine cu apartamente măricele pentru pedagog şi familia acestuia sau acesteia şi cu unele mai modeste destinate adjuncţilor. Restul profesorilor erau împrăştiaţi pe tot cuprinsul domeniului, fie în clădiri anexe, fie în căsuţe fantezi, fistichii, cu turnuleţe, destul de mari cât să găzduiască o cameră de zi, o bucătărioară, un mic dormitor şi o cabină de duş compactă. Miranda Oates avea o căsuţă. Paul Glasper era pedagog adjunct la Casa Armstrong. Camerele în care locuia Nigel Garton făceau parte din pavilionul de pe terenul de sport. Arlo avea o căsuţă. Steven Hunter, profesorul de desen, locuia deasupra căsuţei de pe malul apei, care era, fără îndoială, impresionantă. David Pinder locuia în casa directorului, împodobită din belşug cu turnuleţe, care aducea puţin cu un tort. În fiecare seară, după ora de pregătire a lecţiilor, clădirea principală era închisă, ca şi cum ar fi fost la fel de important ca şi ea să aibă un răgaz de linişte după forfota din timpul zilei, cum era pentru întreaga

comunitate să aibă un răgaz după orele de şcoală. Dacă profesorii doreau să îşi petreacă seara în altă parte decât pe la casele lor, recurgeau la „cantina veche", o clădire autonomă, care aducea în parte a cancelarie, în parte a loc de pierzanie. Era o combinaţie reuşită între canapelele vechi, jerpelite, de piele şi un ecran uriaş cu plasmă; între prăjiturile de casă ale bucătăresei şi licoarea-dinamită, producţie proprie. În seara de după interviul Mirandei Oates – din fericire, o seară de vineri – „cantina veche" gemea de colegii ei, care profitau de ocazie pentru a degusta Butoiul numărul 4, care fusese lăsat să fermenteze de la Anul Nou.

— Cum a mers?

— Al naibii de bine – dacă pot să spun aşa.

— Când o să afli răspunsul?

— Până la vacanţa de primăvară.

— I-ai spus lui Pinder?

— O s-o ia personal, să ştii.

— Pariez că te va convinge să rămâi.

— Hai, *Oatcake*[1], nu pleca!

— Uite ce e, deocamdată n-am obţinut afurisita de slujbă!

— Măiculiţă, chestia asta nu-i rea deloc.

— Pariez că noua ta şcoală n-o să aibă bere aşa grozavă.

— Pariez că o să aibă, Nige. Oricum, n-aveţi de gând să terminaţi? Nu vreau să cobiţi.

— Unde e Arlo?

— A zis c-o să vină.

— Vorbeşti de lup...

---

1. Joc de cuvinte intraductibil între *Oates* (nume propriu), *oats* – „ovăz" şi *oatcake* – „prăjitură cu ovăz".

Arlo își făcu apariția cu o pungă de chipsuri cu *tortilla* și un zâmbet împăciuitor, menit să alunge ironiile și înțepăturile colegilor, deja avansați în degustarea Butoiului numărul 4.

— Domnului Savidge al nostru îi place să-și facă intrarea, nu-i așa?

— Și iată-l! Vine aducând daruri de smirnă, tămâie și Doritos.

— La naiba – am uitat tămâia acasă. Dar poftim – Doritos.

— Ia te uită la tine, gătit și dichisit și parfumat. Oricine ar zice că ai ieșit la agățat, Savidge.

— Mulțam fain, Glasper – știi că întotdeauna am avut o slăbiciune pentru tine.

Arlo ridică paharul în lumină, studiind lichidul tulbure de culoarea zahărului ars, cu un guler de spumă care bătea într-o nuanță neliniștitoare de bej, mai degrabă decât în alb lăptos.

— Butoiul numărul 4, este?

Gustă. Nu era niciodată sigur, de fapt, dacă – obiectiv vorbind – efortul lor comun de a face bere în casă producea o bere cu un gust nemaipomenit, nici dacă, la un penny halba, merita să renunți la berea excelentă de la cârciumile din împrejurimi doar ca să faci economie. Dar, de fapt, plăcerea consta în procesul ca atare – în a aștepta cu nerăbdare momentul când aveau să deguste produsul obținut cu grijă – și, în cele din urmă, berea era lăudată de toți înainte să apuce măcar să o guste.

— Hei, Miranda, exclamă Arlo, cum a mers azi – ai obținut slujba?

Mai târziu, mult mai târziu, când aproape că dăduseră gata Butoiul numărul 4, când nu mai era nici urmă de Doritos şi din prăjitura de casă rămăseseră doar firimiturile de pe jos, membrii corpului didactic, reuniţi în cantină, începură să-şi ia rămas-bun; cu invidie din partea celor care trebuiau să fie de serviciu în timpul orelor de sâmbătă dimineaţă sau la competiţiile sportive, cu uşurare din partea celor care erau liberi. Butoiul numărul 4 reuşise să-i dea curaj Mirandei şi să îl scoată pe Arlo din rezerva obişnuită. Având dinainte perspectiva unei noi slujbe, ca o posibilă cale de ieşire, ea îşi putea permite să îşi ia anumite libertăţi la actualul loc de muncă.

— Condu-mă acasă, zise dându-i un cot lui Arlo.

— Uşa ta aproape că se vede de aici!

— M-am pilit. Du-mă în cârcă. Hai.

— Of, Doamne, femeie, hai!

Încurajat de urale anemice şi de un gest complice din partea lui Paul, Arlo ieşi din cantină ducând-o pe Miranda în cârcă. I se părea ciudat să simtă un alt trup atât de aproape, într-o manieră atât de prozaică. Dar pentru Miranda era o senzaţie minunată să aibă atât de aproape trupul pe care îl dorea; chiar dacă picioarele îi erau lipite niţeluş cam prea strâns de coastele lui. Încercă să îşi încolăcească gleznele chinuitor de aproape de prohabul lui, dar, din cauza efectelor Butoiului numărul 4 sau poate din cauza paşilor mari ai lui Arlo, nu prea-i ieşi figura. Putea, totuşi, să îşi lase buzele ispititor de aproape de gâtul lui.

— Mulţumesc, preabunule domn, spuse, atingându-i cu buzele urechea stângă.

— Plăcerea e de partea mea, domniţă, zise Arlo, întrebându-se dacă era mai grea decât s-ar fi aşteptat

din cauza berii sau, pur şi simplu, nu mai avea el forţa de odinioară.

— Am ajuns.

— Culcat, băiete!

— Ai grijă. Ei bine, noapte bună, domnişoară Oates.

— Arlo – vrei să intri?

Chipul ei strălucea îmbietor prin vălul poetic răspândit de lumina lunii şi prin aburii berii făcute în casă. Corpul lui fu cuprins de o senzaţie subită de frig, din cauză că nu mai simţea căldura trupului ei.

— Să intru?

— Da. Doar o clipă. Voiam doar... să-ţi arăt ceva.

Arlo se uită de jur împrejurul camerei, căutând să vadă ce ar putea să-i arate ea. Poate acele fotografii vechi, în sepia, ale vreunei rude? Cei doi peştişori aurii din acvariul cu un mic craniu din plastic pe post de teren de joacă? Tabloul de pe perete, unul nu foarte reuşit, cu dealul Roseberry? Dă, Doamne, să nu fie propriile ei creaţii artistice. Acel covor artizanal ce pare puţintel cam soios? Sper să nu fie hidoşenia aia de ceasornic vechi. Sticla pe jumătate goală de vodcă *blue label*, poate?

Nu, Arlo. Nimic din toate acestea. Nici unul din lucrurile mele. Vreau doar să-ţi arăt că îmi placi foarte, foarte mult.

La naiba. Mă sărută.

Răspunde-mi la sărut. De ce nu-mi răspunzi la sărut?

— E târziu, Miranda. Chiar trebuie să plec.

— Nu, nu trebuie. Chiar poţi să rămâi.

De ce clatini din cap? Dumnezeule mare, sunt pe bune, Arlo. Şi, ultima dată când am verificat, n-arătam rău deloc. Şi probabil c-o să plec oricum de la afurisita asta de şcoală, aşa că nici măcar nu îţi creez nici un fel de obligaţii.

— Trebuie să plec, Miranda.

— Ei bine, păcat.

— E târziu.

— Sigur, Arlo, e târziu.

— Da, foarte târziu. Dar somn uşor, Miranda. Vise plăcute.

— Ai putea totuşi să rămâi.

— Nu. E mai bine să plec.

Capitolul 11

— E douăsprezece şi un minut, anunţă Petra în tăcerea adormită din apartamentul ei. E vineri. De-acum e oficial ziua lui.

Îi trimite un mesaj cu „La mulţi ani!" şi aşteaptă zece minute, ce par o veşnicie, fără a primi vreun răspuns.

Încă nu ştie că ziua în care Rob împlineşte treizeci şi cinci de ani este, totodată, ziua în care viaţa ei se va schimba. Şi, chiar după ce va afla, va mai trece ceva timp până să realizeze că e o schimbare în bine. Deocamdată, însă, adoarme. Se cufundă într-un somn fără vise, pe salteaua sub care se află şaisprezece cărţi şi un tanzanit de aproape patruzeci de carate. Nu umblă în somn şi se trezeşte odihnită şi entuziasmată de ziua care abia a început.

— Pari foarte voioasă, îi spuse Eric Petrei, care intrase cu pas săltăreţ în atelier, aducând cappuccino şi gogoşi pentru toată lumea.

— Azi e ziua lui Rob.

— Sper că nu te aştepţi să-i cântăm „La mulţi ani", nu? spuse Kitty, arătând înspre Petra cu pila-ac. Nu scoate limba la mine.

Petra râse şi scoase din nou limba la ea. Apoi, cu ochii strălucindu-i, scoase săculeţul de catifea din geantă.

— Uitaţi.

— Dumnezeule mare, a venit cu tanzanitul, exclamă Eric, prefăcându-se că leşină.

Gina, Kitty şi Eric se strânseră în jurul ei. Petra îşi întinsese palma şi o ţinea nemişcată. Aşezat pe linia dintre arătător şi mijlociu, tanzanitul răspândea o lumină orbitoare. Ceilalţi bijutieri îl mai văzuseră până atunci, dar îl priviră din nou, rămaşi fără cuvinte, de parcă îl vedeau pentru prima dată. Cu blândeţe, Kitty cuprinse încheietura Petrei şi îi mişcă uşor mâna, punând în lumină jocul de culori al pietrei.

— Ştiu că ar trebui să fiu impresionată mai ales de mărime, de formă, de faptul că e perfect şi fără cusur, spuse Kitty, dar ceea ce mă dă gata e *culoarea*. N-am mai văzut o culoare ca asta.

— Culorile, o corectă Eric şi, de data asta, Kitty nu-i răspunse cu o înţepătură.

— Tricolor – ador cuvântul acesta, zise Gina, întinzându-şi palma, în care Petra lăsă cu grijă piatra.

— O parte din puterea de atracţie a tanzanitului stă în faptul că este tricolor, spuse Petra, că, efectiv, radiază o culoare *diferită* din fiecare unghi. Nu e o iluzie optică. Acele culori diferite există simultan. Uitaţi-vă la ea din unghiul acesta – cât de vie e nuanţa asta de albastru? Acum uitaţi-vă din unghiul acesta...

— Şi e de un violet la fel de fermecător ca ochii lui Elizabeth Taylor.

— Oh, Doamne, eşti atât de gay, Eric.

— Du-te naibii, Kitty. E ca şi cum în inima pietrei ar arde o flacără albastru-violet.

Gina amuţise deodată, fascinată de tanzanitul care i se odihnea în palmă.

— Şi nu vrei să-l vinzi? Sigur nu vrei să-l vinzi?

Petra clătină din cap.

— Mă gândeam eu – şi tot nu ştii ce-o să faci cu el?

Petra privi lung piatra.

— Am câteva idei – dar încă nu ştiu ce ar vrea să fie piatra asta.

— Ar fi numai bună pentru un inel de logodnă, râse Kitty.

— Nu e prea moale pentru inele? întrebă Eric.

— De fapt, acesta e mai mult un mit, zise Petra. Vreau să spun că tanzanitul nu e nici pe departe la fel de dur ca diamantul – dar are totuşi o duritate de 6-7 pe scara Mohs, deci nu e tocmai moale.

— Nu Shaun Leane a produs câteva inele uluitoare cu tanzanit?

— Dar nu ştiu dacă tanzanitul meu îşi doreşte să devină un inel. Am senzaţia că ar trebui să poată fi admirat în toată splendoarea. Cumva.

Gina îi dădu piatra mai departe lui Kitty, care zâmbi minute în şir, lăsând să i se întipărească pe chip o expresie caldă de duioşie în timp ce privea în adâncurile pietrei.

— Pare să se schimbe la infinit, spuse.

— Cred că aşa se obişnuia pe vremea aceea, să se lase pavilionul de la bază deschis, să nu-l aducă la un unghi drept sau la un punct – poate pentru că, în 1960, nu aveau tehnologia de şlefuire pe care o avem acum. Dar, în alte privinţe, proporţiile după care a fost tăiat sunt aproape de perfecţiune.

Kitty admiră planul median din jumătatea superioară a pietrei, apoi fațetele laterale, brâul, pavilionul.

— E rândul meu, zise Eric, care ridică piatra în lumina soarelui, răsucind-o între degetul mare și arătător, pentru a admira culoarea, strălucirea și forța pe care le răspândea.

Înveli un pahar de plastic răsturnat în săculețul de catifea și așeză tanzanitul deasupra.

— Dacă nici asta nu e o magnifică sursă de inspirație pentru noi toți, nu știu ce-ar mai putea fi!

Și se apucară de lucru. Ridicându-și din când în când privirea, cu sau fără intenție, pentru a da cu ochii de acel albastru profund, neasemuit, de sclipirile de violet, de acea strălucire și de acea lumină. Piatra părea să cânte, să răspândească o undă care se revărsa în încăpere, atingând uneltele, inundând degetele bijutierilor care își vedeau de treabă.

— Întrebarea e dacă, după ce când vei fi făcut ceva din ea, vei fi într-adevăr în stare s-o vinzi.

— Poate că între timp câștig la loto, zise Petra.

Spre jumătatea amiezii, Petra anunță că o s-o șteargă.

— Și iau tanzanitul cu mine.

— Spărgătoare de chef ce ești, se bosumflă Eric.

— Nu scoate limba la Petra, se răți Kitty la el.

— Îl duc direct acasă, unde i-e locul. Apoi o să dau o raită pe la Rob, înainte să ne întâlnim în oraș diseară. Știți voi – să împrăștii petale de trandafir, să pun șampania la rece și o eșarfă de mătase pe așternuturile curate.

Deși o spuse pe un ton degajat, membrii Atelierului de 3 al Petrei își dădură seama că vorbea foarte serios.

— Nu te merită, spuse Gina pe un ton atât de blând, încât Petra nu putu decât s-o ia ca pe un compliment.

Şi, deşi Kitty se prefăcu că-i vine să vomite, în acelaşi timp îi făcu complice cu ochiul.

— Ei bine, petrecere frumoasă, spuse Eric zâmbind, dar cu o urmă de ironie în glas. Poţi să ne delectezi cu detaliile când ne vedem luni dimineaţă.

Petale. Oare se pot cumpăra petale de undeva sau trebuie să masacrez câteva flori întregi? Oare există un sezon pentru trandafiri? Ce distanţă pot să acopere petalele de la o duzină de trandafiri? Poate ar trebui să cumpăr două duzini. Şi oare or să rămână proaspete şi parfumate până la noapte sau s-ar putea să se ofilească şi să pălească? Cum pot să preîntâmpin asta? Poate ar trebui să întreb la florărie care e secretul. Sau pe un scriitor de romane siropoase. Oh, gata, ajungă-ţi.

Şampanie. Nu ştiu prea multe despre şampanie, pentru că nu prea mă omor după ea. Dar lui Rob îi place. Nu e Bollinger o chestie cam fumată? Bolly în sus, Bolly în jos? Aş putea să iau o şampanie roz, ca să fie în ton cu petalele de trandafir, dar probabil că Rob nu va observa. Şi poate că şampania roz nu e cool. Ia uite ce de sortimente chiar şi aici, în dugheana noastră de cartier. Nici nu pot să pronunţ numele ăsteia – dar, din fericire, ajung la ea. E destul de scumpă, deci trebuie să fie bună.

O să-mi iau lumânarea parfumată de la Diptyque – şi nişte chibrituri – şi o s-o aprind de îndată ce intrăm pe uşă. Bomboane de ciocolată! Trufe făcute în casă! E magazinul acela în Islington – e la doi paşi de apartamentul lui Rob. O să trec pe-acolo în drum spre el.

Ce altceva, ce altceva, ce altceva?

Oare Rob are o găleată?

Muzică! Nu știu să umblu cu iPodul lui, așa că ar fi mai bine să pun un CD și apoi tot ce trebuie să fac e să apăs pe *Play* când ne întoarcem, mai pe seară.

Chiar că *Play*. Chestia asta e chiar distractivă! Sper c-o să-i placă. Sper că o să fie emoționat. Sper că o să mă iubească pentru asta.

Dar poate că exagerez. Poate că o să fie iritat. Poate că nu e deloc genul lui, deși e exact genul meu. Poate ar trebui să mă duc pur și simplu să mă întâlnesc cu el în Soho, cum am stabilit și s-o las baltă cu chestiile astea.

Dar, chiar înainte de șase, Petra ajunge la apartamentul lui Rob, încărcată cu toate lucrurile la care s-a putut gândi, toate lucrurile pe care și le-a putut permite și câteva pe care nu și le permite, de fapt, ca să îi pregătească o zi de naștere de neuitat. Ca să se asigure că ziua lui va fi sărbătorită cum se cuvine. Ca să aibă garanția că aceasta va fi o zi memorabilă în relația lor. E mândră de ea și emoționată. Și tocmai a intrat în apartamentul lui Rob.

Ceva nu e în regulă. Instinctiv, Petra știe că ceva nu e deloc în regulă. Studiază rapid locul. Totul arată aproape așa cum ar trebui. Dar numai *aproape*. Pentru că lângă canapea zac aruncate *două* perechi de pantofi și doar una din ele îi aparține lui Rob. Iar Petra își îngăduie, pentru o clipă doar, să creadă că totul va fi în regulă, chiar o să fie în regulă dacă se dovedește, cumva, că acei pantofi cu toc cui sunt tot ai lui și dezvăluie pur și simplu o pasiune tainică de a se îmbrăca în haine de femeie. Asta ar fi în regulă. Nostim, chiar.

Totuşi, în acele fracţiuni de secundă de tensiune maximă, în care studiază cu detaşare scena nimicirii ei iminente, Petra ştie că ideea ei jalnică, de care se agaţă ca de un pai, e departe de adevăr. Undeva în apartamentul lui Rob se află adevărul gol-goluţ – poate chiar în fundul gol –, dar Petra nu vrea să meargă în căutarea lui. Se aşază pe canapeaua lui Rob şi evită să se uite la pantofi. Se concentrează să ţină strâns în braţe florile şi bomboanele şi şampania şi folia de aluminiu pe care voia s-o înfăşoare în jurul găleţii în care avea să pună şampania la rece. Le ţine cât poate de strâns în timp ce stă acolo, aşteptând să fie descoperită.

Rob intră cu pas săltăreţ, fluierând, se opreşte abrupt şi spune: „La dracu', Petra, ce cauţi aici?". Şi Petra se ridică şi zice: „Voiam să-ţi pregătesc cea mai frumoasă zi de naştere de până acum". Şi apoi intră Laura – colega de serviciu a lui Rob, cea drăguţă, cea care a fost amabilă cu Petra în seara aceea când au ieşit în oraş, destul de recent. Aşa că poate au fost în dormitorul lui Rob pentru că Laura voia să vadă, doar să vadă dulapul lui încastrat în perete. Sau dormitorul lui care dă direct în duş. Ceva de genul acesta. Pentru că Petra a auzit duşul. Poate pentru că Laura tocmai a... cumpărat un apartament. Sau ceva. Ceva perfect nevinovat. Pentru că sunt îmbrăcaţi. Şi e ora şase, într-o vineri. Şi Rob urmează să se întâlnească cu Petra în oraş peste o oră, ca să-şi sărbătorească ziua de naştere. Dar această prezumţie de nevinovăţie, de bun-simţ, durează doar o fracţiune de secundă.

Au părul ud. Şi, chiar în momentul în care Petra observă că Laura e în picioarele goale, aceasta spune: „Oh, Doamne, Petra! Oh, la naiba! Nu e ceea ce pare!

E doar – știi tu!". Și, dintr-o privire, Petra își dă seama, după expresia lui Rob, că acesta ar vrea să-i spună Laurei să-și țină gura, să-și țină naibii gura.

— Rob?

— Petra – pot să-ți explic.

— Dă-i drumul.

Dar nu poate să-i explice, pe bună dreptate, de față cu Laura, așa că Laura spune: „Ups! Ar fi cazul să plec". Și, de cum a plecat, Rob se uită la cea care e prietena lui de zece luni și ridică din umeri.

— N-am vrut să te rănesc, Petra, spune. Sincer. N-a fost nimic serios.

— Nimic serios? Chestia este că nu știu dacă te referi la mine sau la ea, Rob.

— La ea! spune Rob, mult prea pripit. Pur și simplu ne-am pilit la prânz – știi cum se întâmplă.

Dar Petra nu știe, pentru că Rob trăiește într-o lume atât de diferită de a ei.

— A fost o prostie. N-a însemnat nimic. Nici măcar nu contează.

Dar pentru Petra contează foarte mult. Înseamnă enorm pentru ea. Și se simte foarte, foarte proastă. Și simte că o ia cu greață. Lasă să-i cadă toate lucrurile pe care le-a ținut atât de strâns în brațe, tot arsenalul necesar pentru o afurisită, blestemată, idioată petrecere de aniversare. Și iese ca din pușcă din apartamentul lui Rob, în mijlocul zarvei voioase de pe Upper Street, din Islington, care e foarte animată într-o seară de vineri, când oamenii încep să sărbătorească sfârșitul unei săptămâni de muncă și să guste weekendul plin de distracții care tocmai a început.

Capitolul 12

Ce o să facă?

Ce poate să facă cu această informație?

Ce o să facă cu noaptea care îi stă înainte, cu weekendul, cu viața ei, cu ziua de mâine?

Cui să-i ceară sfatul acum? Nimeni n-ar trebui să îndure de unul singur o astfel de traumă.

Petra Flint o fi ea o romantică, dar e, de asemenea, o persoană destul de rațională. Simte nevoia să dea la boboci în mijlocul Islingtonului, dar, în schimb, respiră încet și metodic, ca să se calmeze și să-și alunge senzația de greață. Ar putea oricând să izbucnească în hohote de plâns în stația de autobuz, dar își mușcă buzele și se hotărăște să cheme un taxi. Ce contează un ban în plus atâta timp cât se va regăsi în siguranța căminului?

Și cât mai repede, vă rog. Știu că e oră de vârf, dar v-aș fi recunoscătoare dacă ați putea merge ca vântul.

Trebuie să prinzi vreun tren, drăguță?

Nu. Vreau doar să ajung acasă.

Ei bine, o să se circule mai vârtos prin Archway, drăguță, dar apoi o să fie ceva mai lesne. Mai vârtos prin Archway. Vâră-ți-o în Archway. Vâră-ți-o în arcuitură. În acel moment, Petrei fraza i se pare de un comic burlesc și o urmărește imaginea lui Rob, scăldat de transpirație, trăgându-i-o cu elan Laurei.

Petra a ajuns acasă.

Solitudinea și siguranța propriului ei cămin spulberă aparența de calm pe care a păstrat-o cu eleganță în Islington și în taxi. Închide ușa de la intrare și se reazemă de ea. Apoi se îndoaie de mijloc, strângându-și brațele în jurul abdomenului. Cade în genunchi și strigă „Nu, nu, nu", izbind cu pumnii în covor. Se ghemuiește pe podea, chiar în fața ușii, deși e la un pas de canapea. Nu poate să plângă în largul ei și asta îi dă o senzație de durere. Suspinele îi rămân sugrumate în gât, ca un nod dureros, și nu poate nici să le înghită, nici să le lase să se reverse în hohote de jale. Lacrimile îi înțeapă ochii congestionați, încercând zadarnic să i se scurgă pe obraji, de parcă i s-ar fi înfundat canalele lacrimale. E amețită, dar simte o greutate ca de plumb în capul pieptului. Creierul ei nu mai face față asaltului de informații și o doare capul. Efectiv o doare. Dintr-o situație atât de sordidă, uite că poate izvorî o durere atât de pură. E de neînțeles.

S-a trezit încântată să descopere că era încă pe podea, lângă ușă, pentru că, după așa o traumă, ar fi putut bine mersi să umble în somn până dincolo de Whetstone. Bunul-simț o sfătui să nu mai stea singură să-și plângă de milă și acele de la ceas o anunțară că,

dat fiind că tocmai se făcuse mâine, era din nou ora micului dejun în Hong Kong.

— Luce?

— Nu te mişca – te sun imediat.

Lucrul absolut minunat la cea mai bună şi mai veche prietenă este că, într-o situaţie de criză, nu poate să facă altceva decât să-ţi vină în ajutor. Îşi lasă propriile probleme la o parte ca să se pună în situaţia ta şi să lupte în locul tău. Pentru că îţi simte durerea, reuşeşte să o aline puţin. N-o s-o ia pe ocolite şi n-o să te lase să-ţi plângi de milă, o să-ţi spună verde în faţă cum stau lucrurile. Dar totodată o să contribuie discret cu ajutorul ei constructiv, consolându-te aşa cum ar trebui să facă o mamă. Sau, în cazul Petrei, în locul maică-sii. Şi îşi va sădi cu grijă sfaturile pe un teren afânat de compasiune bine-venită.

Aşa că Lucy o ascultă şi strânse în mână receptorul de parcă ar fi fost mâna Petrei sau beregata jigodiei de Rob. Era furioasă şi necăjită şi frustrată de distanţa care le despărţea. Era revoltată şi simţea durerea Petrei la fel de acut de parcă ar fi fost propria ei durere. După ce ascultă tot ceea ce avea de spus Petra, o alină cu o compasiune sinceră şi cu un tremur nedisimulat în glas. Încurajând-o pe Petra să profite de convorbire ca să plângă după pofta inimii, Lucy îşi dori ca afecţiunea şi sprijinul ei să poată traversa Pacificul sau să fie purtate de satelitul de comunicaţii sau care va fi fost cea mai rapidă cale spre telefonul şi sufletul Petrei. Şi abia apoi abordă lucid situaţia şi viitorul imediat al prietenei ei.

— Asta *nu* te va afecta, Petra, pentru că problema e la el, nu la tine. E o şansă să te eliberezi de influenţa

pe care o exercita asupra ta. Ai dreptul să-l urăşti. Poţi să savurezi sentimentul acesta. Apoi poţi chiar să-l compătimeşti. Şi în curând – îţi promit – pur şi simplu n-o să te mai gândeşti la el. Dacă te trezeşti că ţi-e dor de el, întreabă-te de ce ţi-e dor, mai exact.

— Dar am făcut atâtea eforturi să-l iubesc.

— Ai făcut *prea* multe eforturi să-l iubeşti şi ai primit prea puţin în schimb.

— Dar el nu m-a iubit.

— Ai dreptate – dar asta e problema lui, nu e vina ta.

— M-am străduit atât de mult!

— Nu e vina ta. Probabil că şi el te iubeşte în felul lui imatur. Dragostea înseamnă lucruri diferite pentru fiecare. E centrul lumii tale – dar pentru el e undeva la periferie. Însă o să pună probabil la cale o strategie ca să te recâştige.

— Crezi?

— N-ar trebui să o spui cu atâta entuziasm – ar trebui să fii îngrozită. E mai bine că ai scăpat de el. Te rog să mă crezi. Dacă vine la tine târându-se în genunchi, implorându-te să îl ierţi, acoperindu-te cu diamante, te rog, refuză-l.

— Ţie ţi-e uşor să spui asta, Luce. Tu eşti măritată şi la casa ta. Eu sunt singură.

— E mai bine să fii singură decât să te mulţumeşti cu atât de puţin. N-ar trebui să stai cu Rob doar ca să te simţi mai împăcată cu tine, pentru că, ţi-o spun sincer, Rob nu te-a iubit aşa cum ar trebui să fii iubită. Şi asta n-o să se schimbe ca prin minune. Ştii ce cred eu, Petra? Cred că, în adâncul inimii, n-ai fost niciodată sigură de sentimentele lui şi de aceea ai făcut atâtea eforturi. Doamne, era ca o slujbă cu normă întreagă – toată osteneala pe care ţi-ai dat-o. Te-ai străduit atât de

mult să fii o femeie senzuală, o bună gospodină, o persoană fascinantă, o prietenă uimitoare.

— Ce-aş fi putut face mai mult? De ce toate astea n-au fost de ajuns?

— Încerci să îţi măsori propria valoare în funcţie de afecţiunea pe care i-ai fi putut-o trezi. De aceea te simţi atât de nefericită – pentru că te judeci în funcţie de cât de puţin te-a iubit el. Tot ceea ce aşteptai în schimb era ca el să-ţi dovedească respect, afecţiune şi fidelitate – şi n-ai avut parte de nici una dintre acestea. Dar ascultă-mă, Petra – Rob nu te-a iubit *nu* pentru că nu eşti o persoană demnă să fii iubită, draga mea. *El* e inapt din punct de vedere emoţional. Nu trebuie s-o iei personal.

— Cum altfel aş putea să o iau?

— Ştiu. Ştiu. În momentul de faţă, ţi-e imposibil. Răspunde-mi însă la următoarea întrebare. Dacă ar veni chiar acum la tine şi te-ar cere în căsătorie, ai accepta?

— Da! Da! Aş răspunde da, da, da!

— Petra, dacă ar veni chiar acum la tine şi ţi-ar cere să vă căsătoriţi *mâine*, ai accepta?

Se lăsă tăcerea.

— Petra?

— Eu...

— Ai accepta? Te-ai căsători mâine cu Rob? Vin acolo – plec chiar acum spre aeroport. Te-ai căsători cu el mâine? Te-ai căsători mâine pentru tot restul vieţii?

Tăcere.

— Petra?

— Nu m-aş căsători cu el mâine. Nu chiar mâine. Nu.

— Bravo! O să înţelegi că, de fapt, toate acestea n-au nimic de-a face cu dragostea sau cu lipsa lui de dragoste pentru tine. În cele din urmă, o să înţelegi că, oricum, nu îl iubeai îndeajuns de mult încât să îţi doreşti să rămâi cu el toată viaţa. Cu cât te îndoieşti mai mult de dragostea cuiva, cu atât te chinui mai mult să o păstrezi. E bizar. Poate că ţi-ai propus să devii persoana ideală pentru el fără a sta să te gândeşti dacă el era într-adevăr persoana ideală pentru tine?

— Oh, Luce.

— Nu merită să plângi pentru el, draga mea. Şi persoana care te va merita nu te va face să plângi în halul ăsta, îţi promit. Sună-l pe Eric mâine la prima oră, pentru că o să te cuprindă iar îndoielile când te trezeşti. Aşa că sună-l. OK?

— OK.

— Şi, Petra?

Lucy făcu o pauză.

— Eşti frumoasă şi minunată şi ar fi o greşeală să te mulţumeşti cu mai puţin decât un bărbat care să te adore.

— OK.

— Şi, Petra? Încuie de două ori uşa de la intrare în seara asta. Ascunde chiar acum cheia în borcănelul de cafea, pune-l în fundul dulapului şi aşază ceva greu, un pantof, de exemplu, în uşa de la dulap, ca să facă gălăgie dacă o deschizi. Hai. Pentru orice eventualitate. Ştii ce efecte poate să aibă un şoc asupra ta.

— OK. Dar mi-aş dori să fii aici, Luce, aici, *de-adevăratelea*. După colţ, cum erai de obicei.

— Ne întoarcem spre sfârşitul anului. Ne vom întoarce definitiv în câţiva ani.

— OK. Dar, te rog, nu închide încă.

Petra nu a umblat în somn, nu a avut coşmaruri, nici măcar nu a visat. A dormit fără să ştie că doarme; ore întregi de inconştienţă neîntreruptă, lăsând timpul să treacă peste ea, lăsându-şi creierul să se odihnească, lăsând inima să i se liniştească. Şi, când s-a trezit, a fost înşelată pentru o clipă de farmecul acelor prime momente de dulce reverie, de lumina soarelui care pătrundea prin despărţitura dintre perdele, anunţând o zi frumoasă de primăvară. Abia când vederea înceţoşată de somn i s-a limpezit şi s-a oprit asupra straniei imagini oferite de sandala ei Birkenstock, proptită în uşa întredeschisă de la dulap, şi-a amintit de motivele care o făcuseră să se cufunde într-un somn atât de adânc.

Sandale.
Dulap.
Borcănelul de cafea.
Cheile de la intrare.
Umblatul în somn.
Lucy.
Rob.
Ziua de naştere.
Şi Laura.
Şi nu eu.

Buna dispoziţie îi pieri instantaneu, confruntată cu şocul de a-şi reaminti cumplitul adevăr. Închise ochii, deşi ştia că era zadarnic – n-avea să-i vină din nou somnul atâta timp cât inima îi bătea de două ori mai repede decât trebuia şi rotiţele din creierul ei se învârteau la turaţie maximă. Şi faptul că închisese ochii nu o ajută să-şi stăpânească lacrimile, nici nu o scuti de nevoia de a înfrunta cruda realitate.

Totuşi, uitându-se de jur împrejur, detestă deodată fiecare colţişor al camerei ei. Detestă înşelătoria luminii soarelui. Totul era o minciună. Nu era deloc o zi frumoasă de primăvară. Cum ar fi putut să fie? Se trezi simţindu-se cumplit de singură şi, pentru Petra, era îngrozitor să se afle în acest loc. O zi întreagă – mai rău, un întreg weekend – i se întindea dinainte, asemenea unui lung marş iritant.

Mi-am petrecut anii de maturitate evitând weekendurile petrecute de una singură.

Petra ieşi împleticindu-se din dormitor şi se grăbi să-l sune pe Eric.

— Şi-o trage cu altcineva.

— Aduc vin, aduc ţigări, aduc ciocolată, aduc lumânări parfumate, aduc *Jerry Maguire*, aduc chestiile mele de la Eve Lom şi-ţi fac un tratament facial care o să te facă să vezi lumea într-o altă lumină. Aduc toate chestiile astea – şi altele. Ajung pe la prânz.

Petra strânse cu putere receptorul şi simţi că în acel moment îl iubeşte foarte mult pe Eric.

El veni cu un coş cu bunătăţi demn de un picnic regesc.

— N-a dat nici un semn de viaţă, spuse Petra încet, după ce mâncase pe săturate.

— I-o trăgea altcuiva! N-are ce explicaţie să-ţi dea! protestă Eric. Meriţi mult mai mult. E nasol şi dureros – dar e mai bine aşa. Nu te merita, prăpăditul. Nu prea mi-a plăcut niciodată. Nici unuia din noi nu i-a plăcut. Nu e genul tău – şi tu nu eşti genul lui.

Petra rumegă cele spuse de el.

— Dar de ce nu mi-aţi spus nimic mai devreme?

— Am încercat, dar nu-ţi mai încăpeai în piele de cât de mult îl iubeai. A se nota – cât de mult *îl* iubeai *tu*. Ai fost foarte încântată să-l iubeşti. N-ai fi suportat să auzi nimic împotriva lui. Oricum, nu m-ai fi ascultat.

— El nu m-a iubit, spuse Petra, simţind cum i se scurge ultima fărâmă de vlagă. Şi m-am străduit atât de mult!

— Dragostea n-ar trebui să fie aşa un efort unilateral. Oricum, ştii ce cred eu? Cred că e un dobitoc umflat şi jalnic, asta e. Probabil că te-a iubit în felul lui, după puterile lui modeste.

— Asta zice şi Lucy.

— Petra, e mult mai bine să poţi da frâu liber potenţialului tău pentru dragoste nemăsurată – o dragoste enormă, generoasă, pasională, duioasă – decât să fii îngrădită de genul lui de dragoste călâie. Vei putea să-i oferi dragostea ta unui bărbat foarte norocos – şi data viitoare va fi împărtăşită.

— Nu vreau să fiu singură. Nu vreau să fiu singură pe lume.

— De aceea ţi-ai dat atât de tare silinţa cu Rob. Nu pentru că ar fi meritat, ci pentru că nu voiai să fii singură pe lume.

Spre seară, mobilul ei ţârâi, anunţând-o că a primit un mesaj şi, chiar în clipa în care Petra se rugă să fie de la Rob, Eric se rugă să fie de la Lucy. Se pare că rugăciunea Petrei se făcu auzită prima.

esti ok? pot sa-ti xplic!! plus jamais!! promit!! xxx

— Dumnezeule, mormăi Eric, bun moment şi-a găsit să exagereze cu semnele de exclamare.

Dar se simți vinovat văzând că observația lui cinică, oricât de îndreptățită, alungase rapid expresia de bucurie de pe chipul Petrei.

— Trei sărutări, Eric – de obicei nu-mi trimite nici unul.

Eric hotărî să nu comenteze, ci doar să o privească pe Petra cu o expresie care spunea: „Te cunosc de cincisprezece ani – te rog, nu vrei să ai încredere în ce-ți spun?".

— Dar poate abia acum a realizat că într-adevăr mă iubește, zise Petra, și o să-i vină mintea la cap.

Eric o privi cu aceeași expresie. Se gândi că, dacă ar fi fost Kitty acolo, ar fi zbierat la Petra și ar fi scuturat-o, la propriu. Sau, dacă ar fi fost și Rob de față, ar fi zbierat la el și l-ar fi scuturat, tot la propriu. Dar mai tare.

— Ai de gând să-l ierți? întrebă Eric, cu un aer de nonșalanță, în timp ce își înșira borcănelele cu produse Eve Lom pentru ten, ca un bucătar care se pregătește să gătească un ospăț.

— Am citit undeva că toți facem greșeli, dar ceea ce ne definește este felul în care ni le răscumpărăm.

— Petra, e ușor să-ți spui: „Ooh, un mesaj spășit! Ooh, trei de «x»". Dar ai de gând să ierți un bărbat care nu s-a deranjat să-ți trimită sărutări până acum – și, mai grav chiar, care s-a culcat cu altcineva fără știrea ta, dar pretinde că poate să-ți ofere o explicație promptă?

— Nu mă ajuți deloc, Eric – și, oricum, cine zice că a dovedit o infidelitate patologică? S-a întâmplat doar o dată. Era ziua lui. S-a pilit puțin. Nu se aștepta ca eu să intru peste ei.

— Și asta scuză totul? Petra, de ce îl aperi? Nu s-a purtat destul de frumos cu tine de bun la început. Te

rog, profită de ocazie şi pune punct relaţiei. Te rog. Eşti prea bună pentru el. Nu vă potriviţi.

Oh, Doamne, ce-ar fi să-ţi iei afurisitele de loţiuni şi poţiuni Eve Lom şi să dispari? Petra a tăcut, nu pentru că ar fi realizat adevărul spuselor lui Eric, nici pentru că el îi întindea pe faţă o pastă groasă, înmiresmată. Se săturase să vorbească, de fapt, se săturase să încerce să gândească, nu mai avea energia necesară ca să ştie ce-ar trebui să facă în continuare, dar voia să i se dea dreptul să decidă singură dacă Rob era un dobitoc atât de mare pe cât îl credeau oamenii care îi erau ei cel mai apropiaţi. Era ciudat: o îngrozea ideea de singurătate, dar deodată nu-şi dorea altceva decât să fie lăsată singură.

Aşadar, când Eric îi propuse să desfacă vinul şi să se uite la *Jerry Maguire*, Petra îi spuse că, de fapt, ar prefera să meargă la culcare, pentru că era extenuată. Înainte să plece, el se asigură că toate ferestrele erau închise şi apoi îi ascunse cheile, trimiţându-i un mesaj în dimineaţa următoare să-i spună sub care dintre pernuţe se aflau.

Capitolul 13

Poate să creadă că e singură pe lume, poate să deplângă faptul că prietena ei cea mai bună trăiește în străinătate și că tratamentul pentru ten al lui Eric n-a ajutat-o cine știe ce, dar, deși să-ți plângi niţeluș de milă poate fi un act constructiv și cathartic în momente de criză, dacă ține prea mult devine o formă distructivă de răsfăț. Duminică dimineață Petra e foarte calmă. Soarele strălucește batjocoritor, Rob i-a trimis din nou același sms, iar ea simte că are nevoie de o persoană care să-i spună ce să facă în continuare. Kitty i-a lăsat un mesaj foarte drăguț despre o prietenă a unei prietene care face voodoo și, deși Gina i-a trimis un sms în care o invită să ia cina în SW3, Petra bănuiește că nici una din aceste abordări nu e exact ce i-ar trebui acum. Ar putea s-o prindă pe Lucy, ar putea să-l sune iar pe Eric, dar ei n-ar avea nici un răspuns nou pentru ea. S-ar bucura să afle veşti, ar fi încântați să-i fie alături la nevoie, ar fi drăguți și i-ar spune aceleași lucruri pe care i le-au spus și ieri și nu i-ar deranja dacă ea s-ar repeta și ar plânge din nou, dar, până

când Petra nu le spune ce gândește, nu pot să arunce o nouă lumină asupra situației.

Se întoarce în dormitor și se bagă iar în pat, strecurându-și mâna sub saltea după tanzanit, piatra ei de referință și poate, azi, globul ei de cristal. Încearcă să se cufunde în culorile și fațetele sale hipnotice, dar tot ce vede este frumusețea-i pură, care îi ridică moralul, dar nu îi oferă nici un răspuns. Ceea ce reușește să facă, însă, e să o ducă cu gândul la după-amiezile liniștite petrecute în compania stăpânei de drept a tanzanitului. Ce ajutor i-ar fi putut oferi Lillian McNeil!

Petra când tocmai împlinise șaisprezece ani. Având multe de îndurat acasă și vremuri grele la școală, pentru că după vacanța de primăvară se profilau, sumbru, simulările și ea detesta matematica și nu înțelegea de ce era un curs obligatoriu de nivel mediu, când era convinsă că oricum n-o să treacă. În plus, nu fusese selecționată pentru nici una din echipele de netball și prefera să nu joace deloc decât să fie pe banca de rezerve. Și taică-său plecase în a doua lună de miere, iar maică-sa avea nevoie să-și limpezească gândurile, așa că se retrăsese la un centru tibetan în Scoția.

— În mod bizar, clima și solul din Tibet seamănă cu unele regiuni din Scoția și au în comun multe plante și ierburi specifice, spuse precaut Lillian McNeil, pentru că încă nu se lămurise în grija cui fusese lăsată copila.

— Oh. Ați locuit vreodată acolo? În Tibet sau în vreo regiune din Scoția?

— Sunt de fel din Scoția, dar n-am mai fost de ani de zile acolo – și n-am fost niciodată în Tibet.

— Oh.

— Cum merge recapitularea, Petra?

— Ei bine, repet din greu la materiile care mi se par ușoare – și le neglijez pe cele care mi se par grele.

— Sunt sigură că te ajută și mama ta, nu?

— E în Scoția.

— A, nătângă mai sunt. Doar mi-ai spus. Ei bine, cu cine îți repeți atunci partea de vocabular la franceză?

— Păi, m-ați putea ajuta dumneavoastră, dacă doriți. Aș putea să aduc o listă de cuvinte data viitoare? Să vin mâine pe-aici?

— Da, desigur – dar, vreau să spun, sunt sigură că oricine stă cu tine ar putea să te ajute diseară cu recapitularea la matematică, nu?

Și, din zâmbetul stânjenit al Petrei, Lillian McNeil ghici răspunsul: copila rămăsese singură.

— Când se întoarce mama ta?

— Când i se limpezesc gândurile, așa a zis.

Bătrâna doamnă și eleva de liceu se uitară una la cealaltă, conștiente că raportul dintre ele se schimbase complet. Ideea Ștafetei Pensionarului era că Petra putea să transmită Serviciilor Sociale orice problemă din partea sau în numele doamnei McNeil. În acel moment, însă, pensionara care îi fusese încredințată se întreba pe cine ar putea contacta în numele Petrei.

— Vă rog, nu spuneți nimănui, i-o luă înainte Petra. Vă rog.

Doamna McNeil își coborî glasul.

— Ai bani și mâncare?

Petra confirmă și Lillian se gândi: „La ce Dumnezeu folosesc banii și mâncarea fără un părinte care să aibă grijă de copil?".

— Mama a zis că să simtă că poate pleca e o dovadă că are încredere în mine.

— Dacă ai un sac de dormit, eşti bine-venită să stai la mine, Petra.

— Oh, mă descurc. Mulţumesc. Drept să spun, reuşesc să învăţ mai cu spor acum că am scăpat de lălăielile mamei sau de rugăminţile de a-i vopsi părul cu *henna*.

— Şi te simţi în siguranţă?

— Oh, da.

— Şi nu ţi-e urât?

— Oh, nu.

— Ei bine, vino să mă vezi mâine. Mi-ar face plăcere. Vrei, te rog, să-mi cumperi un sfert de cafea măcinată de la Cawardines din Swiss Cottage – sortimentul meu obişnuit? Şi adu şi ceva vocabular la franceză cu tine.

— Da. Vin dimineaţă.

— Şi rămâi să iei prânzul cu mine.

— Mulţumesc.

Ştiaţi întotdeauna ce să faceţi, doamnă McNeil, ştiaţi de ce am nevoie. Când am venit a doua zi cu un cucui şi cu cotul învineţit, pentru că trebuie să mă fi lovit de un perete umblând în somn, aveaţi o sticlă cu tinctură de *Hamamelis virginiana* şi m-aţi dat cu ea şi mi-a făcut bine. Mă puneaţi să fac şi câte o trebuşoară în fiecare zi, în timpul acelei vacanţe, şi asta mi-a făcut la fel de bine. Şi când s-a întors mama, ca prin minune, n-a mai fost nici o trebuşoară de făcut. Ştiaţi ce să faceţi pentru că ştiaţi de toate. De la Tibet la Tanzania. De la vocabularul limbii franceze la tinctura de *Hamamelis*. Aveaţi câte un remediu pentru orice situaţie. Eraţi înţeleaptă, bună şi cu capul pe umeri. Oare ce

mi-ați spune azi? Dacă ați fi aici? Ce m-ați sfătui să fac?

— Aș zice, Petra dragă, că ar trebui să te uiți bine în oglindă. Nu-ți face morală. Stai doar și uită-te la tine, privindu-te dinspre înăuntru înspre afară, de dincolo de suprafața înroșită a ochilor tăi umflați de plâns.

Mă uit, mă uit și arăt ca naiba. Și mă simt de zece ori mai rău decât halul în care arăt.

— Dacă te gândești la Rob, radiezi? Ce spun ochii tăi când te gândești la el?

Mă uit, mă gândesc. Văd cum mi se întunecă ochii și par neliniștită.

— Un bărbat ar trebui să aprindă o scânteie în ochii tăi, nu să-ți taie elanul.

Mă pricep foarte bine să mă dau vitează.

— De nevoie. Acesta nu e un motiv de mândrie. E chiar puțin trist.

Nu vreau să fiu singură.

— Nimeni nu vrea. Vrei să crezi în „fericiți până la adânci bătrâneți".

Ce-i rău în asta?

— Absolut nimic. Doar că trebuie să fii într-adevăr fericită cu persoana în cauză pentru ca formula să fie valabilă.

Și dumneavoastră credeți că nu mi se potrivește, cum par să creadă Lucy și Atelierul de 3?

— Doar tu poți să știi lucrul acesta. Și n-are rost să te minți pe tine. N-are nici un rost. Asta o să te poarte foarte departe de „fericiți până la adânci bătrâneți", într-un loc în care nu ți-ai dori să sfârșești.

Capitolul 14

Petra nu-l anunţă pe Rob că e în drum spre el. Oricum nu pleacă nicăieri duminica dimineaţa. Stă în boxeri şi în tricoul vechi al echipei lui de rugby din facultate până la prânz şi bea cafea tare în cantităţi industriale. Stă tolănit, cu ziarele întinse în jurul lui şi cu Radio 4 ca fundal sonor. Petra n-a reuşit niciodată să-l facă să-şi schimbe programul, indiferent cât de ispititoare ar fi fost sugestiile ei: o plimbare la o piaţă de produse agricole pe Marylebone High Street, o vizită la o casă hughenotă pe Folgare Street, o excursie de o zi la Hampton Court, un picnic la Hampstead Heath, ca alternativă la *brunch*-ul lui cel de toate zilele în aceeaşi braserie aglomerată din Islington. Astăzi, lucrul acesta în sfârşit o irită. Aşezată pe platforma pustie a unui autobuz dublu etajat, Petra simte cu adevărat ranchiună la adresa lui Rob şi sentimentul acesta îi dă o senzaţie de eliberare. Zece luni de duminici în care n-a avut niciodată ultimul cuvânt. Chiar înainte de a coborî, îşi prinde energic părul într-o coadă de cal. Şuviţele şi buclele naturale ale

părului ei tresar voios de fiecare dată când întoarce capul.

Dar s-ar părea că sentimentul de încredere rămâne în urmă când coboară din autobuz. După ce a traversat Upper Street printr-un loc nepermis, o urmărește gândul că în cinci minute îl va prinde din nou pe Rob în flagrant. Aproape că îl aude în acțiune. Dobitocul! Dobitocul plin de el, dictatorial, trădător, care i-a impus cum să-și petreacă duminicile, în timp ce își făcea de cap fără știrea ei. Și e la doi pași de a fi în stare să-i spună în sfârșit ce să facă cu duminicile lui, lua-l-ar naiba.

La fiecare cotitură, o copleșește o nouă stare de spirit. Furie. Ezitare. Nerăbdare. Presentimente sumbre. Abia când dă colțul și intră pe strada lui, sentimentele negative, dar hotărâte pălesc, înlocuite, în fața ușii lui, de valuri de adrenalină, ce poartă pe creasta lor elanuri de speranță și iluzii. Își desface părul din coada de cal, ascunzându-se după o perdea de bucle.

Are cheile, dar nu îndrăznește să le folosească, așa că sună la ușă și se întrebă dacă o fi sau nu acasă. Așteptarea de o clipă pare să țină o oră.

Trebuie că e plecat. Deci cred că o să plec.

Oh, Doamne, e acasă. Deci cred că o să plec.

Arată obosit și palid, ceea ce e un semn bun, nu? Suferă, își răscumpără vina, mă iubește, în ciuda tuturor celor care s-au întâmplat.

— Iubito, spune el, răgușit; deschide larg ușa, dar rămân nemișcați, de-o parte și de alta a pragului, în universuri îndepărtate.

Ridică din umeri. Petra așteaptă. Ochii fiecăruia din ei scrutează chipul celuilalt, în căutarea unor motive și răspunsuri și încercând să afle cine va vorbi primul și ce anume va spune.

— Spune-mi că am umblat în somn, șoptește Petra, cu privirea ațintită în a lui, ca o torpilă ce și-a găsit obiectivul. Umblam în somn, nu-i așa?

Rob pare stânjenit; nu spune nimic și evită privirea Petrei și e imposibil ca ea să interpreteze greșit asta, așa că acum are un răspuns.

— Vrei să mă trezești? întreabă – o ultimă, blândă rugăminte.

Și ezită dacă să îl lovească, să se asigure că nu e un vis – și dacă nu e un vis, o să vrea, fără îndoială, să-l lovească din nou.

Dar Rob a intrat în apartament și ea intră după el, târșâindu-și picioarele. Apartamentul lui e în perfectă ordine, cu excepția depunerilor sedimentare ale ziarelor de duminică. Petra sperase că o va întâmpina un haos de nedescris; că el își va fi dat casa peste cap, cuprins de remușcări, în căutarea unor răspunsuri care să-i schimbe viața. De fapt, viața lui își găsește expresia în acest apartament. Fițe și *gadget*-uri și lustru și puțină dezordine de suprafață, de care poate scăpa la sfârșitul zilei. A rămas în picioare, cu spatele la ea, cu mâinile după ceafă, ca și cum, întinzându-se, ar încerca să alunge stresul. Nu-i poate vedea chipul, nu-și poate da seama ce expresie are. Poate doar încerca să ghicească. Și acest lucru o ajută să se decidă. Fără ca măcar să-i vadă chipul, își dă seama că întotdeauna va ghici aiurea în privința lui Rob. Își dorește ca expresia lui să fie una de frământare și căință. În schimb, când el se întoarce, pare doar hărțuit. Dar, deși arată jalnic și

expresia lui îi sfâşie inima, Petra poate să îşi impună să vadă că nu e nici urmă de dragoste în ochii lui.

— Cafea?

— Nu.

— Altceva?

— Nu.

Îşi ciupeşte rădăcina nasului. E un gest pe care îl face când e iritat. Petra l-a văzut adesea făcând asta: când îi fac necazuri japonezii sau când negocierile cu americanii sunt un eşec total. Îşi ciupeşte nasul când ceva sau cineva îl calcă teribil pe nervi.

— Nu umblam în somn, nu-i aşa?

Rob clatină din cap şi se uită impasibil la ea, cu o privire atât de lipsită de expresie, încât se simte şi mai rănită.

— Ştiu că aş putea să-ţi spun că Laura nu înseamnă nimic – că a fost doar o tovarăşă de aşternut. Dar n-ai înţelege, Petra. Noi doi suntem prea diferiţi. Îmi place stilul meu de viaţă. E păcat că tu ai o problemă cu asta.

Oare el chiar sugerează că este vina Petrei?

Petra caută cu disperare o replică. Dar, în timp ce îşi pregăteşte în minte un întreg monolog, instinctul ei preia comanda şi deodată îşi aude propria voce, puternică şi tăioasă, răsunând tare şi răspicat, spulberând expresia de detaşare de pe faţa lui Rob.

— De fapt, am venit doar să-mi iau găleata şi folia de aluminiu, labagiule.

Şi, în timp ce îi întoarce hotărâtă spatele lui Rob şi iese cu paşi mari din apartament, înapoi în Islington, nu ştie dacă să plângă sau să râdă, doar că i-au secat lacrimile şi nu are destulă energie ca să izbucnească în

râs, nu încă. Dar știe cât de mândri vor fi toți cei care o iubesc când o să le povestească ce a făcut și ce i-a spus. Or s-o pună să repete întruna replica finală. Or să izbucnească în hohote de râs, agitându-și pumnii și or s-o îmbrățișeze strâns. Și or să-i acorde cu toții circumstanțe atenuante pentru că a rostit cuvântul cu „l". Or să creadă că e o eroină, or să-i spună că totul va fi bine. Vor ști cu toții că o așteaptă vremuri mai bune. Dar va mai trece o vreme până când ea va putea să dea din cap și să spună: „Da, și eu știu asta".

Capitolul 15

În fiecare noapte în Marea Britanie sunt în jur de 26 000 de persoane care au accese de somnambulism. O copilă va intra în camera în care părinţii ei dau un dineu şi va începe o conversaţie fascinantă, de un absurd desăvârşit, înainte de a se întoarce împleticindu-se în pat. Un bărbat în toată firea din Sheffield va mânca granule de sos instant şi va lua o bucată de unt în pat cu el. O femeie de afaceri se va trezi cu pământ sub unghii şi cu crenguţe în pat. O fată de cincisprezece ani se va pomeni în vârful unei macarale din estul Londrei, în cămaşă de noapte, şi povestea ei va ajunge în paginile ziarelor.

Unele persoane somnambule or să-şi dea casa peste cap, confundând scaunul din bucătărie cu toaleta. Unii vor lua pozele de pe pereţi şi ornamentele de pe pervaz şi or să le aşeze grămadă. Unii vor începe să răscolească prin dulap şi or să explice fără să-i întrebe nimeni că se uită după Tony Blair, după Madonna sau după regină. Unii îşi vor scoate hainele în care dorm, alţii se vor schimba de vreo zece ori. Unii vor pleca de

acasă: unul sau doi vor ieşi pe fereastră şi se vor urca pe acoperiş, unul sau doi s-ar putea chiar să se urce la volan şi să plece cu maşina. Unii vor umbla în somn, văzând cu ochii minţii o clădire în care de fapt nu se află şi vor fi, astfel, în pericol să se rănească.

Petra făcea parte dintre aceştia din urmă.

Îşi închipui că era acasă.

Nu acasă, adică în apartamentul ei cu chirie din North Finchley.

Nu acasă, adică în locuinţa studenţească din Camberwell, în camera pe care a împărţit-o patru ani cu Eric.

Nu în apartamentul din West Hampstead, unde a locuit cu maică-sa după ce taică-său se mutase la Watford.

Nici în apartamentul înghesuit al doamnei McNeil.

Ci în casa copilăriei ei. Pe acolo umbla Petra în somn. Casa izolată din anii '30, de la marginea cartierului Cricklewood, casa cu fereastra boltită şi veranda pe jumătate închisă care te conducea spre uşa roşie de la intrare. Casa cu bucătăria al cărei bar dădea în sufragerie şi cu arcada care unea sufrageria cu salonul. Şemineul luxos îmbrăcat în marmură, cu un grătar de alamă lucitoare, care era doar de frumuseţe. Pereţi crem, deasupra lambriurilor şi a tapetului Anaglypta de dedesubt, doar cu o nuanţă mai închis. Filodendronul uriaş ale cărui frunze erau şterse o dată pe săptămână, aşezat pe suportul lui elegant, lângă cuier. Parchet în hol. Covoare de lână în restul camerelor. Treptele cu vergele de alamă care trebuiau lustruite cu mare grijă spre a continua să strălucească. La primul etaj, dormitoarele care dădeau direct în hol. Cămăruţa Petrei, cu vedere spre grădina vecinilor. Apoi camera

de oaspeți. Baia familiei. În sfârșit, camera părinților ei, a cărei fereastră dădea înspre alee și înspre Rover.

Intră. Nu, nu intra. Fă un pas înapoi. Camera de oaspeți. Ce se întâmplă acolo? Intră, nu intra, intră, nu intra. Ușa e întredeschisă. Ce e *aia*? Cine *e* aia? Ce *faceți*? De ce faceți *asta*? Fă stânga împrejur și fugi. Fugi înapoi în camera ta. Repede. Nu-i lăsa să afle că te-ai trezit. Ușa de la dormitorul tău e deschisă și poți să te arunci în pat. Repede, ascunde-te sub plapumă și închide bine ochii. Repede! Înainte să te vadă cineva, înainte să observe cineva că ai văzut ceea ce ai văzut.

Dar nu poți să faci asta dacă ești Petra cea de treizeci și doi de ani, care nu mai trăiește în acea casă de mai mult de jumătate din viață. Nu poți să faci asta dacă ești Petra care locuiește acum într-un apartament cu chirie din North Finchley. Nu poți s-o faci pentru că acolo nu e nici o ușă. E un perete. Dacă încerci să intri pe acea ușă deschisă din Cricklewood, te trezești lovindu-te în plin de peretele din North Finchley. Atât de tare încât îți pierzi cunoștința și te trezești cu sânge închegat în păr și o durere cumplită de cap. Va trebui să mergi la Barnet General și să aștepți patru ore la Urgență ca să ți se pună copci.

Ceea ce i s-a și întâmplat Petrei.

Capitolul 16

— Dumnezeule mare, Petra! Ce ai păţit? *Iar* ai umblat în somn?

— Sunt OK, Eric. E doar un cucui. Nu mai face atâta caz.

— Oh, da, o duci de minune pentru cineva care are copci la cap şi o vânătaie de toată frumuseţea deasupra ochiului stâng.

— Kitty...

— Şi şchiopătezi.

— Gina...

Petra, spun toţi la unison, nu-i a bună. Ne facem griji pentru tine. O ţii aşa de două săptămâni.

— Se agravează întotdeauna în astfel de perioade.

— Vrei să vin să stau cu tine câteva nopţi?

— Mulţumesc, Eric – dar nu.

— Ce-ar fi să vin eu? O să aduc un mănunchi de salvie pe care să o ardem – e bună pentru purificare. O să facem un ritual de exorcizare.

— Sună tentant, Kitty. Dar deocamdată nu.

— Draga mea, am camere din belşug – de fapt, am camere peste camere. O să capitonez una special

pentru tine, o să pun plăpumi pe pereți și o să încui ușa.

— Gina, ești foarte drăguță și eu mă simt atât de obosită! Dar dacă nu pot să dorm singură, unde aș putea dormi?

— La mine, răspunde Charlton Squire.

În ciuda staturii lui masive, stătea de câteva minute bune în ușa atelierului, fără să-l fi observat cineva.

Toți își ridică privirile înspre el – o siluetă impunătoare, îmbrăcată în piele neagră, moale la atingere și o cămașă de mătase, boțită cu dichis, cu ochelari de soare negri și o coafură tipic gay, ca a lui Tintin. Au auzit cu toții despre casa lui Charlton Squire. Se află în Holland Park și e, după câte se pare, foarte elegantă. Acum zece ani, când era în perioada lui de maximă decadență, obișnuia să dea petreceri acolo. Petreceri intrate în legendă: orgii dionisiace cu o listă de invitați de-ți pica fața, între care predominau celebrități cu moravuri îndoielnice.

— Nu în Londra, precizează Charlton, în nordul ținutului Yorkshire. Am o proprietate acolo. O casă la țară. Nu e chiar o casă la țară, de fapt, are un singur etaj.

— Gen bungalow? întreabă Eric, nereușind să-și rețină o notă de ironie.

— Grajduri de piatră din secolul al XVIII-lea, recondiționate, răspunde Charlton, fără a-și da osteneala să se uite la el.

— Voiam să spun – bun – nu sunt *scări* de pe care să cadă, o dă Eric cotită, pentru că nici o persoană care lucrează în domeniul bijuteriilor n-ar trebui să-l supere pe Charlton Squire. Petra a căzut odată pe scări când umbla în somn în casa unei prietene și și-a pierdut simțul auzului timp de mai mult de o lună.

— Nu sunt scări, spune Charlton.

— I-am propus să capitonez o cameră de oaspeți pentru ea, spune Gina.

— Și eu i-am propus un ritual de purificare cu salvie la ea acasă, spune Kitty.

Petra îi aude pe toți. Înțelege preocuparea lor binevoitoare, în timp ce se întrec în propuneri. Deodată se gândește că toate astea nu fac decât să-i accentueze durerea de cap. Se întreabă dacă o mică vacanță în afara Londrei n-ar fi în fond o idee foarte bună.

— Serios? Aș putea?

Toți își întorc privirile spre ea.

— Desigur, spune Charlton. Cheile sunt la galerie. Treci să le iei oricând vrei – te așteaptă și niște bani, s-au vândut două dintre colierele tale. Poți să lucrezi și acolo, dacă simți nevoia – e un șopron în fundul grădinii cu un banc de lucru, o piele netăbăcită și niște unelte. Acolo mi-am început eu cariera. E un loc al bucuriei, Pet.

Capitolul 17

— Băieţi! Băieţi! Haideţi, fraţilor – fiţi atenţi încă vreo câteva minute şi apoi puteţi să o tuliţi în vacanţa de Paşti.

Asemenea unor căţelandri care se foiesc să scape din lesă de îndată ce se apropie de parc, elevii nerăbdători ai lui Arlo simţeau deja gustul ouălor de Paşti şi al vacanţei de trei săptămâni care urma.

— Temă, strigă Arlo ca să acopere vacarmul. Aveţi proiectele ca nu cumva să vă plictisiţi şi vreau ca fiecare să îmi aducă o bucată muzicală care credeţi voi că vă reprezintă. OK? Nathan, dacă părinţii tăi au un disc cu *Mad Dog*[1] de la Deep Purple, ţi-aş sugera să aduci asta.

— Domnu' Savidge, Domnia Voastră?

— Da, Lars.

— Dacă noi facem asta, o s-o faceţi şi dumnea-voastră?

— Poftim?

— Să aduceţi o bucată muzicală care vă reprezintă.

1. Câine turbat (engl.)

— *Un băiat pe nume Sue*! se auzi o voce din fundul clasei.

— Cine a zis asta? Tu ai fost, Troy?

S-a lăsat tăcerea şi Troy părea speriat la culme. Domnul Savidge îl ţinu în suspans câteva minute.

— La naiba, zece puncte din zece pentru că ai cunoştinţă de Johnny Cash, se minună Arlo, moment în care băiatul răsuflă uşurat.

— Vă duceţi acasă, domnu'?

— Pentru mine acasă înseamnă aici.

După expresiile lipsite de entuziasm ale tuturor, Arlo îşi dădu seama că îl considerau dus cu pluta şi patetic.

— Dar o să dau o raită pe la Londra s-o văd pe mama.

Încă şi mai dus, şi mai patetic.

— Şi poate la câteva concerte.

Oau. Cool.

— Acum ştergeţi-o. Şi Paşte fericit!

Părinţii fuseseră cuceriţi, băieţii trimişi la plimbare, dormitoarele şi camerele verificate minuţios. Membrii corpului didactic ieşiseră la plajă pe terenul de crichet, pălăvrăgind despre orice altceva în afară de şcoală; Nige şi Arlo jucau tenis şi se ocărau cu poftă. În zona cu pietriş, bucătăreasa aşezase pe o masă rabatabilă mâncarea rămasă.

— Am plecat, spuse ea, trântind un sul de saci de gunoi în mijlocul mesei.

Directorul Pinder îşi făcea de lucru, uitându-se după calorifere şi pe sub bănci, verificând lacătele şi ferestrele, făcându-se că nu-şi vede subalternii pe jumătate despuiaţi pe terenul de crichet şi că nu aude înjurăturile savuroase care răsunau pe terenul de tenis. Se

adunară cu toţii, ceremonioşi şi îmbrăcaţi cum se cuvine, la şedinţa de evaluare şi bilanţ organizată de director câteva ore mai târziu. După aceea, puţinii profesori care nu plecau în ziua aceea se retraseră la Great Broughton ca să se destindă la o halbă de bere.

Acum, seara târziu, reveniseră, apucându-se să-şi pregătească bagajul pentru vacanţă, făcându-şi ordine în bârlog, gata să plece acasă, în toate colţurile ţării. Arlo, care nu pleca nicăieri câteva zile de-acum încolo şi n-avea să plece, oricum, decât pentru prea puţin timp, se învârtea de la unul la altul. Ai nevoie de ajutor? Nu, mulţam, îmi iau doar câteva mărunţişuri cu mine. De fapt, ai putea să-mi pui şi mie hainele la spălat? Sigur, nici o problemă. Oh, şi-ai putea să fii pe fază dacă apare ceva care seamănă cu o factură de la o carte de credit? Sigur, nici o problemă. Eşti vai de steaua ta, Arlo – câteva zile cu maică-ta şi apoi îţi petreci restul vacanţei aici? Mda, mă rog. De ce nu pleci undeva? S-ar putea. Mda, sigur.

În timp ce toţi colegii lui erau ocupaţi şi luminile aruncate de căsuţele lor tărcau parcul, asemenea unor licurici uriaşi, Arlo o porni cu pas săltăreţ înspre clădirea principală, întrebându-se dacă se găsise cineva care să strângă masa, cum îi rugase bucătăreasa. Dar, apropiindu-se, observă că masa era tot acolo, cu ceva gunoi împrăştiat în jur, în timp ce sacii zăceau uitaţi. Se lupta în tăcere, foşnind plasticul negru, încercând să-şi dea seama în ce parte era gura sacului, cu gura plină de biscuiţi, când o zări pe Miranda, care, cocoţată pe scările de piatră, la câţiva metri mai încolo, îi urmărea fiecare mişcare.

— Salutare, zise ea, ridicând mâna, apoi lăsând-o să cadă, de parcă ar fi fost prea grea.

Arlo mormăi un salut nedesluşit, înecat în firimituri.

— De câţi bărbaţi e nevoie ca să desfaci un sac de gunoi? întrebă sec Miranda, ridicându-se în picioare şi îndreptându-se spre el. Răspuns: de nici unul. Bărbaţii sunt incapabili din punct de vedere genetic să deschidă saci de gunoi.

Îi luă sacul din mână, îl prinse în palme, îl frecă o dată rapid şi îl scutură cu putere, ca să se deschidă complet.

— Ta-da! Şi frumoasă, şi deşteaptă.

Înghiţind cu noduri biscuiţii din cauză că i se uscase gura, Arlo se mulţumi s-o aplaude.

— M-am ameţit puţin, zise ea.

Arlo se înecă.

— Iisuse, n-o fi un gest foarte feminin, dar nu e chiar atât de şocant, nu? întrebă ea, în timp ce îl pocnea zdravăn între umeri.

Pentru ea, spatele lui era tare plăcut la atingere prin tricoul de bumbac şi palmele se transformară în bătăi uşoare, iar ea se prefăcu mai ameţită decât era, pentru ca bătăile să se poată preschimba în mângâieri.

Arlo se încordă şi se dădu deoparte.

— Trebuie să strâng. Aşa a zis bucătăreasa.

— Dumnezeule, ciudat mai eşti.

Arlo nu ştia dacă să se simtă uşurat sau ofensat de această remarcă.

— N-ai de gând să-mi urezi succes? întrebă Miranda, deodată sfioasă. Trebuie să primesc răspunsul în legătură cu slujba cât de curând.

— Succes, spuse Arlo. O mai vrei?

Regretă imediat fraza cu două înţelesuri, dar, prefăcându-se şi mai ameţită, Miranda nu scăpă ocazia.

— Oh, da, Arlo, o vreau.

— Ei bine, sper că o s-o obţii.

— Nu-mi dai un sărut care să-mi poarte noroc? Vă rog, bunule domn?

Arlo se aplecă s-o sărute pe obraz. Miranda atât aştepta. Îşi întoarse repede faţa spre el şi buzele li se întâlniră. Înainte ca el să se poată retrage, limba ei îi atingea buzele şi mâna ei se strânse deasupra prohabului lui, în timp ce ea se arcuia de spate, lipindu-şi sânii de pieptul lui.

— Miranda...

Şi se retrase.

Iar ea rămase ţintuită locului şi se gândi: „Cum îndrăzneşte!".

— Miranda, zise el din nou, dar ea îl întrerupse înainte ca el să apuce să-i ofere vreo explicaţie.

— Mda, mda. Miranda, Miranda, e târziu, eşti beată, suntem la şcoală, e joi, nu e lună plină, suntem încă în post. Dumnezeule, Arlo – nu vreau să ne căsătorim şi să facem copii. Tot ce vreau e să ne-o tragem.

Dar Arlo plecase deja, traversând pajiştea, înghiţit de noaptea întunecată din Yorkshire, luminată acum doar ici-colo de câteva dintre căsuţe, în care încă mai ardeau becurile.

Capitolul 18

Se înserase când ajunse Petra în Stokesley şi găsi Old Stables. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să verifice sistemul de siguranţă: uşile şi ferestrele – cum se încuiau şi cât de bine se încuiau. Aceasta era o procedură pe care o aplica în orice loc în care mergea în vizită; nu ca să se asigure că nu intră potenţiali intruşi, ci mai degrabă ca să nu iasă ea. Abia când observă că uşa era încuiată cu două yale şi două zăvoare care se trăgeau în sensuri opuse, că fereastra era asigurată cu bare speciale de metal, pentru îndepărtarea cărora aveai nevoie de o cheie Allen şi trebuia să învârţi cu sârg, îşi lăsă rucsacul din spate, se aşeză şi începu să studieze locul în care se afla.

Dacă i s-ar fi arătat fotografii cu acest loc şi o listă de potenţiali proprietari, nu l-ar fi ales nicicând pe Charlton Squire. În puternic contrast cu eleganţa provocatoare a galeriei lui şi în contradicţie vădită cu aerul său gay, sofisticat, lipsit de inhibiţii, la care contribuiau ţinutele din mătase şi piele, Old Stables avea un aer aproape monahal prin simplitatea sa, dar

era cu atât mai primitor. Charlton unise patru grajduri de piatră, păstrând câteva dintre caracteristicile lor inițiale, de pildă podelele din dale de piatră și un cadru vechi de fier pentru fân și adăugând totodată, în mod inspirat, unele noi. Ușa de la intrare dădea direct în camera de zi, foarte încăpătoare, iar Petra aproape că își dori să fi fost iarnă, ca să poată face focul în șemineul din piatră așezat în mijloc și care împărțea încăperea în cameră de zi și sufragerie. Dincolo de sufragerie, într-o micuță anexă modernă, care se armoniza de minune cu restul, era bucătărioara, cu o ușă din cele vechi, care dădea spre grădină. Dincolo de camera de zi, în sens opus, într-o altă extensie destul de modernă, se aflau un primitor dormitor dublu și o baie neașteptat de luxoasă.

Peste tot, pereții fuseseră zugrăviți într-un alb impecabil, prin care se întrezărea forma pietrei, ceea ce le dădea textură și un joc de nuanțe. Dezavantajele podelelor de piatră erau compensate de o gamă asortată de covoare de lână; un vechi fotoliu de piele era îmblânzit de o piele de oaie; și un maldăr de perne moi dădeau un aer mai îmbietor unei vechi canapele tapițate. Pervazurile erau împodobite cu curiozități din partea locului – sticluțe decorative, pietre stranii, cărți obscure ale artiștilor și poeților locali.

Nimic nu era ostentativ aici, casa nu avea nici un aer pitoresc de carte poștală, nici nu-ți dădea impresia unui ascetism rural. Sensibil și plin de empatie, așa i-ar fi descris Petra locul lui Lucy sau lui Eric sau celorlalți. Și oare nu dăduse Charlton, la rându-i, dovadă de sensibilitate și empatie față de Petra când îi încredințase cheile? Old Stables era un loc liniștit și stabil, fără fițe și, nu încape îndoială, un loc plin de afecțiune.

Faptul că o persoană atât de afectată în public cum era Charlton îi permisese ei – în fond, o simplă angajată – să pătrundă în spaţiul lui cel mai tainic, unde era, poate, cu adevărat el însuşi – acesta era, fără îndoială, un compliment. Pe Petra gândul acesta o emoţionă şi se simţi ca la ea acasă.

Deşi, dinadins, nu căutase cheia de la obloane, iar pe cea de la intrare o ascunse sub unul din covoare şi trânti fotoliul deasupra ei, chiar reuşi să doarmă neîntoarsă toată noaptea, pentru prima dată după mult timp.

Când se trezi, rămase în pat, ascultând cântecul păsărelelor. Părea să răsune cu putere şi de aproape şi, cu toate că era într-o clădire cu un singur etaj dintr-un orăşel aşezat la poalele dealurilor Cleveland, avu impresia că se află la o altitudine mai mare decât oricând până atunci. Îşi petrecuse cea mai mare parte din ziua dinainte pe drum, ajungând într-un loc situat mai în nord decât fusese ea vreodată. Îşi închipuia călătoria pe care o făcuse ca pe o linie punctată care urca abrupt de-a lungul unei hărţi a ţării. De aceea, avea senzaţia că mersese la deal de la gara King's Cross până aici. Ca şi cum, cu cât mergeai mai în nord, cu atât mai sus ar fi fost situată destinaţia ta. La vale faţă de dealul pe care se afla ea îşi imagina, nedesluşit, Sudul, aproape ascuns vederii. Asta o duse cu gândul la poveştile doamnei McNeil despre Scoţia, cum că acolo creşteau ierburi şi plante din specii asemănătoare cu cele aflate în Tibet. Avea senzaţia că acele ierburi şi Scoţia doamnei McNeil erau pur şi simplu undeva şi mai în nord, pe acest deal uriaş, că era mai aproape de ele decât de buruienile care trăiau de pe o zi pe alta printre pietrele de pavaj din Finchley.

— Uitați-vă unde sunt, spuse încet, de parcă i s-ar fi adresat doamnei McNeil. Uitați-vă la mine.

Avea un sentiment straniu de triumf. Mare scofală, i se păru că îl aude pe Rob spunând în surdină, dar clătină din cap pentru a-i alunga vocea și își spuse că de fapt chiar *era* mare scofală să-ți iei bocceluța în spinare și să pleci, s-o pornești în sus, tot mai sus, să fii liberă și să nu depinzi de nimeni.

Întinse mâna înspre telefonul mobil; semnalul era foarte slab și, cu o oarecare satisfacție, închise drăcia. Nu era ca și cum Londra părea să fie undeva în vale; o simțea atât de îndepărtată, încât ar fi putut la fel de bine să fie într-o altă țară.

În timp ce făcea un duș, Petra reflectă. Asta era tot ceea ce trebuia să fac? Oare o doză rapidă de North Yorkshire m-a vaccinat împotriva unei inimi frânte? Dacă mi-aș face bagajul și m-aș întoarce în sud chiar acum, totul va fi revenit la normal? Poate. Poate. Așa că poate o să mă răsfăț cu o lungă vacanță prea mult amânată înainte de a mă întoarce. Se spune că un strop de dragoste și afecțiune face minuni – dar poate îți trebuie o minune ca să ai parte de așa ceva.

După micul dejun, când se aventură în grădiniță înconjurată de un zid de piatră și studie atelierul micuț, dar bine utilat, Petra știu că n-o să impună o limită de timp vizitei ei. Inițial, își imaginase ieșirea aceasta ca pe un refugiu unde să se refacă, unde să uite de Londra și să lase în urmă fantoma lui Rob. Acum, că era cu adevărat aici, simțindu-se deja odihnită, simțind că începe să se relaxeze, se hotărî să uite de partea melodramatică și să se gândească la sejurul petrecut aici ca la o vacanță activă, luată la momentul potrivit.

Oraşul-târg Stokesley o surprinse pe Petra prin eleganţă. Nu observase prea multe în seara dinainte, când sosise; atenţia ei se concentrase pe Old Stables. Acum, într-o dimineaţă blândă şi însorită de miercuri, Petra porni să-l exploreze şi îşi abandonă rapid prejudecăţile legate de tipi neciopliţi, însoţiţi de ogari, de expresii ca „tulai, Doamne", de căsuţe rustice şi pitoreşti cu fum ieşind din coşuri şi tot soiul de caricaturi ale vieţii la ţară, în general.

Situat între dealurile Cleveland şi Parcul Naţional North York Moors, Stokesley se înalţa mândru şi liniştit, lăudându-se cu clădiri minunate în stil georgian şi Regency, din cărămidă trandafirie sau zugrăvite în culori pastelate, tradiţionale. O stradă comercială largă şi plină de agitaţie, parţial pietruită, cu clădiri pe mijloc şi spaţii deschise la fiecare capăt şi râul Leven ascuns chiar după strada principală. Dar ceea ce o încântă de la început pe Petra – mai mult chiar decât revelaţia că se putea găsi un cappuccino bunicel acolo – a fost faptul că Stokesley era un orăşel îndeajuns de mare încât oamenii să nu se uite lung la ea, dar totodată îndeajuns de mic încât să păstreze sentimentul apartenenţei la o comunitate. Oamenii, se părea, aveau timp unii pentru ceilalţi. La propriu, chiar, în ceea ce o privea pe Petra. Ieşită la plimbare pe strada mare, pentru a-şi găsi nişte repere şi a face târguieli, întreba regulat pe câte cineva cât e ceasul, pentru că scurtele conversaţii care urmau o binedispuneau – de la cele cu adolescenţii care pierdeau vremea în faţa magazinului Co-op la cele cu pensionarii care se învârteau de colo colo. Zece fără zece, şi cinci, şi un sfert, şi douăzeci şi cinci, aţi spus? Chiar e unsprezece fără zece? Mulţumesc. Oh, încă o întrebare – unde aş putea

găsi o farmacie? Un loc de unde aş putea cumpăra becuri? Un orar al autobuzelor? E vreo librărie pe aproape? O bibliotecă publică? Da, sunt nouă pe-aici. Ei bine, mai curând o vacanţă activă, drept să spun. Din Londra, de fapt. Nu, nu conduc, am venit cu trenul. Mă scuzaţi – am uitat să întreb, e vreun magazin de biciclete în oraş? E o bicicletă acolo unde stau, dar e reglată pentru o persoană înaltă.

Vânzătorii de la magazinul de biciclete se strâmbară şi ţâţâiră văzând în ce hal arăta bicicleta lui Charlton şi clătinară cu gravitate din cap când Petra îi rugă să lase şaua mai jos pentru ea. Îi spuseră să o ducă acasă de ghidon şi să se întoarcă să închirieze una din bicicletele lor. O jumătate de oră mai târziu, pedala fericită pe drumul de întoarcere spre Old Stables, ţinând în mână copii ale traseelor locale şi un minitermos gratuit, cu o pungă de cumpărături în care se aflau becuri şi ziarul local agăţată de ghidon.

Deşi timp de câteva zile a fost amuzant s-o facă pe turista şi să studieze cu atenţie ghidurile şi hărţile, delectându-se cu numele neobişnuite ale unor localităţi şi familiarizându-se cu istoria locală, în timp ce punea la cale excursii, Petra era totodată dornică să devină un localnic onorific. După ce învăţă pe de rost câteva trasee, în curând pedala de parcă s-ar fi plimbat toată viaţa pe-acolo, ascunzând, cu un zâmbet nonşalant, faptul că plămânii stăteau să-i plesnească, având în vedere cât de puţină mişcare făcea în Londra. Încă un motiv întemeiat să mai stau, îşi zise. După o săptămână, începu să-şi piardă accentul din Sud, înghiţind „r"-ul din cuvinte ca „a întreba", „rapid" şi „a râde" şi îndrăznea chiar să mai piardă câte un „l" de la sfârşitu' unor cuvinte, mai ales când făcea drumu' cu bicicleta.

Great Ayton, situat la est de Stokesley, a devenit rapid una din destinațiile ei preferate și, dintre personalitățile locului, căpitanul Cook era în curând favoritul ei. Vizită muzeul memorial, fondat în vechea școală la care studiase acesta, merse pe jos până la Easby Moor și își mâncă sendvișurile lângă monumentul dedicat lui, trecând la întoarcere pe lângă obeliscul din pietre aduse din Australia, care marca locul unde se aflase casa lui părintească. Dar poate cel mai minunat lucru pe care îl descoperi Petra în Great Ayton a fost Suggitts, o micuță cofetărie cu cafenea, ca pe vremuri, al cărei sortiment eponim de înghețată, fie că era servit într-un cornet tradițional de zahăr sau la una din mesele Formica, era irezistibil. Înainte de a se întoarce acasă, obișnuia să se răsfețe cu un sfert de kilogram dintr-o bunătate sau alta – dropsuri cu gust de pere, dropsuri cu șerbet de lămâie, bomboane de ciocolată, bomboane cu lemn-dulce, care erau inevitabil impregnate cu aroma nostalgică a hârtiei de împachetat când ajungea acasă, la Old Stables.

Într-o dimineață, Petra se hotărî să se plimbe cu bicicleta câțiva kilometri înspre sud, pentru a vizita Great Broughton, dar curând după aceea dădu cu ochii de povârnișul care străjuia amenințător deasupra ei și se hotărî să se întoarcă, resemnată, la Stokesley, ca să-și petreacă după-amiaza în atelier, unde avea să bombăne în sinea ei despre nevoia de a face mișcare. Următoarea plimbare a fost înspre nord, pe vechiul Nunthorpe Road, al cărui peisaj mai puțin spectaculos și ogoarele întinzându-se spre Middlesbrough se dovediră mai puțin solicitante pentru picioarele ei. Revigorată, porni în ziua următoare la vest de Stokesley, înspre satul Carlton și, avertizată de ghidurile ei turistice, parcurse doar

prima parte din Carlton Bank, oprindu-se pe marginea lacurilor şi contemplând dealurile Cleveland, în timp ce îşi mânca proviziile. Îşi împinse bicicleta la deal tot restul drumului, un urcuş anevoios, care cerea hotărâre şi efort şi la capătul căruia erai răsplătit de panorama oferită de platoul de dedesubt. Rămase acolo, ţinând strâns ghidonul, de parcă s-ar fi ţinut de mână cu prietena ei cea mai bună, ştergându-şi sudoarea de pe faţă, cu inima bătând să-i sară din piept, simţind cu încântare că o dureau picioarele. Îşi sprijini bicicleta de zidul cafenelei Lord Stones, care părea să fie tăiată în stâncă şi îşi croi drum înspre platou. Era înalt şi întins, acoperit de iarbă moale, măruntă. Deasupra ei, treceau fără nici un zgomot parapantele, asemenea unor păsări uriaşe, viu colorate şi binevoitoare, şi ea avea senzaţia că, dacă ar fi pornit în goană până la marginea platoului şi ar fi plonjat de pe margine, li s-ar fi putut alătura. Undeva, dedesubt, se zăreau parcelele de pământ arabil din câmpiile Clevelandului; o panoramă ce se întindea până hăt, în regiunea industrială Teeside. De jur împrejur, mai înalt decât îl văzuse vreodată, un cer vast, aproape lipsit de nori şi o briză jucăuşă care şoptea, plină de bucurie, că vara nu era departe.

Petra se întinse pe spate, cu ochii închişi, lăsând bătăile inimii să-i revină la normal. Aerul era atât de pur şi înmiresmat şi, în timp ce-l inspira pe nas şi-l expira pe gură, îl lăsă să cureţe orice urmă de nelinişte ce-ar mai fi putut exista în inima ei. Ar fi putut trage un pui de somn, ideea era foarte îmbietoare, dar în schimb se ridică în capul oaselor, hotărâtă să înfrunte câteva adevăruri dureroase, în timp ce îşi răsfăţa ochii cu frumuseţea peisajului. Era ca şi cum doar într-un

loc atât de înalt şi de lipsit de compromisuri, cu un aer atât de curat, ar fi fost în sfârşit în stare să se întoarcă înspre evenimentele recente, cu claritatea oferită de o privire retrospectivă.

Nu durere am simţit când am dat peste Rob şi Laura. Ci umilinţă.

De fapt, nu a fost o inimă frântă: a fost orgoliu rănit.

Inima mea nu e, cu adevărat, frântă – mândria mea e cea care a avut de suferit.

Bănuiesc că sentimentul meu pentru Rob nu a fost câtuşi de puţin dragoste, a fost nevoie de afecţiune.

Am crezut că aveam nevoie să fiu implicată într-o relaţie.

Am vrut să cred că îl puteam face să mă iubească.

Pentru o vreme, m-am judecat pe mine însămi în funcţie de asta.

Vacă proastă ce sunt.

Oare în ansamblu a fost un lucru bun sau rău? Probabil că rău.

Au fost zece luni irosite? Nu, nu chiar.

Sunt afectată de asta? Nu, nu sunt.

Am suferit o durere fizică mai profundă când m-am izbit de perete în somn, decât durerea emoţională produsă de faptul că relaţia mea cu Rob s-a încheiat în mod atât de umilitor.

Cred că în sfârşit văd în asta mâna destinului. Altfel nu aş fi azi aici, nu? Pe platoul Carlton într-o zi minunată, în timp ce Old Stables mă aşteaptă, cald şi primitor.

Sunt OK.

Am avut noroc, sincer.

Mă simt bine.

Am poftă să-mi iau o înghețată.

I-am spus „labagiu". Eu nu folosesc niciodată cuvântul ăsta! Rareori spun ceva mai dur decât „nemernic". Și, de fapt, Rob nu era decât un nătărău.

Nu eram o pereche ideală – dar nu am trecut nici printr-un adevărat infern. Sistemul lui de valori contrasta puternic cu al meu. „Tovarăși de așternut" – nu vreau să fiu niciodată tovarășa de așternut a cuiva. Nu e stilul meu și pace. Eu sunt o romantică. Și asta nu e ceva ce-ar trebui să justific sau să apăr – e un motiv de mândrie.

Aici e atât de frumos. Lumea pare un loc foarte plăcut văzută de sus.

Poimâine e Vinerea Mare. Așa că mâine o să dau o raită pe la Great Ayton și-o să mă răsfăț cu un ou uriaș de Paște de la Suggitts.

Exact asta gândea și Arlo Savidge.

Însă el nu prea se omoară după ciocolată.

Are de gând să meargă a doua zi la Suggitts să ia un ou uriaș de Paște pentru maică-sa. Fiindcă se pregătește să plece spre Londra s-o vadă.

Capitolul 19

Arlo se uită de jur împrejurul camerei. N-avea de gând să ia prea multe cu el în călătoria în sud. Spre deosebire de câțiva dintre colegii lui mai puțin experimentați, Arlo se obișnuise de minune să locuiască într-un spațiu restrâns și nu-l deranja câtuși de puțin faptul că viața lui trebuia să se adapteze la dimensiunile căsuței. Din cauza cotloanelor de taină și a firidelor și unghiurilor obtuze ale acesteia, viața era mult mai ușoară dacă nu încercai să modelezi acel spațiu în funcție de obiectele personale. Din fericire pentru Arlo, lucrușoarele dragi, cum erau chitarele lui, păreau să se rezeme tocmai bine în colțuri, ca și cum camera ar fi fost proiectată special pentru un astfel de profesor. De fapt, în afară de chitarele lui – în număr de patru –, Arlo avea puține obiecte personale, deși cele pe care le avea erau în cantități amețitoare. Rafturi pline cu discuri de vinil de 17, 30 și chiar 25 de centimetri, teancuri de CD-uri. Asta însemna că nu era deloc spațiu pe pereți, pentru tablouri sau ceasuri sau oglinzi, dar cum Arlo nu era nici vanitos, nici preocupat de

trecerea timpului, asta nu presupunea nici un sacrificiu. Totuşi, trebuia să ducă *ceva* acasă ca să-i arate maică-sii, avea să conteze mult pentru ea. Se hotărî să ia eseurile elevilor săi, pentru că ele erau dovada unei cariere meritorii şi de succes. Călătorea cu puţine bagaje. În rucsacul lui de pânză vechi şi hârtănit se aflau un rând de haine, câteva caiete de solfegii, iPod-ul şi mai rămânea loc doar pentru un ou de Paşte.

Un prieten care îşi petrecea vacanţa de Paşte la Amsterdam îi împrumutase maşina, cu condiţia ca Arlo să-l conducă la şi de la aeroport. Şi Arlo fusese de acord, acceptase termenii şi condiţiile, rugându-l doar să facă un ocol pe la Suggitts, ca să-i ia maică-sii un ou mare de Paşte.

Ploua, dar ploaia nu părea să cadă din cer. Nu venea de sus în jos. Bătea cu elan dinspre mlaştini şi părea să se deplaseze pe diagonală, în valuri mari de ceaţă îmbibată de apă, revărsându-se deasupra pământului precum o pânză subţire, udă, în bătaia vântului, scăldând totul în calea sa.

— Vrei ceva? îl întrebă Arlo, parcând maşina şi gândindu-se că era un dobitoc pentru că nu-şi pusese decât un tricou pe el. O acadea cu şerbet? 250 de grame de ciubuc să ai pe drum? Caramele originare din Yorkshire, ca să îi îndulceşti pe olandezi? Lemfizz? Dolly Mixture? Dropsuri Tom Degeţel?

— Şterge-o odată, Savidge, şi grăbeşte-te.

Arlo dădu din umeri.

— Nu îmi place să împart, zise el, şi am de gând să cheltui o mulţime de bani astăzi la Suggitts.

— Dobitoc mai eşti, Savidge. Grăbeşte-te.

Coborând din maşină, Arlo îşi vârî mâinile în buzunare – ca şi cum, strângându-şi capul între umeri şi

uitându-se în jos în timp ce alerga, ar fi putut să se ude mai puțin. Nici gând. De îndată ce intră în magazin, apa începu să se scurgă în râulețe de pe el, formând mici bălțoace, de parcă ar fi fost o umbrelă pe care o scuturai.

— Ce zi frumoasă! exclamă el vesel, fără a se adresa cuiva anume.

— Minunată, zise proprietara, sperând că n-o să atingă nici unul din produsele cu ambalaj de hârtie.

— Aveți ouă de Paște? întrebă el, pe un ton foarte solemn, așa că ea nu își dădu seama dacă glumea, dacă făcea pe interesantul, dacă avea orbul găinilor sau era pur și simplu nătâng.

Înclină din cap în direcția raftului impresionant pe care erau expuse. Apoi întâlni privirea singurului client din cafenea, care bea agale un ceai în cealaltă parte a încăperii și amândoi ridicară din sprâncene pe seama lui Arlo.

Se deschise ușa și încă un șoarece murat intră lipăind înăuntru.

— Măiculiță! E o *nebunie* afară!

— Și eu, care am crezut că ieși la plimbare doar în zilele cu soare, zise proprietara cu căldură. Salutare, mititico, ești udă leoarcă.

Arlo chicoti fără să se întoarcă. Îi plăcea la nebunie umorul oamenilor din partea locului, capacitatea lor de a afirma ceea ce era evident pe un ton atât de serios. Umorul lor rămânea sec, indiferent de vreme.

— Ouă de Paște! o auzi Arlo exclamând pe mititică și, după câțiva pași, era lângă el.

Și iată-i, aproape atingându-se cu brațul în timp ce studiau produsele de sezon din ciocolată, în spațiul micuț cu rafturi situat la stânga față de casă și de

cafenea. Nu se uitară unul la celălalt – ce rost avea, ploua, toţi arată la fel când sunt muraţi de ploaie. Era ceva încurajator în faptul că erau singurii oameni destul de nebuni să se lase muraţi de dragul ciocolatei. Dar ceea ce-i făcu să se întoarcă şi să se uite unul la altul a fost întâmplarea fericită că amândoi întinseră mâna în acelaşi timp după un iepuraş enorm de ciocolată de la Lindt.

Iar el nu mai are frumuseţea de păr vâlvoi à la Bob Dylan pe care îl avea acum şaptesprezece ani. De fapt, pare mai mic din toate punctele de vedere. Dar gropiţa lui e tot acolo şi ochii nu i s-au schimbat, după cum nu i s-au schimbat nici antebraţele. Astăzi strălucesc de stropi de ploaie în timp ce el îi întinde iepuraşul. Acum şaptesprezece ani, erau scăldate de transpiraţie când el cânta *Printre flori* pentru ea. Şi Petra îşi dă seama că este Arlo.

Iar ea nu mai are coama neastâmpărată, tunsă bob, pe care o avea la cincisprezece ani şi nu contează că părul i se revarsă pe umeri în şuviţe şerpuitoare, îmbibate de apă, ce par să fie din melasă – el ar recunoaşte oriunde chipul acela. Ochii mari şi căprui şi nasul puţin în vânt. Şi nu se lasă păcălit de faptul că pare să poarte pe ea un cort. Şi nu îl deranjează nici măcar când observă că e o pelerină bărbătească. Pentru Arlo, nici măcar înfiorătoarea ţinută impermeabilă verde crud nu poate ascunde faptul că sub ea se află Petra Flint.

— Petra?
— Arlo?

Şi pe moment nu pare un lucru nebunesc sau straniu sau măcar uimitor că s-au întâlnit aşa, aici, după atâta timp, într-o cofetărie ca pe vremuri din North Yorkshire, într-o zi câinoasă. Pentru o clipă desăvârşită, pare cel mai firesc lucru cu putinţă.

Capitolul 20

— Petra Flint? Petra. Petra Flint. *Nu se poate!* Ce faci...

— Ştiu! Dar, Arlo, vreau să spun cum...

— Arăţi uluitor – eşti neschimbată. Dar foarte udă.

— Şi tu – la fel.

— Dar cam chel, pe lângă faptul că-s plouat.

— Nu eşti chel... eşti... eşti... Nu mai eşti atât de pletos ca atunci când erai adolescent.

— Eu... tu cât...?

— Am treizeci şi doi de ani.

— Nu – voiam să spun...

— Oh! Oh, eu – ştii.

— Nu-mi vine să cred.

— Nu, nici mie.

(Ceva mai târziu, după ce Petra şi Arlo plecaseră de la Suggitts, proprietara avea să-i spună clientului care trăgea încă de ceai: „I-ai văzut? P-ăia doi – rânjind cu gura până la urechi ca doi imbecili amorezaţi?". Mai degrabă muraţi, avea să adauge clientul, terminându-şi ceaiul, cu un „Mulţam, pe mâine".)

— Au trecut – Dumnezeule – trebuie să fi trecut şaptesprezece ani!

— Da.

— Ultima dată când te-am văzut aveam jumătate din vârsta mea de-acum, Petra.

— Iar eu şi mai puţin, Arlo.

— Pe mine mă claxonează. Trebuie să plec. N-o să se oprească din claxonat până nu mă întorc la maşină. Putem să te ducem undeva? Plouă.

— Plouă cu găleata. Sunt cu bicicleta.

— Locuieşti prin apropiere?

— Nu chiar – dar, într-un fel, da.

— Eu plec la Londra. Azi. Chiar acum. După cum îţi poţi da seama după toate claxoanele.

— Locuiesc şi acolo. Să zicem.

— Eu locuiesc aici. Cât timp înseamnă „într-un fel"?

— Nu ştiu.

— O să dureze până când mă întorc? Până după Paşte?

— Cred că da. Nu ştiu. Nu m-am gândit.

— Te rog, mai rămâi până atunci.

— OK.

— Petra Flint.

— Dar cum dau de tine, Arlo?

— Dau eu de tine.

Şi, potopit de claxoane exasperate, Arlo ieşi cu spatele din magazin, fără să-şi ia ochii de la Petra. Şi, cu toate că putea să deslueşască, fără să le audă, înjurăturile de pe buzele colegului său, în timp ce acesta bătea cu pumnul în fereastră şi îi spunea, fără a fi auzit, „Vino naibii-*odată*!", Arlo avu nevoie de un moment de răgaz, în care-şi ridică privirea spre cer.

Dacă aş crede în Dumnezeu, aş zice că ploaia care mi se scurge pe faţă e la fel de mângâietoare ca degetele îngerilor, cântând la harpă.

Pentru prima dată după ani de zile, Arlo simţi nevoia să scrie un cântec. Versuri şi note zvâcneau în tot trupul lui, precum sângele în artere, revărsându-se de la creier până în adâncul sufletului, ţintuindu-l locului, în timp ce totul i se întipărea în memorie.

— Savidge – ce mama *naibii*? zbiară colegul lui ieşind pe jumătate pe geamul maşinii, cu un ziar deasupra capului.

Arlo simţi impulsul să-i spună: „Du-te singur la afurisitul de aeroport, eu trebuie să scriu un cântec". Şi era cât pe ce să-i să dea un telefon maică-sii şi să-i spună: „Scuze, mamă, pur şi simplu nu pot să vin azi. Trebuie să rămân aici – şi să mă asigur că n-o mai pierd pentru încă şaptesprezece ani".

— Savidge!

Cântecul îi era bine întipărit în minte. Acesta era un dar căruia nu-i acorda prea multă atenţie în ultimul timp – capacitatea de a compune o întreagă piesă în câteva secunde şi de a o memora într-o clipă. Nu-şi putea permite s-o recunoască – dacă ar face-o, ar trebui să pună sub semnul întrebării cariera lui de profesor; o carieră care îi dăduse ceva de făcut, un venit constant şi echilibru în toţi aceşti ani.

Nu-i păsa dacă arăta ca un dobitoc, dar se simţea ca un Gene Kelly al zilelor noastre, cântând în ploaie, în timp ce alerga spre maşină cu un pas mai vioi decât îşi amintea să fi avut vreodată.

— Scuze, spuse el cu un zâmbet extatic, care îl lăsă pe colegul lui fără replică, tocmai mi-am făcut ordine în viaţă.

— La Suggitts?

— E un loc la fel de bun ca oricare altul.

E în regulă, își spuse Arlo. Pot să rezist până la aeroport. Pot să rezist până la Londra, aș putea să rezist chiar și încă șaptesprezece ani, dacă ar trebui. Pentru că ea va fi întotdeauna acolo. Va fi acolo ca eu s-o pot găsi. Într-o hoardă de școlărițe. Într-o cofetărie din North Yorkshire. În lumina soarelui. Pe ploaie. Printre flori.

Proprietara se uită lung la ușă, în timp ce Petra stătea cu ochii țintă la băltoaca rămasă în urma lui Arlo. Nu voia să calce nimeni altcineva în ea.

— A plecat fără să plătească oul de Paște, nătângul, observă proprietara, cu privirea la băltoacă. Nu-i bai, știu unde stă.

Petra își dădu deodată seama că strângea în brațe iepurașul de ciocolată, de parcă ar fi fost o jucărie de pluș.

— O să plătesc eu pentru al lui, zise Petra, și pentru al meu.

— Atâta egalitate nu-i a bună, mititico. Poveștile de iubire ar trebui să fie ca pe vremuri, o tachină proprietara. Nu e tocmai tipul de la Milk Tray[1], este?

— Nu-mi place Milk Tray.

— Mai bine. Dar nu e nici vreun soi de Sir Walter Raleigh – ia uite ce mai băltoacă!

— Ei bine, eroul meu e James Cook, a fost un explorator mult mai bun, declară afectat Petra. Cât vă datorez – pentru amândouă?

---

1. Protagonistul unei campanii publicitare la marca de ciocolată Milk Tray, foarte populară în Marea Britanie, prototipul bărbatului seducător.

— Șase lire pentru al tău, zece pentru al lui. Șaisprezece lire, mititico.

Petra ezită înainte să plece.

— Nu l-am văzut de șaptesprezece ani. Și acum a șters-o la Londra.

— Păi, n-a zis că o să se întoarcă? spuse proprietara înroșindu-se, pentru că recunoscuse astfel că a tras cu urechea.

— A zis c-o să mă găsească – dar nu-mi dau seama cum. Nici nu ne-am dat numerele de telefon – am vorbit doar despre, nu știu, despre cum ne stă părul.

— Ei bine, dacă a reușit căpitanul Cook să găsească Australia, atunci sunt sigură c-o să reușească și flăcăul ăsta să te găsească pe matale.

Capitolul 21

— Dragul meu!

— Paște fericit, mamă.

— E enorm.

— L-am furat.

— Ce-ai făcut?

— Am plecat din magazin fără să-l plătesc.

— Doamne sfinte, dragule.

— Mă știu cei de-acolo.

— Ca hoț?

— Nu, nu ca hoț, mamă. Eram cu gândul în altă parte. O s-o rezolv săptămâna viitoare.

— Nu cred că ar trebui să mănânc bunuri furate, dragule.

— Ei, drăcie, mamă! E cea mai bună ciocolată elvețiană. Poftă bună!

— Cu gura asta spurcată le vorbești și elevilor?

— Nu, dar cu ea îmi pup mama. Salutare, mamă. Mă bucur să te văd.

Arlo își luă în brațe mama și o strânse îndelung. De fiecare dată se minuna de faptul că era cu un cap mai

înalt decât ea. Deşi fusese crescut într-o atmosferă relaxată, caracterizată prin indulgenţă şi vederi largi, linia de demarcaţie dintre părinte şi copil nu se estompase. De aceea, deşi lui Arlo i se dăduse voie acasă să spună „ei, drăcie" şi „la naiba" şi „ptiu, drace", pentru el maică-sa era maică-sa şi el era copilul ei şi i se părea întotdeauna straniu că acum era destul de mare ca să se uite pe deasupra creştetului ei.

— Du-te şi desfă-ţi bagajul şi vezi dacă jucăriile tale Action Men sunt unde le-ai lăsat, zise maică-sa deodată şi Arlo ştiu că nu trebuia să pomenească de lacrimile din ochii ei.

— Nu prea am ce bagaj să desfac – oul tău de Paşte n-a mai lăsat loc pentru nimic altceva.

— Arlo, eşti culmea! Mă duc să pun de ceai.

Când se întoarse în salon, aducând pe o tavă ceaiul pentru două persoane, Arlo studia pozele de familie de pe poliţa şemineului. Îi plăcea să-l vadă făcând asta; era micul lui ritual de fiecare dată când se întorcea acasă să-şi salute pe şoptite membrii familiei, surprinşi în momente diferite. Salutare, bunico. Salutare, mamă şi Arlo bebeluş. Salutare, Arlo la şase ani cu balonul portocaliu Space Hopper şi cu o tunsoare odioasă. Salutare, tată. Şi salutare, tată şi Arlo înălţând un zmeu, în timp ce o adiere primăvăratică le înfoia voios părul şi cozile zmeului, cu treizeci de ani în urmă. Salutare, mamă şi tată la nunta de argint. Salutare, tată, la Crăciunul dinainte să te prăpădeşti.

— La anul se fac zece ani, zise maică-sa încet, ştiind instinctiv că fiul ei se gândea la acelaşi lucru.

— Ştiu, spuse Arlo, dragul de tata.

— Întotdeauna îi spuneai „dragul de tata".

— Ştiu – îl enerva chestia asta.

— Nu foarte tare.

— Ştiu.

Ea turnă ceaiul în ceşti şi băură amândoi, cu zâmbete melancolice care încercau să aline sentimentul acut al absenţei tatălui şi soţului.

— Ce-i drept, *pe mine*, una, chiar mă enerva când îmi spuneai „mami", tare şi răspicat, în public. Mai ales că aveai vreo douăzeci de ani pe vremea aceea. Mă bucur că ai renunţat la năravul ăsta, Arlo.

— Am făcut-o doar ca să-mi iau revanşa pentru perioada când voiai să-ţi spun Esther.

— Erai adolescent, ridică ea din umeri. Am crezut că ţi-ar plăcea.

— Erai o hipiotă aiurită, râse Arlo. Încă mai eşti, pe undeva. Eram singurul dintre prietenii mei care n-a trebuit niciodată să strecoare clandestin beţişoare parfumate în cameră.

— Tu nici n-a trebuit să cumperi.

— Mda, la ce-ţi mai trebuie bani de buzunar când părinţii te lasă să iei beţişoare parfumate câte pofteşti, Esther? o tachină Arlo.

— Nu mai suport mirosul acum, mărturisi Esther.

— Nici eu.

— Am o slăbiciune pentru lumânări parfumate, în schimb.

— Observ, zise Arlo, gândindu-se că în casă domnea o mireasmă feminină şi că era o atmosferă atât de liniştitoare şi minunată după săptămâni întregi de miros de apă de toaletă bărbătească, cerneală de xerox, ceară de lustruit parchetul, echipament de sport şi bere făcută în casă.

— Să iei una cu tine când te întorci, zise ea. De fiecare dată când am venit în vizită, am observat că în căsuţa ta miroase a piatră şi a muşchi.

— E făcută din piatră şi muşchi.

— Nu și pe dinăuntru. Apropo, sunt sigură că am o lumânare de la Jo Malone cu aromă de mușchi sau așa ceva.

— Mamă, dacă m-aș apuca să aprind lumânări parfumate, lumea ar ajunge să mă creadă și mai fetiță decât mă crede deja.

— Dragule – știi că pentru mine n-ar conta nici dacă ai fi.

— Ei, drăcie, mamă! exclamă Arlo. De unde-ai scos-o pe asta?

Esther părea stânjenită la culme, deși Arlo nu se supărase, de fapt. Fusese o replică tipică pentru Esther. Ca atunci când îi spusese că n-o deranjează dacă voia să fie evreu, când el își petrecuse o parte din anul lui liber într-un kibbutz. „Cred că trebuie să ai mamă evreică pentru asta", îi zisese Arlo. „Ei bine, o să studiez și eu problema, dacă vrei", îi răspunsese ea.

— Tot ce-am vrut să spun... zise Esther. Oh, nu știu ce-am vrut să spun. Vino, hai să ciocnim oul de Paște.

— Ce-ai vrut să spui, zise Arlo după ce molfăi gânditor o gură de ciocolată delicioasă, era: cum stau cu dragostea?

Maică-sa se prefăcu că avea gura plină și nu putea răspunde.

Arlo ridică din umeri.

— E greu, mamă. După Helen. Încă mi-e greu.

— Au trecut cinci ani, dragule.

— Dar mi-am deconectat circuitul acela, m-am imunizat la meritele iubirii romantice. Pot să trăiesc fără asta. De minune, chiar.

Ochii lui Esther se umplură de lacrimi.

— Dar asta e foarte trist. Te pricepi atât de bine la asta. Ești fiul tatălui tău – și uite ce fericiți am fost noi împreună.

Maică-sa era singura persoană la care gestul lui Arlo de a ridica din umeri nu ţinea.

— Trebuie s-o uiţi pe Helen, dragule, zise ea abrupt. N-a fost vina ta.

— Uşor de zis, greu de făcut, mamă.

— S-o uiţi pe Helen sau să crezi că n-a fost vina ta?

— Ai dreptate, au trecut mai bine de cinci ani. Nu mai avem ce vorbi despre asta.

— Dar avem la ce medita.

— Şi dacă, întâmplător, *chiar* am întâlnit pe cineva? spuse Arlo încet, mai mult pentru a devia discuţia de la subiectul Helen şi de la evenimentele de acum cinci ani.

Esther asimilă încet informaţia.

— Pe cine? întrebă ea blând.

Arlo se gândi la Petra. În minte nu-i apăru imaginea Ofeliei purtată de ape care revenise, şiroind, în viaţa lui în acea dimineaţă. O văzu pe Petra cum era la cincisprezece ani, luptându-se cu un vas mare de lut pe terenul de sport al şcolii lui. Purtând adidaşi Dunlop Green Flash şi uniforma ei de vară. Cu codiţe de care îţi venea s-o tragi. Cu un zâmbet îndrăzneţ. Cu genunchi frumos modelaţi.

— O şcolăriţă, zise el vag.

— O *şcolăriţă*?

Maică-sa se încruntă, astfel încât, deodată, părea mai bătrână decât era – cum avea să arate, poate, peste vreo zece ani.

— O fată pe care o ştiu de când eram la şcoală, explică repede Arlo. O fată pe care nu am mai văzut-o sau la care nici măcar nu m-am mai gândit, de fapt, de ani de zile.

— Şi v-aţi reîntâlnit?

— Azi-dimineaţă.

Esther observă amestecul de duioşie şi emoţie din expresia fiului său.

— Uimitor, zise ea.

— Aşa e, zise Arlo, dar n-o să spun mai multe. Nu vreau să provoc destinul.

— N-o să provoci destinul dacă tu crezi că se va împlini, spuse Esther. Dacă ai credinţă, ai puterea să-l împlineşti.

Arlo e întins pe pat, patul de o persoană în care a dormit dintotdeauna, şi e fericit că se află acasă. Privind în urmă, fusese o zi nebună; totul a fost puţintel cam ciudat, sincer. Nu atât faptul că s-a întâlnit întâmplător cu Petra Flint la Suggitts, în Great Ayton, după şaptesprezece ani în care n-o văzuse. Ci mai mult sentimentele – puternice, crescânde, fără echivoc – pe care i le trezise faptul că o văzuse. Şi Arlo se simte puţintel scos din sărite, la drept vorbind. Pentru că o ducea foarte bine fără a fi tulburat de gânduri de dragoste. Iar acum l-au năpădit. Şi în minte i se derulează întruna imagini juxtapuse: Petra acum, Petra atunci, Petra cu şaptesprezece ani în urmă. O picătură de ploaie alunecându-i pe obraz, ca o lacrimă. Oh, de-ar fi putut s-o şteargă cu un sărut. Adidaşi Dunlop Green Flash şi o uniformă cu fustă scurtă. Picioarele ei. Pielea ei. Rotunjimile sânilor nevăzuţi, dar bănuiţi, ascunşi discret sub cămăşile de şcoală sau sub o pelerină bărbătească verde crud.

Mâna lui Arlo se îndreaptă spre penisul lui, încordat de sperma acumulată, de care se descotoroseşte în câteva secunde. A ales abstinenţa timp de cinci ani,

ceea ce nu înseamnă că nu a simţit dorinţa, că nu s-a masturbat; dar de cinci ani încoace s-a mulţumit cu femei imaginare, fără o identitate precisă, asemenea unor păpuşi gonflabile, mai degrabă decât cu vreo persoană cunoscută.

Stă în întuneric în patul copilăriei lui, ţinând plapuma ridicată, în timp ce se întreabă dacă sunt şerveţele la îndemână. Râde amintindu-şi cât de minuţios se pregătea pentru masturbare, adolescent fiind, chiar aici, în această cameră. Şerveţele. Reviste. Cele mai bune ascunzători. Explozii – de două, de trei ori pe noapte – ale dorinţei adolescentine dezlănţuite. Drumul până la baie, fără să scoată nici un sunet. Un du-te-vino în perfectă linişte.

Răsucindu-se în pat, aprinde lumina de pe noptieră. Nu se vede nici urmă de şerveţele. Se duce în vârful picioarelor până la baie, ştiind ce porţiuni din podea să evite ca să nu facă zgomot, şi se spală. Se uită la borcănelele cu loţiunile şi poţiunile maică-sii. Asta e ceva nou, după cum nouă e şi pasiunea ei pentru lumânări parfumate scumpe. Îşi aminteşte cum o privea în adolescenţă masându-şi faţa şi gâtul cu ulei de măsline. Cum zâmbea la el şi îi întindea un pic de ulei pe nas. Draga de mama!

Se întoarce în pat, simţindu-se epuizat. Îl doare spatele. Nu e obişnuit să conducă pe distanţe aşa de lungi. E un drum de aproape şase ore de la Ayton până la Londra, trecând pe la aeroportul din Durham Tees Valley. Dar nu-l ia somnul. Ceea ce e uimitor, pentru că masturbarea e de obicei un bun somnifer.

Şi, deşi e epuizat, nu-şi poate lua gândul de la ea, o vede în faţa ochilor.

Ce faci acum, Petra? În clipa asta? Eşti şi tu în pat? Am senzaţia că ştiu precis parfumul pielii tale. Dar cum naiba aş putea să-l ştiu? N-am fost niciodată atât de aproape de tine. Oare acesta e efectul dragostei la prima vedere? Impregnează toate secretele tale, toată fiinţa ta în mine, într-o clipă?

Gura, pămpălăule.

Nu poate fi dragoste la prima vedere, pentru că asta ar anula ceea ce am simţit pentru ea cu ani în urmă. Şi am iubit-o atunci. De la depărtare. Cu tandreţe. Îmi amintesc.

Dar dacă am iubit-o atunci, unde a fost în toţi aceşti ani?

Unde ai fost toată viaţa mea?

Ajunge, nerodule.

E dragoste la a doua vedere, atunci? Să fie la fel de bună ca prima?

De unde să ştiu?

Cum pot să aflu asta?

Să îndrăznesc să aflu?

Capitolul 22

Unul din dezavantajele unor grajduri de piatră reamenajate este pardoseala pietruită. Ar fi păcat s-o acoperi, dar asta face poziționarea mobilei dificilă, dacă nu chiar precară. Înclinarea podelei presupune o anumită aliniere a obiectelor, lăsând un spațiu minim de manevră în tot acest aranjament. Apoi mai e și problema frigului: mocheta din perete în perete ar fi un sacrilegiu – totuși, dacă anumite zone ale podelei nu sunt acoperite de covoare, atunci, indiferent de anotimp, frigul îți ajunge din tălpi până în măduva oaselor. Dacă ești somnambulă, însă, ai fi mai în siguranță dacă nu ar exista covoare. Te pândesc mai multe pericole dacă umbli în somn în interiorul unei astfel de locuințe decât dacă ai deschide ușa și ai pleca la plimbare prin Stokesley. În oraș, singurul pericol cu care ai putea da piept ar fi ocheadele și chicotelile puștanilor care pierd vremea în față la Spar. În Old Stables, însă, mergând cu picioarele goale, te lași purtată de denivelările pietrei, astfel că riști să te împotmolești în vreo cută a covorului, împiedicându-te și trezindu-te întinsă la orizontală; lovindu-te cu șoldul

de brațul fotoliului de piele, izbindu-te cu capul de placa de piatră a șemineului. Vei simți o durere atât de mare încât subconștientul îți va spune că e mai bine să rămâi cufundată în somn decât să te trezești. Ce-ai putea să faci, oricum – să chemi un taxi care să te ducă la secția de Urgențe de la Spitalul Universitar James Cook din Middlesbrough și să le explici că o întâlnire neașteptată cu prima ta iubire te-a adus în stadiul în care te izbești de șemineu și de mobilă?

Inima și vatra nu făceau casă bună, în cazul Petrei.

Ceea ce a trezit-o pe Petra chiar înaintea zorilor, când se îngâna ziua cu noaptea, a fost senzația de frig; o perioadă păcătoasă, când e prea devreme ca să te trezești, dar e prea târziu ca să te cufunzi în somn pe îndelete. Petra se ridică în capul oaselor și simți că i se învârte capul. Când o lăsă amețeala, își dădu seama că îi zvâcnea maxilarul. Își duse cu grijă mâna la bărbie. Acea jumătate a feței părea umflată. Tremurând și clătinându-se nițel pe picioare, se duse la baie să caute niște paracetamol și să studieze daunele. Se alesese cu o umflătură nu foarte plăcută la vedere la falca stângă, deși nu reușea să-și dea seama dacă avea o vânătaie sau era doar din cauza frigului. Ce-i drept, buzele ei căpătaseră o nuanță albăstrie.

— Arlo nu poate să mă vadă în halul ăsta, își zise și se simți apoi deopotrivă înviorată și tulburată că acesta fusese primul gând care-i venise în minte. Naiba să-l ia pe Charlton, bombăni ea, răscolind prin dulăpiorul lui de baie. De ce nu poate să aibă ceva banal, ca paracetamolul?

Dar chiar mai rea decât senzația de disconfort din cauza frigului și durerii era de fapt dezamăgirea că

umblase din nou în somn. Era foarte, foarte iritată de acest lucru. Se simţise atât de entuziastă, atât de fericită ieri, în tot cursul zilei de ieri; gândindu-se la Arlo şi la coincidenţa fericită care-i făcuse să se reîntâlnească. Acum zăcea în pat, dorindu-şi cu disperare să adoarmă; concentrându-se să îşi relaxeze corpul, încercând să nu-şi ţină ochii strâns închişi. Luă plapuma de pe pat şi se întoarse în camera de zi, uitându-se chiorâş la moviliţa minusculă, dar de neignorat, făcută de covor, asemenea unei mici văgăune de şoricel, din cauza căreia se împiedicase. Înfăşurându-se în plapumă, se cuibări pe canapea şi încercă să se odihnească, în timp ce se lumina de ziuă.

— Gândeşte-te la lucruri frumoase, îşi zise – ceea ce obişnuia să-i spună Eric, în loc de „Vise plăcute", pe vremea când stăteau în aceeaşi casă.

Îşi închipui cum ar fi putut să îi delecteze pe Eric, Kitty şi Gina cu o versiune înflorită a reîntâlnirii ei cu Arlo, brodând pe marginea acesteia pentru a-i da aerul unei poveşti furtunoase, demnă de pana uneia din surorile Brontë.

Şi te-a strâns în braţe şi te-a sărutat? parcă îl auzea pe Eric întrebând, prefăcându-se că leşină.

Şi ce i-ar fi răspuns? Ce-ar fi putut să-i răspundă?

Nu, ar trebui să răspundă, nu ne-am atins. Eram prea plouaţi. Prea uimiţi.

Dar ce a zis? ar fi întrebat, fără îndoială, Gina, întotdeauna pragmatică.

Ei bine, a zis că sunt neschimbată.

Şi apoi? ar insista Kitty.

A zis că mă va găsi!

Cum? tot Kitty.

Nu ştiu.

Să te găsească? Vrăjeală. Cum ar putea? Oare doamna cu îngheţata ştie unde stai?

Nu.

Lui i-ai spus?

Nu.

I-ai spus măcar de Stokesley?

Nu-mi amintesc.

Ei bine, îmi pare rău că-ţi spulber iluziile romantice, dar, chiar dacă ar vrea să te găsească, n-ar putea. Şi dacă ar fi vrut să te vadă, ţi-ar fi cerut numărul de telefon sau ceva. Şi dacă te-ar fi dorit, te-ar fi sărutat, la naiba, de-acum şaptesprezece ani. Ţi-ar fi smuls sigiliul de-atunci. Ar fi vrut să fie prietenul tău. Prima ta dragoste. Dumnezeule!

Ia-o uşor, Kitty.

— Ştiu, ştiu, ştiu, zise Petra cu voce tare, acoperindu-şi urechile, ca şi cum membrii Atelierului de 3 ar fi fost cu adevărat cu ea.

— Ştiu, zise apoi încet.

După care făcu exact ceea ce ar fi făcut dacă ar fi fost la atelier. Le întoarse spatele, nu-i mai ascultă şi se cufundă în muncă.

Înfăşurată încă în plapumă, Petra porni lipăind prin grădiniţă, până la atelierul din spate. Păsările păreau să cânte mai tare când trecea pe lângă ele, ca şi cum ar fi protestat împotriva prezenţei ei aici la ora când grădina ar fi trebuit să fie numai a lor. Dispari şi lasă-ne să savurăm viermii de la micul dejun!

— Rouă, exclamă Petra, ghemuindu-se în iarbă, fascinată. Nu mă trezesc niciodată îndeajuns de devreme ca să văd roua. Nu apuc să văd roua la Londra.

Ei, una, picăturile de rouă prinse de firele de iarbă, zăbovind pe nervurile frunzelor, atârnând tăcute de

crengile copacilor i se păreau plămădite din ceva mai greu decât apa, o substanţă vâscoasă care le dădea acea rotunjime desăvârşită. Petra se ridică; aerul părea de borangic şi, privind în jur, observă o peliculă vaporoasă, ceva mai mult decât o negură, aducând mai degrabă cu o mare puţin tulbure. Slavă Domnului că m-am trezit la ora asta, gândi ea, pe când deschidea uşa atelierului şi se aşeza, înfăşurată în plapumă ca într-un cocon, simţind cum creşte înăuntrul ei, ca un val, dorinţa vie de a lucra.

Acesta nu avea să fie un moment dedicat tanzanitelor. Acesta era un moment pentru ceva simplu, specific local – ceva inspirat de ţinuturile din nord-est, în amintirea a ceea ce îi dăruiseră, a ceea ce văzuse.

— Rouă. Şi pământ care se înalţă în coline şi coboară în văi. Kaki şi albastru-ardezie şi violet. Pe dealuri, aerul e atât de curat încât îi simţi gustul – aici, acum, în grădină, îl poţi *vedea*. Îngheţată şi ciocolată şi dulciuri. Râul Leven prăvălindu-se tumultuos peste stăvilar la Ayton. Levenul pândind în spatele meu, curgând neauzit în oraş. Dealurile care mi se întind înainte. Şi mlaştinile. Ploaia care mi-a mângâiat chipul ieri. Stropii de ploaie, asemenea unor mărgăritare translucide, pe braţele lui Arlo.

Pe măsură ce fluxul de energie creatoare îi cuprindea creierul, Petra simţi că îi era prea cald ca să mai aibă nevoie de plapumă. Începu să facă schiţe, deşi desenul îi era deja întipărit în minte şi, în curând, lucra în aramă, împletind firul subţire şi strecurând ici-colo, de-a lungul lui, mărgele minuscule şi transparente. Folosind, din motive de economie, arama ca un înlocuitor preliminar, urmând ca opera finită să fie executată, poate, din aur alb. Cercei, se gândi. Lungi, senzuali, din cei care atârnă. Aur alb cu piatra lunii.

Se pomeni că era deja trecut de amiază. Petra își studie rezultatul muncii, lăsându-l să-i alunece pe degete dintr-o mână în cealaltă, ca un copil care ține în palmă un hamster. Era încântată ; linia șerpuită și curgerea ei erau aproape organice, mărgelele erau așezate minuțios, ca niște boabe de rouă care străluceau pe tulpini în aerul de borangic, ca niște flori minuscule care ar fi prins rădăcini în terenul mlăștinos.

— Știi ceva? Arăți perfect exact așa cum ești. Arama se potrivește de minune, pentru că nuanța o să i se schimbe, asemenea peisajului. Și nu vei deveni o pereche de cercei, tu trebuie să picuri, nu să atârni. Vei deveni o minunată agrafă de păr. Și o să te păstrez pentru mine.

Existau destule locuri în Stokesley de unde putea să cumpere închizători simple, dar abia când a găsit închis peste tot și-a amintit că era Vinerea Mare. Tare mai tânjise după o plăcintă cu brânză și ceapă, dar se întoarse la Old Stables singură și cu mâna goală. Având doar iepurașul de Paște din ciocolată drept tovarăș, îl mușcă de cap fără să stea pe gânduri.

— Îmi datorează zece lire, își zise Petra și era prima dată când se gândea la Arlo din zori.

Îmi datorezi zece lire, la naiba, zise din nou, de data asta încet și cu zâmbetul sfios la care ar fi recurs dacă el s-ar fi aflat în fața ei. Oh, de-ar fi fost așa. Nu ținea neapărat să-și recupereze banii, voia doar să aibă ocazia să-i ceară de la el. Asta îi putea oferi pretextul, scuza pentru a-l revedea. Altfel, ce-ar fi putut să-i spună? La numai o zi de la întâlnirea dintre ei și după ce muncise toată dimineața, se simțea timidă și puțin detașată. Ce i-ar spune dacă l-ar revedea? Ar fi putut într-adevăr să fie destul de îndrăzneață încât să-i

zâmbească şi să flirteze şi să-i spună: „Hei, tu, unde-s cele zece lire ale mele?".

Se lăsă purtată de fantezii despre ce s-ar fi putut întâmpla deunăzi dacă ar fi avut un pic mai mult timp. Dacă el nu s-ar fi grăbit, dacă ploaia s-ar fi oprit. Ar fi putut să se plimbe o vreme, mergând poate până sus, pe Roseberry Topping, dealul straniu care semăna din anumite unghiuri cu un val desenat de o mână de copil. Ar fi putut să stea acolo şi să se minuneze atât de privelişte, cât şi de extraordinara coincidenţă. Şi ce şi-ar fi zis? M-am gândit din când în când la tine. Întotdeauna cu afecţiune. Cu o urmă de regret că nu – că niciodată – că nici măcar nu ne-am sărutat vreodată. Aşa. Că nu ne-am sărutat aşa.

Petra deschise ochii. Era încă în camera de zi de la Old Stables, de una singură, ţinând în poală un iepure de ciocolată decapitat, înfăşurat în staniol. Nu se îndoia de faptul că fusese întotdeauna puţin îndrăgostită de Arlo. Sau cel puţin de ceea ce reprezenta el. Nu-l văzuse prea des, la urma urmei. Doar când avea cercul de olărit, când el nu repeta pentru examene. Dar fusese o perioadă atât de intensă. Făcuse parte din viaţa ei într-una din perioadele când fusese cel mai vulnerabilă; când părinţii ei divorţaseră şi materiile de la şcoală trecuseră la un nivel superior şi când doamna McNeil, minunata Lillian McNeil, o iniţia, în afara orelor, în tainele vieţii, dragostei şi morţii.

Dar asta se întâmplase cu şaptesprezece ani în urmă. Şi ceea ce-l adusese deunăzi pe Arlo la Suggitts nu fusese mâna destinului sau a lui Cupidon. Era doar o coincidenţă iraţională. Una de care Petra ar trebui poate să se minuneze pentru un moment, lăsând apoi clipa să treacă. Pentru că n-ar fi realist să-şi imagineze

cum ar putea s-o scoată la capăt. Ea trăiește la Londra, el aici. Ce a făcut el și unde a fost în toți acești șaptesprezece ani? Probabil că e căsătorit și are copii – probabil că persoana care-l claxona era soția lui, la volanul unei drăgălașe mașini de familie. Și chiar dacă n-ar fi cu nimeni, cum avea oare s-o găsească? Fusese doar o vorbă în vânt. O prostie. Nu vorbea serios – cum ar fi putut? În epoca telefoanelor mobile, cine Dumnezeu își propune să găsească o altă persoană condus de intuiție? Cine se crede el, vreun soi de Heathcliff care avea să bată mlaștinile răcnind „Petra! Petra!" și s-o ia în brațe în mijlocul orășelului Stokesley, pentru a o trece pragul vreunei căsuțe desprinse dintr-o carte poștală?

— Oricum, dacă am învățat ceva în urma dezastrului cu Rob, asta e că am obiceiul de a mă îndrăgosti de un ideal; de a lăsa fantezii fără nici o substanță să pună într-o lumină falsă realitatea și să o modifice. Și timpul pe care îl petrec aici se va preface, din zile în care lucrez cu spor și simt că înfloresc, în ore care se vor târî ca melcul, în timp ce eu mă voi întreba dacă va apărea. Sperând. Așteptând. Închipuindu-mi. Visând cu ochii deschiși. E o nebunie.

Astfel că, imediat după a doua zi de Paște, marți, la prima oră, se întoarse cu trenul în sud.

Cam în același timp, Arlo porni ca din pușcă spre nord, cu o zi mai devreme, cu busola-i lăuntrică pregătită, gata să plece în căutarea Petrei Flint.

Capitolul 23

Ţinutul întins părea să ofere un fundal în ton cu starea de spirit a Petrei. Înconjurată de peisajul vast, plin de romantism, al mlaştinilor, de lumina schimbătoare şi de vremea capricioasă, Petra putea da frâu liber sentimentelor ei de melancolie şi de nelinişte. Colinele şi văile ţinuturilor mlăştinoase, avântul şi greutatea de plumb a inimii mele. La capătul călătoriei care o purtase, cu zdruncinături, de-a lungul marii reţele feroviare de nord-est, spre a o depune la gara King's Cross, de unde luă metroul de pe Northern Line până la staţia Woodside Park, un alt robot cu un card Oyster, alături de ceilalţi, se simţea pur şi simplu amorţită. Iar când ajunse acasă, apartamentul i se păru mohorât. Faptul că se afla la subsol, prezenţa familiei de deasupra, paşii lor şi târşâitul mobilelor deveniră pentru prima dată o povară pentru Petra. Ca şi cum ar fi fost o cariatidă care îi susţinea sau care, cel puţin, trebuia să se sigure că nu o strivesc. Spaţiul în care locuia era oricum minuscul, dar se simţea şi mai apăsată de el; văzându-se pe sine de undeva de sus, o persoană la

fel de lipsită de importanţă ca un fir de nisip, trăind într-o locuinţă înghesuită cu chirie, într-un oraş uriaş.

Fără a pune la socoteală grădina şi atelierul, Stables nu fusese cu mult mai mare decât apartamentul ei. Dar pentru Petra, Stokesley, deşi era mai mic decât cartierul North Finchley, păruse să dispună de capacitatea de a le da locuitorilor răgazul să respire, de a le acorda dreptul la individualitate, lăsându-le destul spaţiu ca să se simtă în largul lor. Prăbuşindu-se pe canapea, îşi închise ochii şi alungă vocea care o întreba dacă nu era puţintel cam melodramatică – în ceea ce privea motivele pentru care părăsise atât de abrupt North Yorkshire, precum şi sentimentele ei ambivalente faţă de oraşul natal. O amintire vie legată de doamna McNeil păru însă s-o dojenească.

— Acasă nu e neapărat acolo unde ţi-ai lăsat sufletul, Petra, îşi aminti că-i spusese. Trebuie să pui suflet în locul pe care îl numeşti acasă. Aşa m-am împăcat cu Tanzania când ne-am mutat acolo. Şi aşa mi-am descoperit afecţiunea pentru Londra când am venit aici din Tanzania.

Petra dădu o raită până în dormitor şi se uită gânditoare la acuarela ce reprezenta vârful Kilimanjaro, agăţată alături de pictura abstractă în ulei a lui Hector McNeil, amândouă primite moştenire de la doamna McNeil.

— Nu mi-aţi spus şi că o bucăţică din sufletul dumneavoastră va rămâne pentru totdeauna legată de acest munte?

Şi i se păru că aude răspunsul doamnei McNeil, i se păru că îi vede surâsul ambiguu, izvorât din înţelepciunea şi bogata experienţă de viaţă ale doamnei în cauză.

— Şi când o să-mi spui că ai lăsat o bucăţică din sufletul tău în North Yorkshire?

— Veţi spune că nu sunt întreagă.

— N-aş zice niciodată aşa ceva. Te întreb doar dacă te-ai asigurat că e pe mâini bune înainte de a te întoarce în goană aici.

Petra se hotărî să nu răspundă provocării. Să nu mai stea de vorbă cu morţii. Sau cu tablourile lor. Îşi făcu o cană de ceai de muşeţel şi se hotărî să nu-i sune nici pe Lucy, nici pe Eric, aşa cum avusese de gând. Ajunge cu întrebările, foarte mulţumesc. Cel puţin atâta timp cât nu exista nici un răspuns.

— Petra! exclamară la unison Gina şi Kitty.

— Măiculiţă, zise Eric. Salutare, măi fată.

Kitty ridică din sprâncene, privindu-l disprețuitor pe Eric, înainte de a se întoarce cu un zâmbet spre Petra.

— Ai revenit.

— Da, zise Petra, pregătindu-se să înfrunte valul de întrebări de pe buzele membrilor Atelierului de 3.

— Cum a fost?

— A fost minunat.

— Ai lucrat mult?

— O groază.

— Cum e casa lui Charlton?

— Splendidă.

— Şi împrejurimile?

— La fel.

— Oameni drăguţi?

— Minunaţi.

— Cum ai dormit?

— Binişor.

— Ce-ai păţit la falcă?

— Am căzut.

— În mrejele somnului?

— Da, s-ar putea spune că am căzut în mrejele somnului.

— Foarte nostim. Te simţi mai bine în ceea ce priveşte – ştii tu – anumite chestii?

— Da, mă simt foarte bine. Chiar foarte bine.

— Ţi-ai făcut prieteni?

— N-am socializat foarte mult.

— Ţi-au fost de ajuns două săptămâni?

— Oh, Doamne, da, zise Petra. A fost minunat. Aer curat. Linişte şi pace. Dar mă ştiţi pe mine, sunt o londoneză, născută şi crescută aici. E minunat să mă întorc acasă.

Îi duse de nas o săptămână. Pe ei şi pe Charlton Squire.

Nimeni din cei care petreceau un sejur la Old Stables nu-i restituise vreodată cheile lăsându-le aruncate pe suprafaţa de sticlă a unuia dintre dulăpioarele lui de bijuterii. De obicei, erau învăluite în floricele de stil şi legate cu panglici pline de recunoştinţă; lungi bilete de mulţumire care ridicau în slăvi locuinţa, zona, generozitatea gazdei. În mod invariabil, restituirea lor era însoţită de un buchet de flori sau de o sticlă de şampanie. Dar Petra intră netulburată şi lăsă cheile ca şi cum n-ar fi descuiat nimic altceva decât dulapul de papetărie din spate.

— Mulţam, Charlton, zise ea. A fost minunat. Trebuie s-o şterg.

— Se întâmplă ceva cu fata asta, se sfătuia Eric în taină cu Gina şi Kitty spre sfârşitul săptămânii, în timp ce Petra dăduse o raită la Bellore ca să ia nişte aliaj de lipit. Nu reuşesc să-mi dau seama ce.

— Petrece neobişnuit de mult timp uitându-se pe fereastră, zise Gina.

— Dar nu vede nimic din ce e afară, spuse Kitty. Dacă observă că o priveşti, se întoarce repede la lucru, ca şi cum şi-ar fi ridicat privirea doar o clipă.

— Am întrebat-o de câteva ori dacă totul e în regulă, zise Gina, şi ea mi-a răspuns: „Oh, da, sunt bine", cu un zâmbet absent.

— Poate pur şi simplu nu vrea să-i dăm târcoale şi să ne băgăm nasul în treburile ei, zise Kitty.

— Orice ar fi – s-a întâmplat ceva, spuse Eric. O cunosc mai bine decât voi, nu uitaţi.

Gina le întoarse spatele. O amuza cum şi-o disputau Kitty şi Eric pe Petra.

— Credeţi că s-a întâmplat ceva acolo? întrebă ea, ca şi cum Nordul ar fi fost un loc sălbatic şi tainic.

— Cine ştie? spuse Kitty sumbru.

— Mi-ar fi zis *mie* până acum, o contrazise Eric.

Dar Petra nu le mărturisea nimic. Venea dimineaţa cu un aer nepăsător, aducând adesea cappuccino pentru toată lumea. Petrecea zile întregi lucrând cu spor. Era foarte interesată de lucrările Atelierului de 3, dar dezvăluia foarte puţin din propriile ei proiecte, preferând să lucreze în taină, cu braţele strânse în jurul caietului de schiţe, ca o şcolăriţă care nu vrea să-şi lase colegii să copieze după ea. Petrecea ore în şir împletind sârma de aramă în configuraţii stranii, amorfe sau presând foiţe de aramă în laminor cu alte materiale, pentru a

experimenta diverse texturi. Plase de la detergenţi, bureţi din fibră de plastic, fragmente de plasă, ambalaj cu bule, capete de sârmă – toate treceau împreună cu arama prin laminor, de nenumărate ori; în timp ce Petra părea preocupată de proces şi de rezultatele acestuia.

Se întorsese de o săptămână, când lui Eric i se oferi ocazia să studieze îndeaproape problema.

— Unde e Petra, Gina?

— La poştă.

— Ce faci, Eric?

— Sunt intrigat, Kitty.

— Acela e caietul ei de schiţe – n-ar trebui. Ştii asta.

Dar Eric începuse deja să-l răsfoiască.

— Nu spionez, zise încet, după un răstimp. Doar trag repede cu ochiul în spatele măştii.

Kitty şi Gina se uitară una la cealaltă, dar nu făcură nici o mişcare.

După o vreme, Eric le privi cu un zâmbet ironic.

— Totul e vrăjeală.

— Ce anume?

— Totul! Totul a fost o vrăjeală, zise el. Ce ne-a zis – şi asta.

Ridică caietul de schiţe şi îi vântură paginile.

— Defineşte termenul „vrăjeală", îl provocă Kitty.

Eric păru amuzat.

— Ei bine, nu e chiar vrăjeală, în sensul că schiţele astea sunt bunicele. Dar n-au nimic de-a face cu vocaţia ei. Nu sunt schiţe preliminare pentru viitoare modele. Şi nu au nici o legătură cu sârma împletită şi chestia cu laminarea – care sunt, la rândul lor, vrăjeală.

— Halal prieten mai eşti, zise Kitty.

— Şi-a umplut timpul, dragelor, râse el în barbă, şi-a umplut timpul cu chestii care n-au nimic de-a face cu munca sau cu Londra. Uitaţi.

Le flutură din nou caietul în faţă.

Gina şi Kitty veniră lângă el şi studiară în tăcere schiţele.

— Vedeţi, zise Eric, e cu gândul aiurea. Nu se concentrează pe lucru. Nu e cu mintea la Londra. La ceea ce se întâmplă aici şi acum. I-a rămas gândul la Yorkshire şi doar asta apare în caiet.

Pagini întregi din caietul Petrei erau încărcate cu desene fermecătoare ale unor peisaje rurale cu râuri şerpuite şi oi, mici vignete în creion, conturate cu afecţiune şi pline de detalii pitoreşti. Erau schiţe cu raţele care plonjau în apă, cu o bicicletă rezemată de un trunchi de copac, cu căsuţe de ţară, porţi şubrede şi poteci în pantă; era o pagină întreagă plină cu cornete de îngheţată.

Kitty luă câteva din foiţele îndoite de aramă, purtând urma resturilor de materiale cu care le trecuse Petra prin laminor.

— Trebuie să-ţi dau dreptate, Eric.

— Nu doar gândul i-a rămas la Yorkshire, zise Gina după un răstimp, aş zice că şi inima.

Săptămâna următoare, Petra nu mai avea stare nici cât să deseneze un miel, darmite o turmă întreagă, şi era atât de agitată încât să lucreze la laminor ar fi fost de-a dreptul periculos. Ieşea întruna din atelier şi se întorcea cu mâna goală. Dădea răspunsuri vagi, incomplete, la întrebări directe. Se încrunta des. Ajungea la atelier târziu şi era prima care pleca.

Charlton o întâlni în timp ce hoinărea pe strada Greville.

— Salutare, Pet, mi-ai scutit ciolanele bătrâne să mai urce scările până la voi. Ai putea să iei niște comenzi pentru mine? Dumnezeule, arăți îngrozitor.

— Mulțumesc.

— Poți?

— Ce să pot?

— Să iei o comandă? Nu e ceva mare, dar trebuie puțină finețe.

— Oh. Nu știu. Sunt foarte ocupată cu lucrările mele.

— Lucrări?

— Da, lucrări.

— Sună interesant.

— Nu prea.

— E totul în regulă, Pet?

— Da. Desigur. Totul merge minunat.

Și apoi, miercuri noapte, Petra avu un vis atât de intens încât o ținu lipită de pat și o făcu să doarmă atât de profund că, atunci când se trezi, rămase nemișcată câteva minute, încercând să-și dea seama ce era realitate și ce era fantezie și sperând, în pofida a toate, că o parte însemnată din a doua se va fi revărsat cumva în prima.

Stătu toată dimineața la bancul de lucru, bătând, absentă, ritmul pe bucata de piele, în timp ce se uita în gol. Nu se atinse de unelte sau de schițe și nici nu păru să observe privirile îngrijorate ale colegilor ei de atelier.

Gina a fost cea care a abordat-o, deși Eric o prinse curând din urmă, cot la cot cu Kitty. Formau o falangă ce se îndrepta spre ea și Petra își ridică privirea,

alarmată. Gina o cuprinse blând pe după umeri. Nu spuse nimic, dar o învălui pe Petra într-o privire experimentată, plină de afecțiune maternă și preocupare, pe care și-o perfecționase de-a lungul anilor cu propria familie, pentru a obține din partea lor sinceritate și amănunte.

— E stupid, începu Petra. E de-a dreptul stupid. Sunt furioasă pe mine pentru că mă comport atât de stupid. Dar se pare că e imposibil să-mi iau gândul de la asta.

— De la ce să-ți iei gândul?

— Am avut un vis azi-noapte. Azi-noapte. Și visul s-a transformat într-un sentiment. În acest sentiment aberant. Știu că sentimentul e atât de absurd încât devine aproape ridicol. Și asta mă face și mai nefericită. Știu asta, dar nu mă pot abține să simt astfel.

— Ce să simți?

Petra deschise gura, apoi o închise la loc și se văzu că încerca o altă abordare cu mult înainte de a rosti cuvintele:

— Credeți în soartă?

— Da, șopti Kitty.

— Mi-ar plăcea să cred, zise Eric, împingându-se înaintea Ginei.

— Nu prea, zise Gina.

— Oh, zise Petra.

— De ce? zise Gina.

Petra ridică din umeri.

— E atât de stupid.

— Tot repeți chestia asta, zise Eric. Spune-ne mai multe.

— Am visat pe cineva. O persoană pe care am văzut-o când am fost în North Yorkshire. O persoană

pe care am cunoscut-o cândva, zise. Nu l-am mai văzut de şaptesprezece ani şi apoi, într-o zi ploioasă, chiar înainte de Paşte, într-o cofetărie micuţă, într-un loc uitat de lume din Yorkshire, mă ciocnesc – la propriu – de el.

— De la un labagiu urban la un proprietar de cofetărie, se minună Kitty. Mărită-te cu ăsta, Petra.

— Nu e proprietarul cofetăriei. Nici măcar nu ştiu cu ce se ocupă, zise Petra şi se încruntă, furioasă pe ea însăşi. N-am vorbit prea mult. La naiba, nici acum şaptesprezece ani n-am vorbit prea mult.

— Dar nu mai poţi să-ţi iei gândul de la el şi acum îl visezi şi te întrebi dacă nu cumva soarta ţi l-a scos în cale şi dacă n-ar trebui să te întorci în nord şi să-i dai o mână de ajutor destinului? întrebă Eric, cu ochii scânteind.

— Vedeţi cât e de stupid? se dojeni Petra, în timp ce încuviinţa dând din cap cele spuse de Eric.

— Da, e soarta. E soarta în chip de Cupidon, zise Kitty. Eu aş zice să te urci în primul tren şi să-i înmânezi personal lui Cupidon săgeţile din tolbă.

Membrii Atelierului de 3 al lui Kitty rămaseră cu gura căscată văzând valul de romantism nestăvilit care se revărsa de pe buzele vineţii ale tovarăşei lor *goth*, înveşmântată în negru şi acoperită de felurite *piercing*-uri şi tatuaje.

— Dar, Kitty, spuse Petra, n-aş putea să-i spun lui Cupidon în ce direcţie să ţintească. Habar n-am pe unde-o fi Arlo.

— Arlo? întrebă Gina.

— Înseamnă „viril", gânguri Eric.

— Dar ce *aţi* vorbit? o întrebă Kitty.

— A zis c-o să mă găsească el, zise Petra. Dumnezeu ştie cum. Habar n-are unde stau. De-asta zic că e atât de stupid. Şi zadarnic. Şi dacă e stupid şi zadarnic, de ce nu pot să-mi iau gândul de la asta?

— Pentru că seamănă cu un basm, spuse Kitty cu o urmă de tristeţe, şi basmele nu se întâmplă în viaţa de zi cu zi.

Petra ridică din umeri.

— Tocmai, zise ea.

Capitolul 24

Arlo se întoarse la Roseberry Hall. Nici măcar în visele lui cele mai nebunești nu și-o închipuise pe Petra fugind, ca într-o scenă filmată cu încetinitorul, pe alee și aruncându-se în brațele lui larg deschise, dar, în realitate, tot trăi un șoc descoperind că nu avea altă companie în afara posomorâților frați Walley. Acești bătrâni cărunți, veterani în rândul servitorilor școlii, care vorbeau puțin și duhneau, umblau de colo colo pe domeniu, verificând gardurile, vânând iepuri și strângând excremente de vulpe. Dacă erau într-o dispoziție prietenoasă, mormăiau, dar cel mai adesea scoteau un sunet asemănător unui mârâit. Nimeni nu-i plăcea. Chiar și băieții cei mai pușI pe șotii îi evitau. Până și directorul Pinder considera că era o urmă de adevăr în zvonul că frații Walley foloseau rahatul de vulpe pe care îl adunau în scopuri proprii, la cât de împuțiți și dezgustători erau de obicei. Nimeni nu le știa foarte bine numele de botez, dar dată fiind lipsa oricăror trăsături salvatoare, cum ar fi fost caracterul, nimeni nu le spunea vreodată altfel decât domnul

Walley şi domnul Walley. Totuşi, pe terenurile de sport nu era nici urmă de rahat de vulpe şi gardurile erau întotdeauna îngrijite şi, dat fiind că sosirea celor doi Walley la şcoală o precedase cu cel puţin un deceniu pe cea a directorului Pinder, slujbele lor erau în afara oricărui pericol.

Revenind la şcoală cu câteva zile înaintea datei când se aştepta întoarcerea, rânduri-rânduri, a celorlalţi profesori, Arlo hotărî rapid că izolarea specifică ordinului călugărilor trapişti era de preferat oricărui contact cu fraţii Walley, aşa că se refugie în căsuţă şi se întrebă dacă nu urmase oarecum o himeră întorcându-se, de fapt, atât de devreme. Renunţase la minunatele mâncăruri gătite de maică-sa şi la ocazia de a petrece câtva timp cu unii dintre prietenii lui din copilărie, pentru a veni ca vijelia în nord dintr-un capriciu. Mai târziu în decursul acelei nopţi, în timp ce aştepta zadarnic să-l ia somnul, începu să se simtă din ce în ce mai ridicol pentru că se întorsese aşa zorit pe urma a ceea ce părea acum o premisă absurdă. Se hotărî să-şi acorde un răgaz de două zile în care să rătăcească prin împrejurimi. Dacă e aici, o voi găsi, îşi zise, iar dacă nu, nu. Două zile, şi apoi viaţa mea trebuie să revină la normal.

Admiră pentru prima dată în viaţă vitrinele; în Guisborough, Yarm şi Stokeseley, uitându-se nu la marfă, ci la trecătorii care se oglindeau în ele. Zăbovi la un *latte* la Chapter's Deli – şi, la puţin timp după aceea, la un ceai în cafeneaua School House, studiind nonşalant clienţii în timp ce trăgea cu urechea, sperând să prindă un fir. Se duse să se tundă şi o întrebă, ca din întâmplare, pe frizeriţă dacă n-o văzuse cumva pe Petra. Petra şi mai cum? Petra Flint – e probabil una din clientele dumneavoastră, ştiţi.

Îi pomeni o dată sau de două ori numele în câte o conversație în timp ce servea o bere matinală la Blackwell Ox din Carlton, dar pe un ton care sugera ceva de genul: „Petra Flint! O știți pe Petra!", dar nici unul din localnici nu părea s-o știe.

În ziua următoare, în Great Ayton, Arlo amână momentul în care să meargă la Suggitts, așa că plecă la o plimbare, parcurgând la pas Easby Moor, spunându-și că admira priveliștea mai degrabă decât că o scruta în căutarea cuiva care abia dacă s-ar fi văzut în respectiva panoramă, cu excepția cazului în care ar fi stat chiar lângă el. Se uită chiar la stânga și la dreapta lui. Peste umăr. Dar era, fără îndoială, singur.

— Sunt un imbecil, se dojeni în timp ce cobora cu pași apăsați către sat.

Cumpără un baton de ciocolată de la Suggitts și făcu conversație cu vânzătoarea.

— Ei bine, ar fi cazul s-o pornesc. Mulțumesc pentru asta. Sănătate. S-ar părea că iese soarele. Nu, băieții se întorc abia sâmbătă. Eu mai corectez lucrări din urmă, îmi pregătesc lecțiile – profit de răgazul de liniște și pace. La revedere.

— La revedere, drăguță.

Arlo rămase proptit în prag, cu gura plină de ciocolată Mars. O înghiți dintr-o răsuflare și se întoarse. Proprietara avu impresia că era pe punctul să se înece. Își drese gâtul de câteva ori și se bătu în piept. Era gata să facă iar stânga împrejur, dar se opri.

— Fata aceea – pe ploaie. Vă amintiți? Chiar înainte de Paște.

— Fata ceea care a plătit pentru oul tău de Paște?

— Da.

— Ce-i cu ea?

— Nu știu, zise el sincer. Nu știu. S-a mai întors pe-aici?

— După bani?

— Sau poate s-a mai întors pur și simplu pe-aici?

— Mă tem că nu. Dar toate produsele de Paște din ciocolată sunt la reduceri acum, deși mai e destul până expiră. Dar ai putea să lași banii la mine.

— Atunci credeți că se va mai întoarce?

— Venea aproape în fiecare zi. Deși n-aș putea spune c-am mai văzut-o de atunci.

— De când?

— De când cu ploaia, drăguță.

— Se numește Petra.

— Frumos.

— Dacă o vedeți...

— O să-i spun că vrei să-ți plătești datoria.

În noaptea aceea, cu ochii la crăpăturile din tavanul dormitorului, pentru că gestul de a închide ochii nu reușise să atragă somnul, lui Arlo îi era greu să nu se simtă descurajat. Era dificil să ignore imaginile ispititoare ale Petrei, care îi alternaseră în minte cu amintiri legate de Helen. Arlo se justificase de fiecare dată cu gândul că evenimentele petrecute cu atâția ani în urmă între el și Helen fuseseră motivul abstinenței pe care și-o impusese de atunci. Apăsase pe maneta care controla gândurile de dragoste, acea manetă care declanșa dorința; o desprinsese din miezul ființei lui, scosese focosul și o aruncase undeva, departe. Și oare viața lui nu fusese cu mult mai simplă din acest motiv? Mai ușoară. De preferat.

Acum, deodată, după un incident care implicase un iepuraș de ciocolată și o masturbare pe furiș în patul

copilăriei lui, acele dorințe inconfundabile țâșniseră din nou în sufletul și trupul lui. Își dorea s-o vadă, s-o audă, s-o atingă, s-o guste. Își dorea să-i mângâie părul, să simtă moliciunea obrazului ei sub buzele lui, să vadă cum s-ar fi pliat trupul ei pe al lui; își dorea să-i prindă în mână părul răvășit și să îi admire ceafa. Și își dorea să-i simtă atingerea pe trupul lui, își dorea ca mâna ei să se încolăcească pe ceafa lui, în timp ce cealaltă mână avea să i se odihnească pe piept; își dorea ca buzele ei să se ridice în întâmpinarea gurii lui, își dorea să o simtă ridicându-se pe vârfuri în desăvârșirea acestui gest.

Dar nu o găsise pe Petra și nu știa unde altundeva s-o caute și se gândi că era un imbecil chiar și pentru că încercase. Afurisitele de plimbări prin fața vitrinelor. Cană după cană de ceai, la naiba. Să scruteze zările cu privirea. Să-i tragă de limbă pe proprietarii de cofetării.

N-a fost să fie.

Așa că de ce nu putea pur și simplu să-și spună: „Ei bine, ce mama naibii" și să uite de ea? Să revină la starea de calm și la certitudinea că îl durea în cot când venea vorba de dragoste și dorință și tot alaiul de sentimente care-ți consumau energia.

Și de ce naiba nu reușea să adoarmă? Uite cât era ceasul, pentru Dumnezeu.

Când a doua zi îl trezi o bătaie în ușă, urmată de un răpăit în fereastră, Arlo se gândi mai întâi la Petra și apoi la frații Walley. Se uită să vadă cu ce era îmbrăcat – un tricou și boxeri – și se gândi că era o ținută potrivită, oricare din ei ar fi fost. Nici nu-i trecuse prin minte că ar putea fi Miranda, cu cornuri și suc proaspăt de portocale.

— 'Neaţa, somnorilă, zise Miranda.

— Miranda? spuse Arlo.

— Ai de gând să mă inviţi înăuntru? zise ea. Aduc daruri.

Dar intrase deja. Şi Arlo observă că unul dintre darurile ei, pe lângă cornuri şi sucul de portocale, era silueta ei apetisantă. Expusă azi sub un tricou strâmt, care era puţintel cam prea scurt faţă de blugii pe care-i purta. Lăsând la vedere abdomenul plat, bine lucrat. Era ca şi cum, până atunci, o văzuse doar în alb şi negru, printr-un soi de ceaţă. Arlo se simţi deodată lihnit de foame.

— Mai e cineva pe-aici? întrebă ea.

— Doar noi doi şi fraţii Walley, zise Arlo şi ea strâmbă din nas cu dispreţ.

— Ei bine, n-am destul pentru toată lumea, spuse ea, aşa că n-ar fi politicos să-i invităm.

Se îndreptă spre mica lui bucătărie şi începu să-şi facă de lucru, deschizând dulapurile şi sertarele, deşi Arlo ar fi fost mulţumit să soarbă sucul direct din cutie şi ar fi strâns fiecare firimitură din poală.

— Cum ai petrecut de Paşte? întrebă ea, deşi nu aşteptă să-i audă răspunsul. O să accept slujba aceea. M-am întors mai devreme ca să vorbesc cu David Pinder. Deşi nu mă poate convinge să rămân. E o ocazie incredibilă – un lucru cu care să mă mândresc. Ar fi o nebunie s-o refuz. Aşadar, ăsta e ultimul meu semestru.

Se întoarse. Ţinând în echilibru două pahare pe două farfurii. Cu un sul de şerveţele sub braţ. Lăsând să i se întrezărească buricul sub tricou. Arlo amuţise.

— Pământul către Arlo, râse ea. Eşti treaz?

Cu o mână în șold, Arlo își trecu cealaltă mână prin părul tuns scurt, coborând spre ceafă, în timp ce își rotea încet capul dintr-o parte în alta, ca și cum ar fi rămas înțepenit după ce dormise șui.

— Mda, zise, sunt treaz.

— Vino, zise ea, cu aplomb, hai să mâncăm.

Și îl conduse înapoi în camera de zi. Iar el se ținu după posteriorul ei până acolo. Ea era întoarsă cu spatele, aplecându-se să pună farfuriile pe măsuța de cafea. Acum se îndrepta de mijloc, ca să deschidă cutia de suc. Și iar se aplecă, pentru a pune cornurile pe farfurii. Purta bikini negri. Arlo zări vârful unui tatuaj undeva pe șale. N-avea idee ce reprezenta. Orice ar fi fost, continua în jos, coborând spre posteriorul ei. Se aplecă din nou, ca să toarne în pahare.

— Suc?

Și Arlo era în spatele ei, fără ca bumbacul moale, subțire al boxerilor săi să reușească să-i ascundă penisul învârtoșat. Se împinse în ea, simțind cum se lipește materialul blugilor ei de carnea lui încordată. Își plimbă mâinile pe coastele ei, mângâindu-i unduirile taliei. Mâinile i se îndreptară spre partea frontală a trupului ei, spre catarama de la cureaua ei, spre fâșia fină de piele dintre blugi și tricou, spre adâncitura minusculă și sexy a buricului ei. Tricoul de bumbac alb și strâmt care se mula pe niște balcoane trăsnet. Ceafa ei. Își lipi buzele de acel loc și atunci ea se întoarse și buzele lui umede se plimbară pe maxilarul, pe obrazul ei, până la gura ei deschisă, unde îl aștepta limba ei, umedă și jucăușă.

Mâinile Mirandei erau repezite și neastâmpărate, atingând fiecare centimetru al trupului lui, dar zăbovind doar câteva clipe înainte de a trece mai departe;

ca și cum ar fi verificat rapid articolele dintr-o comandă pe care o făcuse de mult. Arlo se mișca mai lent, dorea doar să savureze senzația de a cuprinde din nou în mâini greutatea și căldura unui trup de femeie. Zăbovea cu nespusă încântare, strângându-i fundul cu o mână, mângâindu-i un sân cu cealaltă. Apoi trecând dincolo de blugi, la perechea de bikini negri, strecurându-și degetele între elastic și pielea ei. Crăpătura fundului ei. Era gata să explodeze.

Ea se desprinse de el cu un aer sălbatic, triumfător. Cu limba strecurată ispititor printre dinți, se dezbără rapid de tricou, își desfăcu catarama și trase fulgerător fermoarul de la blugi. Un sutien simplu, alb. Bikini negri de dantelă. Combinația ideală, după Arlo. Își scoase tricoul, în timp ce mădularul lui împungea vânjos prohabul boxerilor. Ea se întinse pe canapea și, dintr-o mișcare, el îi trase în jos blugii și bikinii. Ea zâmbi lasciv și își desfăcu picioarele.

Era ca o invitație la un festin după ce făcuseși foamea o lună întreagă. De unde să începi? Ce să guști mai întâi? Să zăbovești oare și să studiezi tot ceea ce ți se oferă, să o pornești de la stânga la dreapta, de sus în jos? Să optezi pentru puțin *cunnilingus*, pentru un aperitiv, un futai în toată regula la felul principal și puțin sex oral ca desert, înainte de un orgasm care să meargă cu fursecurile? Să gândești cu mădularul sau să te arunci cu capul înainte? Îngenunchind deasupra Mirandei, Arlo se aplecă să-i sugă sfârcurile, apoi își ridică buzele spre ale ei, în timp ce degetele îi coborau între picioarele ei, unde îi găsi clitorisul, umed și primitor. Desfăcându-i picioarele cu ale lui, își cufundă penisul adânc în ea. Senzația minunată, la care alesese să renunțe atâta timp, era atât de intensă încât i se

întipări pe chip ca o îngemănare de plăcere și durere. Era ca prima dată. Mai bine chiar, pentru că acum știa ce urmează. Împunse și se zvârcoli, se forță și se împinse în ea, iar ea gemu și gâfâi și îi spuse să i-o tragă mai vârtos.

— Dumnezeule!

— E în regulă, iau anticoncepționale. Ejaculează.

În timp ce sperma țâșnea din el, își auzi propriul strigăt. Un strigăt dogit de ușurare. Cinci ani. Într-o învolburare de jeturi, cinci ani de abstinență și sete îngropată adânc se ostoiră. Miranda îi lingea genele ca să-l facă să-și deschidă ochii, dar el îi ținu strâns închiși. Nu chipul ei era cel pe care și-l dorea să-l vadă. Dar nu invoca nici imaginea Petrei; nu putea, nu într-o asemenea împrejurare. Trebuia să își țină ochii strâns închiși ca să alunge imaginea lui Helen. Ea era ultima femeie cu care se culcase. Când bătăile inimii i se potoliră, respirația îi reveni la normal și mădularul îi atârna vlăguit, se desprinse de Miranda. Își concentră privirea asupra nasului ei în timp ce îi zâmbea și apoi se duse la baie, își îngropă fața într-un prosop și plânse în tăcere.

Capitolul 25

Decizia unanimă era că Petra ar trebui să se întoarcă în North Yorkshire, oricare ar fi fost motivul şi oricare ar fi fost deznodământul. Lucy îi trimisese din oră în oră sms-uri din Hong Kong, spunându-i:

du-te! Lx
n-ai plecat inca? Lx
ai ajuns? Lx
e si el acolo? Lx
l-ai gasit? L.

Gina, care, călăuzită de atitudinea raţională a clasei din Chelsea, considera că excesul de fantezii romantice nu făcea bine la sănătate, susţinu, cu toate astea, cel mai deschis că Petra ar trebui să se întoarcă.

— Fie şi ca să vezi cum arată când nu e plouat, draga mea. Pentru Dumnezeu, du-te – distrează-te, fă-ţi damblaua, apoi întoarce-te, gata să munceşti cu spor.

La urma urmei, Petra de-abia dacă pusese mâna pe unelte de când se întorsese.

Eric adoptase o altă atitudine. Deşi era de acord cu Gina că o mică escapadă i-ar prii Petrei de minune,

era mai puțin îngrijorat de perspectiva ca Arlo să se dovedească un escroc, decât de pasiunea subită a Petrei pentru acel loc uitat de lume.

— Nu-i nimic rău în a-ți cădea cu tronc cineva – oamenii nu sunt legați de glie, îi zise el, în timp ce servea un cartof copt cu *chili* vegetarian la cafeneaua lor preferată din Leather Lane, dar e mult mai periculos să te lași sedus de farmecul bucolic al unei țări străine, pe care de-abia dacă o cunoști.

— E doar Yorkshire! râse Petra, răcorindu-și limba arsă. N-ai nevoie de vaccinuri și de pașaport ca să mergi acolo, să știi.

— Ei bine, aș fi preferat să-ți cadă cu tronc cineva mai aproape de casă, ridică din umeri Eric.

Petra îi răspunse ridicând la rândul ei din umeri.

— S-ar putea ca totul să meargă prost, zise Eric, și o să fii la sute de kilometri distanță.

— M-am făcut mare, Eric, răspunse Petra. E momentul să mă descurc pe cont propriu.

Kitty era ocupată să-și pună în ordine lucrările pentru o mică expoziție în foaierul Teatrului Național și când se întoarse din pauza de prânz Petra o găsi învârtindu-se prin atelier, aducând tulburător de mult cu Morticia Addams.

— Petra! zise ea. Ești liberă. Poți să sudezi ceva pentru mine? Am atâtea pe cap.

— Nici o problemă. Ce vrei să fac? zise Petra, punându-și ochelarii de protecție și așezându-se la aparatul de sudură.

— Asta, asta – și bucata asta pe cea de-aici. Unde e Eric?

— Face nazuri.

— De ce?

— I-e teamă că am de gând să emigrez. În Yorkshire. E un sclifosit.

Kitty începu să râdă.

— Toată lumea se întrece să-mi dea sfaturi de doi penny bucata, zise Petra. Slavă Domnului că tu eşti prea ocupată ca să stai la şuete.

Kitty râse din nou şi Petra observă cum i se îmblânzi expresia.

— Ei bine, în măsura în care valorează ceva – şi eu zic că valorează mai mult de doi penny –, intuiţia mea îmi spune că *ar trebui* să te duci. Chiar dacă nu se întâmplă nimic – chiar dacă nu-l găseşti, chiar dacă nu-l mai revezi niciodată –, cred că ar trebui măcar să te duci. Dă-i viitorului tău toate ocaziile să se împlinească.

Lucrau în tăcere. Kitty înfăşura un sul de hârtie igienică în catifea neagră, ca suport pentru brăţările ei; Petra suda argintul.

— Îmi aminteşti de o persoană pe care o cunosc, zise Petra.

— De cine?

— De o persoană pe care am cunoscut-o, se corectă Petra.

— Cine?

— O doamnă care se numea McNeil. Pensionara pe care obişnuiam s-o vizitez când eram în şcoală – v-am povestit despre ea.

— Doamna cu tanzanitul?

— Da. Printre multe, multe alte lucruri.

— Când a murit?

— Dumnezeule – stai să socotesc. Acum şaisprezece ani.

Kitty veni lângă Petra.

— Sunt foarte sensibilă la vocile de dincolo, Petra. Știi ce vreau să spun prin *de dincolo*.

Kitty o privi cu un aer grav. Petra încuviință, sperând că avea o expresie sinceră, în ciuda ochelarilor de protecție, în ciuda scepticismului ei în ceea ce privea capacitățile de mediu.

— *Ele* se fac auzite, Petra. E vorba despre contact, despre transcenderea lumii de aici, despre expansiunea vieții și comprimarea timpului.

Petra se simți puțin depășită de teorie, dar, cu toate astea, convingerea lui Kitty o seducea.

— Ce ar zice ea? o întrebă Kitty. Doamna McNéil?

Răspunse tot ea, înainte ca Petra să aibă răgaz să se gândească.

— Ți-ar zice să te duci, nu-i așa? Ar zice că și drumul în sine va merita.

Petra o privi pe Kitty învârtindu-se prin atelier, ca o vrăjitoare de bâlci. Și se gândi: „Are dreptate, e exact genul de replică pe care mi-ar fi dat-o doamna McNeil". Și apoi Petra se gândi c-o iubea pe Kitty. Când încetase oare această femeie să fie doar o persoană cu care împărțea atelierul și facturile? Și la fel și Gina, că tot venise vorba. Și Eric, desigur că și Eric. Atelierul ei de 3: colegi, da, dar și prieteni. Statornici și de încredere.

Drumul în sine va merita.

Propoziția deveni mantra pe care și-o repetă Petra în metroul aglomerat care-o purta spre casă.

Acasă, intonă propoziția în șoaptă, în timp ce făcea ordine și se învârtea dintr-o cameră în alta, ca să se asigure că doar își închipuia că miroase a gaz. Petra își aruncă ochii înspre tabloul cu muntele Kilimanjaro al doamnei McNeil. Deși nu o mai auzise de șaisprezece

ani, vocea acesteia îi era încă atât de vie în minte încât conchise, destul de categoric, că nu i-ar fi putut vorbi prin intermediul lui Kitty. Fusese, totuşi, o idee generoasă a lui Kitty. Şi Petra era încântată să creadă că doamna McNeil şi Kitty vorbeau ca şi cum ar fi fost una şi aceeaşi persoană. Spirite înrudite – asta era o expresie bună.

Drumul în sine va merita. Pariez că asta v-aţi spus când soţul dumneavoastră v-a luat cu el în Tanzania în anii '60. Şi dacă v-aş întreba ce să fac – în treaba asta cu Arlo – mi-aţi spune că drumul în sine *va* merita. Aşa că o să mă duc. O să fac o încercare.

Era într-o joi, la o săptămână şi jumătate de la întoarcerea Petrei din Yorkshire. În ziua de după partida de sex a lui Arlo şi a Mirandei. În ziua expoziţiei lui Kitty la Naţional. Petra rezervă un bilet de tren pentru a doua zi, fără să ştie dacă Charlton avea s-o lase să stea din nou la Old Stables. De data asta, călătoria ei n-avea să depindă de bunăvoinţa lui. O să plece oricum. Va găsi ea unde să stea. Nu era un panou cu anunţuri locale în faţă la Spar-ul din Stokesley? Micul birou turistic de la Great Ayton?

Şi deodată, ca amănuntele unui vis limpezindu-se treptat sau ca detaliile pe care ţi le aminteşti la mult timp după ce ai suferit o traumă, Petra e purtată de la bancul ei de lucru din atelier înapoi la prăvălioara din Great Ayton; în ajun de Paşte, afară toarnă cu găleata, înăuntru e Arlo, iar Petra strânge în braţe un iepuraş de ciocolată. Şi proprietara râde, uitându-se lung la balta pe care a lăsat-o Arlo în magazin şi spune: „A plecat fără să plătească oul de Paşte, nătângul. Nu-i bai, ştiu unde stă."

Petra era prea agitată, prea preocupată ca să poată lucra și, după o oră în care nu făcuse nimic altceva în afară de a-și repeta în gând cuvintele femeii, porni în grabă spre Hatton Garden, spre Galeria Charlton Squire, sperând să-l găsească acolo pe proprietar.

Era acolo.

Petra își pierduse suflul.

La început, Charlton se enervă – era cu un client bogat, care studia colecția de platină și care trebuia tratat cu atenția cea mai subtilă, dar și cea mai persuasivă.

— Pot să stau din nou în căsuța ta? întrebă Petra, trăgându-l de mâneca de satin ca să-i atragă atenția. De mâine? Pentru o vreme, poate? Te rog?

— Acesta! declară clientul înstărit, împungând cu degetul în vitrina unde erau expuse bijuteriile și trântindu-se apoi într-un fotoliu de piele de lângă birou.

Charlton își plimbă rapid privirea de la inelul opulent de platină cu safir la Petra. „Sunt prins între ciocan și nicovală", își zise.

— Pot să stau la Old Stables? Te rog? M-am îndrăgostit.

Toată lumea se îndrăgostește de Old Stables, își spuse Charlton, îndreptându-se grațios spre vitrină, descuind-o cu o cheiță și înhățând inelul de acolo. Aruncă un ochi la prețul inelului în timp ce i-l ducea clientului. Șaisprezece mii de lire. Minunat.

— Desigur, Pet, îi șuieră el Petrei. Acum ține-ți pliscul – am un client.

În seara aceea, Petra se întoarse acasă târziu, după ce fusese cu Eric și Gina la Teatrul Național s-o susțină pe Kitty. Gina îi condusese acasă cu Range Rover-ul

ei, în care Eric și Petra se jucaseră ca niște copii cu ferestrele electrice și DVD-urile și suporturile pentru băuturi, exasperând-o atât de tare pe Gina încât trecu pe roșu și fu surprinsă de o cameră de supraveghere.

Inițial, cei trei își făcuseră griji că lucrările lui Kitty vor părea, în mod frustrant, insignifiante în foaierul vast și gălăgios. Dar apoi văzură că toți cei care se apropiau de vitrine rămâneau țintuiți locului; filigranul voluptuos, delicatețea modelelor, strălucirea metalelor prețioase exercitau o atracție irezistibilă. După numai două ore, colecția lui Kitty era împânzită de buline roșii.

— Mâine plec în călătoria cu pricina, îi zise Petra, îmbrățișând-o. Ne vedem când ne-ntâlnim.

Kitty îi trânti o ștampilă direct pe buze.

— *Bon voyage*, fată dragă.

Beculețul de la robotul Petrei licărea. Se gândi că era posibil să fie Lucy, sunând-o ca răspuns la mesajul pe care i-l trimisese Petra, despre bilete de tren și soartă și `tine-mi pumnii. Pxxxxx`. Dar era un singur mesaj și nu era un apel internațional. Era din Kent, de la maică-sa.

— Petra? Tu ești? Cred că ăsta e numărul tău. Mă rog, e ultimul număr pe care-l am de la tine. Vin la Londra! Am nevoie de un loc în care să stau. Pot să stau la tine? Vreau să spun, mi-ar plăcea mult să te văd! Desigur! Așa că m-am gândit că ar fi plăcut să stau la tine!

Dar eu ar trebui să plec în Yorkshire, mamă.

Petra stătu mult timp posomorâtă, fierbând în suc propriu. Era aproape miezul nopții când formă numărul maică-sii.

— Mamă?

— Da?

— Sunt Petra.

(Se întrebă de ce maică-sa nu părea să recunoască niciodată vocea singurei sale fiice, care spunea „Mamă?".)

— Petra! Ai primit mesajul meu? Era numărul tău?

— L-am primit. E al meu. Deci vii la Londra?

— Da! Mâine – oh, azi. E un workshop despre cânepă în Hackney.

— North Finchley e la câțiva kilometri de Hackney.

— E cu mult mai aproape decât Kent, zău. Trenul meu ajunge în jur de patru. Lasă-mi cheile pe undeva dacă ești încă la lucru.

— Mi-ar face plăcere să te văd, mamă, zise Petra încet.

— Oh, da – abia aștept și eu să te văd, sunt sigură că o să avem timp, ciripi maică-sa. A trecut o veșnicie! O să vin cu lapte de acasă.

— Eu n-o să fiu aici, mamă. Mâine la prima oră plec în Yorkshire.

— Da?

— Da.

— Oh. Înțeleg.

Urmă o pauză.

— Ei bine, te-ar deranja dacă aș sta totuși la tine? Ai nevoie de cineva care să-ți hrănească pisica sau să-ți ude florile?

— Nu, n-am. Dar poți să stai, dacă vrei, mamă. Nu mă deranjează. Cei de deasupra au o cheie de rezervă.

— Mulțam, Petra! O să-ți las niște ouă în frigider.

— Dar s-ar putea să rămân o vreme în Yorkshire.

— Oh, ouăle or să țină cel puțin trei săptămâni. Ei bine, mulțam din nou, drăguță. O să-ți las totul în perfectă ordine.

Petra avea mari îndoieli în privința asta. Dar apoi își zise că prefera să nu fie acasă în timpul weekendului în care maică-sa avea să-i ia cu asalt apartamentul. După care își zise că lucrul ăsta era oarecum trist. Totuși, se gândi la faptul că maică-sa n-o întrebase absolut nimic despre ea – nici ce mai făcea, nici măcar ce căuta în Yorkshire. Oare uitase că fiica ei e alergică la pisici? Și Petra își zise că, de fapt, toate astea erau încă și mai triste.

Capitolul 26

Arlo își căuta mereu ceva de făcut. Chiar și atunci când nu avea nimic de făcut, dădea impresia că ar avea. Cel mai preocupat fusese deunăzi, străbătând în fugă terenul de sport în direcția clădirii principale, grăbindu-se să se întoarcă la căsuța lui sau zorind să ajungă la oră ori dând iama la cantină să ia masa, cu mâinile vârâte adânc în buzunare, cu capul între umeri, cu privirea în pământ, de parcă ar fi plouat – ceea ce nu se întâmpla.

În ajun fusese o zi frumoasă, blândă, când în aerul primăvăratic se strecurase o adiere de vară. Fusese o zi cu program de voie pentru toți profesorii, în afară de Arlo. Nici o întâlnire, nici o grijă, nici un elev; o trecere lină și relaxată între cele două semestre. Un răstimp în care să zăbovești la o bere la ora prânzului, să pierzi după-amiaza stând în largul tău la povești, să faci o partidă de tenis și să poți striga fără grijă „Aia a fost aut, fraiere". Dar nu și pentru Arlo. Muncea din greu să perfecționeze impresia că muncea din greu, principalul său obiectiv fiind acela de a o evita pe

Miranda. Pentru că se temea că, dacă punea gheara pe el, i-ar fi cedat. Şi nu-i plăcea această senzaţie. Prefera perioada când îi fusese uşor să reziste, când abstinenţa era un mod de viaţă, când nu-i stătea gândul la un singur lucru, iar trupul nu-i era înfierbântat şi încordat. La o zi după ce se culcase cu Miranda, se dispreţuia pentru faptul că gândise cu mădularul în loc să ia în calcul consecinţele şi o învinovăţea pe ea pentru că zdruncinase statu-quoul pe care îşi construise cu grijă viaţa.

Zdruncinase statu-quoul.

Status Quo, la naiba! Asta îi dădu o idee pentru o lecţie. La grupa de GCSE. Genial. Porni cu paşi mari spre sala de clasă pentru a pregăti cursul.

Din fericire pentru Arlo, în ziua respectivă nu prea era timp pentru nici un fel de activităţi extra-curriculare. Berea fusese tăiată din meniu, terenurile de tenis erau închise, iar înjurăturile, strict interzise; corpul didactic avea o zi plină de întâlniri şi rapoarte. Chiar şi scurtele conversaţii sporadice, în zbor, se desfăşurau pe furiş, în şoaptă, cam în acelaşi fel în care comunicau elevii, pe fugă de la un curs la altul.

Astăzi era cina festivă, un ritual ce avea loc la începutul fiecărui semestru, în seara de vineri de dinaintea revenirii elevilor. Profesorii purtau robele academice, beau dintr-o Cupă a Frăţiei acoperită de inscripţii şi ascultau discursul ţinut de directorul Pinder, parţial în latină. Era un eveniment cu ţinută de seară şi rochii de gală pentru personalul feminin. Miranda nu reuşea să-şi încheie fermoarul şi, evitând ajutorul ce i-ar fi fost mai la îndemână, se strecură prin parc cu pantofii cu toc în mână şi bătu la uşa lui Arlo.

El păru puțin speriat, lucru pe care ea îl găsi aproape înduioșător.

— Am o problemă cu rochia, zise. Poți să umbli tu la fermoar?

— Eu, începu Arlo, sunt prins cu... ceva. Roagă... pe știi tu cine.

Dar ea trecu pe lângă el cu un zâmbet cochet și superior, îi întoarse spatele, își cambră șoldurile și își ridică părul de pe ceafă.

— Doar umblă la el, zise.

Nu vedea expresia de stânjeneală de pe chipul lui Arlo, dar îi auzi oftatul, pe care îl interpretă drept un semn al dorinței, mai degrabă decât al stingherelii pe care o exprima de fapt. Unduindu-se, lăsă rochia să-i cadă puțin de pe umeri și să se desfacă larg.

— Umblă la el! șopti.

Arlo era îmbrăcat cu pantalonii și cămașa, dar tocmai își căuta papionul și orice fel de șosete negre, chiar și desperecheate, când sosise Miranda. Se uită la ceas: o jumătate de oră până când ar fi trebuit să ajungă. Privirea i se îndreptă spre spatele frumos arcuit al Mirandei, a cărui moliciune era accentuată de crepul voluptuos al rochiei ei albastru-închis, învăluind formele ce erau încă ascunse vederii. Arlo știa că avea o erecție, dar refuză să se uite la ea; triumful minții asupra materiei, ignor-o și va dispărea. E doar un fermoar. E doar o femeie. Nu te uita la picioarele ei goale, cu unghiile roșii și strălucitoare. Nu te uita la pantofii cu toc din mâna ei. Ridică-i fermoarul. E doar un fermoar. Nu te roagă să îi strângi șiretul de la corset sau să-i prinzi sutienul. Fermoarele au fost inventate pentru a accelera procesul de încheiere a hainelor.

Ceea ce a fost lăsat în jos poate fi ridicat din nou. *Zippity doo dah*[1]. Fluieră.

Fluieră, o melodie voioasă, stupidă, copilăroasă, inventată pe loc. Prinse cheița fermoarului și o trase în sus, rapid și îndemânatic, lăsând un strat de material albastru-închis să ascundă trupul Mirandei. Fermoarul se înțepeni la câțiva centimetri de capăt și Arlo se simți ușurat la culme. Pentru o clipă, crezu că Miranda nu venise de fapt să-l seducă, ci doar pentru că afurisitul de fermoar se înțepenise și n-ar fi putut, totuși, să-i ceară ajutorul lui Glasper cel mereu libidinos, a cărui căsuță era mai aproape de a ei.

— La naiba, zise ea, ducându-și mâinile la spate, încercând să miște fermoarul.

— Stai puțin, zise Arlo.

Traseră amândoi de el, zadarnic.

— Știu, zise el și trase fermoarul din nou în jos și apoi în sus. Și iar în jos și în sus. Spatele ei, adâncitura taliei, unduirea șoldurilor, conturul posteriorului ei; breteaua de la sutien, prinsă de catarama din mijloc, o aluniță maronie pe umărul ei stâng. Dar nu era nevoie să fluiere. Nu era nevoie să se gândească la altceva. E doar un fermoar. Lasă-l în jos, trage-l în sus. Uite, vezi! Gata.

— Mulțam, Arlo, zise ea. Ne vedem acolo.

Și îi făcu cu ochiul în timp ce spunea asta. Sau poate avea pur și simplu ceva în ochi.

Era în întârziere. Unde naiba era papionul ăla? Va trebui să se mulțumească cu niște șosete albastre.

O aromă amețitoare învăluia festivitățile din sala principală. Era un amestec minunat și primitor de

1. Versurile unui cântecel pentru copii

friptură de vită și sos gras, savuros, de ceară de albine și vin, de lemn vechi lustruit atât de bine încât lucea și încălzit de sfeșnice cu lumânări înmiresmate. Arlo avusese întotdeauna senzația că e o scenă desprinsă din romanele lui Dickens. Era o tradiție ca în astfel de seri să nu se folosească numele de botez, astfel că domnii Savidge, Garton, Glasper și Hunter pălăvrăgeau pe deasupra mesei, ca perechile de dublu la tenis, eschivându-se și bălăbănindu-se de fiecare dată când tava mare cu fructe se interpunea în câmpul lor vizual. Între timp, domnișoara Oates, așezată ceva mai încolo, prindea câte un comentariu fugar, ca și cum ar fi fost o minge de ping-pong rătăcită, aruncându-l energic înapoi, cu precădere în direcția domnului Savidge.

Discursul directorului Pinder a fost lung și teatral, iar părțile în latină – înțelese mai degrabă din inflexiunile și interpretarea sa, decât traduse ca atare. La Cina Festivă nu se aplauda, ci se bătea în marginea mesei cu o linguriță teșită, lăsată acolo special în acest scop.

— Și să trecem la anunțuri, spuse directorul. Am achiziționat un microbuz nou, a cărui curățare le va reveni elevilor care sunt pedepsiți. Aș vrea să strălucească lună, așa că nu vă zgârciți cu pedepsele acordate tinerelor vlăstare. Acum, știu că e semestrul de vară, dar va mai ține zece săptămâni de-acum încolo și bucătăreasa a cultivat cu dăruire o brazdă de mentă pentru nevoile ei culinare, nu pentru halbele de Pimm's ale corpului didactic. Știri de la catedra de matematică: domnul Bierer și soția și-au perfecționat cunoștințele despre înmulțire și așteaptă gemeni în noiembrie – felicitări amândurora. O întâmpinăm cu bucurie pe doamna Goborne, noua noastră bibliotecară. Și, din păcate, ne pregătim să ne luăm rămas-bun de la domnișoara Oates, care ne va părăsi la sfârșitul anului

pentru a accepta un strălucit post de șef de catedră la Cheltenham. Asigurați-vă, vă rog, că o purtați pe culmi înainte de plecare.

Fraza cu subînțeles răsună în sala de gală ca un val mexican ce reverberă deasupra capului directorului Pinder. După câteva minute, festivitățile oficiale se încheiară și profesorii au fost invitați să savureze coniac și alte băuturi. Lui Arlo îi plăcea la nebunie coniacul; fusese licoarea preferată a tatălui său și amintirea momentelor în care i se dăduse să guste o gură la ocazii speciale era încă vie. Coniacul îi dădea întotdeauna o stare agreabilă, puțin nostalgică; o stare de fericire.

— Te-ai pilit, îi șopti domnișoara Oates domnului Savidge, trecând cu pas legănat pe lângă el.

— Ba nu! protestă domnul Savidge puțin cam prea vehement și nu era atât de pilit încât să nu vadă aici un semn că ar trebui să pună capăt serii și să o șteargă.

Porni alene spre căsuță, străbătând parcul care, sub efectul mâncării bune și al băuturii de calitate, părea învăluit într-o tăcere mângâietoare și luminat dramatic de lună. Rămase un răstimp cu privirea pierdută la lună, întrebându-se dacă faptul că nu părea tocmai rotundă se datora fazei ei sau coniacului. Stelele erau fantastice, chiar dacă alcoolul mai risipise câteva pe cer, ca bonus. Lui Arlo îi veni o idee pentru o altă lecție, o lecție la miezul nopții, care urma să se concentreze pe lună, stele, noapte și întuneric ca surse de inspirație pentru compozitori din trecut și din prezent.

— Un pic din *Eine Kleine Nachtmusik*, își zise, împiedicându-se și îndreptându-se la loc. *Starry Starry Night* – niciodată nu dai greș cu puțin sirop. Și pot să echilibrez asta cu *The Whole of the Moon*, pentru că toți băieții au nevoie să asculte Waterboys. *Lucy in the*

Sky with Diamonds – o să le placă teribil aluzia la LSD. Şi *Blue Moon*. Minunata Billie Holiday.

Începu să fluiere melodia arhicunoscută. Fluieratul lui sonor, melodios, punctă acordurile despre nici un vis rămas în suflet, nici o iubire numai a sa.

Şi, în timp ce se apropia de căsuţă, o voce blândă susură din umbră, cântând versurile de la melodia cu pricina.

Miranda.

— Domnule Savidge, zise ea.

— Bună, zise Arlo, schiţând un salut de prisos.

— Mi s-a prins fermoarul, spuse ea.

— Oh, spuse el. Din nou?

— Vrei să faci onorurile? întrebă ea. Din nou?

— Sigur, spuse el, descuind căsuţa, în timp ce încerca să fluiere o melodie de Holst. Asta e una de care băieţii...

— Poftim?

— Tocmai mă gândeam la o lecţie.

— Nu la fermoarul meu?

— Poftim?

— Fermoarul, Arlo.

Nu-şi scosese pantofii cu toc şi, încălţată cu ei, era aproape la fel de înaltă ca el, fapt care i se părea deopotrivă uşor iritant şi seducător. Ea se întoarse cu spatele şi îşi ridică părul de pe ceafă. Arlo îi trase cu uşurinţă fermoarul.

— Gata, domnişoară Oates.

Ea se întoarse spre el şi el încercă să îi susţină privirea.

— Dar, domnule Savidge, spuse ea, n-ai de gând să te asiguri că voi fi purtată pe culmi? Astea sunt recomandările directorului – n-aş vrea să-ţi pierzi slujba pentru că nu te-ai conformat.

El încercă să se concentreze asupra cuvintelor ei și a ironiei lor.

— Sunt beat, zise.

— Nu foarte beat, spuse ea, plimbându-și degetul de-a lungul prohabului lui, în timp ce buzele ei îi atingeau fugar buzele.

Nici nu simți când îi desfăcu fermoarul și apoi se amăgi cu gândul că nu-și dăduse seama că pantalonii îi lunecaseră în jos. Dar nu putu nega senzația dată de o erecție puternică, nici nu putu ignora faptul că o mână rece, subțire o înconjura.

— La naiba, zise, închizând ochii.

Se simțea amețit din cauza băuturii, așa că îi deschise iar. Și o văzu pe Miranda ghemuită pe vine, pe punctul de a i-o lua în gură. Își spuse că ar trebui să se desprindă după ce o lăsa să i-o sugă puțin. Apoi își zise: „Ce naiba, e doar sex oral!" și ignoră amintirile din vremea când, la douăzeci de ani, chiar și sexul oral îi complica viața. Încercă să spună „Ajunge", dar nu reuși să articuleze nici un cuvânt și, în curând, senzația dată de gura ei caldă și umedă înconjurând punctul precis al plăcerii lui îi goli mintea de orice gând, așa cum îi golea și boașele.

Imediat ce ejaculă, se rugă ca ea să plece. Era un sentiment asemănător celui pe care i-l dădea un curry la pachet sau un film porno. De îndată ce se sătura, nici nu mai voia să-l vadă în ochi.

— Eu...

— Ne vedem mâine, voinicule, zise Miranda. Și mâine e rândul *meu*.

Băieții se întoarseră, rânduri-rânduri, majoritatea încărcați cu ouă rămase de la Paște. Era prima dată după câteva zile bune când Arlo se gândea la Petra.

Îi datorez zece lire.

Cât pe-aci să fie iepurașul meu de Paște.

Și apoi își spuse că toate produsele din ciocolată au un termen de garanție, că ouăle de Paște sunt ceva de sezon, că Paștele venise și trecuse, și Petra odată cu el.

Și își mai spuse că ziua aceea dinainte de Paște de la Suggitts fusese doar una din acele coincidențe ciudate, atâta tot.

Totuși, la Suggitts avusese loc o altă întâmplare ciudată – sau așa i se păru proprietarei. Fata aceea se întoarse – cea care venise aproape în fiecare zi până în Paște. Se ivi din nou, intră doar pentru un cornet de înghețată și un sfert de kilogram de caramele cu lemn-dulce. Și apoi a zăbovit și s-a învârtit mult timp după ce a plătit. Și în cele din urmă a spus lucrurilor pe nume:

— Nu știu dacă vă amintiți – chiar în Vinerea Mare, când ploua torențial? Când am intrat și-am cumpărat un iepure de ciocolată și afară turna cu găleata? Și a intrat un tip și a venit lângă mine și nu știu dacă v-am zis, dar l-am cunoscut cu mulți ani în urmă? Și am plătit pentru oul lui de ciocolată – vă amintiți? Pentru că ați zis... de fapt l-ați făcut „nătâng" pentru că a uitat să plătească. Ei bine, chestia e că ați zis și că știți unde stă.

— Da, drăguță?

— Știți? Știți unde stă?

— Da, sufletel.

— Vă rog, ați putea să-mi spuneți?

— Stă la școală – la aia de fițe. Roseberry Hall. E profesor acolo. De câțiva ani buni. Te ajută cu ceva, drăguță?

Capitolul 27

— *Luni, luni,* le cântă Arlo elevilor, *o zi atât de bună pentru mine.*[1]

Şi vorbea serios. Semestrul de vară şi viaţa însăşi păreau uşoare. Era o bucurie să fie din nou acolo, să le vadă feţişoarele pline de entuziasm, să fie în centrul atenţiei, să facă lucrul la care, simţea el, se pricepea cel mai bine.

— Şi apropo de The Mamas & The Papas, sper că aţi petrecut cu toţii un Paşte minunat cu familia.

Mâna lui Nathan ţâşni în sus, trăgând cu totul, în elanul său, partea din dreapta a cămăşii afară din pantaloni.

— Da, Nathan?

— The Mamas & The Papas – m-am prins, domnu'! Mai au un cântec numit *California Dreaming,* nu-i aşa?

Arlo zâmbi.

1. Versuri din cântecul *Monday Monday* al formaţiei americane The Mamas & The Papas.

— Foarte bine, Nathan, dar lipseşte „g"-ul. *Dreamin'*. Ştii să-l cânţi?

Nathan făcu o încercare.

— Marfă! Şi asta e cu siguranţă o ocazie în care mă bucur să pot clasa The Mamas & The Papas mai sus decât pe cei de la Boomtown Rats, cărora nu le plăceau de nici o culoare zilele de luni.

Acest comentariu îi depăşi total pe băieţi, dar erau obişnuiţi cu aluziile muzicale oarecum obscure ale domnului Savidge. De fapt, majoritatea elevilor asimilau cu grijă astfel de informaţii, recurgând la un moment dat la ele, pentru un plus de autoritate.

Se auzeau conversaţii animate de afară, unde domnişoara Oates îşi conducea elevii de clasa a IV-a într-un colţ al peluzei. Se trântiră pe iarbă şi îşi deschiseră cărţile de poezie. Arlo şi elevii săi se lăsară distraşi pentru o clipă.

— Domnu'?

— Da, Lars?

— Putem să facem şi noi asta, domnu'? Să facem ora afară? Ştiţi, poate să ascultăm cântecul păsărilor şi ritmul copacilor şi chestii d-astea?

— Am o ofertă încă şi mai bună, spuse Arlo. Săptămâna viitoare o să facem ora afară la *miezul nopţii*.

Un murmur de încântare străbătu clasa.

— Sau cel puţin de îndată ce se întunecă. Mă gândeam la asta în timpul vacanţei de Paşte. Noaptea – luna, stelele, întunericul şi visele – i-a inspirat pe muzicieni de-a lungul veacurilor. Pare cu totul firesc să studiem astfel de bucăţi în răstimpul pe care încearcă să-l redea.

Băieţii păreau entuziasmaţi.

— Oricum, încercaţi să ignoraţi ora în aer liber a domnişoarei Oates, nu vă lăsaţi ispitiţi de gândurile legate de miezul nopţii şi ştergeţi-vă din minte armoniile cuminţi din San Francisco, de la mijlocul anilor '60. Uitaţi de întuneric. Astăzi mă veţi însoţi cu toţii într-o călătorie psihedelică.

Se opri şi se întrebă cum era cel mai bine să continue. Avea anumite responsabilităţi.

— Drogurile sunt ceva extrem de nociv pentru voi, domnilor. Spuneţi-le pur şi simplu „nu!", îi avertiză el. Dar, trebuie să recunosc, ele şi-au lăsat cu siguranţă amprenta asupra tendinţelor muzicale de la sfârşitul anilor '60. Mişcarea psihedelică.

Şi, acestea fiind zise, se întoarse şi dădu drumul la casetofon.

— Pornim la drum cu Jefferson Airplane, spuse şi băieţii fură în curând puţin nedumeriţi, dar plăcut surprinşi de *Somebody to Love* şi *White Rabbit.*

— Ei bine, cântecul următor n-a fost compus sub influenţa drogurilor, ci la toaletă. Compozitorul s-a refugiat acolo, departe de nevastă, ca să aibă puţină linişte şi pace, şi acesta e rezultatul.

Arlo examină rafturile cu CD-uri. Apoi îşi aminti că luase discul acasă în weekend, în timp ce pregătea lecţia. Cântecul era esenţial, băieţii trebuiau să-l audă. În colţul clasei era rezemată o chitară. Pocni din degete şi arătă înspre ea, iar Troy se repezi să i-o aducă. Pentru elevii săi, astfel de spectacole neaşteptate făceau tot farmecul orelor cu domnul Savidge. Arlo acordă agale instrumentul, apoi lovi încet cu palma peste corzi ca să se facă linişte, îşi drese glasul şi privi undeva dincolo de ei. Degetele lui părură să mângâie blând corzile, ţesând o melodie suavă şi feminină. Deodată, o sparse

violent, izbind cu putere corzile, bătând ritmul cu piciorul şi adesea cu cealaltă mână.

Când îmi ridic privirea spre cer,
Ochii tăi îmi par de un galben bizar...

Deşi băieţii auziră doar versiunea acustică a cântecului, la o singură chitară, interpretarea pătimaşă a lui Arlo redă în mod desăvârşit *Pictures of Matchstick Men.* Le cântă tot cântecul, în timp ce băieţii băteau din picioare, dădeau din cap, savurau fiecare minut al lecţiei.

Când termină, aplauzelor elevilor săi li se alătură un ropot de aplauze de afară. Arlo îşi ridică privirea. Miranda şi elevii ei.

— Compusă în toaletă, terminată în camera de zi, anunţă Arlo, întorcându-se cu spatele la fereastră.

Se simţea exaltat, dar în acelaşi timp obosit.

— De cine e? întrebă Troy, în timp ce Arlo îi întindea chitara.

— Dacă ghiciţi, aveţi liber restul orei.

Chiar dacă ar fi ştiut să ghicească, băieţii nu ţineau morţiş să aibă liber restul orei. Ar fi preferat să-l asculte pe domnul Savidge cântând. Orele lui erau atât de marfă încât mai că uitai că eşti la şcoală.

— Jefferson Cum-îi-zice?

— Cineva de la Woodstock?

— Nu, Lars. Cântecul a apărut pe un album al cărui titlu în sine exemplifică tendinţa psihedelică de la sfârşitul anilor '60. *Picturesque Matchstickable Messages from the Status Quo.*

Băieţii păreau uluiţi.

— Dar tata are chestii de la Status Quo, zise Troy cu o umbră de încruntare, şi nu sună deloc aşa. El cântă la chitara electrică melodii de-ale lor, cu picioarele depărtate de parcă ar face şpagatul. Uneori, mama trebuie să-l ajute să se îndrepte după ce face chestia asta.

Domnul Savidge avusese ocazia să-l întâlnească pe tatăl lui Troy. Şi această nouă imagine a lui parcă făcea notă discordantă.

— Ei bine, cu mult înainte de a face furori în toată lumea, îmbrăcaţi din creştet până în tălpi în denim, au lansat *Pictures of Matchstick Men.*

— Mai puneţi-ne ceva!

Arlo căută printre CD-uri şi alese.

Băieţii ascultară. Era un cântec minunat, cu o atmosferă confuză şi onirică, intensificată de versuri în care se vorbea despre castele, regi şi delfini care râdeau, luându-şi rămas-bun.

— De cine e? Ştie cineva?

— Beatles?

Arlo ţâţâi.

— Dacă nu eşti sigur că un cântec e al celor de Beatles, atunci, cel mai probabil, nu e.

— Daţi-ne un indiciu.

Troy îi întinse chitara profesorului său. Arlo cântă câteva acorduri din *I'm a Believer.*

— The Monkees?

— Bravo, Nathan – poţi s-o ştergi. Dispari de-aici.

— Aş putea să aleg un cântec în loc de asta, domnu'?

Arlo era surprins şi emoţionat. Ridică din umeri şi se întoarse înspre CD-uri.

— Nu, domnu', zise Nathan, vreau să spun, să-l cântaţi dumneavoastră.

Dar Arlo nu mai voia să cânte sau, cel puţin, nu în faţa unui public, aşa că duse mâna la gât şi ridică din umeri. Apoi dădu cu ochii de muchia unui CD şi se gândi că ar fi putut să evite cu totul spectacolul.

— Ozzy Osborne s-a gândit că merită să faci un cover după *Pictures of Matchstick Men*. Şi la fel au crezut şi băieţii ăştia. Ascultaţi cum vioara înlocuieşte soloul de chitară în toată bucata.

Arlo porni CD playerul şi dădu volumul la maxim. Melodia, care acum le era cunoscută băieţilor, răsună în întreaga clasă, mai stranie şi mai gălăgioasă.

Băieţii rânjiră larg.

— Cine cântă?

— Aceasta, Nathan, este o formaţie *indie* americană, numită, în chip deosebit de inspirat, Camper van Beethoven. N-ar strica să ascultaţi şi versiunea celor de la Bongwater la *Porpoise Song* – o am pe undeva, dacă vrea s-o împrumute cineva. Acum ştergeţi-o – ora s-a terminat acum trei minute. Domnul Glasper probabil că vă aşteaptă.

Băieţii ieşiră din clasă, cu un pas uşor săltăreţ.

— Mie mi-a plăcut mai mult versiunea ta, zise Miranda, intrând în clasa goală şi închizând uşa.

— N-ar trebui să tragi cu urechea, zise Arlo, aşezând în ordine câteva CD-uri rătăcite.

— Am o fereastră acum.

Se cocoţase pe marginea catedrei, bălăbănindu-şi piciorul, astfel încât vârful pantofului ei atinse în trecere pulpa lui Arlo.

— Eu n-am.

Un răspuns stupid, dat fiind că avea şi ea ştia asta.

— Ba ai.

Vezi!

Arlo se simți cuprins de un val de ranchiună, ca și cum Miranda l-ar fi subminat cu bună știință, minând fiecare bloc al barierei pe care o construise în jurul lui în ultimii cinci ani, vânând pe furiș spărturile din structura plasei sale de siguranță țesute cu grijă. Nu e vina ei, își zise, ar trebui să fiu măgulit.

— Miranda, începu el.

Se dădu deoparte și se scărpină în cap.

— Arăți ca un școlar emoționat, Arlo, zise ea și el înțelese, văzând expresia subită de tristețe demnă din ochii ei, că ghicise.

În loc să aibă senzația că asta simplifica lucrurile, se simți încă și mai jalnic.

— Uite, sunt o mulțime de lucruri pe care nu le înțelegi despre mine, spuse Arlo.

— Păi, luminează-mă.

— Nu pot, sincer. E vorba pur și simplu de ceva ce s-a întâmplat. Ceva care m-a schimbat. Ceva care mi-a dovedit că nimic din toate astea – și mătură cu un gest al mâinii spațiul dintre ei –, nimic din toate astea nu merită.

— Arlo, suntem prinși amândoi aici, în această instituție îngrijită, dar ușor claustrofobică, pentru încă zece săptămâni de-acum încolo – ce-ar fi să ne simțim pur și simplu bine? Nu vreau nimic mai mult. Nu te doresc pentru inteligența ta sau cunoștințele muzicale – mă mulțumesc cu un tovarăș de așternut.

Arlo o privi pentru o clipă, grea de înțelesuri.

— Dar, vezi tu, eu iubesc ceea ce ție ți se pare claustrofobic. Aici sunt acasă. Eu am ales să fie așa. Metaforic vorbind, îmi place camera mea mobilată așa cum e. Prefer abstinența unor tovarăși de așternut. Nu vreau să mă implic – în nici un fel. Îmi pare rău. Așa sunt eu.

— Eşti bizar, mormăi Miranda.

— Poate că sunt, ridică Arlo din umeri, dar îmi place să fiu bizar.

— N-a părut să-ţi displacă deloc atunci când ţi-am supt-o şi-am înghiţit.

Arlo păru stânjenit.

— Îmi pare rău, repetă el.

De ce mai zăbovea? Fereastra lui se apropia de sfârşit. Spune ceva!

— Uite ce e, dacă aş vrea să încep o relaţie cu cineva, atunci tu ai fi cu siguranţă persoana pe care aş alege-o. Sincer. Eşti grozavă, eşti minunată. Dar tot ce vreau e ca lucrurile să revină la starea dinainte. Nu e nimic personal. Îmi place viaţa mea exact aşa. Acesta sunt eu acum – şi e o evoluţie faţă de cum eram înainte.

— Ce naiba ţi s-a întâmplat, Arlo, de ai ajuns aşa?

— Cel mai cumplit lucru din lume, zise el, dar plătesc şi acum pentru asta.

Capitolul 28

În ajun, Petra își petrecuse restul zilei ascunsă în atelier, prefăcându-se că lucrează. Seara studie feluritele hărți ale lui Charlton, fixând locația precisă a școlii Roseberry Hall, ca și cum ar fi sperat să descopere semne ascunse, ca și cum, cu cât se concentra mai mult pe harta de la Ordnance Survey, cu atât mai multe șanse erau să inițieze un soi de videoconferință telepatică. Știa că era o șansă la un milion, dar își spuse că asta i-ar fi sugerat, probabil, Kitty, așa că o făcu. Nu îndrăzni să o ia pe drumul bătut, de bun-simț, care ducea direct la porțile școlii, cum ar fi sfătuit-o, probabil, Gina. Nici măcar nu își luă bicicleta, ca să poată trece pur și simplu pe lângă parc, deși era o duminică perfectă pentru o plimbare și școala era doar la trei sau patru mile distanță. În schimb, o porni în direcția opusă, cu o șapcă de baseball trasă pe ochi. Își zise că era doar o problemă de timp până când ea și Arlo aveau să se întâlnească, așa că o să-și acorde tot timpul din lume, așteptând o astfel de ocazie hotărâtă de providență. Cu voia lui Charlton.

Era o vreme minunată pentru înghețată, dar nu îndrăznea să se întoarcă la Great Ayton, ca nu cumva să dea nas în nas cu Arlo. Se justifică spunându-și că ziua în care va dori cu adevărat să dea nas în nas cu el avea să fie ziua în care se vor întâlni, în sfârșit. Destinul. Trebuia să fie mâna destinului. Așadar, în direcția opusă, își ciuguli pachețelul, așezată între clopoței timpurii, pe o pantă abruptă, pe drumul spre Great Broughton. Spera că Arlo se dusese într-adevăr să ia o înghețată. Pentru că, dacă ea își luase inima în dinți să întrebe de el la magazin, poate că și el avea să întrebe de ea. Sau, chiar dacă nu întreba, poate că i se va spune. Și apoi Petra se gândi că poate ar trebui să se ducă a doua zi la magazin ca să le spună clar că, în caz că apare Arlo, fie că întreabă sau nu, numai să vină, atunci poate fi informat. Oh, și, vă rog, spuneți-i că nu e vorba de bani.

De data aceasta, Petra își lăsase telefonul deschis și mesajele de încurajare din Hatton Garden și Hong Kong îi ridicau moralul. Maică-sa îi lăsă un mesaj în care se scuza pentru că îi inundase bucătăria, dar spera că avea să-i placă crema de mâini cu extract de cânepă. Charlton îi lăsă un mesaj în care o ruga să aștepte, în cursul zilei de luni, un curier care avea să-i aducă două mici lucrări de-ale lui, ca să le finiseze.

Îmi pare rău, Arlo, își zicea, nu pot să-ți dau nici mâine de urmă. Trebuie să aștept un pachet.

Nu umblase în somn deocamdată, lucru pe care îl luă drept un semn foarte bun. Dar, ce-i drept, nici nu dormise prea mult de când sosise, ceea ce, își spuse ea, era de-a dreptul o nebunie.

Capitolul 29

Marți la prânz, Petra nu se mai putu ascunde după deget; timiditatea ei începea s-o calce pe nervi și îi era greu să mai justifice noi ezitări. Nu bătuse drumul până aici ca să facă lucrări la comandă pentru Charlton sau să inspire aerul curat de la țară sau să se lase inspirată de clopoței (deși îi dăduseră o idee pentru un colier din aur și email). Venise în Yorkshire ca să-l caute pe Arlo. Și acum știa unde stă, unde lucrează. Așa că nu va trebui să rătăcească prin mlaștini, sperând să fie găsită. Dar, deși era, de patru zile încoace, la o aruncătură de băț de el, se încăpățânase să se plimbe în direcția opusă.

Acum însă se simți hotărâtă. Își puse din nou șapca de baseball, spunându-și că așa n-o să-i intre soarele în ochi. Renunță la ideea de a-și lua pachet și de a poposi undeva în apropiere de Roseberry Hall, într-un loc potrivit pentru picnic, pentru că își dăduse seama că era prea agitată ca să poată mânca. Deși n-avea de gând să se lase văzută, optă totuși pentru topul ei preferat de la Whistles în locul unui tricou, pentru că,

așa cum îi repetase de nenumărate ori doamna McNeil, să te simți bine pentru că arăți bine te ajută să te simți bine, în general.

Trecu cu bicicleta prin Stokesley și ieși pe vechiul drum spre Thirsk, pe care o ținu vreo două mile înainte de a face la stânga după un panou mare, bleumarin, cu scris auriu pe care, nu se știe cum, nu-l observase niciodată până atunci. *Școala Particulară pentru Băieți Roseberry Hall.* Aici era – dincolo de întinderea acestui zid de piatră. Din cauza pantei abrupte, trebuia să pedaleze într-un ritm susținut, pentru că altfel bicicleta s-ar fi clătinat și urcușul i s-ar fi părut mai dificil. La început, presupuse că acesta era un drum secundar care ducea spre școală. Dar, la fiecare câțiva metri, din iarbă se iveau panouri mai mici cu albastru și auriu care anunțau *„Încetinește!"* sau *„20 km/oră"*. Sau *„Denivelare"*. Sau *„Rampă"*. Nu e mare diferență între denivelări și rampe când ești cu bicicleta, își zise Petra. Iar atunci observă drept în față niște porți mari de metal, pe toată lățimea drumului, încadrate de stâlpi solizi de piatră, încununați cu turnulețe fantezi. Ăsta nu era orice fel de drum, era un drum cu acces privat. Se gândi la vechea ei școală, care cuprindea trei case înghesuite pe o străduță modestă. Își aminti de școala lui Arlo, o clădire victoriană, construită anume, cu un aer impunător și terenuri mari de sport în spate, dar restrângându-se totuși pe o suprafață limitată. Dar amândouă școlile erau, prin definiție, urbane și locația lor ținea cont de restricțiile spațiale și de vegetația firavă specifice vieții citadine. Nu mai văzuse niciodată ceva care să se compare cu măreția Școlii Particulare pentru Băieți Roseberry Hall. De fapt, deocamdată nu putea

vedea clădirile propriu-zise ale şcolii. Parcul în pantă le ascundea şi porţile maiestuoase împiedicau accesul.

Cum rămâne cu interfonul, Petra? *Toţi vizitatorii sunt rugaţi să sune.*

Lăsă bicicleta jos şi dădu târcoale soneriei, ridicându-se pe vârfuri, întinzându-şi gâtul, plimbându-se dintr-un capăt al aleii în celălalt. Se gândi să apese pe buton. Meditä îndelung la asta. Dar nu o făcu. Pentru că nu reuşea să vadă nimic, se convinse că probabil el nici nu era înăuntru. O să mă întorc mai târziu. Sau mâine. Sau o să dau mai întâi un telefon ca să cer o audienţă. Sau poate să scriu.

Sau să rătăcesc prin mlaştini, aşteptând să fiu găsită.

Sau să mă întorc la Londra şi cu asta, basta.

După o după-amiază în care stătuse bosumflată în atelier, făcând lucrările pentru Charlton, Petra se consolă cu o cină alcătuită din *fish-and-chips*, îmbibaţi cu sare, condimente şi ketchup; serviţi în poală, direct din punga de hârtie. Asta îi ridică moralul şi se hotărî să profite de cele două ore de lumină rămase şi să facă o frumoasă plimbare cu bicicleta, ca să dea jos caloriile de la cină. Chiar când pornea, observă o pată întunecată pe blugi, în zoana coapsei şi îşi dădu seama că era ketchupul care se scursese prin hârtia de la chipsuri. Nu merita să se schimbe. Pleca doar în recunoaştere. Nu era ca şi cum s-ar fi dus la o întâlnire. Dacă ar fi fost aşa, şi-ar fi scos bluziţa murdară în care lucrase şi şi-ar fi făcut ceva la păr, care îi şerpuia acum pe umeri, de parcă ar fi fost o Gorgonă care nu se mai spălase de mult pe cap. Buclele îi cădeau peste faţă în încolăciri arămii, prăfoase, diforme – ca un cablu de telefon

întins prea tare. Spirale şi volute – de parcă părul ei era tot atât de incapabil ca ea să se hotărască încotro s-o ia.

Încotro s-o iau?

Spre nord, sud, est sau vest?

Drumul spre Hemsley e plăcut. Era linişte azi după-amiază.

Oh! Uite unde-am ajuns!

Afurisitele de porţi înalte!

Şi Petra izbucneşte în râs, pentru că, nu se ştie cum, mai devreme nu observase că porţile închid doar porţiunea cu asfalt a drumului, restrângând accesul neautorizat al vehiculelor. Musafirii nepoftiţi care circulă pe jos – mai ales cei care poartă, ca Petra, cizme solide – sunt liberi să se cţere pe panta acoperită de iarbă de pe marginea aleii. Nu e nici un semn care să le interzică acest lucru. Nu e nici o sonerie adresată lor pe care să poată apăsa spre a cere voie. Aşa că îşi lasă bicicleta acolo şi începe să urce dealul şi, îndată ce dă cu ochii de şcoala care se înalţă ca un palat pe un covor de verdeaţă, i se taie răsuflarea. Efectul e uluitor. E minunat. Uită-te cât spaţiu. Câteva ferestre luminate, altele întunecate, creând un joc spectaculos de umbre şi lumini. E ca un univers închis, reflectă Petra, o lume tihnită a celor privilegiaţi. Dimensiunile impresionante ale domeniului – în raport cu care, chiar dacă ar fi văzută, n-ar părea mai mare decât un fir de nisip – îi dau curajul să exploreze mai departe. Acesta e un cu totul alt soi de iarbă. E gazon mătăsos, de fiţe, îşi zice, aplecându-se şi plimbându-şi mâinile deasupra lui. E

uluită să vadă rahat de iepure şi mucuri de ţigară la câţiva metri mai în faţă, ca şi cum, zău aşa, asemenea lucruri profane n-ar avea ce căuta aici. Îi displace gândul că excrementele de iepure întinează această suprafaţă imaculată.

Uite! Şcolari. Forfota elevilor care ies din clădirea principală şi se risipesc în clădirile mai mici. Probabil că tocmai au luat cina, acum îi aşteaptă orele de pregătire a temelor, înainte de a merge să se bată cu perne în dormitoare. Oare ce fac profesorii acum? O şterg în oraş să ia o bere-două la botul calului? În Stokesley? Poate că au propriul lor bar, un loc în care merg să se relaxeze. Sau poate că trebuie să îi supravegheze pe elevi în timp ce aceştia scriu scrisori către mămici şi tătici, înainte de a da stingerea.

Arhitectura e minunată. Mai ales în această lumină. Petra trebuie să o admire mai de aproape. Uită-te la clădirile acelea de piatră – micuţe, bizare, cu linii ascuţite – care se ţesc ici-colo, unele încă luminate, altele cufundate în întuneric. Mici anexe fantezi. Căsuţe decorative.

Se aude o voce, masculină şi severă: „Gura, Arladale!".

Pe nici un băiat nu poate să-l cheme Arladale, zău aşa, îşi spune Petra. Poate e numele de familie – oh, dar totuşi, în secolul XXI, nu îi strigă pe copii pe numele de familie, nu?

Ei bine, dacă te mai apropii mult, Petra, poţi să întrebi chiar tu.

Se aud paşi din spate. A îngheţat. Încalcă o proprietate privată. O să fie pedepsită. Sau, mai rău, exmatriculată încă dinainte de a fi fost primită la şcoală. E

cineva în spatele ei. Îi e peste puteri să nu tragă cu ochiul o fracțiune de secundă, deși se uită drept înainte. Persoana respectivă se oprește. Se aude un râs grav. Își drege glasul. Ea recunoaște acea voce. El recunoaște acel profil.

— Salutare, spune Arlo. Te-ai rătăcit?

— Nu, răspunde Petra Flint. Numai că așteptam să fiu găsită.

Capitolul 30

Arlo era întins în pat, complet îmbrăcat, cu ochii în tavan. Era o priveliște pe care o știa prea bine, crăpăturile fine, pânzele de păianjen și vopseaua scorojită constituind adesea un centru de interes asupra căruia i se fixa privirea și i se concentra mintea când nu-l lua somnul. Ca și cum acolo ar fi fost înșirate oi pe care să le numere. Dar, în momentul de față, tavanul îi oferea un ecran plat, imaculat, lipsit de substanță și incapabil să-l distragă, pe care putea proiecta la nesfârșit cu ochii minții ceea ce tocmai se întâmplase.

Petra Flint, apărând din nou la el la școală. Nu în uniformă, ci în haine de toată ziua. Nu o școlăriță, ci femeie în toată firea. Iar el însuși nu mai era în clasa a VI-a, ci era profesor acum. Cât de matur sună asta! Cât de pretențios! Șaptesprezece ani. O bună bucată de vreme. Totuși, întorcându-și privirea cu șaptesprezece ani în urmă, știind ce știe acum, își dă seama cât de vie e imaginea ei de-atunci. Deși pe vremea aceea a văzut-o doar sporadic și doar în timpul școlii. Dar oare nu ăsta era farmecul anilor de școală – faptul că

importanţa lor ţi se dezvăluia doar privind în urmă? Acesta era un lucru de care încerca să-şi convingă elevii, oricât de greu de conceput li se părea probabil la vârsta asta.

— Credeţi că toate zilele sunt la fel, domnilor, că anii de şcoală sunt un şir interminabil de teme şi examene, de reguli şi restricţii. Dar ascultaţi la un boşorog ca mine – când veţi privi în urmă, la anii de şcoală, vi se vor părea poate cea mai minunată perioadă din viaţa voastră, când prieteniile se leagă firesc şi viaţa în comun ia forma cea mai benefică şi, fie că mă credeţi sau nu, cea mai lipsită de prejudecăţi. Şi toată lumea vă stă dinainte, cu braţele larg deschise.

Da, domnu' Savidge. Nu, domnu' Savidge. Ne cam călcaţi pe nervi când o ţineţi cu zilele bune de odinioară, domnu' Savidge. Mai bine ne cântaţi ceva de la Sex Pistols, domnu' Savidge! Şi începeţi să pălăvrăgiţi despre agitprop[1] şi libertinii punk rock-ului şi Mozart, naşul tuturor?

Deşi pe tavanul dormitorului lui Arlo erau multe lucruri care să-i stârnească interesul, mult mai fascinant era ceea ce ţinea strâns în pumn, deasupra inimii. Îşi desfăcu pumnul, despături hârtia şi contemplă cele unsprezece cifre.

Ce mai râsese Petra când el îi spusese că nu are mobil!

Şi cum rânjise el când ea întrebase cum avea s-o sune, în cazul ăsta.

---

1. Cuvânt provenit de la „agitaţie" şi „propagandă"; formă de propagandă politică, mai ales de stânga, realizată prin intermediul literaturii, muzicii, picturii etc.

— Maşinăria demodată a lui Bell, zisese el.

Şi ea păruse total nedumerită până când el precizase: De pe fix, Petra, de pe fix. Alexander Graham Bell şi tot tacâmul. Te sun de pe fix.

Promiţi?

Promit.

Sau să te sun eu diseară, să-ţi spun că am ajuns cu bine? Ce număr ai? De fix?

Nu-l ştiu, de fapt.

Nu-l *ştii*?

Nu. Nu pe dinafară. Îl am scris pe undeva.

Arlo!

Uimitor, nu-i aşa, ce fosilă am ajuns.

Atunci ea făcuse o pauză, se fâstâcise şi spusese: Cred că te-ai menţinut binişor, Arlo.

Mulţumesc, Petra. Îmi prieşte lumina amurgului. Aproape că s-a întunecat. Ar trebui s-o porneşti.

Mă suni tu, atunci, să te asiguri că am ajuns cu bine? De pe fix?

Da.

Arlo se uită la ceas. Ar trebui să fi ajuns acasă.

Petra simţea că o ustură stomacul de emoţie. Fusese destul de neliniştită la întoarcere, doar cu lumina slabă aruncată de ochiul-de-pisică. Acum, întoarsă la Old Stables, era îngrijorată că Arlo nu o să sune. Se plimba de colo colo cu telefonul, răsucindu-l pe toate părţile, ridicându-l sau lăsându-l în jos, încercând să vadă unde avea semnal mai puternic. Lucy îi trimisese un mesaj întrebând ce veşti are, dar Petra nu voia încă să sfideze soarta răspunzându-i. Îşi derula în minte, fără încetare, fiecare moment al întâlnirii cu Arlo, întrerupându-se la intervale regulate să verifice semnalul, să

verifice încă o dată dacă telefonul nu era cumva pe silenţios.

Doamne, ce impresie proastă trebuie să-i fi făcut, de nu m-a sunat încă!

Cât durase conversaţia lor? O jumătate de oră, cam aşa. O condusese înapoi la locul unde îşi lăsase bicicleta; cu mâna pe cotul ei, pe umăr, în jurul taliei; dincolo de aglomerarea de clădiri fistichii de piatră, străbătând covorul de iarbă mătăsoasă, înapoi de-a lungul aleii, până la un colţ de pădurice, în stânga porţilor. Se rezemaseră cu spatele de zid.

— Îţi stă aşa de bine, Petra. Te-ai făcut mare, dar eşti neschimbată.

— Mă bucur că se întunecă, pentru că am ketchup pe blugi şi asta e cămaşa mea de lucru. Şi îmi cer scuze pentru cum îmi stă părul. Are o voinţă proprie.

— Cel puţin tu ai păr! Lucrezi în zonă?

— Oarecum.

— Ce drum ţi-ai ales în viaţă, domnişoară Flint? Cel de olar?

— Fac bijuterii.

— Oau.

— Iar tu predai, Arlo?

— Da, îmi place la nebunie.

— Şi muzica ta?

— Predau muzică.

— Aşa ne-am întâlnit. Prin muzica ta.

— Aşa ne-am întâlnit. Şi cum am ajuns să ne apropiem – îţi aminteşti că îţi cântam, în timp ce tu făceai cursul de olărit în semestrul de vară? Cum stăteam şi povesteam?

— Sigur că-mi amintesc. Dar tu îţi aminteşti când ne-am văzut prima dată, la mine la şcoală, în primăvară?

— Foarte viu.

— Îmi amintesc de cântecul tău, Arlo. *Printre flori.*

— Sunt măgulit.

— L-am auzit nu demult – la radio. Numai că nu-l cântai tu.

— Ştiu.

Şi păruse puţin dus pe gânduri. Ea îşi dorea să afle de ce, dar nu se simţi în măsură să întrebe în momentul acela.

— Altă dată, Petra, spusese el, anticipându-i întrebarea.

Şi zâmbise, cu o umbră de tristeţe, apoi îi dăduse o şuviţă de păr după ureche. Şi, pentru o fracţiune de secundă, amândoi se întrebaseră dacă acela era preludiul primului lor sărut.

Dar nu părea să fie nici o grabă.

Singurul lucru care-i grăbea era lumina ce pălea.

Astfel că atunci vorbiseră despre telefoane şi el îi spusese că ar trebui s-o pornească.

Se pregătise să plece la drum. El îi ţinuse ghidonul. Îşi lăsase degetul să alunece blând peste povârnişurile şi văile articulaţiilor ei.

— Te-am căutat, Petra, îi spusese. Nu prea am ştiut de unde să încep. Am crezut că plecaseşi.

— Plecasem.

— Dar acum te-ai întors. Pentru cât timp?

— Nu ştiu, sincer.

— Rămâi o vreme.

— Bine.

Arlo se uită la numărul ei şi apoi la ceas şi îşi zice: S-ar putea să fie uimită că n-am sunat-o încă. Au trecut câteva ore de când ne-am despărţit.

Dar ce-o să-i spun?

Şi ce o să încep cu asta?

Şi la ce mi-o sta capul – să încep ceva?

Şi Petra se uită la telefon şi se întreabă: De ce nu sună? Dacă nu sună în seara asta, mâine plec.

— Salutare, domnişoară Flint.

— Salutare, Arlo.

— Ai ajuns cu bine?

— Da, fără probleme.

— Bun. Scuze că n-am sunat mai devreme. Corectam lucrări.

— Oh, nu-ţi face griji – şi eu m-am învârtit pe-aici, oricum.

O pauză. Umple-o.

— Cât de dementă e toată povestea asta, Petra?

— Am putea s-o considerăm pur şi simplu drept o ironie a sorţii.

— Îmi place perspectiva.

— Ei bine, eu asta o să fac.

— Atunci şi eu.

— Astfel, de fiecare dată când ne vedem, putem să reluăm de unde am rămas şi să nu ne mai minunăm de coincidenţe fericite şi hazard.

— Şi *kismet* şi karma.

— Exact!

— Cât timp a trecut?

— Două ore, Arlo! Şi şaptesprezece ani.

— Ce ar fi să o luăm de la capăt chiar acum? Sau, mai degrabă, de mâine-seară? Vrei să luăm cina în oraş?

— Da, te rog.

— Ce-ţi mai place, în afară de cartofi prăjiţi cu ketchup?

— E un restaurant thailandez în Stokesley – îl ştii?

— Desigur. Locuiesc aici de patru ani.

— N-am fost acolo – dar pare întotdeauna plin de lume.

— E minunat. Hai să mergem. Hai să ne întâlnim acolo la şapte şi jumătate. Mâine.

— Aşa rămâne.

O pauză. Umple-o.

— Noapte bună, Petra. Ne vedem mâine.

— Noapte bună, Arlo.

Se simţi înduioşat de imaginea Petrei, trecând singură pe lângă restaurantul thailandez, dar mulţumindu-se cu cartofi prăjiţi. De-ar fi ştiut! De-ar fi ştiut că era aici măcar! Dacă ar fi ştiut mai devreme, în ce punct s-ar fi aflat acum? Implicaţi mai adânc? Îl trecu un fior. Nu-l îngrijora gândul că drumul dragostei adevărate era unul spinos, ci locurile cumplite în care-i putea purta. Mai trecuse o dată pe-acolo. Nu hotărâse oare că n-avea să mai pornească pe acel drum?

Petra era cuprinsă de euforie. Încântată de întâlnirea în sine – şi era o întâlnire în toată regula, nu? – şi, de asemenea, de cum se ajunsese la ea. Se lăudă singură, cu prisosinţă. Pentru că îşi ţinuse firea. Pentru că vocea ei rămăsese egală şi netulburată, deşi, în tot acest răstimp, i se albiseră degetele de cât de tare strângea telefonul în mână. Cu inima bătând să-i sară din piept, dar reuşind să pară calmă şi stăpână pe sine. Simţind că binecuvântările karmei şi *kismet*-ului

îi înălțau sufletul în tării. Vocea conștiinței, ce încerca să se facă auzită în toată agitația.

Liniștește-te.

Liniștește-te.

O să-l vezi mâine.

Oare cum o să reușesc să adorm?

Capitolul 31

Arlo nu avea obiceiul să mintă, dar de-a lungul anilor devenise expert în a evita adevărul. Astfel că, atunci când Miranda îl întrebă unde merge, răspunse laconic: „La Stokesley" şi nu mai adăugă altceva. Când Nigel îl întrebă dacă voia să bea un pahar cu el şi Jenn – erau de-acum o pereche aproape oficială –, Arlo se gândi să întrebe mai întâi unde se întâlneau şi, când Nigel spuse Chapters Deli, răsuflă uşurat, în taină, şi refuză. Restaurantul thailandez era după colţul străzii unde se găsea barul şi era puţin adăpostit. Şi, odată ce Nige se instala la Chapters, avea obiceiul să rămână acolo ceva vreme.

— Vrei să te conduc? îl întrebă Nigel.

— Mulţam, dar nu – o să dau o raită cu bicicleta.

Colegii lui Arlo presupuseră că se ducea la Co-op. Acolo mergea de obicei cineva când dădea o raită cu bicicleta până în Stokesley. Şi Arlo decise să-i lase să creadă asta. Era adevărat – avea să dea o raită. Însă n-avea de gând să se întoarcă decât târziu în noapte. Dar despre asta nu-l întrebase nimeni nimic. Aşa că nici el nu se grăbea să dea amănunte.

Petra trimisese un sms comun, ale cărui detalii aveau să satisfacă din plin curiozitatea fiecărui destinatar. Mergea la o întâlnire:

diseara. F. emotionata! Pxxx

Eric şi Kitty îi trimiseră pe loc mesaje de încurajare.

ai asteptat 17 ani, nu te grabi diseara, îi scrise Lucy, poarta mai multe perechi de chiloti!!! ;-)

Petra se gândi cât de minunat era că, deşi prietenii ei erau răspândiţi pe mai multe continente şi în diferite zone de fus orar, era ca şi cum ar fi fost reuniţi cu toţii într-un grupuleţ de susţinători, care făceau galerie pentru ea.

Puterea mesajului-text, medită ea, în timp ce ieşea pe uşă. Nu-mi vine să cred că Arlo n-a descoperit-o. Dragul de el.

O luă pe drumul ocolit, paralel cu Levenside, de-a lungul râului şi al caselor, în loc să traverseze direct în Strada Mare. Avea nevoie de timp să-şi armonizeze ritmul paşilor cu respiraţia ei deliberat încetinită – sau invers, nu era sigură. Dar merse încet şi respiră cu grijă şi, când se vedea reflectată în ferestrele de la stradă ale caselor, îi plăcea ceea ce vedea, aşa că ajunse la restaurant emoţionată, dar stăpână pe sine.

Restaurantul era aglomerat, însă Petra îl zări pe Arlo aşezat la o masă, sorbind o bere.

— Domnişoară Flint, spuse el, ridicându-se.

— Domnule Savidge, răspunse ea, în timp ce se aşeza.

Se încurcară în politeţuri şi aştepţi-de-mult şi vii-des-pe-aici, înainte de a se cufunda cu nasul în meniu, pentru a-şi veni în fire.

— Îmi place cum îţi stă părul, zise Arlo gânditor, după ce luă o gură de bere.

— Mie îmi place cum îţi stă ţie *aşa*, răspunse Petra. Îmi amintesc buclele şi cârlionţii à la Bob Dylan la tinereţe – dar îţi stă bine şi aşa.

— Suntem foarte în ton cu Dandy Warhols, spuse Arlo.

Petra îl privi nedumerită. El cântă încet: *Îmi place cum îţi stă părul, oh, da, mă bucur că-ţi place tunsoarea mea, vezi, n-arătăm rău deloc*. Dar trebui să cânte şi refrenul înainte ca ei să-i pice fisa şi intonară în duet: *Şi îmi placi tu, oh, da, îmi placi tu*, apoi izbucniră în râs şi atacară creveţii.

— Chestia e, zise Arlo, pe un ton foarte serios, că odată ce a început să mi se rărească părul, am avut de ales între a-l tunde periuţă şi a-mi lăsa o şuviţă într-o parte, ca să-mi acopăr chelia.

Petra păru îngrozită pentru o clipă.

Arlo îi făcu cu ochiul şi ea aruncă cu o bucăţică de crevete în el, prefăcându-se consternată.

— Semeni cu... Cum îl cheamă? zise ea.

— Bruce Willis? întrebă Arlo. Interesant periplu al frizurii, de la Bob Dylan la tinereţe la Bruce Willis la maturitate.

Petra râse.

— Mă refeream la tipul care prezintă *Casa de vis*.

— Dumnezeule mare, de pe culmile Hollywoodului la apartamentele din Cricklewood, la naiba? protestă Arlo.

— Eu am un soi de pasiune pentru el, de fapt, pentru Phil Thingy, zise Petra, cu nasul în farfurie. Aşa că...

Îşi ridică privirea. Arlo se înroşise puţin. Asta o făcu să zâmbească larg. El ridică din umeri. Luară amândoi

câte o gură din pahare şi apoi râseră şi ciocniră. Petra *Flipping* Flint, zise el. Arlo *Sodding* Savidge[1], zise ea. Şi râseră din nou. Bineînţeles că era agitată – dar de emoţie, mai degrabă decât din cauză că ar fi fost stânjenită, pentru că, de fapt, se simţea în largul ei cu el, stând de vorbă. Nu trebuia să îşi pregătească subiecte interesante de conversaţie. Nu trebuia să studieze maniera sau cuvintele cu care să-i dea replica. În comparaţie cu acele zece luni chinuite alături de Rob, această primă seară cu Arlo era ceva firesc. Şi amuzant.

Fiecare voia să-l întrebe totul pe celălalt, să afle totul – întrebări izvorâte din cei şaptesprezece ani cât nu se văzuseră, din curiozitatea ce le dăduse târcoale de când se reîntâlniseră, cu o lună în urmă. Să stea la poveşti era una, dar să-şi deschidă sufletul, să se dezvăluie în faţa celuilalt, era cu totul altceva. Dacă nu-mi place ce voi auzi? Dacă lui/ei nu-i place ceea ce-i voi spune? Mâncarea îi salvă şi păru delicioasă după atâtea cine la cantină şi după mâncarea la pachet. Discuţia despre felurile de mâncare şi gustatul din mâncarea celuilalt se dovediră antidotul perfect la stângăcia lor.

— Mai bună decât cartofii prăjiţi, spuse Arlo.

— Dar îmi plac şi cartofii prăjiţi, răspunse Petra.

— Ei bine, atunci hai să luăm cartofi prăjiţi data viitoare, spuse Arlo.

Devenind deodată conştient de îndrăzneala lui, ridică mâna, ca unul dintre elevii lui, şi ceru nota.

— În regulă, zise Petra rar, aranjând într-un model boabele răzleţe de orez de pe masă.

— Ce e în regulă?

— E în regulă să luăm cartofi prăjiţi – data viitoare.

---

1. *Flipping, sodding*: „afurisit, dat naibii" (engl.)

— Oh. Bun.

— Vrei să bem o cafea – ştii, o cafea la repezeală, înainte să pleci?

— Oh, am cerut nota.

— Ştiu. Vreau să spun la mine.

Se priviră în ochi: Petra încercând să nu lase nici o sclipire să-i scape de sub pleoape, Arlo studiindu-i chipul în căutarea unei astfel de sclipiri.

— Sau un ceai, spuse ea.

— O cafea sună minunat, zise Arlo.

Din nou, Petra alese drumul ocolit de întoarcere la Old Stables, din aceleaşi motive ca mai devreme. Arlo era încântat, pentru că asta îi purta departe de Chapters Deli şi de posibilitatea, oricât de firavă, ca Nigel să se uite pe fereastră exact în momentul când treceau pe acolo. Faptul că era minunat să meargă alături de Petra, împingându-şi bicicleta care scotea un zăngănit prietenos, nu însemna că voia deja să fie văzut.

Pe sub arcadă şi iată-i ajunşi la Old Stables.

— N-am ştiut niciodată de existenţa acestei case, spuse Arlo.

— Nici eu, răspunse Petra. Acum câteva luni, nici măcar nu fusesem vreodată atât de departe în *nord*.

Lapte? Zahăr?

Simplă, te rog.

— Fain loc, spuse Arlo. Cum ai pus mâna pe el?

— Proprietarul e Charlton Squire.

— Cine? După nume, parc-ar fi un personaj dintr-un roman al surorilor Brontë.

— Nici gând. I s-a pus numele după Bobby şi Jack. E un bijutier renumit pentru care lucrez uneori şi are o galerie unde se vând câteva din lucrările mele. Casa e a lui. El s-a născut pe-aici, prin zonă.

Arlo ezită o fracţiune de secundă. Ei bine, trebuia să pună această întrebare.

— E iubitul tău?

— E gay, zise Petra, bucuroasă că i se pusese întrebarea. *Acum întreabă-mă dacă am un iubit, ca să-ţi pot spune că nu.*

— Ai un iubit?

— Nu.

În timp ce-şi sorbea cafeaua, se rugă să aibă curajul să-l întrebe dacă el are vreo iubită, dar se temea de un răspuns afirmativ, aşa că întrebarea rămase nerostită.

— Vrei să vezi atelierul? sugeră Petra, pentru că doi oameni nu pot rămâne la infinit cu nasul în ceştile de cafea.

Aşa că îl conduse pe Arlo prin grădina cufundată în întuneric.

— Asta e a ta? o întrebă Arlo, lăsând cana din mână şi luând o sârmuliţă de aramă la care lucrase Petra.

— Da, e forma brută. Am de gând s-o lucrez în aur alb când o să-mi permit materialul.

— E minunată.

Arlo privi bijuteria cu atenţie, răsucind-o pe toate părţile.

— Îmi amintesc că te priveam lucrând la vasele tale – erau nişte chestii uriaşe, greoaie şi tu erai aşa micuţă!

Era rândul Petrei să roşească. Îşi sorbi cu zgomot cafeaua, sleită între timp.

Aşezaţi acolo, cu bancul de lucru între ei, ca o însoţitoare binevoitoare, prăpastia temporală părea să

se micşoreze cu fiecare clipă ce trecea şi, simţindu-se din ce în ce mai în largul lor împreună, se priviră complice. Le plăcu ceea ce vedeau şi ceea ce vedeau se preschimbă într-un sentiment. Alinarea dată de prezenţa unui străin care, cumva, te cunoaşte prea bine. Atât de multe lucruri puteau fi spuse printr-o privire!

— Oare trecutul nostru comun va fi de ajuns? şopti Petra, cu ochii în ochii lui.

— Cred că e o temelie foarte bună, îi şopti Arlo ca răspuns, alungând pesimismul pe care îl simţise noaptea trecută ca fiind un efect secundar absurd al insomniei.

Încet, ea întinse mâna spre el; braţul, mâna, degetele – ca o lebădă ce îşi arcuieşte gâtul. Degetele li se împletiră, înainte ca mâinile să li se unească. Atingerea, afecţiunea; o legătură care făcea mai uşoară comunicarea dintre ei.

— Mă întreb de ce noi niciodată..., ezită Arlo.

— Şi eu mi-am pus întrebarea asta, spuse Petra.

— Bănuiesc că logistica a jucat şi ea un rol, medită Arlo. Ştii că veneam la şcoală tocmai din Potters Bar?

Petra căzu pe gânduri. Cu inima îndoită, trebui să clatine din cap. Oricât de multe simţea că ştie despre Arlo sau că îşi aminteşte din evenimentele din urmă cu şaptesprezece ani, trebuia să recunoască faptul că erau multe lucruri pe care se poate să le fi uitat sau să nu le fi ştiut niciodată.

— Poate de aceea – ştii – noi doi... nu ne-am... niciodată.

El făcu o pauză şi ridică din umeri. Petra încuviinţă, simţindu-se din nou încurajată.

— Dar, pe de altă parte, îţi aminteşti că elevii care *nu* sunt în aceeaşi clasă par fie mult mai mari sau mult mai mici? zâmbi Arlo, nostalgic. Astăzi e altceva – copiii

de școală pot să flirteze pe mail sau prin sms. Au propriile lor telefoane, ca să se bucure de intimitate și independență. Știu mult mai multe decât am știut noi vreodată. Noi am trăit pe vremea cu „Mamă? Pot să dau și eu un telefon?", când trebuia să stăm pe scările din hol, cu mâna peste receptor. Poate că dacă aș fi stat mai aproape de tine, ne-am fi întâlnit întâmplător în afara școlii – poate ar fi fost mai ușor să aranjăm să ne vedem.

— Te-am întâlnit în perioada din viața mea când m-am simțit probabil cel mai singură, spuse Petra, sperând că îi amintea ceva cunoscut, mai degrabă decât să-i spună o noutate. Părinții mei divorțaseră. Tata se mutase de-acasă și se recăsătorise. Eu și mama ne-am tot mutat.

— Cred că îmi amintesc că îmi povesteai lucrurile astea, spuse Arlo încet.

Rămase o clipă pe gânduri.

— Îmi amintesc că ți-a murit cineva. Îmi amintesc de ziua aceea. De tine, așezată pe scara de incendiu de metal de la mine de la școală, plângând în hohote – cu un boț de lut nemodelat în poală. Aveam chitara și ți-am cântat o vreme, în timp ce îți vedeam doar umerii scuturați de plâns. *Printre flori*, desigur. Dar îmi amintesc perfect că am cântat *Cat's in the Cradle*. Acustic, e o melodie minunată, dar, de fapt, e un cântec incredibil de trist – mare tâmpit trebuie să fi fost să-l aleg. Îți mai cântasem de multe ori, dar atunci pur și simplu nu reușeam să te liniștesc. Așa că mi-am pus chitara în spate și ți-am cuprins umerii cu brațul. Îți amintești? Și te-am sărutat pe creștet.

Întinzându-se din nou peste bancul de lucru, Arlo prinse mâna Petrei într-a lui.

— Te-am sărutat pe creştet. Îţi aminteşti?

Îşi duse mâna la obrazul ei şi ea îşi lăsă obrazul în palma lui.

— A fost singura dată când te-am sărutat, zise el.

Dacă domnişoara Lorimar venea cumva la vreo oră şi vorbea în particular cu profesoara, fetele ştiau că i se întâmplase ceva grav uneia dintre ele. În ziua de miercuri, 12 mai, în anul în care Petra urma cursurile de nivel mediu, domnişoara Lorimar intră în clasă pe la jumătatea celei de-a doua ore de engleză a Petrei. Cu douăzeci de minute înainte de pauza de prânz.

Doamna Balcombe, profesoara de engleză şi febleţea Petrei, încuviinţă ascultând cuvintele directoarei şi încercă din răsputeri să nu-şi fixeze privirea fugară asupra nici unui chip anume. Dar, pentru o fracţiune de secundă decisivă, Petra simţi privirea doamnei Balcombe oprindu-se asupra ei.

— Petra, spuse domnişoara Lorimar, fără să-i mai spună numele de familie, parcă pentru a o mângâia, vrei să vii cu mine, te rog?

Dar trebuie să mă duc la doamna McNeil în pauza de prânz, îşi zise Petra, în timp ce o urma pe directoare de-a lungul culoarelor şi pe scări. I-am cumpărat un pachet de Walnut Whips de trei. Nu-mi place să întârzii.

— Stai jos, draga mea, zise domnişoara Lorimar şi, în loc să se aşeze la locul ei, pe scaunul mare, turnant, din spatele biroului ei larg, îmbrăcat în piele, se aşează pe unul din scaunele asortate de vinilin albastru din faţa acestuia, invitând-o pe Petra să ia loc pe celălalt.

Aceste scaune erau joase, dominate de biroul directoarei; le inspirau respect părinţilor care stăteau pe ele şi un anume grad de teamă fetelor care erau chemate

acolo. În ziua aceea, însă, când domnişoara Lorimar se aşezase pe unul şi Petra pe celălalt, atmosfera păruse destul de prietenoasă.

Petra se întrebă dacă urma să fie felicitată. Poate câştigase ceva – trimisese o poezie la *Guardian* şi tot pe aceeaşi la *Hampstead & Highgate Express*. Dar, cel mai probabil, era ceva legat de părinţii ei. Din nou. Aşteptă, puţin posacă.

— Petra.

În vocea domnişoarei Lorimar nu era nimic care să anunţe vreun premiu.

— Am o veste foarte tristă. Foarte, foarte tristă.

În timp ce domnişoara Lorimar făcea o pauză, Petra încercă să ghicească, dar bătăile inimii ei o distrăgeau. Ghici. Ghici. Ce. Cine.

— Lillian McNeil a încetat din viaţă azi-noapte, Petra. Îmi pare nespus de rău. Ştiu cât de mult ţineaţi una la cealaltă.

Petra rămase ca trăsnită, incapabilă să creadă cele auzite şi, cuprinsă de mâhnire, simţi cum universul ei deja foarte mic se comprima şi mai mult. Era ca şi cum i s-ar fi smuls un înveliş. Un înveliş din cel mai fin caşmir, care o învăluise în căldură şi o ocrotise. Se simţi dezgolită şi i se făcu teribil de frig. Începu să tremure.

— Doamna McNeil?

— Da, draga mea. În pace. Azi-noapte.

Am umblat în somn azi-noapte. Mama s-a plâns de asta de dimineaţă – are destule pe cap şi fără să mă mai adune pe mine de pe podeaua din bucătărie; sau cel puţin aşa a zis.

Petra avu deodată sentimentul – disperat, dar sincer – că, dacă vorbea în continuare, dacă punea în continuare întrebări, ar putea apărea noi informaţii.

— A murit azi-noapte?

— În desăvârşită pace.

— Unde?

— În drum spre spital.

— Spital? N-a fost niciodată la spital. E cineva la ea acasă?

— Nu. Nu cred.

— Ar trebui să mă duc eu, ce credeţi? Cum am stabilit?

— Nu.

— Nu?

— Petra, draga mea – şi Petra îşi dădu seama că, după părerea directoarei, ar fi fost mult mai uşor dacă micuţa şi-ar fi dat frâu liber emoţiilor şi-ar fi plâns. Mă tem că trebuie să lăsăm Serviciile Sociale să rezolve lucrurile de felul acesta. Ştiu cât de bine te-ai ocupat de ea, dar, oficial, era în grija lor, ştii doar.

— Şi ea s-a ocupat de mine, protestă Petra, şi eu ştiu cel mai bine cum îi plăcea să fie aranjat totul.

Şi apoi domnişoara Lorimar îşi lăsă mâna pe încheietura Petrei, cu aceeaşi duioşie stângace de care dăduse dovadă când îi vorbise despre părinţii ei, cu doi ani în urmă.

— N-o vei uita toată viaţa.

— Nu ştiu ce să fac.

Petra trebui să şoptească aceste cuvinte, pentru că lacrimile îi puseseră un nod în gât.

— Ai prefera să te duci acasă? o întrebase domnişoara Lorimar, dar, din expresia Petrei, înţelese că acesta era ultimul loc în care s-ar fi dus să caute alinare.

— O să-ţi fac un ceai şi poţi să-l bei şi să stai liniştită aici cât doreşti.

Când domnişoara Lorimar ieşi din încăpere, Petra îşi îngropă faţa în mâini şi plânse atât de amarnic, din străfundurile fiinţei sale, încât nu se auzi nici un sunet.

Cât de mult iubise Petra zilele de miercuri, mai ales în timpul semestrului de vară! Două ore de engleză cu doamna Balcombe, un prânz prelungit la doamna McNeil, apoi cursul de olărit toată după-amiaza, la Milton College, înviorat invariabil de prezenţa lui Arlo. Lucrase la un vas înalt, în spirală, pentru doamna McNeil. Un suport de umbrele pe care incrustase motive de inspiraţie africană, bazate pe modele adunate din cărţi, din ceea ce văzuse în apartamentul doamnei McNeil, din propria ei imaginaţie. Când era gata, avea să-i spună suport de umbrele, deşi, de fapt, era pentru bastoanele doamnei McNeil. Aceasta îşi detesta bastoanele, numindu-le, în batjocură, „o necesitate de care m-aş lipsi cu dragă inimă". Doamna McNeil o învăţase pe Petra ce era aceea o contradicţie în termeni.

O alina să ţină în mână ceaşca de ceai adusă de domnişoara Lorimar, deşi nu luase nici măcar o gură. Şi acum era deja ora prânzului, pentru că se auzea forfotă pe culoare, care se domolea la trecerea pe dinaintea biroului domnişoarei Lorimar, înainte de a-şi reintra în ritm, însoţită de tumultul vocilor. Petra nu tânjea să fie împreună cu colegele ei. Nici nu voia s-o vadă pe domnişoara Lorimar uitându-se la ea la fiecare câteva minute. Îşi dorea doar să meargă la doamna McNeil. Ăsta era evenimentul principal al zilelor de miercuri. Mai ales al zilei de azi. Şi avea să-i ducă Walnut Whips. Şi apoi avea să termine suportul pentru umbrele. Şi nu avea s-o uite în veci.

Petra urcă scările gâfâind, simţind o aromă grea în aer, ca şi cum ar fi fost impregnat de aburul nevăzut al

tristeții. Ajunse, cu respirația tăiată, în fața ușii doamnei McNeil. În fața acelei clanțe vechi, jalnice, prinse de ușă cu straturile îngălbenite de bandă adezivă antică și de demult. Se opri o clipă și se întrebă ce să facă. Apoi își aminti de ora doamnei Balcombe, în timpul căreia fusese chemată la directoare. Poeții baroci. Ardoarea lui Donne, conform căruia moartea nu era mare lucru, de fapt.

Căci cei pe care gândești că i-ai fi biruit
Nu pier.[1]

Așa că Petra bătu la ușa doamnei McNeil. Semnalul cunoscut. Și apoi bătu și în ușița cutiei de scrisori. Mai au loc greșeli. Se mai întâmplă minuni.

Doamnă McNeil! șopti ea. Doamnă McNeil? Sunt eu. Petra. Doar Petra. Doar eu.

Se uită pe sub ușița cutiei de scrisori, zărind cu coada ochiului colțurile mobilei. Totul părea normal, liniștit. Strecură pachetul de Walnut Whips pe ușiță. Doamnă McNeil, strigă ea, ghemuită lângă ușă. Sunteți acasă? Dar singurul răspuns, aproape imperceptibil, a fost aroma stinsă de țigări de foi și levănțică.

Nu e nimeni aici, Petra. Nu e nimeni.

Și Petra se lăsă pe vine, ghemuită lângă tocul ușii și, în sfârșit, plânse. Plânse pentru că o pierduse pe doamna McNeil. Pentru că pierduse prietenia ce le unea. Pentru că ziua de miercuri n-avea să mai fie ziua ei preferată.

Dar sunt doar eu. Doar eu, Petra. Doar eu.

---

1. Versuri din poezia *Moarte, nu te semeți* a poetului baroc englez John Donne.

— Nu-mi amintesc să mă fi sărutat, îi spune Petra lui Arlo, cu ochii umezi la amintirea celei mai triste zile din viaţa ei. Nu-mi amintesc, de fapt, cursul de olărit din după-amiaza aceea.

— Eu da, spune Arlo.

Şi, deodată, faptul că o ţine de mână şi îi mângâie obrazul nu-i mai e de ajuns.

Aşa că se apleacă peste bancul de lucru. Şi o sărută pe creştet pe Petra. Şi Petra se gândeşte: „Nu voi uita niciodată acest sărut, acesta e sărutul care va dăinui".

Şi buzele lui Arlo zăbovesc acolo. Iar Petra îşi lasă încet capul pe spate, ridicându-şi faţa spre el. Îi vede bărbia. Buzele întredeschise. Nasul. Ochii. Te ştiu, îşi spune, te ştiu pe de rost. Aşa că nu e nevoie să se uite la el ca să-l vadă. Arlo nu e un vis sau o fantezie. Pare a fi foarte real. Îl poate atinge. Poate să închidă ochii – cum face şi el – şi primul lor sărut împărtăşit, unirea lină, blândă a buzelor lor, spune mult mai multe decât şi-ar putea spune acum prin cuvinte.

Şi Petra se gândeşte că doamna McNeil ar fi, de bună seamă, de acord.

Capitolul 32

Ce te faci când sărutul după care tânjeai fără să ştii de atâta timp se încheie, cum e firesc?

Dacă eşti Petra Flint, conchizi pe loc că pauza pentru a-ţi trage răsuflarea pune punct unei perioade pe care o poţi denumi acum Faza I.

În timp ce staţi şi vă priviţi, te simţi emoţionată şi euforică, pentru că vezi aceleaşi sentimente oglindite pe chipul celeilalte persoane. Şi el simte ca tine. Vezi, i se citeşte pe faţă şi în ochi îi străluceşte reflecţia ta. Fiecare din voi e în miezul fiinţei celuilalt. E ceva copleşitor şi un fior îţi străbate tot corpul, ca un şoc electric sau ca un val de sânge cald. Aşa că luaţi în mâini capul celuilalt şi trageţi înspre voi acel chip minunat şi, de data asta, limbile vă şerpuiesc printre buze şi romantismul, inocenţa Fazei I alunecă voluptuos în dorinţa şi spontaneitatea Fazei II. Faza I a fost atunci. Faza II este acum.

Faza III uneşte dragostea, dorinţa şi prietenia, le împleteşte într-o plasă de siguranţă fină ca borangicul, care face viaţa să pară mai uşoară. Faza III e un model

proiectat pentru toată viaţa, care se deschide spre eternitate. Câţi oameni au norocul să ajungă la Faza III?

Era minunat să savurezi senzaţia regăsirii după atâţia ani. Faptul de a începe o relaţie cu persoana de care ai fost, într-un fel, îndrăgostit cu atâta amar de vreme în urmă. Dar, pentru ca trecutul să-i dea un sens prezentului şi să poată conduce spre un viitor, Petra şi Arlo trebuiau să se placă aşa cum erau acum. Şi, la un nivel mai primitiv, dar nu mai puţin esenţial, trebuiau să simtă o atracţie nebună unul pentru celălalt. Al doilea sărut îi proiectă în Faza II; în curând se doreau prea năvalnic ca să se mai poată săruta în atelierul plin de instrumente ascuţite, în aerul surprinzător de răcoros al unei seri de început de iunie, despărţiţi de bancul de lucru plin de lucrări neterminate.

Petra se desprinse şi se retrase spre uşă. Arlo ocoli bancul şi o lipi cu spatele de perete. Gura lui o acoperi pe a ei, în timp ce limba lui cerceta fiecare răspuns, fiecare indiciu pe care i-l oferea limba ei. Mâinile lor erau înlănţuite. Trupurile lor se clătinau instinctiv în acelaşi ritm, tensiunea generată de atingerea lor, intensificată de haine, înflăcărând şi mai mult fantezia a ceea ce avea să se întâmple când şi le vor fi scos. Pentru Petra, senzaţia dată de erecţia lui Arlo, în timp ce trupul lui se lipea de al ei, îl transformă din figura aproape mitică din amintirea ei într-un bărbat posedat, în momentul de faţă, de dorinţa stârnită de ea. Un bărbat pe care îşi dorea să-l simtă înăuntrul ei, pe care dorea să-l învăluie în propria ei dorinţă. Uită de sfatul lui Lucy. Uită de nenumăratele perechi de chiloţi.

Iar Arlo se dezise de meritele abstinenței și ignoră complicațiile legate de Miranda, ba chiar își scoase din minte, fără urmă de regret, cumplita moștenire a lui Helen. În brațele lui se afla Petra. Pe buzele lui. Și trupul lui tânjea s-o simtă încă și mai aproape, dorind cu disperare să-i inunde ființa cu tot ceea ce simțea.

— Vino, șopti ea, cu buzele lipite de ale lui în timp ce rostea cuvântul.

Îl conduse prin grădinița întunecată, cu brațul întins în spate, strângându-i mâna într-a ei. Deodată el o opri, veni în spatele ei, cu mâinile pe sânii ei, în timp ce buzele îi alunecau pe ceafa ei, ca și cum ar fi savurat gustul de ambrozie al pielii. Ea se întoarse spre el și se sărutară din nou; mâinile ei, prinzând deodată curaj, se plimbară de-a lungul spatelui lui, de-a lungul brațelor, peste plăcuta învârtoșare din dreptul prohabului.

— Vino, șopti din nou.

Dar, după răcoarea din atelier și întunericul din grădină, Old Stables era puțin cam prea luminos, prea cald, iar drumul prin bucătărie, peste pardoseala de piatră din camera de zi, până la dormitor era puțin cam prea încărcat, dura puțin cam prea mult.

Unul lângă altul, cu mâinile abia atingându-se, Petra și Arlo stăteau în pragul ușii de la dormitor, privind patul. Ea îl desfăcuse mai devreme și uitase să-l facă. Părea să domine întreaga încăpere. Salteaua era un caleidoscop de damasc portocaliu, o etichetă mare îi ridica în slăvi virtuțile ortopedice, arcurile învelite în pânză și umplutura de lână 100%. Un teanc de lenjerie în colțul camerei, ca decorul montan dintr-o piesă de școală. Cele două sau trei rânduri de haine ale Petrei

învălmășite pe podea. Un pachet gol de omuleți din jeleu pe noptieră. Un roman broșat deschis, cu fața în jos, cu paginile îndoite, cu coperta puțin șifonată, ca o pasăre sau un fluture doborât.

Categoric, camera asta nu era gata să primească doi oameni dornici să facă dragoste.

Camera oferea o imagine intimă a Petrei, o imagine pe care nu se supăra să i-o dezvăluie lui Arlo, iar el înregistră fiecare detaliu.

Sinceritatea era singura cale de a merge înainte. Se întoarse spre el.

— Trebuie să-ți spun că port și nenumărate perechi de chiloți.

Ridică din umeri.

— Ca o măsură de precauție – ca nu cumva să mă ia valul.

El se uită la ea, se uită de jur împrejurul camerei, asimilă motivele și începu să zâmbească. Încuviință, îi înconjură tandru umerii cu brațul, o sărută pe frunte, o strânse în brațe.

— Dar ai și o pereche de chiloți drăgălași? întrebă.

— Da, spuse Petra. Chiar mai multe.

— Vrei să-i porți data viitoare – și să faci atunci și patul?

Petra se lumină întâlnindu-i privirea.

— E aceeași „dată viitoare" când mergem să mâncăm cartofi prăjiți?

— Exact aceeași, spuse Arlo.

Capitolul 33

În următoarele două zile, Petra se simți, de mai multe ori, ușurată că nu mai era adolescentă. Se înțelegea de la sine că, după șaptesprezece ani, Arlo și Petra aveau dreptul să recupereze timpul pierdut. Acum, la treizeci și ceva de ani, nu mai trebuiau să respecte regulile stricte din tinerețe, cum ar fi să nu se lase cuceriți ușor, nici să-și facă griji la ce oră să sune, cine să sune pe cine și pe ce ton să vorbească. De fapt, Arlo o suna adesea pe Petra: între ore, înainte de micul dejun, înainte de culcare. Sporovăiau fără griji, îndurau tăcerile stinghere, se distrau chicotind și tachinându-se. Totuși, începutul relației lor era în același timp cast, de parcă ar mai fi fost încă adolescenți – nu făcuseră dragoste de la prima întâlnire, hainele se interpuseseră între ei și momentul de satisfacere a dorinței. În plus, mare parte din ritualul lor preliminar de seducție se desfășură prin telefon – și, în timpul unor astfel de convorbiri, deplângeau faptul că afurisita de școală îi ținea departe unul de altul. Repetiții pentru o piesă într-o seară (Arlo scrisese un fond muzical plin

de fervoare pentru punerea în scenă, de către elevii de clasa a VI-a, a unei piese inspirate de *Pe frontul pe vest nimic nou*), orele de pregătire în următoarea și, pe deasupra, pacostea reprezentată de orele de sâmbătă dimineață.

Petra profită de timpul pe care îl petrecură despărțiți. Se simțea plină de elan și avea spor; îl sună pe Charlton să-i ceară din ce în ce mai mult de lucru. Exista un Internet café de unde putea trimite la Londra imagini cu lucrările în curs și cu viitoarele proiecte, pentru a cere părerea și sfatul membrilor Atelierului de 3, precum și mailuri și imagini prin care spera să obțină comenzi de la clienți mai vechi sau chiar de la Charlton. Agrafele cu pietre semiprețioase se dovedeau un succes. Comandă perle și ametist, aur și argint, precum și diverse accesorii esențiale de la magazinul virtual al celor de la Bellore.

Își știa pe de rost noul cod poștal. Încheia orice mesaj adresat lui Charlton cu fraza „Ești sigur că nu te deranjează dacă îmi continui activitatea aici?", dar, în același timp, semna toate misivele adresate Atelierului de 3 cu fraza „Vă e dor de mine?". Ca și cum i-ar fi cerut lui Charlton permisiunea să mai rămână, dorind în același timp să se asigure că, dacă mai rămânea, n-avea să fie uitată de cei de care îi era, la rândul ei, dor. Și chiar le ducea dorul, deși nu mai era singură.

Sâmbătă dimineață, având în minte o imagine a lui Arlo care preda cu ardoare, în stilul profesorului din *Cercul poeților dispăruți*, Petra încuie atelierul, făcu curățenie în Old Stables și amână doar pentru un scurt răstimp problema dormitorului, înainte de a pune cearșafuri curate pe pat și a trage jaluzelele, așa încât să creeze o lumină blândă și o desăvârșită intimitate,

fără a da impresia că pregătea camera anume pentru sex. Se duse la magazinul de delicatese şi cumpără o gamă de produse mediteraneene şi pâine de casă. Ziarele de sâmbătă. O jumătate de litru de lapte. Mai cumpără ceea ce, după părerea ei, era un vin bunicel de la Co-op şi se răsfăţă cu un pachet de şerveţele drăguţe de hârtie de la minunatul magazin de produse pentru casă din celălalt capăt al oraşului. Nu rezistă şi luă şi un buchet ieftin şi vesel de lalele.

Se gândi cum, pe vremea relaţiei cu Rob, îşi dădea mare osteneală, pregătindu-se minuţios pentru întâlniri – dar motivaţia fusese diametral opusă. Făcea toate acele lucruri ca să-l încânte pe Rob şi pentru un maximum de efect, sperând să-l ispitească pe acel bărbat s-o dorească. Acum nu avea nici un motiv secundar – merita să o facă doar de dragul lui Arlo. Era ca acel sărut. Sărutându-l astfel pe Arlo îşi dăduse seama că, atunci când era cu Rob, săruturile ei fuseseră condiţionate de o relaţie cauză-efect. Obişnuia să-l sărute pe Rob sperând să-l facă să-şi spună: „Oau, trebuie să fie a mea, ar fi o nebunie s-o părăsesc". Fiecare mişcare a limbii ei, fiecare apăsare a buzelor ei, fiecare muşcătură sfioasă fuseseră gândite pentru a obţine un maximum de efect. În aşa măsură încât rareori apuca să savureze, la rându-i, senzaţia de a fi sărutată. Până atunci, Petra îşi estimase propria valoare în funcţie de măsura în care putea să inspire dorinţă şi, în mod eronat, luase asta drept dragoste. Îşi dorise să exercite atracţie şi, în măsura în care contrariile se atrag, reuşise asta cu Rob. Dar reuşita fusese una amară. Ce rost avusese să seducă o persoană atât de deosebită de ea?

Arlo, însă, nu era o fire diametral opusă. Şi sărutul lor fusese împărtăşit, vibrând de dorinţă reciprocă. Nu

trebuiseră să se gândească la ce să facă sau cum să continue, se sărutaseră astfel pentru că, într-adevăr, se plăceau. Era uimitor modul în care afecţiunea sinceră putea trezi o astfel de dorinţă năvalnică. Faţa şi reversul aceleiaşi monede, una de aşa mare preţ! Sunt unul şi acelaşi lucru şi totul e firesc şi intens tocmai pentru că e atât de simplu.

În timp ce aştepta, Petra cochetă cu ideea de a trimite diverse mesaje: în sud, la Londra, în est, la Hong Kong. Poate chiar să dea un telefon scurt – era ora ideală ca s-o prindă pe Lucy. Dar astăzi nu avea nevoie de nici un sfat. Dacă ar suna, ar face-o doar pentru a-i spune cât de emoţionată era, cu câtă nerăbdare aştepta orele ce urmau să vină. Şi apoi se gândi că, de fapt, i-ar plăcea să rămână acolo unde era, de una singură, şi să savureze pe îndelete acel sentiment.

Un zgomot de paşi pe pietrişul aleii, trecând pe sub arcadă. O bătaie vioaie la uşă. Un zâmbet larg care o întâmpină şi la care răspunse instantaneu.

— Cartofi prăjiţi, domniţă, zise Arlo, ridicându-i dinainte o pungă de hârtie, caldă şi umedă de la aburii care miroseau a sare şi oţet.

O să mâncăm delicatesele la cină, atunci, îşi spuse Petra.

— Buun, zise. Intră.

Aşa că se aşezară amândoi pe canapeaua tapiţată, atingându-şi coapsele, cu punga pe genunchi, cu câte un munte de cartofi în poală, şi îi atacară.

— Mie îmi plac cei crocanţi, explică Petra, servindu-se din moviliţa de cartofi refuzaţi de Arlo.

— Mie îmi plac cei blonzi, zise Arlo, culegând cartofii palizi, cruzi, daţi la o parte de Petra.

Apoi adăugă:

— Noi doi suntem ca Jack Spratt și consoarta lui.

— Sper că doar cartofii îți plac blonzi, spuse Petra și își răsuci o șuviță arămie cu degetele pline de sare.

— Am adus o sticlă de oxidant cu mine – m-am gândit că am putea să-ți vopsim părul după prânz, zise el, cu un aer foarte serios, făcând-o pe Petra să se strâmbe a dezaprobare o fracțiune de secundă, înainte ca el să-i dea un cot complice, apoi izbucniră amândoi în râs și uitară de cartofi, blonzi sau crocanți, nu-și mai doreau decât să se sărute.

Se trântiră pe canapeaua lui Charlton, cu membrele înlănțuite. El o trase deasupra lui și ea îi linse buzele. Sărate. Gust de oțet. Călduțe. El lăsă să-i pătrundă în nări parfumul părului ei, care i se revărsa peste față în șerpuiri mângâietoare. Îl cuprinse într-o mână, i-l strânse într-o coadă de cal, îi admiră arcuirea gâtului și își lăsă buzele să urce până acolo. Apoi o privi adânc, cu ochii puțin sticloși.

— Cum stai cu bikinii astăzi, domnișoară Flint? o întrebă.

Petra se prefăcu că se gândește îndelung și, cu cât se gândea mai mult, cu atât mai tare îl simțea.

— Ei bine, spuse în cele din urmă, cred că sunt negri.

Îl sărută.

— Și minusculi.

El îi răspunse la sărut.

— Bun, am înțeles, zise el, cu ceea ce ea deduse că trebuia să fie vocea lui de la ore. Ei bine, vino, atunci.

Și, râzând, se îndreptară agale spre dormitor.

Elanul de afecțiune pe care îl simțeau în acel moment unul pentru celălalt izvora din lungul răstimp de când se cunoșteau. Înmugurise cu șaptesprezece ani în urmă și continuase să crească de fiecare dată când se întâmplase să se gândească unul la altul în timpul ce trecuse. Se deschisese atunci când se reîntâlniseră de Paște plouați și vai de lume, năluci din trecut, iar de atunci înflorise și se revărsase luxuriant. Longevitatea acestei afecțiuni fusese elementul care pregătise această zi de duminică, acest drum spre dormitor, încântarea dinaintea patului proaspăt făcut, această dorință acută de a comunica trupește, în modul cel mai complet cu putință.

Aceasta e femeia în care s-a împlinit fata pe care, cumva, am iubit-o cu adevărat când aveam șaptesprezece ani.

Acest bărbat a fost cândva băiatul care mi-a cântat o serenadă și pe care l-am iubit în tăcere când aveam cincisprezece ani.

Aceasta era prima dată când aveau să se vadă fără haine. Ceva nou. Ceva până atunci ascuns, intim. Asta nu s-ar fi putut întâmpla în nici un alt moment în afara acestuia.

Se dezbracă reciproc. Arlo îi descheie Petrei jerseul, i-l lasă să cadă de pe umeri, îi simte pielea, atât de caldă și catifelată la atingere. Relieful sânilor ei sfioși, cuprinși de un sutien simplu, negru. El își plimbă degetele de-a lungul cărnii moi, le înconjoară cu mâinile forma desăvârșită. Mai mult decât poți cuprinde în palmă e o risipă. Aceștia sunt ideali. Își strecoară degetele mici sub bretelele de la sutien și o privește pe Petra înainte de a le lăsa în jos. Ochii ei sunt măriți de emoție și strălucesc de dorință, buzele ei sunt

umede și întredeschise și el trebuie să se întrerupă din ceea ce face pentru a o săruta din nou. Și apoi își pleacă privirea, lasă bretelele să alunece de pe umerii ei și răsar o pereche de sfârcuri obraznice, ca și cum i-ar face cu ochiul. Și acum ea își desface sutienul, eliberându-și sânii. Arlo respiră sacadat în timp ce mâna i se întinde șovăielnic, iar Petra îi cuprinde încheietura și îi călăuzește mâna pe pielea ei. Oftează când degetele lui îi cuprind și îi strâng sfârcul și amândoi se privesc din nou în ochi.

O trage lângă el. În ultimele nopți, și-a imaginat cum avea să fie s-o atingă – a țesut fantezii despre asta, s-a masturbat cu gândul la asta –, dar realitatea depășește de mii de ori visul. E ceva în senzația pe care i-o dă trupul ei lipit de al lui, faptul că între pielea ei și trupul lui se interpune doar un rând de haine. E fantastic, e uimitor.

Petra se simte, într-un mod straniu și agreabil, vulnerabilă; pe jumătate dezbrăcată, dar învăluită și ocrotită. Lucrurile pe care mâinile lui le făceau trupului ei. Zgomotul respirației lui accelerate. Îi scoate tricoul din blugi, îl ridică și, în timp ce el se întinde să și-l scoată, se trezește cu fața lipită de pieptul lui și nu-și dorește altceva decât să-l sărute și să-l atingă și să se cufunde în această suprafață masculină. Sărută și linge și își lasă fața să alunece la câțiva milimetri de trupul lui, pentru a simți atingerea ușoară a părului de pe pieptul lui ca o adiere pe propria-i piele. Își plimbă mâinile de-a lungul spatelui lui, de la umeri la cureaua blugilor, și el face exact același lucru. Lăsându-și mâna să coboare peste umflătura și învârtoșarea din blugii lui, simte un fior și își desface puțin picioarele, lăsând coapsa lui să se strecoare între ele și își leagănă șoldurile pentru a intensifica valul de plăcere.

Sunt întinşi pe pat, cu membrele înlănţuite, cu buzele lipite, cu mâinile libere să zburde, cu vintrele într-o mişcare de rotaţie. El se ghemuieşte deasupra ei şi mâinile ei urcă de-a lungul braţelor lui, mai musculoase decât şi le-a imaginat, mai frumoase. El îi ridică buclele şi şuviţele care îi atârnă peste faţă, îi mângâie obrajii, fruntea, se apleacă s-o sărute pe nas, pe bărbie.

— Îmi dai voie? şopteşte zâmbind şi pare foarte emoţionat.

— Da, răspunde Petra, tot în şoaptă.

Şi, în timp ce el îi desface catarama de la curea şi îi trage fermoarul de la blugi şi îi ridică şoldurile ca să-i poată da jos pantalonii, ea închide ochii şi savurează sentimentul că un bărbat face cu adevărat dragoste cu ea. El nu i-a scos bikinii şi îi sărută abdomenul, foarte, foarte jos, acolo unde începe linia bikinilor. Încă şi mai jos acum, acolo unde elasticul lasă o urmă pe coapsă, şi nu trebuie să ceară voie, pentru că ea îşi desface picioarele, lăsându-l să-şi lipească buzele de întăritura bikinilor ei şi se zvârcoleşte, pentru că ar vrea ca el să-i smulgă de pe ea. Dar el n-o face. O încalecă, se desface la curea, se descheie la blugi şi ea se ridică, îi dă mâinile la o parte, ca să-l poată dezbrăca ea, să-l poată dezvălui. E deopotrivă timidă şi curioasă în privinţa organului lui. Împunge bumbacul boxerilor, dar cum va arăta? Îşi lasă degetele să alunece de-a lungul lui, îl simte vibrând, tresăltând; e înfierbântat. Cu blândeţe, îl împinge pe Arlo pe pat şi îl acoperă de sărutări, într-un şir ce coboară agale de la nas, peste buze, bărbie, gât, piept, abdomen. Şi îl sărută şi deasupra liniei boxerilor, pentru că vrea ca el să ştie ce plăcere i-a provocat. Prin deschizătura boxerilor întrezăreşte un desiş de păr negru, din care răzbat feromonii, mirosul sexului. Îi dă jos chiloţii şi organul lui

se înalţă în poziţie de drepţi. Mâinile lui îi cuprind antebraţele şi o trage lângă el şi se rostogolesc pe pat, sărutându-se şi mângâindu-se; organul lui îi apasă talia, abdomenul, iar ea îşi desface picioarele, dar îi simte acolo doar coapsa. Acum degetele. Pare că sexul ei îi sărută degetele. Degetele lui nu sunt de ajuns. Mâna ei îi cuprinde organul. Gurile lor sunt de nedespărţit şi limbile lor dansează împletite.

Ţin ochii închişi. Îi deschid. Privindu-se fix, se opresc din sărut, nu se mai mişcă şi pur şi simplu se privesc. Se privesc îndelung şi, încet, încep din nou să se mişte. Şi nu-şi desprind privirile unul din ochii celuilalt când o forţă dinăuntrul sexului ei îl călăuzeşte lin, firesc, extatic, în adâncul ei. Şi continuă să se privească în timp ce se mişcă; văd plăcerea pe care o simte fiecare din ei întipărită pe chipul celuilalt. Oare e tot atât de frumos pentru tine pe cât este pentru mine? Da, este. Nu se împreunează năvalnic, trupurile lor se contopesc şi ritmul este, instinctiv, unul voluptuos. Prinde treptat elan, dar încă este chinuitor de încet, pentru ca fiecare din ei să poată observa revărsarea de plăcere în strălucirea ochilor celuilalt, în îmbujorarea feţei, în respiraţia care se accelerează. Şi e atât de minunat şi de senzual şi Petra ştie că nu a cunoscut niciodată o asemenea plăcere şi Arlo ştie că nimeni nu l-a mai completat atât de bine şi, fără efecte speciale, ating orgasmul, perfect sincronizaţi, ating orgasmul. Nu se aud ţipete sau scâncete sau gâfâieli artificiale; de fapt nici nu e nevoie de sunete. Oricum au rămas fără cuvinte. N-au nevoie să li se spună asta. Nu există vreun cuvânt pentru aşa ceva. Să urce împreună pe valul năvalnic al plăcerii trupeşti, să împărtăşească un asemenea prag mental de desăvârşită emoţie! Şi jeturile

care țâșnesc din Arlo se sting în ultimele eforturi vlăguite. Și zbaterile Petrei se ostoiesc într-o senzație de umezeală buimacă.

Își zâmbesc larg, cu o urmă de triumf, cu nespusă fericire. El se strecoară afară din ea, se întinde alături, o mângâie pe păr, i-l dă după ureche. Fețele le sunt foarte apropiate. Ochi albaștri și căprui. Nasurile aproape li se ating. Lirismul orgasmului s-a retras, lăsând în urmă firescul însorit al după-amiezii ce le stă dinainte.

Dar Petra își mușcă buza și spune: „La naiba, nu am, știi, nu am folosit nimic. *La naiba*!".

Și Arlo nu mai zâmbește. Pare foarte serios.

— Dar, Petra, spune el, n-are nici o importanță – nu e nevoie de nici o precauție. Nu mai e nevoie să ne păzim de nimic.

— Tu și eu.

— Eu și tu.

Capitolul 34

— Vreau să-ţi arăt ceva.

Arlo, care de fapt nu dormea, care simţise privirea Petrei fixată asupra lui şi savurase senzaţia, deschise încet ochii şi ridică o sprânceană.

— Dacă e vorba de chestia pe care o faci din şolduri când eşti deasupra, atunci da, te rog.

Petra râse – nu ştia care era chestia cu şoldurile, dar era încântată că lui îi plăcea. Cu un gest languros, îşi lăsă mâna să alunece peste pieptul lui Arlo. Ce după-amiază perfectă! Ducă-se ziua minunată care îşi făcea de cap afară – fără îndoială, un peisaj scăldat în lumina începutului de vară, un cer pe care erau risipiţi nori desprinşi din tablourile lui Gainsborough şi un aer atât de curat încât îi simţeai dulceaţa –, ce loc mai bun decât în pat putea exista?

Făcuseră dragoste a doua oară, apoi aţipiseră. Băuseră câte o cană de ciocolată caldă, aşezaţi în pat, unul lângă altul, luând câte o gură şi pălăvrăgind ca un cuplu de bătrânei. Se sărutară din belşug. Ea se învârti prin bucătărie şi îi aduse pâine prăjită cu unt, la pat. Aţipiră din nou. Lăsaseră firimituri pe cearşafuri.

— Poţi să-ţi atingi nasul cu limba? zise Arlo.

— Poftim?

— Sau să te uiţi cruciş? Nu ştiu – ce e, atunci? Arată-mi.

— E asta, zise Petra şi ridică jumătate de saltea, scotocind pe dedesubt.

Arlo era mult mai fascinat de unduirile sinuoase ale bustului ei, de strălucirea pielii ei. Îşi lăsă mâna pe adâncitura taliei ei, sărută şirul de muşchi care se arcuiau de-a lungul spatelui ei. Îşi dorea să facă din nou dragoste cu ea, aşa, din spate, să o lipească de el, să o sărute şi să o simtă din această poziţie.

— Culcat, băiete! zise ea şi el se rostogoli pe spate, râzând şi spunând:

— La naiba, Petra Flint, ce îmi faci tu mie?

— Vreau să-ţi arăt asta.

Îi întinse o piatră mare. El i-o luă din mână. Transparentă, dar plină de culoare – de fapt, saturată de culori: albastru ultramarin, lila, albastru-închis, violet, mov, indigo. Cu mai multe faţete, astfel încât prindea culoarea şi o refracta totodată. O ţinu între degetul mare şi arătător. Petra îi îndreptă palma şi puse piatra deasupra, pe linia dintre arătător şi mijlociu. Lumina, culoarea păreau încă şi mai strălucitoare.

— Măiculiţă, zise Arlo, ce e ăsta? Un safir?

Petra zâmbi. Avusese la rândul ei această conversaţie cu Lillian McNeil.

— Are culoarea pe care şi-ar dori s-o aibă safirul, cită ea, teatral. E tanzanit.

— Tanzanit.

— Şi nu ştiu ce să fac cu el.

— E al tău?

— Da, e al meu.

La două luni după moartea lui Lillian McNeil, se termină anul şcolar. În lunga vară ce urmă, Arlo îşi luă creditele de nivel avansat în muzică, engleză şi istorie şi îşi făcu bagajele pentru a merge la Universitatea din Bristol. Petra şi maică-sa se mutară din nou, de data asta într-un apartament micuţ, posomorât, dintr-o zonă obscură, acolo unde Cricklewood întâlneşte periferia cartierului West Hampstead. Petra începu şcoala în luna septembrie a acelui an având creditele pentru opt cursuri de nivel mediu, dar fără prânzurile cu doamna McNeil şi fără să-l mai vadă pe Arlo. Băgă capul la cutie şi munci cu sârguinţă. Chiar după vacanţa de la jumătatea semestrului, a fost din nou chemată în biroul domnişoarei Lorimar, deşi de data asta nu în timpul orei. În schimb, invitaţia îi fusese adresată la sfârşitul orei sub forma unei rugăminţi discrete din partea profesoarei de desen.

Domnişoara Lorimar păru să nu observe intrarea Petrei, deşi aceasta bătuse la uşă şi i se spusese să intre. Directoarea făcea rebusul din *Times*. Petra observă cum urmărea cu stiloul definiţiile orizontale, şovăind o dată sau de două ori şi atacând una sau două definiţii verticale. Apoi îşi ridică privirea.

— Bună dimineaţa, Petra, ia loc. Ce pacoste!

Petra nu era sigură cine sau ce era o pacoste, dar conchise că era vorba despre rebus, nu despre ea sau despre scaunul albastru de vinilin.

Directoarea lăsă stiloul din mână ca şi cum ar fi ars-o. Îşi înclină capul şi îşi privi eleva cu un aer oarecum curios.

— Ai avut o vacanţă plăcută?

— Da, mulţumesc, domnişoară Lorimar.

— Te-ai odihnit? Ești gata să începi în forță cursurile de nivel avansat?

— Așa sper, zise Petra, din toată inima.

— Bun, bun, spuse domnișoara Lorimar.

Îi puse în față un pachet împachetat în hârtie cafenie.

— Ăsta e pentru tine. A sosit pe adresa școlii, însoțit de o scrisoare de la domnii William și Brandt.

Petra nu recunoscu numele și nu reuși să înțeleagă de ce primea corespondență la școală. La urma urmei, deși era un tărâm al nimănui, poștașii ajungeau și în Cricklewood. William și Brandt. N-auzise de nici unul din ei.

— Sunt avocați, îi spuse domnișoara Lorimar. O reprezentau pe prietena ta, Lillian McNeil. Și, în testamentul ei, ea ți-a lăsat asta.

Petra simți că îi sare inima din piept.

— Pentru mine?

Se uită la pachet, se uită la domnișoara Lorimar și se lumină la față.

— Știu ce e!

— Știi?

— E tabloul care-mi plăcea – cu vârful Kilimanjaro. Din Tanzania.

— Știu unde e vârful Kilimanjaro, drăguță.

— E cel pictat de soțul ei, Hector. E o pictură abstractă – seamănă puțin cu Clyfford Still.

— Deschide-l și-ai să vezi.

— Sunt *două*! Oh, oau. Acesta e cel pictat de soțul ei. Și acesta e cel în acuarelă. Doamnei McNeil i-a plăcut mult acolo, în Tanzania. Mi-a spus atâtea povești din călătoriile ei – și multe legende ale populației Masai.

— Mai e ceva, Petra. Vezi? În hârtie – săculeţul de catifea.

Şocul simţit la vederea acelui săculeţ de catifea neagră făcu să-i pălească zâmbetul Petrei şi ea se ridică brusc, sprijinindu-se în mâini.

— Şi acolo ştiu ce e, zise încet, privindu-l cu sfială.

— N-ai de gând să-l desfaci?

— Nu poate să fie pentru mine.

— Ba da. E scris negru pe alb sau, mai bine zis, în catifea neagră, prin grija domnilor William şi Brandt. Hai! Şi ochii domnişoarei Lorimar străluciră, ca ai unui copil de Crăciun – o priveliştе cu totul bizară pentru una dintre elevele ei.

Petra luă săculeţul în poală, îl desfăcu la gură, răsturnă iute în palmă ceea ce conţinea şi îl acoperi cu cealaltă mână. I se păru că domnişoara Lorimar aproape sărise de pe scaun de nerăbdare. Încet, îşi desfăcu mâinile, ca o scoică ce şi-ar dezvălui comoara.

— Dumnezeule mare!

Directoarele de şcoală n-ar trebui să ia numele Domnului în deşert, zău aşa.

Dar Petra ştia că domnişoara Lorimar n-ar fi putut să se abţină. Era o reacţie firească la vederea unui tanzanit de 39,43 de carate.

Aceasta fusese şi reacţia lui Arlo.

— Şi ăsta e? întrebă, cuprinzând piatra între degete.

— Da, zise Petra.

— N-ar trebui să fie într-un seif, la o bancă, mai degrabă decât sub saltea?

— Asta, spuse Petra, ar fi o tragedie. Nu poţi să ţii ceva aşa de frumos sub lacăt.

— Dar nici nu poți să ții ceva atât de valoros sub saltea, totuși.

— A fost cât pe-aci să rămân fără el. Mama a zis că pot să păstrez tablourile, dar că nu-mi dă voie să țin piatra. A zis că nu era corect. A trebuit să bat la ușa domnișoarei Lorimar a doua zi și să-i spun: „Îmi pare rău, dar mama zice că nu pot s-o păstrez, pentru că n-ar fi corect".

— Dar acum o ai.

— Domnișoara Lorimar era mare hoțomană, râse Petra. Imediat după ce mi-am luat examenele, chiar înainte de absolvire, am fost chemată pentru ultima dată în biroul directoarei. Ea a dat jos de pe un raft o imitație de vază Ming și a scos de acolo săculețul negru. Mi l-a întins și a spus că acum, când împlinisem optsprezece ani, nu mai trebuia să-i cer voie maică-mii.

— O păstrase pentru tine?

— Da. Într-o vază Ming contrafăcută, pe unul din rafturile de sus. A fost atât de ciudat – totul era atât de discret, dar totodată minunat de conspirativ. Mi-a spus: „Când mama ta a zis că nu era corect, cred că voia să spună că nu era corect faptul că deveniseși centrul, înconjurat de afecțiune, al lumii altcuiva. Cred că mama ta s-a simțit vinovată, Petra. Nu cred că voia ca tu să păstrezi dovada unei prietenii care a alinat o perioadă foarte sumbră din viața ta". Și, de fapt, asta a fost ultima conversație pe care am avut-o cu directoarea mea.

— De la o vază Ming sub o saltea, zise Arlo. E puțin cam înjositor.

— Dar nu știu ce să fac cu ea, zise Petra. Parc-aș fi un scriitor în pană de inspirație. Mă îmboldește și în același timp mă susține. Ea m-a motivat să mă înscriu

la Central St Martins. Știu, pur și simplu știu că o parte esențială a creativității mele își are lăcașul în această piatră. Dar nu pot ajunge la ea. E incredibil de frustrant. Cum pot să pun în valoare tot potențialul acestei pietre splendide? Și ce să creez ca să fie o mărturie demnă de minunata Lillian McNeil?

— Ăsta e motivul pentru care ești aici, Petra?

Ea îl privi.

— Acum, da.

Își dezvăluise punctul slab, dar o făcuse cu bună știință. Capul înclinat al lui Arlo părea să-i zică: „Ia mai spune". Petra se încruntă și păru nițel spășită.

— Inițial – când am venit prima dată aici, înainte de Paște – a fost din cauză că mă despărțisem de un tip.

— Te gândeai să-ți tămăduiești inima frântă rătăcind prin mlaștini? zise Arlo. Ca în Emily Brontë?

— N-a fost o inimă frântă, zise Petra, încet, dar hotărât. Mai degrabă orgoliu rănit.

— „Te-ai îndrăgostit de cineva de care nu trebuia să te îndrăgostești", zise Arlo, dar fără să se uite la Petra.

— The Buzzcocks, spuse Petra.

Faptul că ea recunoscuse versurile îl readuse pe Arlo în prezent.

— Sunt impresionat.

— Dar uite – zise Petra și trase cearșaful, se întinse, își îndoi degetele de la picioare, cu mâinile întinse deasupra capului – nici o vânătaie. Nici pe dinafară, nici pe dinăuntru.

Se gândi că asta era cea mai bună metodă de a-i arăta că avea un trecut, dar nu târa nimic dureros după ea; că avea un trecut și simțul umorului.

Ochii lui Arlo alunecară de-a lungul rotunjimilor trupului ei. Îi plimbă tanzanitul pe trup, punându-i-l pe abdomen.

— Îți vine să-l mănânci.

— L-am lins, să știi, zise Petra și chicoti.

— Cum e să dai cu gura acolo unde-ți ții banii? reflectă Arlo. Cât valorează chestia asta?

— Așa, fără montură? O avere. Câteva mii. Datorită mărimii, clarității și culorii, datorită faptului că e fără cusur. Lucrat, valorează cu mult mai mult.

— Și, cu toate astea, trăiești de azi pe mâine, într-un apartament cu chirie din North Finchley, la naiba? Apropo, nu de tanzanit vorbeam când am zis că-ți vine să-l mănânci.

Și Arlo o acoperi cu o ploaie de sărutări delicate, pentru a întări cele rostite.

— Cine era tipul ăsta? întrebă ca din întâmplare, între două săruturi.

— Rob, zise Petra. Nu era genul meu.

Și îl mângâie pe Arlo pe cap, savurând senzația catifelată pe care i-o lăsa părul lui tuns periuță.

— I-ai arătat și lui – lui Rob – tainele ascunse sub salteaua ta?

— Nu l-au interesat în mod deosebit.

Arlo își ridică fața de pe abdomenul Petrei. Zâmbi larg.

— Desigur, te-aș iubi și dacă sub salteaua ta n-ar fi decât praf, în locul unei bijuterii de câteva mii de lire.

Tocmai mi-a zis că mă iubește.

— Chestia e, Arlo, că, atunci când o să fac în sfârșit ceva cu tanzanitul ăsta, cui Dumnezeu o să mă îndur să i-l vând?

În comparație cu cartofii prăjiți mâncați din punga de hârtie, cina a fost o ocazie de gală, cu masa aranjată frumos, cu farfurii decorative și șervețele împăturite

alături, lumânări aprinse, o sticlă de vin. Mâncarea pe care o luase Petra de la magazinul de delicatese era minunată. Erau lihniți de foame.

— Pariez că londonezii își închipuie că duci o viață frugală în sălbăticie, zise Arlo. Nu mi-a fost ușor s-o conving pe mama că poți să găsești aici un cappuccino, nu mai zic unul chiar bunicel. Nu i-a venit să creadă când a văzut *rocket pesto* în meniul unui restaurant din Stokesley și cușcuș cu șofran în altul din Helmsley, apoi napi porcești undeva în Yarm.

— Trebuie să recunosc, și eu am crezut că aveam să găsesc mai ales ouă cu șuncă sau plăcinte peste plăcinte.

— Rușine să-ți fie, domnișoară Flint. E o zonă minunată – chiar este. Nu cred că m-aș muta nicăieri altundeva. Satele sunt minunate, peisajul e spectaculos și mai ai și avantajul că ești atât de aproape de plajă.

— N-am fost acolo. Încă.

— Ei bine, rămâne stabilit, atunci, zise Arlo și izbucni în râs. O nouă întâlnire. Sunt o mulțime de locuri în care trebuie să te duc. La golful Runswick. Sus, la Roseberry Topping. Bilsdale și Raisdale. O să mergem cu trenul prin North York Moors, de la Grosmont până la Pickering. O să mergem pe Cleveland Way, o să ne plimbăm de-a lungul promenadei Lyke Wake. La promontoriul de la Saltburn. La Wainstones, la Piatra Suspendată, un vârf de stâncă din Scarborough. O să luăm o cină pe cinste la Tontine. O să luăm prânzul de duminică la Star, în Harome. Crab proaspăt de la Whitby. O să trecem podul Transporter într-un sens și podul Newport la întoarcere. O să mergem să vedem Îngerul din Nord, comunitatea *goth* din Whitby, motocicliștii de la Helmsley.

— Mi-ar plăcea să văd mânăstirile părăsite.

— Rievaulx. Fountains. Byland. Guisborough. St. Hilda. O să te duc acolo.

— Toate întâlnirile astea – or să-ţi umple toate weekendurile.

El ridică din umeri.

— Nu mă supăr. O să vină în curând vacanţa de la jumătatea semestrului. Şi, la şase săptămâni după asta, vacanţa de vară.

— Nu te duci acasă?

— Pentru mine, aici e acasă, Petra.

Petra încuviinţă, răscolind andivele cu furculiţa. Nu se gândise niciodată că „acasă" poate fi în altă parte decât acolo unde ai crescut. Chiar dacă locul acela nu-ţi plăcea în mod deosebit. Nu se gândise niciodată că expresia „acasă e acolo unde îţi e sufletul" ar putea fi mai mult decât o vorbă, decât refrenul unui cântec.

— *Tu* de ce eşti aici, Arlo? întreabă ea, când se cuibăresc amândoi în pat, după miezul nopţii, după ce au stat toată seara la poveşti.

— Oh, spune el zâmbitor, eu am venit pentru o partidă de sex.

Petra îi trage un pumn în joacă şi apoi îl loveşte cu perna.

— Porcule, zice. Nu *aici*, aici. Voiam să spun...

— Ştiu, spune Arlo. Ştiu. Cam din acelaşi motiv ca tine, de fapt – mi s-a întâmplat un necaz la Londra, acum câţiva ani şi mi s-a oferit aici o ocazie de care am profitat fără să mă uit înapoi.

— Ce s-a întâmplat, ce necaz, Arlo?

El se întoarce şi se întinde pe spate.

— Ştiam că o să mă întrebi asta.

Şi apoi îşi spune în şoaptă: „Idiotule", ceva ce Petra n-ar fi trebuit să audă, dar amândoi ştiu că a auzit.

Petra se avertizează singură să nu-şi mai bage nasul – e târziu, nu forţa lucrurile, nu acum. Nu distruge un început de relaţie perfect săpând prea adânc, nu încă.

— Spune-mi.

Taci!

— Oh – e o poveste lungă şi încurcată şi plicticoasă, Petra. Cariera mea era în cumpănă. M-am despărţit de cineva cu care fusesem o bună bucată de vreme. Ştii tu – unul din acele momente decisive, de răscruce, care par să devină emblematice pentru pragul dintre douăzeci şi treizeci de ani.

— Ce s-a întâmplat – cu cariera ta?

Petra se felicită pentru că deturnase mărturisirea pe un teren mai neutru.

— Mi-am schimbat stilul, spune Arlo.

— Nu mai fi atât de enigmatic!

— Serios – cântasem întotdeauna în formaţii, din şcoală până la facultate şi după aceea. Am lucrat în industria muzicală, dar ştiam că, deşi exista o piaţă pentru muzica mea, nu exista una pentru mine. Nu eram destul de cool sau destul de tânăr – şi, cu siguranţă, nu destul de arătos.

— Cei de la Magic Numbers nu sunt tocmai rupţi din soare.

— Poate că nu, dar au căutare pe piaţă tocmai din acest motiv. Industria are nevoie de tot tacâmul. Dar, oricum, dacă e să fiu sincer, pe lângă faptul că mi-am pierdut curajul de a interpreta pe scenă – detestam, uram lucrul acesta –, mi-am pierdut şi pasiunea de a compune.

— Mie mi-a plăcut la nebunie când îmi cântai.

— Dar nu interpretam, Petra – pur și simplu cântam.

— Cântecele tale erau minunate.

— Și alți oameni par să creadă la fel. Am avut un oarecare succes în calitate de compozitor, după cum dovedesc drepturile de autor care curg în continuare. Bizar!

— Nu te roade lucrul ăsta? Să auzi muzica ta cântată de altcineva? Nu e ca și cum ți-ai vedea fosta iubită cu un alt bărbat sau așa ceva?

— Nu chiar, zise Arlo. În timp ce compun un cântec, mă simt legat indisolubil de el. În momentul în care l-am încheiat, devine o entitate separată, autonomă.

Și Petra își spune: „Repede! Schimbă finuț subiectul; prinde acum firul cu fosta iubită".

— Oh, spune. Da, înțeleg. Și. Atunci. Ziceai că te-ai și despărțit de cineva cam în aceeași perioadă?

— Da. S-au potrivit toate cum era mai rău.

— Oh. Bietul de tine! Cum o...

— Helen. Eram împreună de câțiva ani. Știi cum se întâmplă – fie te implici într-o relație până la capăt, fie o lași baltă.

— Mai țineți legătura?

— Nu.

Tonul lui o ia prin surprindere pe Petra. E lipsit de echivoc. Preîntâmpină orice revenire asupra subiectului. Își dorise să întrebe – să se asigure – dacă nu cumva mai exista altcineva în momentul de față, dacă mai fusese altcineva aici. Dar nu poate. Își spune: „Poate că pur și simplu e foarte, foarte obosit. Am petrecut mai mult de douăsprezece ore încercând să ne cunoaștem îndeaproape, făcând dragoste și vorbind, împărtășindu-ne secretele".

— Noapte bună, Arlo, spune şi îl sărută pe umăr, pentru că el s-a întors cu spatele.

Se hotărăşte să-l lase să doarmă. Are sentimentul că el e perfect treaz.

Petra se trezeşte îngheţată bocnă. E dis-de-dimineaţă. E rezemată de dulapul din bucătărie, într-o baltă de urină. E stânjenită la culme. Ce motive are acum să umble în somn? Mai mult chiar, oare Arlo o văzuse? Şterge podeaua. În linişte, atât cât îi permite robinetul care scârţâie, udă un prosop de bucătărie şi se curăţă. Revine în vârful picioarelor în dormitor, se strecoară la loc în pat. Arlo se întoarce, se strânge în ea, înconjurând-o cu braţele. De ce Dumnezeu o fi încercat să umble în somn, departe de Arlo?

A fost doar un vis urât.

Totul e în regulă. Vezi? Eşti în braţele lui.

Culcă-te la loc.

Capitolul 35

S-a culcat la loc. S-a trezit după zece; Arlo se trezise deja de o oră. Se uita la ea de ceva vreme. Momentul cel mai rău fusese la trezire, când îl năpădise un sentiment de groază, asemenea unui val întunecat. Rămăsese întins lângă Petra, fără a îndrăzni să se întoarcă sau s-o privească. Stătea cu ochii în tavanul care, la Old Stables, îi oferea din plin crăpături și șănțulețe adânci ce îndemnau la meditație. Deși inima îi plutea, simțea un gol în stomac. Fiecărei bătăi asurzitoare a inimii lui, care vestea un potop de dragoste, îi răspundea, ca o lovitură de ciocan, vocea conștiinței, afirmând că Dragostea însemna un singur lucru. Și, în caz că Arlo s-ar fi putut preface că nu știa care era acesta, memoria îl izbi în plin, pentru a-i aminti.

Dar nu fusese nevoie decât de un suspin somnoros, firav din partea Petrei. În ciuda tumultului bătăliei care se dădea înlăuntrul lui, o adiere abia auzită a respirației ei, la momentul potrivit, îl readusese la ea. Se întorsese spre Petra, o privise și, aproape o jumătate de oră, absorbise pacea și liniștea răspândite de imaginea ei

odihnindu-se, până când pustiul și pesimismul fuseseră alungate și înlocuite de o doză completă de speranță și fericire. Când Arlo o revăzuse prima dată pe Petra, chiar înainte de Paște, fusese ca și cum ar fi redescoperit sentimentele pe care i le trezise cu șaptesprezece ani în urmă. Îți amintești de mine? Da, desigur că îmi amintesc – cum aș putea uita vreodată? Și, pentru o vreme, ceea ce-l sedusese fuseseră acele amintiri ale unei vârste de aur, când viața era ușoară și atâtea lucruri îți dădeau o stare de bine. Dar în timp ce-o privea aici și acum, într-o dimineață liniștită, la sfârșit de mai, cea care îi alina sufletul și îi înviora inima, chiar și în somn, era, fără urmă de îndoială, Petra cea din prezent, nu cea din trecut.

— Bună dimineața, domnișoară Flint.

— Cât e ceasul?

— E trecut de zece.

— Te-ai trezit de mult?

— De mai bine de jumătate de oră.

— Ai dormit?

— Oarecum. Ca de obicei.

— Ești OK?

— Sunt bine. M-am obișnuit.

Arlo avea senzația că, dacă se ținea strâns de prezent și se lăsa purtat rapid înainte, atunci trecutul n-o să-l ajungă. O să fie lăsat în urmă, ca să dispară, să se risipească, devenind mai puțin decât o amintire, ceva atât de nebulos și de îndepărtat încât nu va avea nici un impact asupra orizontului viitorului său. Lui Helen nu-i plăcuseră drumețiile, dar Petra declară că îi plăceau la nebunie, așa că merseră cu bicicleta până la Great Ayton și o luară pe jos până la Roseberry Topping

de la ieșirea dinspre Gribdale Gate. Arlo o ținu de mână tot timpul, chiar și în timp ce urcau pe poteca abruptă și îngustă, în trepte, deși asta îi făcea pe amândoi să se împiedice. Petra găsi că era nespus de romantic, deși trebuia, din când în când, să-l tragă de mânecă și să-i spună: „Mai încet, nu suntem la o cursă". Era o zi minunată și, când ajunseră în sfârșit în vârful dealului cu o formă bizară, rămaseseră doar în tricouri. Panorama era de 360 de grade; Arlo se putea uita de jur împrejur și, în orice direcție s-ar fi uitat, orice ar fi avut în spate, Petra era lângă el.

— Prima mea oră e abia mâine la unsprezece – aș putea rămâne peste noapte, dacă vrei.

— Vreau, spuse Petra, radiind.

Ceea ce nu voia, însă, era să dea nas în nas cu un coleg al lui Arlo în după-amiaza aceea, la coadă la înghețată.

— Savidge!

— Garton.

Pentru o fracțiune de secundă, dar suficient ca să nu-i scape Petrei, Arlo păru să intre în panică.

— Dă-mi voie să ți-o prezint pe Jenn! Jenn, el e Arlo Savidge – profesorul de muzică de la școală.

— Bună, Arlo, am auzit multe despre tine.

— Salutare, Jenn – ești o femeie curajoasă dacă ieși cu Garton.

— De fapt, mi-a făcut plăcere.

Toți ochii se îndreptară spre Petra, care încă nu era sigură dacă Garton era un nume de botez sau un nume de familie.

— Bună, eu sunt Nige Garton.

— Salutare, eu sunt Petra Flint.

— Aceasta e prietena mea, Jenn.

— Mă bucur să te cunosc, Jenn.

— Asemenea.

Toți ochii îl țintuiau pe Arlo.

— Petra e o veche prietenă a mea, spuse el, fără să se fâstâcească sau să mormăie sau să dea vreun semn că ar vrea să ofere mai multe amănunte. Tocmai am urcat pe Roseberry Topping.

Și apoi Arlo refuză invitația lui Nige și Jenn de a li se alătura și o scoase pe vechea sa prietenă, Petra Flint, pe ușă afară înainte ca ea să apuce să ceară măcar niște Flake la cornetul de înghețată.

Își linse înghețata fără a-i simți de-adevăratelea gustul, gândindu-se cât de proastă se simțea și cât de singură; deși era așezată alături de Arlo, lângă un stăvilar pitoresc, unde apa se revărsa în cascadă, de parcă ar fi fost un spectacol pregătit anume pentru ei.

— Petra? o înghionti Arlo. Ți se topește înghețata.

Ea linse dâra de vanilie care i se scurgea pe degete, apoi se uită la cornet.

— N-am poftă de ea, de fapt.

El o înghionti din nou și îi puse ceva pe genunchi. Era un bănuț.

— Ca să aflu la ce te gândești, zise.

— Păreau drăguți, ridică ea din umeri.

Arlo păru nedumerit.

— Nige și Jenn.

— Nige e un tip grozav, zise Arlo, apoi se uită la Petra. Pentru o monedă de 10 pence îmi spui? Hai. O liră, atunci?

Petra nu reuși să-și păstreze expresia bosumflată în timp ce se juca cu monezile.

— Îmi pare rău, sunt doar – susceptibilă.

Arlo o înghionti din nou.

Ce mama naibii!

— Sunt doar o *veche prietenă*, vasăzică?

Arlo îi aruncă monezile de pe genunchi, una câte una, în râu, în timp ce chibzuia ce ton să adopte.

— N-ai mai fost de mult la şcoală, Petra, spuse el cu blândeţe. Dacă aş fi zis: „Ea e Petra, noua mea iubită", până să mă întorc ar fi vuit toată şcoala.

Petra era bucuroasă să se simtă furioasă pe sine pentru că fusese aşa de proastă.

— Chestia e că mi s-a dus buhul că *nu* am prietene, Petra. În tot timpul cât am fost în Yorkshire, în tot timpul cât am fost la Roseberry Hall nu am fost cu nimeni. Deloc. Nimeni. Nici un flirt. M-au tachinat de-a lungul anilor, cum era de aşteptat. Nu atât băieţii, cât colegii.

— Dar *sunt* mai mult decât o veche prietenă?

— Eşti noua mea iubită, ţicnită şi tânjind să fie băgată în seamă, zise el, pe care se întâmplă s-o cunosc de ani de zile.

Petra se uită la el. El ridică din sprâncene şi o sărută.

— În sfârşit, pot să-mi savurez îngheţata, zise ea, răspunzându-i mai întâi la sărut.

Dacă, deunăzi, făcuseră dragoste într-o împletire de poezie şi veneraţie, astăzi uniunea lor era plină de concreteţe, chiar năvalnică. Întorşi la Old Stables, se dezbrăcară reciproc, entuziaşti, dornici să încerce totul. Râseră mult şi chicotiră. Petrei îi scăpă un pârţ involuntar din păsărică, dar, înainte să apuce să se simtă

stânjenită, Arlo îi spuse, pe un ton foarte serios: „Să trăiești!".

O atinse în așa fel, aducând-o – chinuitor, cu bună știință – în pragul orgasmului, încât ea se zvârcoli și blestemă și îl lovi și apoi i-o luă în gură, făcându-l să-i ceară îndurare. De data asta, înfierbântat și asudat și în pragul orgasmului, Arlo căzu de acord că da, poate ar trebui să folosească ceva. Și, după o luptă frenetică, punctată de înjurături, cu învelișul de celofan al unei cutii noi, era echipat pentru a face sex în siguranță.

În timp ce leneveau unul în brațele celuilalt, într-o torpoare postcoitală, Petra se ridică într-un cot, cu fața îmbujorată, purtând încă urmele pernei.

— Te pricepi foarte bine la asta, îi zise. La sex.

— Mulțumesc. De obicei, sunt plătit la oră, dar duminica prestez două la preț de una.

O răsturnă pe spate și se propti în coate deasupra ei, încreținându-și la rândul lui fața.

— Nici tu nu stai rău.

— Mi s-a mai spus, în repetate rânduri.

— Târfo!

— Mulțumesc.

— Vrei să spui că nu sunt primul tău iubit, domnișoară Flint?

Râseră și se întinseră unul lângă altul.

— Arlo, ai spus că n-a mai fost nimeni altcineva de când ești aici?

— Da.

— Și nu e o veșnicie de atunci?

— Ba da, dar sexul e ca mersul pe bicicletă: nu uiți cum se face.

— Dar ești un mascul cu sânge fierbinte!

— Așa e, numai că poți să alegi să nu dai drumul la încălzire.

— Legendarele dușuri reci? Dar... *ani de zile?*

— Am luat o decizie conștientă, Petra. Spune-i celibat, spune-i cum vrei – dar fără sentimentul de martiraj al abstinenței. N-a fost mare lucru.

— An după an?

— N-a fost greu. E ca și cum ai apăsa pe un întrerupător. Până când a devenit un obicei, parte din mine.

— Dar de ce?

El rămase deodată foarte tăcut. Petra își apropie fața de a lui, privindu-l cercetător și îl sărută pe obraz.

— De ce?

— Nu puteam să mă culc cu nici o femeie, Petra.

— După Helen?

— Dacă vrei.

— Spune-mi.

— Nu, e ceva care a rămas în trecut.

Spune-mi, spune-mi.

— Și apoi am apărut eu?

— Da, Petra. Ai apărut din senin și mi-ai schimbat viața.

Și Petra Flint se mulțumi cu asta și se lăsă în mrejele somnului, ceva mai puțin curioasă și mândră de sine nevoie mare.

Spre dimineață, în timp ce stătea de veghe, Arlo se gândea că știe de ce nu-i spusese Petrei despre Helen, dar se întrebă de ce nu-i spusese despre Miranda. Despre Helen nici n-avea să-i spună mai multe – se simțea perfect îndreptățit să procedeze astfel. N-avea nimic de câștigat din asta, n-avea nici un rost. Dar tot nu știa de ce se sfiise să-i spună de Miranda. Pe

deasupra, de ce făcuse, în schimb, atâta caz de faptul că dusese o viaţă de celibat? Ar fi fost mai uşor să fie sincer de la început. „Recent, mi-am tras-o de câteva ori cu o colegă – când credeam că n-o să apari". La urma urmei, lui Arlo nu-i plăcea să mintă. Să-i spună lui Nige că Petra e o veche prietenă nu era o minciună. Nici măcar nu era departe de adevăr – numai că nu era *tot* adevărul. Dar de ce nu-i lămurise statutul ei lui Nige? O făcuse doar spre a evita bârfele – şi oare asta era doar de dragul Mirandei? Sau pentru că el însuşi avea nevoie să se adapteze la această schimbare a stilului de viaţă?

Dar să-i spună Petrei că nu se culcase cu nimeni de ani de zile fusese o minciună fără echivoc. Maică-sa îl avertizase întotdeauna că ai mai multe şanse să intri în belele serioase dacă nu spui adevărul. Acest scurt adagiu îi fusese o bună călăuză în viaţă. În această noapte, însă, chinuit de insomnie şi confuz cum era, îi părea uşor de zis, dar greu de făcut.

Să dorm. De ce nu pot să *dorm*, naibii?

Ducă-se pe pustii! O să vină în curând vacanţa de la jumătatea semestrului şi, la puţin timp după asta, vacanţa de vară. Şi apoi Miranda o să plece, după care el o să anunţe oficial relaţia lui cu Petra şi atunci toată lumea va şti şi totul va fi în regulă. Arlo se gândi că, probabil, până atunci o să evite doar să mai spună alte minciuni, mai degrabă decât să mărturisească adevărul.

Tocmai era pe cale să aţipească, când Petra aruncă cearşaful de pe ea şi se ridică în capul oaselor.

— La naiba, am uitat de asta, nu-i aşa?

— Ce-ai uitat?

Ea nu-i răspunse.

Arlo o mângâie pe spate.

— Petra? Eşti bine?

Dar ea se strecură din aşternut fără să-i răspundă. Ocoli patul şi se îndreptă spre fereastră, unde îşi puse pantofii pe pervaz, unul lângă altul. Apoi se întoarse şi păru să se uite ţintă la Arlo.

— Petra?

Ea bălmăji ceva.

— Poftim?

El aprinse lumina. Ea tocmai se izbea de dulap.

— Petra!

Arlo se dădu jos din pat şi se duse la ea. O luă cu blândeţe de cot, îi atinse obrazul. O strigă din nou pe nume. Degeaba. Ea ieşi din dormitor îmbrăcată în halat şi el o urmă la câţiva paşi distanţă, uşor tulburat, puţin intrigat, neştiind dacă să o trezească sau doar s-o urmărească. Ea se îndreptă spre bucătărie, scoase toate cănile, aşezându-le în şir şi împroşcă un jet zdravăn de detergent de vase în direcţia lor.

— Aş prefera zahăr în loc de Fairy, zise Arlo, dar ea continua să-l ignore.

Luă ghiveciul cu ciclama de pe pervaz şi îl puse în frigider.

— Sunt de acord, zise Arlo, sunt mult mai bune reci.

Tot nici un răspuns. Dar ceea ce-l făcu să-şi dorească să intervină a fost imaginea ei lovindu-se în plin de colţul ascuţit al blatului de bucătărie. Dar, deşi ea se strâmbă de durere, abia dacă scoase un geamăt şi ieşi impasibilă din bucătărie, târşâindu-şi picioarele. Se opri în mijlocul camerei de zi. Din spate, Arlo avu impresia că se uita fix la ceva. Veni tiptil lângă ea. Expresia ei era absentă, ochii îi sticleau. Oare nu citise

undeva că, dacă trezești un somnambul, moare din cauza șocului? Ei bine, poate că nu moare pe loc, dar nu se știe că nu trebuie să-l trezești?

Așa că n-o trezi. Importantă nu era distracția lui, ci siguranța ei. Așadar nu o puse la încercare strigând-o pe nume sau punându-i întrebări. O urmă îndeaproape, deviind-o cu blândețe dacă se îndrepta spre vreun obiect de mobilier sau spre vreun perete. Ea se duse la toaletă, gata să se lase pe vine la mare depărtare de closet, așa că el o conduse acolo și îi ridică halatul, văzând că ea nu dă nici un semn că ar avea de gând s-o facă. După asta, ea rămase țintuită locului în baie o vreme, apoi luă pasta de dinți și o puse în buzunarul halatului; mai construi și un turn din patru suluri de hârtie igienică. Împinsă de la spate de Arlo, se întoarse în dormitor, se așeză cu grijă pe marginea patului, își aruncă din picioare pantofii imaginari, apoi se întinse și adormi la loc. Când el se convinse că adormise de-a binelea, îi scoase cu blândețe halatul și îl atârnă la loc în baie, apoi demontă turnul de hârtie igienică. În bucătărie, scoase ciclama din frigider și o așeză la loc pe pervaz, clăti cănile și le puse la loc. În sfârșit, ajuns iar în dormitor, îi puse pantofii la loc pe podea. Dar nu putu face nimic în privința vânătăii de pe șoldul Petrei, lăsată de colțul blatului de gătit. Putu doar s-o sărute ușor înainte de a o înveli cu grijă.

În sfârșit, se simți somnoros și împăcat. Se gândi că, dacă ar fi lăsat sulurile de hârtie igienică și cănile cum le aranjase ea, dacă nu ar fi pus pasta de dinți și pantofii la locul lor, poate că asta ar fi condus la o revelație, la dezvăluirea unui aspect intim al ființei Petrei, a unor detalii personale. Oare nu voia să știe totul despre ea? Ba sigur că da, cu ardoare. Și, cu

toate astea, alesese să-i protejeze intimitatea. Distrusese toate dovezile, readucând totul la normal. Asta nu atât ca s-o scutească pe Petra de orice fel de stânjeneală (*Am avut grijă să nu faci pe tine* nu e un lucru pe care să i-l spui unei noi iubite), ci pentru că, lăsând-o să-și păstreze secretele, putea la rându-i să păstreze o parte din ale sale. Chiar dacă nu e vorba de secrete în sine, de bună seamă că toată lumea preferă să păstreze tăcerea în anumite privințe. Există lucruri pe care le ții pentru tine. Nu-i nimic rău în asta. Lucruri care, chiar dacă rămân nerostite, nu diminuează câtuși de puțin dragostea.

Capitolul 36

În timp ce își ungea felia de pâine cu unt și căuta gemul prin încăperea comună, Arlo nu putu să nu râdă pe seama lui însuși. Deși își închipuise că va trebui să țină piept unui val de aluzii și întrebări necruțătoare din partea lui Nige, n-a fost deloc așa. Nige nici măcar nu le spusese celorlalți: „Hei, m-am întâlnit cu Arlo, era cu o tipă tare, dar e doar o veche prietenă". Nici nu-l luase pe Arlo deoparte să-i zică: „Amica ta, Petra, e drăguță, nu-i așa?". Nige nu-l întrebase nimic, nici măcar nu pomenise de asta. Și erau acum la jumătatea săptămânii. Dar ceea ce-l făcu pe Arlo să râdă cel mai mult pe seama lui însuși era faptul că se simțea, în mod straniu, dezamăgit, nu ușurat. Deci nu mi se citește pe chip? Nu strălucește în jurul meu ca o aură? Chiar mi-au pus toți cruce?

— Nige îți transmite salutări, apropo, îi spuse Petrei la telefon.

Și apoi se întrebă de ce o mințise din nou, oricât de neînsemnată ar fi fost minciuna.

— Spune-i că-l salut și eu, zise Petra, iar el se simți stânjenit.

Petra avea o săptămână minunată. Primise un cec consistent de la Charlton și doi dintre clienții ei îi făcuseră comenzi directe. Dat fiind că chiria din Londra era acoperită de un prieten al lui Eric care avea o nevoie disperată de un loc unde să stea pentru o săptămână și cum primise binecuvântarea lui Charlton să rămână la Stokesley toată luna mai și iunie, cel puțin, putea să-și achite datoriile la furnizorul de pietre prețioase și să-i mai și rămână o sumă frumușică în cont. Cu cât se declara mai norocoasă, cu atât părea să aibă mai mult noroc; se părea că nu erai răsplătit doar pentru că te știai norocos, trebuia să simți o sinceră recunoștință pentru asta. Și Petra o simțea, fără îndoială. Începuse să se simtă foarte, foarte norocoasă. Și în culmea fericirii. Viața de zi cu zi era oricum destul de plăcută, dar faptul că fiecare zi începea și se încheia cu lungi convorbiri telefonice cu Roseberry Hall, fiecare antologică în felul ei, îi dădea Petrei senzația că plutește.

Îi plăcea la nebunie să asculte povești despre ziua de școală a lui Arlo și lui îi plăcea s-o asculte vorbind cu entuziasm despre munca ei și le plăcea în continuare să se minuneze de faptul că se regăsiseră. Trebuie să fie mai mult decât o coincidență, trebuia să fie mâna destinului! Timpul și distanța n-au putut să ne despartă! Era menit să fim împreună! Mă simt bine – tu nu? Redescopereau, de asemenea, evenimente și figuri uitate, despre care își împărtășeau amintirile, și nici unul dintre ei nu se sfia să recunoască faptul că aștepta cu nerăbdare weekendul următor și cel de după acela, apoi vacanța de la jumătatea semestrului. Și apoi mai mult. Nu se ascundau după deget, nu se prefăceau greu de cucerit; n-avea nici un rost să facă asta. Nu exista nimic altceva în afară de afecțiune și speranță.

Ar fi putut să petreacă împreună o jumătate de oră, pe furate, în mijlocul săptămânii, dacă Petra ar fi venit cu bicicleta la şcoală, dar amândoi erau fermecaţi de ideea de a-şi face curte ca pe vremuri.

— E ca şi cum aş avea un iubit la o şcoală particulară cu pretenţii, la doi paşi de casă.

— E ca şi cum aş avea o drăguţă în sat.

— Tacă-ţi fleanca.

— Te sun mâine la prima oră – vise plăcute, Petra, somn uşor.

Arlo îi spunea întotdeauna „Somn uşor", o întreba întotdeauna cum a dormit. Îi plăcea la nebunie chestia asta. Îşi închipuia că e foarte intuitiv.

— Nu eşti un bărbat obişnuit, Arlo. Bărbaţii obişnuiţi nu stau de obicei la poveşti la telefon – cel mai adesea, abia mormăie câte ceva, din ce-am cunoscut eu.

— E ceva anormal cu mine, atunci?

— Nu. Nu. De fapt, eşti minunat, Arlo, absolut minunat. Din ce-am cunoscut eu.

— Nici tu nu eşti de lepădat, dulceaţă.

La început, Kitty, Eric şi Gina îi păstraseră Petrei bancul de lucru liber şi în ordine, de parcă ar fi putut intra în orice moment în atelier să-şi revendice uneltele. Dar, la drept vorbind, îşi luase uneltele cu ea şi, cu toate că, desigur, nici nu le-ar fi trecut prin minte să lucreze la bancul ei, acesta devenise relativ rapid o suprafaţă utilă. Iniţial, Petra fusese un subiect zilnic de conversaţie, despre care se discuta în caz că aveau veşti, în privinţa căruia îşi făceau griji dacă nu aveau. Dar sentimentul lor din ce în ce mai acut că Petra era în stare să se descurce pe cont propriu îşi avea originile chiar în Yorkshire, în atitudinea şi frecvenţa cu care îi

contacta. În mod bizar, tocmai faptul că îi suna şi le trimitea mesaje din ce în ce mai rar îi ajuta să-i simtă din ce în ce mai puţin lipsa. Acum, când îi suna era ca atunci când o suna Lucy pe ea – o prietenă care locuieşte departe, de la care e întotdeauna o bucurie să primeşti veşti, să afli ce mai e nou şi să povesteşti. Petra nu-i copleşise cu toate dedesubturile primului ei weekend cu Arlo – acestea făcură subiectul mesajelor trimise în Hong Kong. Dar, imediat după ce întâlnirea luase sfârşit, Petra le trimise Ginei, lui Eric şi lui Kitty un mesaj cu textul `bingo! sunt un iepuras fericit! ;-) Pxxxx`

Ura! replicase Gina.

`Dorim detalii intime`... îi răspunsese Eric.

`Daca te raneste, il omor`, zisese Kitty.

Petra îşi iubea telefonul mobil. Viaţa era minunată când puteai să pleci la plimbare, la kilometri distanţă de casă, luându-ţi prietenii cu tine în buzunar.

`Sun in 15 min. Lxxx` apăru pe telefonul Petrei în timp ce stătea la coadă la Co-op, lăsându-i exact atâta timp cât să-şi termine cumpărăturile, să se întoarcă acasă şi să-şi facă o ceaşcă de ceai, înainte să sune telefonul.

— Un apel din Hong Kong, spuse Lucy, atât de limpede de parcă ar fi fost după colţ.

— Aici Stokesley, răspunse Petra, gândindu-se că ar fi putut la fel de bine să fie în Hong Kong.

— Cum merg lucrurile? Ce mai face iubi?

— Minunat – totul e minunat.

— Trebuie să-mi faci pe furiş o poză cu el – ai spus că nu le are cu tehnica, aşa că îndreaptă pur şi simplu mobilul spre el, zi-i că încerci să prinzi semnal sau aşa ceva şi fă-i o poză. N-o să-şi dea seama. Dar am nevoie de o dovadă vizuală. Chiar am nevoie!

— OK, o să încerc. E un scump, Lucy. Chiar e. E o nebunie dacă spun asta cu voce tare? Aduce ghinion s-o spun?

— Cât de scump? Scump deocamdată? Scump după Rob? Deşi oricine ar părea scump după unul ca *acela*...

— Cred că se prea poate să fie scump pentru totdeauna, spuse Petra încet.

Lucy o auzi de prima dată, dar pretinse că n-a înţeles şi o puse să repete.

— Petra!

Şi auzind cum îi gângurise Lucy numele, cu câtă bucurie şi căldură, Petrei îi crescu inima.

— E dragoste adevărată, zise Petra, şi sunt foarte fericită, Luce.

Şi îi povesti prietenei sale cum se ţinuseră de mână în timpul unei plimbări ce durase trei ore, cum se sărutaseră în grădină, sub clar de lună, despre lumina lumânărilor şi ciocolata caldă, despre telefoanele din fiecare dimineaţă şi seară, despre cum stătuseră pe malul râului, acolo unde apa se revărsa în cascadă deasupra stăvilarului şi raţele făceau zarvă.

— Sex, Petra – trebuie să-mi spui că aţi avut parte din plin de sex alunecos, de calitate, pe lângă toată vrăjeala asta romantică.

Petra făcu o pauză.

— Nu doar din plin, ci cât *să dea pe dinafară.*

— Slavă Domnului! Şi trebuie să-mi spui că nu vorbiţi doar ca la teatru şi că nu faceţi dragoste numai la lumina lumânării. E pe bune? Vorbiţi şi vă plimbaţi şi glumiţi şi vă tachinaţi şi vă încălecaţi şi vi-o trageţi?

— Ei bine, suntem abia la început. Dar ne îndreptăm cu siguranţă într-acolo. Şi povestim cu orele despre te miri ce. Şi sigur că ne plimbăm, doar suntem în North Yorkshire.

— Te-a prezentat directorului şcolii?

— Nu vorbi prostii.

— Prietenilor lui?

— Dă-i un răgaz.

— Maică-sii?

— Mă laşi? Oricum, ea a rămas în sud.

— În sud! *În sud?* Auzi la ea, fetişcana din Yorkshire!

— Oh, dar îmi place la nebunie aici, Luce.

— Asta pentru că deocamdată totul pare un fel de lună de miere ca în basme, dar trebuie să trăieşti o iarnă acolo, Petra. Trebuie să-l vezi pe Arlo când e ciufut, trebuie să îţi dai voie să-l calci pe nervi, trebuie să înfruntaţi mai multe împreună, chiar şi lucruri neplăcute, înainte de-a putea spune asta cu adevărat.

— Nu îmi spulbera norişorul de fericire, Lucy.

— N-o fac, zău că nu. Mă bucur aşa de mult pentru tine – şi, pe deasupra, am sentimentul c-o să fie bine. Dar ştiu cât de uşor te laşi purtată de val, aşa că e datoria mea, ca prietenă, să fiu vocea raţiunii.

— OK. OK. Am înţeles ce spui. Sincer.

— Bun. Acum spune-mi tot, şi nu despre raţe, mlaştini şi ţinutul de mână – vreau celelalte chestii, măi fată. Părţile necenzurate. În culori. Cu efecte sonore.

— Mi-aş dori aşa de mult să-l cunoşti.

— Fă o nuntă mare, atunci – eu pot să fiu domnişoara de onoare.

Şi Lucy se gândi că prietena ei va lua probabil asta drept un pretext ca să-şi petreacă restul după-amiezii visând cu ochii deschişi la un astfel de eveniment. Ştiind-o pe Petra, probabil că n-avea să stea să-şi exerseze semnătura, cu numele de familie al lui Arlo în loc de al ei, ci avea să se închidă în atelier, desenând modelul de verighetă. Dar, ce-i drept, din ce deducea Lucy, poate că nu era prea departe de adevăr.

De fapt, Petra nu-şi pierdu după-amiaza visând cu ochii deschişi. Nu-şi exersă semnătura ca Petra Savidge şi nu desenă nici un model de inel. Nu pentru că se temea de ghinion, ci pentru că Arlo era pur şi simplu o realitate. Era aievea. Nu un ideal. Nu trebuia să-şi imagineze scenarii sau să-i atribuie o personalitate. Simţea că îl cunoaşte deja binişor şi, zi după zi, era o bucurie să ajungă să-l cunoască şi mai bine.

Arlo urma să vină la Petra ca să-şi petreacă weekendul împreună de îndată ce-şi termina treburile, vineri seara. Petra lucră cu spor din zori, ca să termine până la ora prânzului şi apoi să se ocupe de pregătiri. Pui proaspăt. Legume. Flori şi spumă de baie de fiţe. Brânză de calitate. Lista ei era lungă şi era destul de sigură că avea să găsească totul în Stokesley. Era, în sfârşit, vreme de tricou, ceea ce nu făcu decât să-i intensifice buna dispoziţie.

— Salve!

Petra era gata să intre în magazinul de produse pentru casă, spunându-şi că n-o să zăbovească deloc şi cu atât mai puţin să cumpere ceva, dacă nu aveau ulei de baie de lux. Se întoarse auzind salutul. La început, n-o recunoscu pe femeie. Cam de vârsta ei, elegantă, într-un costum minunat, cu pantofi cu toc înalt şi cu părul blond prins la spate într-un coc plin de distincţie.

— Salve! o abordă femeia. Închipuie-ţi că port blugi, tricou şi o coadă de cal. Dar nu-mi desfac părul – nu l-aş mai putea prinde la loc în veci.

Petrei îi căzu fisa. Era prietena colegului lui Arlo. Jenn. Pe care o văzuse o singură dată, pe fugă, în blugi, tricou şi cu o coadă de cal, la coadă la îngheţată.

— Salutare.

— Mi s-a părut că te recunosc – Petra, nu-i aşa?

— Da. Mă bucur să te văd, Jenn. Arăţi minunat!

— Mulţumesc, îmi place să cred că mă descurc binişor. Lucrezi în zonă, carevasăzică?

— Da, într-un atelier, spuse Petra, dându-se la o parte de pe treptele magazinului.

— Îmi place cum sună asta; eşti artistă?

— Creez bijuterii.

— Oh, Doamne, asta îmi place şi mai mult – poţi să te consideri noua mea prietenă cea mai bună! Oh, cu condiţia să fie vorba de bijuterii adevărate şi nu de mărgele hipiote sau brăţări ale prieteniei!

— Bijuterii de lux, râse Petra. Platină, aur, argint, pietre preţioase.

— Oh, Dumnezeule!

Jenn îşi duse mâna la inimă.

— Chiar mi-ai căzut *cu tronc*.

Petra râse. Avea sentimentul că o să-i placă foarte mult de Jenn.

— Tu ai făcut asta? întrebă Jenn, atingând uşor colierul Petrei.

Petra încuviinţă.

— E superb.

— Mulţumesc. Aşadar, şi tu lucrezi în zonă?

— Da, acolo.

Jenn arătă cu degetul înspre o casă în stil georgian, de parcă ar fi făcut autostopul. O florărie la parter, un birou de avocaţi care ocupa cele două etaje de deasupra, cu firma scrisă cu litere aurii la fereastră.

— Acum te întrebi: „Oare face aranjamente florale sau reprezintă braţul legii?".

— Da, râse Petra, dar cred că pot să ghicesc şi singură, după ce manichiură îngrijită ai.

— Da, eu sunt florăreasa – zise Jenn, apoi zâmbi larg – sau mi-ar fi plăcut să fiu, dacă aş fi în stare să deosebesc un crin de un lisianthus. Nu, sunt o avocată plicticoasă, mă tem.

Petra o privi pe Jenn şi căzu pe gânduri o fracţiune de secundă înainte de a spune:

— Tocmai ai ieşit de la muncă – vreau să spun, dacă da, n-ai vrea să bem o cafea împreună? Ştii, dacă ai timp. Dacă nu, poate altă dată?

— Dă-o încolo de cafea, drăguţă, râse Jenn, eu mă pregăteam să iau cina – hai să-mi ţii companie.

Petra uită de spumantul de baie şi de lista de cumpărături, în general, şi o însoţi cu dragă inimă pe Jenn la Deli, unde în curând se provocară reciproc să împartă o sticlă de vin.

— N-ar trebui, am clienţi după-amiază.

— N-ar trebui – eu am o întâlnire fierbinte diseară.

— Nu zău! Cu tipul cu care te-am întâlnit eu şi Nige?

— Da, zise Petra, cu Arlo.

— Profii ăştia cu fiţe, zise Jenn, dându-şi ochii peste cap. Arlo! Nigel! Ce-i drept, asta nu-i nimic în comparaţie cu numele băieţilor – sărmanii .nefericiţi! Troy! Lars! Ce s-a ales de anii de şcoală ai lui Tom Brown[1]? Ştiam eu că voi doi sunteţi un cuplu. Ştiam! Aveaţi amândoi acea îmbujorare a primelor zile. Dar Nige n-a vrut să mă creadă; a zis că sunteţi doar prieteni vechi, pentru că aşa i-a spus Arlo.

— Ei bine, suntem şi prieteni vechi, zise Petra, mai degrabă în apărarea lui Arlo decât a lui Nigel.

---

1. Aluzie la romanul omonim al scriitorului englez Thomas Hughes, a cărui acţiune se desfăşoară la şcoala pentru băieţi Rugby, în prima jumătate a secolului al XIX-lea.

— Şi proaspeţi iubiţi?

Jenn se apropie de ea, turnă vin în pahare şi îi făcu Petrei complice cu ochiul. Îi amintea un pic de Lucy, cu voioşia ei, cu capacitatea de a pălăvrăgi verzi şi uscate, dar de a fi totodată dornică să asculte, cu efervescenţa ei plină de căldură.

— Da, spuse Petra, şi proaspeţi iubiţi.

— Splendid! În sănătatea voastră – pentru o noapte plină de pasiune şi pentru un sfârşit ca în basme. Noroc!

— Noroc şi ţie – şi fie ca Nige să respecte legea.

Jenn începu să chicotească şi în curând o molipsi şi pe Petra. Zăboviră amândouă la un prânz (după Petra) sau o cină (după Jenn) decadent de lung(ă). Povestindu-şi totul despre ele între înghiţiturile de vin, dezvăluindu-şi tot soiul de secrete între îmbucături, descoperind diferite asemănări şi pasiuni comune în timp ce gustau câte o gură din farfuria celeilalte.

— La naiba! M-am pilit. Ce-o să spună Arlo?

— Nu-i da răgazul să spună nimic, drăguţă – în locul tău, l-aş aştepta întinsă pe canapea, fără nimic pe mine în afară de o eşarfă cu pene.

— Unde naiba aş putea să găsesc o eşarfă cu pene într-o după-amiază de vineri? zise Petra, căreia îi cam surâdea ideea lui Jenn.

— Pariez că găseşti una la Boyd. Costă cam o liră, zise Jenn, dornică să ajute.

Zece minute mai târziu, amândouă traversau chicotind strada pentru a da o raită prin magazinul ca pe vremuri. Nu găsiră o eşarfă cu pene, dar, când îşi luară rămas-bun, sărutându-se pe obraz şi făcând schimb de numere de telefon, fiecare îşi găsise o nouă prietenă.

Capitolul 37

Principalul gând care-l preocupase pe Arlo fusese să-i spună Petrei despre Miranda. Pentru că – meditase el –, dacă îi spunea, dacă recunoştea un lucru care, în schema de ansamblu, era un mărunţiş, atunci avea să se simtă achitat de vina de a nu-i fi spus despre cealaltă. Despre Helen.

Dar când ajunse şi o găsi pe Petra tolănită leneş pe canapea, goală, cu excepţia unei eşarfe de lână în dungi, drapată strategic, uită rapid totul despre mărturisiri şi chestii serioase. Şi, în timp ce zăceau unul în braţele celuilalt şi Petra îi înşira povestea prânzului cu Jenn a lui Nige, Arlo se gândi că ea era, în chip atât de viu, întruparea prezentului pentru el, încât să se întoarcă la ceva atât de lipsit de importanţă pentru el, personal sau pentru relaţia dintre ei părea, sincer, oarecum ridicol. Îi veniră în minte zicalele cu furtuna într-un pahar cu apă şi a face din ţânţar armăsar. *Mult zgomot pentru nimic.* Îşi spuse: „Pariez că Miranda nici măcar nu s-a mai gândit la asta. O fată emancipată ca ea; sex de dragul sexului". Avea îndoieli că ea va fi petrecut măcar o clipă cântărind fineţurile eticii moderne înainte de a-i duce mâna la prohab.

Totul va fi însă mult mai bine după ce o să plece.

Şi avea să-l roage pe Nigel să-şi ţină pliscul deocamdată, oricât de mult s-ar fi bucurat că Petra se împrietenise cu Jenn.

Se întrebă, însă fără tragere de inimă, dacă faptul că acum alesese să nu-i mai spună despre Miranda nu însemna că ar trebui cel puţin să-i pomenească de Helen.

Dar apoi vocea Petrei îl readuse din trecutul sumbru în prezentul radios.

— Hai, voinicule – canapeaua asta cam înţeapă, hai să mergem în pat.

În curând, veni vacanţa de la jumătatea semestrului şi, odată cu ea, ocazia de a petrece mai mult timp împreună, fără a mai depinde de orarul şcolii, ocazia ca Arlo să facă pe gazda, ocazia ca Petra să pătrundă în lumea lui, chiar dacă într-o versiune mai liniştită, mai puţin populată a acesteia. Amână să-i spună ziua în care ar trebui să vină la el până când află când plecau majoritatea colegilor, inclusiv Miranda. Sâmbătă seara, se părea. Aşadar, duminică dimineaţă ar fi fost perfect.

Şi aşa a fost.

Ceaţa zorilor, când Arlo se apucase de curăţenia de primăvară în căsuţa lui, se risipi în curând, dând la iveală o zi luminoasă, vestind cu adevărat sosirea verii. Un cer fără nori, câmpul verde şi bogat, sunete văratice pretutindeni: mugurii care dădeau în floare, zumzetul insectelor puse pe treabă, arpegiile trilurilor de păsări. Era ca şi cum în natură aveau loc pregătiri serioase pentru a întâmpina turiştii în lunile următoare.

Petra nu se mai simţea ca o turistă şi spera să fie considerată un localnic onorific. Dar, în timp ce pedala de-a lungul aleii care ducea spre Roseberry Hall, nu

era sigură cum ar trebui să i se prezinte vocii fără chip de la interfon. Vizitator? Oaspete? Prietenă? Veche prietenă? Iubită?

— Oh. Bună! Am o întâlnire cu Arlo Savidge...

Asta păru să fie de-ajuns pentru vocea de la interfon; porțile se deschiseră și Petra intră cu bicicleta, ceva mai încet. Trebuia să facă act de prezență la recepție? Să se prezinte înaintea directorului? Unde avea să-l găsească pe Arlo? Uită-te drept înainte, Petra. Acolo. Uite-l, îți face cu mâna ca un apucat.

— Am semnat eu de intrare, zise el, luându-i bicicleta și împingând-o, lăsându-și în același timp celălalt braț în jurul umerilor ei, și tot eu o să semnez de ieșire – oricând cred eu de cuviință.

— Iar mă puneți la popreală, domnu'?

— Cât poftesc, Flint.

Pajiștile fremătau în unduiri adânci de catifea verde, coborând spre terenurile de joacă în tonuri mai deschise, care punctau domeniul până acolo unde era revendicat de mlaștinile îndepărtate. În lumina soarelui, care scotea în evidență tonurile de bej ale pietrei, în detrimentul griului, clădirile elegante străjuiau impunătoare și senine, în timp ce un păienjeniș de alei în meandre se întindea încoace și încolo.

— Dumnezeule, e uluitor. Sunteți niște norocoși. Putem să ne prefacem că avem la dispoziție un domeniu particular uriaș, numai pentru noi.

Petra se opri și admiră priveliștea.

— Nu chiar numai pentru noi, zise Arlo. Or să mai rămână niște ciudați pe-aici, câțiva nefericiți care dau târcoale.

— Un cocoșat care păzește turnul? Quasimodo, care sună clopotele?

— Nu – li se spune frații Walley.

— Cine?

— Nu pot să-ţi explic.

— De-aici se vede cale de câteva mile, zise Petra, ţintuită locului şi uitându-se de jur împrejur.

— Uite, aici stau eu. Asta e căsuţa mea fantezi.

— Căsuţă fantezi. Walley, zise Petra, adresându-se mai degrabă sieşi decât lui Arlo. O să-mi placă la nebunie aici.

Arlo o lăsă pe Petra să intre prima. Se aşeză, urmărind-o în tăcere cu privirea. Era ceva nou să aibă un oaspete, să fie gazdă. Să aibă o iubită, de fapt. Nimic din toate astea nu era anormal. Doar nou. Şi, la drept vorbind, plăcut.

Petra făcu, încet şi metodic, turul casei lui Arlo. Îşi lăsă degetele să alunece agale pe mobilă, pe tocul uşii, pe coperţile cărţilor lui; aruncă un ochi în oglindă şi apoi îşi întoarse privirea, pentru a-i zâmbi fugar, sfios. Se uită în toate părţile, în fiecare colţişor. Zăbovi în faţa colecţiei lui de discuri, de vinil şi CD-uri, oarecum copleşită, un pic intimidată. N-am auzit de jumătate din numele astea – să-i zic că, de fapt, chiar îmi place Robbie Williams sau nu dă prea bine?

Atinse o coardă de la chitara lui Arlo, întrebându-se dacă avea să-i mai cânte vreodată. Era fermecată de bucătărioara micuţă, bine utilată şi îi plăcu dormitorul, constată cu surprindere că baia strălucea de curăţenie şi că scaunul de la toaletă era lăsat. Timpul ne va spune, îşi zise, dacă asta e în onoarea mea sau dacă e, într-adevăr, încă o bilă albă pentru acest bărbat.

— Mic, dar bine proporţionat, zise Arlo deodată, prea sfios ca să adauge: „Şi acelaşi lucru se poate spune şi despre tine".

— E foarte drăguţ, zise Petra.

Un eufemism – se gândea că locuința era splendidă.

— Ai niște chestii interesante.

— Alege ce vrei să asculți, o invită Arlo.

— Nu, nu, zise ea, puțin emoționată, alege tu.

— Bob Seger? Steve Earle?

Ea ridică din umeri, sperând să dea impresia de nonșalanță, nu de ignoranță. Și el alese. Nu era foarte sigură pe cine, dar avea de gând să afle, pentru că muzica era uluitoare. Arlo veni înspre ea, îi cuprinse fața în mâini. Era atât de bucuros că era aici, la el acasă, invadându-i spațiul, la invitația lui. O sărută.

— Nu știu dacă să te duc imediat în pat, să-ți fac turul școlii, în calitate de ghid personal sau dacă ar trebui pur și simplu să ne urnim și să ieșim. E o zi minunată. Tu alegi.

Petra afișă un aer meditativ.

— Am putea să facem una mică și apoi s-o pornim la drum?

Arlo râse.

— Obrăznicătură!

Petra se prefăcu stânjenită, dar n-o ținu mult. Privi cum i se schimbă expresia lui Arlo în timp ce începu s-o sărute, s-o mângâie. Își lipi mâinile de pieptul lui și îl îmbrânci ușor.

— Dacă mă gândesc bine, e timp destul pentru activități de interior. Așa cum spui – uite ce zi minunată e.

— Nu poți să mă lași așa – el se opri și se uită la protuberanța care îi împungea șlițul –, în unghiul ăsta.

— Nu te las, zise Petra, te pun doar pe pauză pentru câteva ore.

El ridică din umeri. Tocmai îi făcuse cam același lucru lui Bob Seger.

— O să mergem pe roți, îi zise el, în timp ce ieșeau – el cu mâinile în buzunar, ea cu brațul petrecut pe sub al lui,

— Normal că mergem pe roți, râse Petra. Bicicleta mea a devenit deja un soi de al cincilea membru.

— Două roți sunt bune, patru și mai bune, zise el și o conduse de-a lungul aleii care ducea spre clădirile principale ale școlii. Stai o țâră.

Intră și apăru apoi cu un rând de chei.

— Vă așteaptă trăsura.

— La di da, spuse Petra.

Apoi izbucni în râs.

— E un microbuz! exclamă ea.

— E un Mercedes-Benz Sprinter nou-nouț, protestă Arlo, după ce aruncă pe furiș o privire ca să vadă ce era, de fapt.

— Tot un microbuz e.

— Urcă, femeie, zise Arlo, pe un ton care sugera că, dacă nu se purta frumos, avea s-o trimită să stea singură în spate.

Cuibărit între două stânci înalte, la poalele unui deal abrupt, cu un golf larg în formă de potcoavă deschizându-se la est spre Marea Nordului, micul și vechiul sat pescăresc Runswick Bay arăta minunat, indiferent de vreme, dar într-o zi însorită era de-a dreptul idilic. Petra se lăsă cucerită pe loc. Felul în care-ți răsărea dinainte, ulicioarele înguste și șerpuite, așezarea splendidă, contrastul plin de poezie dintre scara naturală și cea umană... Asemenea unor scoici prinse pe spatele unei balene, căsuțele curajoase ale pescarilor din Runswick, cu acoperișurile lor trandafirii,

păreau să se agaţe hotărâte de pantă, acolo unde pământul cobora într-un val abrupt înspre mare. Clădirea cu acoperiş de stuf a pazei de coastă, staţia salvamarilor, cu pontonul ei, capela micuţă, toate se înălţau falnice şi fără teamă, asemenea unor faruri minuscule, dătătoare de speranţă pentru oamenii de odinioară, care înfruntaseră cu curaj învolburarea cenuşie, de rău augur, a Mării Nordului.

Petra se întoarse spre Arlo, cu ochii scânteietori.

— Vreau să trăiesc aici!

— Ar trebui să vezi mai întâi cum arată iarna, râse el şi o luă de mână să o conducă pe plajă.

— Dar mi-aş *dori* s-o văd furtunoasă şi sumbră – cu valuri tumultuoase care se năpustesc către stânci! Clădirile tivite de spumă! Marea brăzdată de fulgere! Stâncile încununate de zăpadă! Şi eu – un punct minuscul între toate acestea!

— Eşti o romantică incurabilă, nu-i aşa? zise Arlo, ridicând o bucată de rocă argiloasă şi lovind-o de pământ ca s-o crape.

Încercă o alta. Şi încă una.

— Uite, fosile, spuse el, în sfârşit. Numai să nu mă întrebi de ce anume.

— Ştiu că sunt, zise Petra încet.

— Poftim?

Arlo era absorbit de activitatea lui paleontologică.

— O romantică.

Petra ridică din umeri şi zâmbi, simţindu-se, în mod straniu, încurajată de peisaj.

— Absolut.

În faţa unor asemenea frumuseţi naturale, ce motive puteai avea să te ascunzi? Arlo o privi curios, cu o

bucată de rocă în fiecare mână, de parcă ar fi cântărit o mare dilemă existențială.

— *Sunt* o romantică, repetă Petra.

Se întoarse spre mare.

— Am avut de suferit din cauza asta, continuă ea, fără să-l privească, dar n-aș vrea să fiu nicicum altcumva.

Arlo veni lângă ea și lăsă fosilele din mână, pentru a-i putea cuprinde talia.

— Și voiai să devii prințesă când te făceai mare?

— Nu chiar, zise Petra, bucuroasă să fie tachinată, deși faptul că visam la un prinț chipeș mi-a scos în cale, ce-i drept, unul sau doi broscoi râioși, dar asta nu înseamnă că mi-au spulberat credința în „au trăit fericiți până la adânci bătrânețe". Ar fi o prostie să nu crezi într-un sfârșit ca în basme.

Arlo privi către larg, ca și cum ar fi cântărit spusele ei. Apoi o sărută blând pe obraz.

— Asta e una din calitățile pe care le iubesc cel mai mult la tine.

Se opri; ea era numai ochi și urechi, până și buclele care i se desprinseseră din coada de cal păreau încordate de nerăbdare. El zâmbea larg.

— Și da, Petra, tocmai am zis că te iubesc.

Ea zâmbi cu gura până la urechi, apoi se încruntă și începu să se foiască

— Dar acum, dacă îți spun că și eu te iubesc, o să crezi că o fac doar din politețe.

Arlo ridică din umeri.

— Băga-mi-aș, la naiba, drace, râse ea și îl împunse cu degetul, te iubesc, Arlo Savidge.

— *În mod sigur* nu e tocmai politicoasă – așa că trebuie că mă iubește cu adevărat, declamă Arlo, adresându-se

unui câine care venise să-l adulmece înainte de a o lua din nou la goană.

Arlo o prinse de mână şi porniră amândoi spre ţărm.

— Ei, drăcie – tare profunzi şi plini de miez am devenit, zise el, foarte voios.

— Profund şi plin de miez e bine, zise ea în cele din urmă.

Arlo o înghionti, apoi o luă de braţ.

— Ştiu că e.

— Şi, de fapt, sunt destul de mândră de mine, continuă ea, pentru că, ştii, am crescut în jegul ăla plin de venin, de unde dragostea pierise, dar, cu toate astea, n-am devenit o persoană cinică şi am supravieţuit aproape neatinsă.

— Bizar, nu-i aşa? Ai mei mi-au oferit un exemplu pe care am visat să-l urmez. Ai tăi ţi-au oferit unul care te-a făcut să tânjeşti după ceva diametral opus, dar suntem în aceeaşi barcă, zise el, precaut. E ciudat, Petra. Dar de fapt noi doi suntem aidoma. Deşi provenim din medii foarte diferite.

— Ca gemenii neidentici.

Arlo râse.

— Nu mi-s foarte clare implicaţiile incestuoase ale acestei afirmaţii.

Petra râse.

— Nici mie.

Apoi se opri.

— Semeni cu mine în sensul că şi tu crezi că rănile adânci lăsate de dragostea din trecut nu-ţi afectează credinţa în dragostea care va veni?

Helen Helen Helen nu vrei *te rog* să-mi spui mai multe despre Helen?

— În linii mari, zise el şi apoi o sărută cu atâta tandreţe încât ambiguitatea răspunsului său, urma de ezitare din glasul lui fură măturate de valurile mării.

Râurile se varsă în mare
Dar nici măcar marea nu mă poate cuprinde,[1]

cântă Arlo.
Petra îl privi.
— Iubesc vocea ta.

În inima mea e un gol
Pe care doar tu îl poţi umple.

— Te iubesc, zise ea, mergând mai departe şi făcându-i cu ochiul mării, în semn de recunoştinţă, de parcă ea i-ar fi dat curajul să-şi dezvăluie sentimentele.
Arlo rămase ţintuit locului o clipă, privind în zare.

Iar lucrurile pe care le fac
Nu pot umple acest gol din inima mea.

Pentru o clipă, nu mai văzu nimic dinaintea ochilor.

Se apropia ora de culcare. Şi, cu cât era mai aproape, cu atât mai preocupată era Petra. Ştia din experienţele stânjenitoare de până atunci că accesele de somnambulism se agravau adesea când rămânea peste noapte într-un loc nou. În timp ce Arlo spăla ceştile de cafea, ea se strecură în dormitor şi îl studie cu atenţie. Se

1. Acestea şi următoarele: versuri din cântecul *Hole-hearted* al formaţiei americane Extreme.

întinse pe pat, își întinse brațul să vadă ce atingea cu el. Nimic. Era mai bine să fi fost ceva. Ceva de care să se izbească sau să se împiedice sau pe care să-l răstoarne, ca să se trezească. Apoi numără pașii de la pat până la fereastră, până la perete, până la ușă; studie ce piese de mobilier ieșeau în afară, dacă mocheta făcea vreo cută. Închise ușa cât mai silențios cu putință. Voia să verifice cât de ușor se deschidea și, în timp ce apăsa cu mâna pe clanță, se rugă să meargă greu – de bună seamă, ușa unei căsuțe fantezi trebuia să fie un pic umflată, înțepenită în toc, să fie nevoie s-o tragi cu putere din vreun unghi anume. Însă se deschise fără un sunet și foarte ușor. O închise din nou, ridicând încet de clanță până la capăt, până când auzi un scârțâit încurajator, apoi se împinse în ușă ca să se asigure că era închisă bine. Se întoarse lângă pat și se îndreptă din nou spre ușă, puse mâna pe clanță. Nici măcar nu știa câtă putere avea când umbla în somn sau dacă noțiunea că trebuie să apeși pe clanță era ceva instinctiv. Nu-i fusese deloc greu să dea la o parte un fotoliu vechi și solid pe care-l proptise în ușa dormitorului părinților lui Eric, deși îl încărcase cu volume din *Encyclopaedia Britannica*. Intrase apoi în camera fratelui lui Eric și se băgase în pat. Unde era și proprietarul de drept.

Dar în dormitorul lui Arlo nu era nici un fotoliu. Nici cărți groase. Doar LP-uri, mii de LP-uri, așezate unul după altul, ca o omidă lungă, dreptunghiulară. Petra încercă ușa. Din nou, se deschise cu ușurință. O închise la loc. Își scoase pantofii, îi puse în mijlocul drumului, pe unde credea că ar putea s-o ia. De data asta închise ochii, sperând să imite cât mai bine felul în care umbla în somn. Pantoful. Au, colțul patului.

Pantof. Unde e ușa? Unde e afurisita de ușă? Deschise ochii. Ușa era deschisă și Arlo stătea în prag, uitându-se lung la ea.

— Ce faci?

Petra era stânjenită la culme.

— Oh! Nimic. Nimic. Sunt doar... obosită. Mi-am aruncat pantofii din picioare și mai că am adormit pe loc în patul tău! Așa că veneam să-ți spun că mă culc. Mi se închid ochii! De fapt, s-ar putea să am ceva în ochi – poate de-asta îi simt atât de obosiți.

Din felul în care o privea Arlo, era limpede că fie nu o credea, fie își închipuia că e dusă cu pluta. Dar pur și simplu nu voia să-i povestească despre asta. Problema ei cu somnul îl iritase la culme pe Rob, îi enervase pe părinții ei, îi distrase pe prietenii ei. Nimeni n-o lua cu adevărat în serios, asta era clar. Petra pur și simplu nu voia ca Arlo să afle. Cel puțin, nu încă. Nu când dragostea lor abia își luase elan, la fel de fragilă acum, la începuturi, ca un fluture proaspăt ieșit din crisalidă. La un nivel mai profund, Petra se simțea jenată: nu știa de ce umbla în somn și habar n-avea cum să împiedice asta. Nimeni nu știa. Tot ce își dorea era o noapte de somn netulburat în brațele lui Arlo; noapte după noapte în care să doarmă în siguranță alături de el. De bună seamă, dacă avea parte de cât mai multe asemenea nopți, blestemul avea să fie în sfârșit spulberat. Pe moment i se păru că aceasta era cea mai bună abordare cu putință.

— Sunt doar obosită. Eram gata să-mi pun pantofii deoparte.

— Oh, zise el, părând încă nedumerit. OK, bine, vin și eu într-un minut, două.

— OK! zise ea cu un zâmbet larg, schițând rapid un gest de aprobare cu totul de prisos, cu degetele mari îndreptate în sus, pe care îl regretă pe dată.

Potolește-te. Poartă-te normal. E Arlo. E Arlo. E omul pe care-l iubești. Nu-ți face griji.

Dar, desigur, a umblat din nou. Arlo era încă treaz – cum avea obiceiul târziu în noapte – când Petra se ridică brusc în capul oaselor și se dădu jos din pat. Se lovi de colțul acestuia, dar își continuă, cu toate astea, drumul straniu și chinuit înspre ușă, o deschise ușor, apoi trecu prin salon. Arlo porni după ea. Stătea perfect nemișcată. Se apropie.

— Pământul către Planeta Petra, zise el, vânturându-și mâna prin fața ei.

Ea îi dădu mâna la o parte cu o forță neașteptată și mai făcu alți câțiva pași, târșâindu-și picioarele. El rămase în fața ei.

— Arlo către Petra, spuse cu blândețe, vino înapoi în pat, iubito.

O întoarse ținând-o de umeri, cât mai blând cu putință, lăsând-o să meargă singură, doar călăuzindu-i pașii. Înapoi în pat. Cuibărită lângă el. Strângând-o în brațe. Nu pleca. Nu te duce. Rămâi.

— Unde te duci, Petra?

Ea mormăi ceva pe un ton plat și monoton.

— Mă duc să mă uit, i se păru că zisese.

Capitolul 38

— Cum ai dormit? o întrebă Arlo pe un ton foarte firesc, cu nasul în pernă, trezit de aroma micului dejun la pat cu care tocmai intrase Petra.

Pâine prăjită cu unt. La naiba cu firimiturile.

— Oh, bine, bine, zise Petra. Tu?

— Foarte prost.

Observă că ea păru puțintel îngrijorată.

— De ce? Oh, Doamne, sforăi?

— Nu, râse el. Numai că nu dorm foarte bine. De câțiva ani. E un fel de insomnie, bănuiesc. Oricât aș fi de obosit, nu mă ia somnul și stau cu ochii în tavan. Uneori ore întregi.

— Poate că ar trebui să pictezi oi pe tavan și să le numeri.

— Crede-mă, m-am gândit și la asta.

— E ceva care te preocupă?

— Nu chiar, asta-i problema. Dacă m-ar preocupa ceva, aș putea încerca să rezolv problema. Dar pur și simplu stau în pat, fără să adorm, cu inima în gât – uneori bate să-mi sară din piept. Îți amintești senzația

pe care o aveai când trebuia să dai un examen în dimineaţa următoare? Acel amestec de agitaţie şi teroare? Nerăbdare şi groază? Aşa mă simt eu.

— Arlo, asta e îngrozitor. Ştii, am citit undeva că, dacă eşti întins în pat şi nu te ia somnul, atunci ar trebui să ieşi din cameră.

Petra se aplecă şi muşcă zdravăn din felia de pâine prăjită a lui Arlo, după ce mâncase deja două.

— Ar trebui să priveşti dormitorul exclusiv ca pe un sanctuar al somnului. Dacă n-ai parte de somn, atunci du-te în altă cameră pentru o vreme. Dacă e foarte grav, poate n-ar strica să te gândeşti la un curs de terapie cognitiv-comportamentală – se spune că face minuni în cazul insomniacilor.

— O să-ţi urmez sfatul, zise Arlo, deşi era tentat să-i răspundă: „Tu vorbeşti?", doar ca să-i vadă reacţia.

Totuşi, intuise că, oriunde ar fi fost ea cu gândul în timp ce umbla în somn, acela era un teritoriu intim şi că, dacă dădea acum buzna acolo, ar fi fost un intrus.

În dimineaţa aceea merseră la Whitby, tot cu microbuzul. Pe Petra o fascină mânăstirea în ruine. Apoi, în timp ce hoinăreau prin oraş, Arlo o făcu să râdă în hohote cu poveştile lui despre Dracula, trăgând-o din când în când în umbra vreunei case, ca s-o sărute dramatic pe gât. S-au uitat la filoanele de lignit şi au admirat micuţa comunitate *goth*, iar în timpul acesta ea îi povesti totul despre Kitty şi despre cât de mult i-ar plăcea la Whitby. De ce n-o inviţi aici într-un weekend?, propuse Arlo. S-ar putea s-o fac, reflectă Petra. La întoarcere, se întrebară unul pe celălalt despre discurile pe care le-ar lua cu ei pe o insulă pustie. Arlo o lăsă să ia doar Robbie Williams. Şi Petra îi dădu voie

să ia Marcy Playground, orice sau oricine o fi fost asta. Dintre cărţi Petra alese *Jane Eyre* („N-aş fi ghicit; eu te luasem drept o amatoare de SF", spusese Arlo sec, râzând când ea îi trăsese una) şi uneltele ei ca obiecte de lux, după ce se asigurase că pe insulă abundau rezerve naturale de metale şi pietre preţioase. Arlo alese un brici ca obiect de lux, nu că l-ar fi deranjat să-şi lase barbă (avusese oareşice succes pe la douăzeci de ani lăsându-şi barbişon), ci pentru că, după cum îi mărturisi Petrei, era oarecum obsedat să-şi păstreze tunsoarea periuţă.

— Fătălău vanitos ce eşti, râse Petra, dar în acelaşi timp îl mângâie tandru pe cap.

Primul lucru pe care-l auzi Arlo a fost ţipătul. Un ţipăt disperat, care făcu să vibreze geamurile. Îl trezi din somn cu intensitatea unui şoc electric, iar el se ridică fulgerător din pat, observă pe dată că Petra dispăruse şi ştiu instinctiv că ea scosese acel ţipăt. Dar acum se lăsase tăcerea. Era o linişte nefirească, de parcă ţipătul ar fi ţâşnit din noapte şi s-ar fi înecat de îndată în ea. Acum era atât de linişte, încât Arlo se întrebă, pentru o clipă, dacă nu îşi închipuise acel sunet. Uneori, visa sonor – imaginile şi emoţiile izvorau din subconştientul său sub forma stranie a unor note şi ritmuri care păreau să aibă întotdeauna o noimă în momentul respectiv şi pe care le nota uneori la trezire. Dar Petra dispăruse din patul lui şi ea era cea care ţipase şi, în timp ce-şi trăgea nişte haine pe el, Arlo o strigă. Nu era în baie. Nici în camera de zi. Nu era în bucătărie. Nici urmă de ea, nici un semn că ar fi fost cândva acolo, în afară de uşa deschisă, prevestind ce

era mai rău. 3:02 dimineaţa. Se ocărî pentru că, de data asta, chiar îl luase somnul.

— Petra?

Arlo se cutremură. În aerul rarefiat al nopţii, copacii aveau un aer uşor ameninţător, siluete sumbre, care-şi întindeau ghearele spre cerul întunecat. Tăcerea era adâncă şi apăsătoare, dar Arlo nu îndrăzni s-o tulbure cu zgomotul paşilor săi, de teamă să nu acopere orice alt sunet venind dinspre Petra. Porni pe vârfuri pe cărare, îndreptându-se spre suprafaţa mai sigură a ierbii. O strigă pe nume, iar şi iar.

Nimic. Pe Arlo îl luă cu frig. Era neaşteptat de răcoare. Deşi potecile erau suficient de bine luminate pentru a prinde orice şcolari neascultători care se furişau să tragă o pipă după ce se dăduse stingerea, nu erau destul de bine luminate pentru a da de urma unor femei somnambule.

— E cineva acolo?

Se auzi un foşnet. În timpul numeroaselor sale plimbări din nopţile fără somn, Arlo ajunsese să cunoască bine bogata faună care popula, în timpul nopţii, domeniul şcolii. Dar în momentul de faţă nu-i păsa de bufniţe şi bursuci, voia doar s-o găsească pe Petra.

— Petra. Petra Flint?

— Arlo?

Ea era. Undeva pe-aproape. Era vocea ei, firavă şi disperată şi înecată în lacrimi.

— E aici.

Cine naiba o fi vorbit? O voce bărbătească. Dintr-acolo.

— Unde e *aici*? strigă Arlo.

— Aici.

Nu, de dincolo.

Alergă, strigând-o, strigând „alo", strigând că venea. Petra, vin.

Iat-o. Dumnezeule mare. Goală puşcă. Cu braţele strânse în jurul trupului pentru a-şi ascunde goliciunea. Cu capul în pământ de ruşine. Cu genunchii tremurându-i de frică. Sau de frig. E încadrată de doi bărbaţi. Are câte unul din fraţii Walley pe fiecare parte. Dumnezeule, îşi spune Arlo, mai bine ar fi fost nişte vulpi.

— E a ta, deci? întreabă unul dintre cei doi Walley, aruncându-i Petrei o privire libidinoasă.

— Da, spune Arlo, apropiindu-se cu paşi mari, scoţându-şi bluza peste cap, trăgând-o pe Petra lângă el şi înfăşurând-o cum putea mai bine în bluza lui de trening.

— E a mea.

O sărută cu blândeţe pe creştet, o strânge lângă el, îi şopteşte:

— Totul e în regulă, Petra, e în regulă.

— Am găsit-o adormită în iarbă, spune Walley nr. 2. La început n-am ştiut ce era, păi nu? Umblă des aşa? Cum a făcut-o mă-sa? La orice oră?

Petra îşi ascunde faţa la pieptul lui Arlo.

— A fo' nevoie s-o împungem ca s-o trezim.

— N-am reuşit. A fo' nevoie s-o întoarcem, să vedem dacă n-o fi moartă.

— Nu era. Se vedea că respiră.

— Am văzut cam multişor. N-ai auzit de cămaşă de noapte, domniţă?

— De pijama, domniță?

— Noroc c-am fost noi, zău așa. Ar trebui să zici mersi. N-am vrea ca băieții să vadă așa ceva. Ce le-ar mai sclipi ochișorii!

— Ochișorii lor obraznici și mințile lor murdare.

— Mulțumesc, domnule Walley, mulțumesc, domnule Walley, zise Arlo. Vă sunt recunoscător că erați prin preajmă. Amândoi suntem. Acum e-n regulă. Ești bine, Petra. Totul e în regulă. Puteți s-o lăsați cu mine. Puteți să vă vedeți de treabă de-acum.

Arlo știe că trebuie să ai răbdare cu frații Walley. S-or preface ei săraci cu duhul, dar sunt destul de șireți ca să răstălmăcească tot ce află și să răspândească zvonuri răuvoitoare în întreaga școală. Ca atunci când fiul doamnei Goode, profesoara de matematică, a apărut de la Cambridge la jumătatea semestrului. Exmatriculat, spuneau peste tot frații Walley. Mononucleoză infecțioasă, se dovedi apoi. Sau atunci când domnul Henderson a avut un accident de mașină. Era beat mort, au zis alde Walley. Un atac cerebral minor, veni verdictul de la spital. Și când Simeon de Vries a picat toate examenele la GCSE, alde Walley răspândiră zvonul că asta era din cauză că puștiul fuma prea multă iarbă. Nu chiar, zise doctorul și dădu curând după aceea un diagnostic de suprasolicitare nervoasă.

— Dormea, le spune Arlo clar și răspicat. Nu își dă seama ce face. E somnambulă. Nu o face dinadins.

Simte că Petra s-a retras puțin, își dă seama că îl fixează cu privirea, apoi, gândindu-se mai bine, revine în cercul sigur al îmbrățișării lui.

— E o boală, spune el. E o problemă serioasă și nu este, repet, *nu* este subiect de bârfă.

Fraţii Walley par puţin încurcaţi. Trebuie să ai grijă cum îi iei. Or fi ei genul de figuri care pândesc din umbră, dar n-ai vrea să-şi dea drumul la gură.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc, spune deodată Arlo. Vă mulţumesc foarte mult – amândurora. Din toată inima. Slavă Domnului că aţi găsit-o dumneavoastră. Biata Petra! *Suntem* atât de bucuroşi că aţi fost dumneavoastră, domnule Walley şi domnule Walley! Vă închipuiţi cum era dacă ar fi fost altcineva? Cineva care nu înţelege treburile astea – cineva care nu e la fel de discret, nici la fel de înţelept ca dumneavoastră? Vă suntem *atât* de recunoscători!

Arlo se gândeşte că a doua zi ar trebui să le cumpere câte o sticlă de whisky.

— Ei bine, e în regulă, atunci, spune Walley nr. 1, puţin bosumflat că e lăudat şi nu insultat.

— Cum ziceai, noroc c-am fost noi, mârâie Walley nr. 2.

— Încuie-ţi uşa, zice Walley nr. 1, dispărând în întuneric.

— Şi ţine fata îmbrăcată, zice Walley nr. 2, pornind pe urmele fratelui său în noaptea întunecată.

Petra tremură. Arlo îi trage mai bine bluza de trening pe ea.

— Vino, domniţă, îi zice. Îţi fac un ceai. Hai înapoi înăuntru. Hai să te încălzim. Am şi ciocolată. Vino, Petra, ciocolata are o aromă aparte în miez de noapte. Crede-mă pe cuvânt.

Ea soarbe din ceaşcă. Arlo i-a pus zahăr din belşug, mormăind cum că ceaiul îndulcit e bun când ai suferit un şoc. I-a pus pătrăţele de ciocolată cu lapte pe genunchi, pe care le înlocuieşte de fiecare dată când

a mâncat unul, rupându-le dintr-o ciocolată mare. Dacă vrea să vorbească, o să vorbească, decide el în sinea lui, sorbind la rându-i dintr-o cană de ceai îndulcit la greu.

— Mulţumesc, spune Petra, cu un aer spăsit. Îmi pare nespus de rău!

— Nu-i nimic – dar tu eşti bine?

Ea ridică din umeri.

— Sunt... în stare de şoc.

Îşi pleacă ochii în pământ. E murdară pe picioare. Încearcă să le ascundă unul în spatele celuilalt.

— E teribil de stânjenitor, ţi se încrâncenează carnea pe tine, spune ea.

La propriu – gândesc amândoi simultan.

— Eşti somnambulă, spune Arlo – şi nu e o întrebare.

Ea îşi ridică fulgerător privirea spre el, apoi se uită în altă parte.

— Păi... uneori.

— Nu doar uneori. Te-am văzut – o faci la Old Stables, o faci aici. Construieşti turnuri din hârtie igienică. Bagi plantele de apartament în frigider. Îţi pui pantofii pe pervaz. Te izbeşti de lucruri şi, cu toate astea, nu te trezeşti.

Petra îşi ascunde faţa în mâini.

— Umbli brambura, goală puşcă, pe domeniul uneia dintre cele mai apreciate şcoli particulare pentru băieţi din Marea Britanie, spune Arlo, cu atâta delicateţe încât aproape că-i smulge un zâmbet.

Dar Petrei i se încovoaie umerii şi pare cu desăvârşire înfrântă.

— Trebuie să fie cumplit pentru tine, Petra. Dumnezeule, trebuie să fie o povară!

Şi o spune din inimă. Petra simte compasiunea sinceră din tonul vocii lui.

— Este, încuviinţează ea, încă evitându-i privirea. Nu ştiam că ştii.

— Ştiu.

— Şi nu mi-ai zis?

— Am crezut că nu voiai ca eu să te văd aşa.

— Nu vreau.

Se lasă tăcerea. Continuă să mănânce ciocolată, pentru că asta le oferă ceva plăcut de împărţit şi altceva de făcut decât să vorbească.

— Ai fost aşa dintotdeauna? Ai umblat în somn? Nu poţi face nimic în privinţa asta? Nu pot face nimic să te ajut? Nimeni nu poate să facă ceva?

Arlo lasă cana din mână şi se îndreaptă spre bucătărie. Se întoarce cu un lighean plin cu apă caldă, care dă pe-afară de clăbuc. Îngenunchează şi îi bagă picioarele în lighean; în poală are un prosop. Din acest unghi, poate să-şi ridice privirea spre chipul ei plecat, să se uite în ochii ei. O priveşte lung. Apoi, cu blândeţe, o spală pe picioare. Luând fiecare deget. Purceluşul ăsta s-a dus la piaţă, spune. Purceluşul ăsta a rămas acasă. Purceluşul ăsta a umblat în somn, chiţ, chiţ, chiţ, în lumea mare. O lacrimă se scurge pe genunchiul Petrei. Arlo o opreşte cu degetul, ca şi cum ar fi o furnicuţă care n-are voie să meargă mai departe.

— Nu plânge, îi spune. Eşti în siguranţă cu mine.

Se aşază lângă ea, îi pune picioarele în poala lui şi le şterge blând, înfăşurând prosopul în jurul lor.

— Am început când aveam în jur de opt ani, îi spune ea. De atunci umblu în somn. În unele perioade ale vieţii mele mai des decât în altele. N-am auzit cinci

săptămâni cu o ureche după ce am căzut de pe o scară. M-am trezit goală puşcă, încuiată pe scara de incendiu a unui hotel rustic, la nunta unei prietene. Am făcut de nenumărate ori pe mine. Am făcut pipi pe jucăriile surorii mai mici a unei prietene. Pe fotoliul fostului meu prieten. Am ieşit din apartament şi m-am trezit culeasă de poliţie. Îmbrăcată, slavă Domnului. Am avut ochii învineţiţi, genunchii zgâriaţi, vânătăi pe coapse, încheieturi luxate, mi s-a umflat falca, mi s-a spart buza.

Se opreşte. Împinge o bucată de ciocolată de colo colo, până când Arlo o ia şi i-o bagă în gură.

— Urăsc să merg la culcare, pentru că niciodată nu ştiu unde o să mă las purtată de somn.

— Nu se poate face nimic? întreabă el. Nu e nimeni care să te poată ajuta?

— Am fost să mi se facă teste la centrul de diagnostic pentru tulburări ale somnului de la Universitatea din Loughborough, renumit în întreaga lume; am făcut şi mai multe teste la celebra clinică din Harley Street spune Petra. M-au ţinut sub observaţie noapte de noapte. Mi-au lipit electrozi pe craniu, pe tot corpul – o polisomnogramă care înregistrează undele emise de creier, bătăile inimii, respiraţia. Există o înregistrare care arată cum îi smulgeam – şi trăgeam destul de tare. Mi-au rămas porţiuni fără păr după asta.

— Eu nu am scuza electrozilor, o tachinează Arlo blând, iar Petra zâmbeşte.

— Am încercat cu sedative – Valium şi Xanax –, dar mă făceau să mă simt îngrozitor, de parcă eram drogată. Am încercat cu alarme interne şi sonerii la uşi şi senzori de mişcare în cameră, dar nu mă trezesc niciodată.

Ridică din umeri.

— E pur și simplu unul din lucrurile alea, bănuiesc.

Face o pauză.

— Ai încercat să te culci devreme?

— N-ajută.

— Să rămâi trează până târziu?

— Nu e nici o diferență.

— Terapie? sugerează Arlo. N-ar putea fi ceva legat de o traumă din copilărie?

— Dar aveam doar opt ani! Ce griji are un copil de opt ani?

— Părinții tăi?

— Se înțelegeau bine pe vremea aia. Nu s-au despărțit decât când am împlinit paisprezece ani.

— Îmi pare rău, n-am vrut să...

— Nimeni nu înțelege, spune ea. Mama se supăra pe mine. Fostul meu prieten se înfuria – de parcă aș fi făcut-o dinadins. Și apoi folosea detaliile ca subiecte de conversație la vreun dineu. Prietenii mei mă tachinează fără milă. Ca și cum aș face-o ca să-i distrez pe ei. Pentru Dumnezeu, oare m-aș face de râs în halul ăsta de bunăvoie? Eric a fost întotdeauna foarte protector, Kitty și Gina își fac griji pentru mine – și Lucy –, dar nimeni nu poate să facă de fapt nimic, pentru că nici eu nu pot să fac nimic în privința asta.

— Dar, Petra, de ce crezi *tu* că o faci?

Petra se gândește o bună bucată de vreme, dar expresia ei sugerează că nu are nici un răspuns.

— Ți-e teamă de ce-ai putea visa? De coșmaruri? Ți-e teamă de întuneric? De tăcere?

Ea ridică din umeri.

— Nu cred. Majoritatea viselor mele sunt plictisitoare; de obicei, sunt despre cum mă întorc în casa

unde am copilărit și mă învârt de colo colo. Ce mi-aș dori cel mai mult este să mă trezesc, pur și simplu, după o noapte de somn liniștit.

— Și eu, spune Arlo și Petra îl mângâie pe obraz. Ce pot să fac? spune el. Pentru tine? Cu ce te pot ajuta? Trebuie să se poată face ceva.

— Nimeni nu poate face nimic, la naiba, spune Petra și e irascibilă și s-a săturat de discuția asta, pentru că începe să simtă o mare oboseală și un val de autocompătimire. O s-o fac toată viața, mărturisește ea. M-am resemnat cu asta. Nu există nici un tratament, la naiba!

— Dacă aș pune un zăvor la ușa de la dormitor?

— Aș ieși pe fereastră.

— Aș putea să zăvorăsc și fereastra.

— Nu vreau să trăiesc într-o închisoare. Tata a încuiat o vreme pe dinafară ușa de la dormitorul meu. Nu-mi plăcea deloc. Mă îngrozea ideea. Nici măcar nu reușeam să dorm, știind că ușa e încuiată. Dacă aveam cumva nevoie să ies afară? Poate simt *nevoia* să ies, poate despre asta e vorba.

— Dar nu cred că vrei să petreci prea multe nopți expunându-te ocheadelor fraților Walley.

— Doamne, noaptea asta chiar a fost oribilă, spune Petra. Una dintre cele mai rele. Să-mi pierd controlul în asemenea hal! Asta mi-a spus un specialist: e ceva care ține de activitatea creierului. Se întâmplă în primele trei ore de somn – în faza de somn profund, fără vise, când activitatea creierului e încetinită. Se întâmplă atunci când creierul nu trece de la o fază de somn la următoarea – cortexul, care coordonează activitatea conștientă, rămâne adormit, dar zona creierului care coordonează sistemul senzorial și mișcarea se trezește. Partea conștientă doarme buștean, dar subconștientul

e gata de acţiune. Se numeşte stare hiperactivă, din câte se pare. Am renunţat să mai sper la un tratament.

— Lobotomie! spune Arlo cu entuziasm; vrea s-o înveselească, vrea să schimbe subiectul, nu-i place s-o vadă atât de posomorâtă şi de deprimată.

Petra îl priveşte drept în ochi, înainte ca expresia să i se îmblânzească.

— Mulţumesc. Şi îmi pare rău. Şi, dacă te încurci cu mine, s-ar putea să te aştepte multe nopţi nedormite.

— *Sunt* încurcat cu tine şi deja *aveam* parte oricum de nopţi nedormite. Va fi o schimbare bine-venită să stau cu ochii pe altceva decât pe crăpăturile din tavan.

— Ascultă!

El ascultă. Se aude cântecul păsărelelor.

— E dimineaţă.

Afară, lumina firavă a zorilor străpunge întunericul ca un fir de fum de la un chibrit abia stins.

— Să mergem la culcare?

— E frumos.

— Atunci hai să ne îmbrăcăm, Petra. Ştiu unde o să mergem.

— Unde?

— *Pretutindeni pace, pretutindeni împăcare şi o neînchipuită eliberare de freamătul lumii*, cum spunea prietenul meu, Sfântul Aelred.

Capitolul 39

Prietenul lui Arlo, Sfântul Aelred, se dovedi a fi al treilea stareţ de la Mânăstirea Rievaulx şi la aceste melancolice ruine gotice o duse Arlo pe Petra. O luară pe Helmsley Road. În faţa lor se profilau, în lumina zorilor, Ingleby Bank, Clay Bank, Wainstones şi Carlton, asemenea unor animale uriaşe şi binevoitoare. Iar drumul prin Bilsdale a fost, în sine, o experienţă uluitoare: priveliştea mlaştinilor învăluite în ceaţa dimineţii, care învelea pământul într-un aşternut efemer, la ora la care oamenii obişnuiţi dormeau încă. Venind din direcţia din care se apropiau ei, mânăstirea era încă ascunsă într-o vale de taină. Apoi, la două mile de Helmsley şi la optsprezece de Stokesley, Arlo ieşi de pe drumul care ducea spre mlaştini şi începură să urce pe o potecă abruptă şi sinuoasă, până când ajunseră la satul Rievaulx. Căsuţele rustice se întindeau, pe colinele lor verzi, la poalele ruinelor impresionante, asemenea unei turme micuţe, păzite de un păstor divin, atotputernic. Mânăstirea însăşi străjuia falnică şi tăcută, de parcă ar fi aşteptat cu răbdare spirite înrudite, cărora să le încredinţeze tainele şi frumuseţea sa într-un moment

de intimitate, în care s-ar fi putut sustrage Fondului Britanic pentru Patrimoniu.

— O să lăsăm mai târziu o donaţie, zise Arlo, sărind peste poarta cu cinci stinghii de lemn. Îi aduc pe băieţi aici când facem muzică religioasă. Îi ajută să înţeleagă mai limpede lucrurile. M-am gândit adesea că, în starea jalnică de-acum, Rievaulx e probabil un loc mult mai emoţionant şi spiritualizat decât ar fi fost dacă Henric al VIII-lea n-ar fi făcut ravagii aici.

— Să cântăm, tra-la-la, pentru spolierea mânăstirilor, râse Petra şi se plimbară în tăcere în jurul mânăstirii.

Minunata înşiruire de arcuri: transeptul, galeria, ferestrele ogivale. Lucrările monumentale în piatră, unele coloane ţâşnind spre înălţimi, altele din care rămăseseră doar cioturi. Porţiuni pe care piatra era înnegrită de trecerea timpului, altele unde era palidă şi albicioasă. Petra o atingea în trecere, simţind sub palmă lichenii şi, dedesubt, piatra cioplită manual. Totul în numele Domnului.

— Domneşte un aer de tristeţe aici, nu ţi se pare? O tristeţe răvăşitoare, desăvârşită. O melancolie poetică. De parcă ravagiile pe care le-au făcut războiul şi trecerea timpului n-au reuşit decât să scoată la lumină esenţa acestui loc. Inima sa de piatră.

Îşi continuară drumul, de jur împrejur şi printre ruine, până la capăt şi înapoi.

— Uită-te în ce măsură peisajul contribuie la efectul de ansamblu al acestui loc, ca şi cum clădirile ar fi fost înghiţite de natură, dar, cu toate astea, arhitectura absoarbe priveliştea, relieful – le dă o formă, se minună Petra. Nu e uimitor faptul că ceva atât de masiv ca aceste coloane uriaşe, greoaie, aceste arcuri care se întind pe cine ştie câţi metri poate părea atât de fragil,

aproape delicat, în mijlocul acestui peisaj, al acestei atmosfere?

— Va trebui să facem un drum la mânăstirea Fountains după asta, spuse Arlo.

Făcu o pauză.

— Şi la Bylands. De fapt, ce-ar fi să renunţi la slujba ta obişnuită şi să vii să predai cursuri de arhitectură la şcoală?

Petra se îmbujoră. Dar, pentru o clipă, cântări în taină propunerea. Rămase la un pas sau doi în urma lui Arlo. Ceva îi atrase atenţia. Un clopoţel stingher, întârziat, care creştea viguros, hotărât, în umbra transeptului. Îngenunche să-i vadă de-aproape florile. Aruncă o privire spre Arlo, dar el era preocupat; stătea, cu capul dat pe spate, în refectoriu, prins în propria lui lume.

Şi deodată e purtată înapoi la şcoală, la cele două ore de engleză cu profesoara ei preferată, doamna Balcombe, şi lecţia este despre Gerard Manley Hopkins[1], care îi place Petrei la nebunie. Apoi o să urmeze pauza de prânz şi Walnut Whips şi poveşti despre Africa acasă la doamna McNeil. Urmate de o după-amiază la şcoala de băieţi, la cursul de olărit. Poate că Arlo o să fie acolo, cântându-i sfios. Poate o să stea pur şi simplu lângă ea, cântând la chitară şi fredonând în timp ce ea modelează cu mâinile lutul rece, umed. Or să-şi zâmbească din când în când, fără a vorbi prea mult.

1. Poet englez (1844-1889) convertit la catolicism, apreciat în mod deosebit pentru poezia sa cu tematică religioasă.

Revenind la ziua care începe, la mânăstirea Rievaulx, la momentul prezent, Petra cuprinse în palmă florile de clopoțel, le privi îndelung – cu fețișoarele lor delicate – și se gândi din nou la Hopkins. *În miezul lucrurilor străjuiește adânca prospețime.* Și, într-o clipă, știe că nu va preda arhitectură la școala lui Arlo, pentru că îi place mult prea mult slujba ei obișnuită. Și, deodată, știe ce să facă din tanzanitul ei; ce își dorește acesta să devină. Tocmai i s-a dezvăluit, fulgurant, cum ar putea să arate piesa finisată. Și procesul de creație i s-a derulat rapid în minte, ca o rolă de film pusă pe repede înainte.

Deocamdată, asta e tot ce avea nevoie să vadă; cele mai bune creații ale ei s-au născut astfel. Știe că imaginea e acum întipărită, pusă la păstrare în zona creativă a creierului ei, urmând să fie accesată oricând dorește și analizată cadru cu cadru. Întrezărise rezultatul final și acesta arăta splendid. Pe deasupra, știe că are uneltele, cunoștințele și îndemânarea necesare. Talentul e darul cel mai de preț al Petrei și ea e conștientă de valoarea lui. Tanzanitul a fost darul cel mai de preț pe care i l-a făcut doamna McNeil. Și, cum stă aici, pe locul unde s-a aflat frumoasa mânăstire cisterciană, știind cea mai bună cale de a omagia piatra și amintirea doamnei McNeil, inima Petrei e purtată spre tării, aidoma coloanelor de la Rievaulx.

— Putem să mergem? strigă ea spre Arlo.

Simțea atât de viu dorința să se apuce de lucru, încât uită complet că nu dormise deloc.

Pe la trei după-amiaza, Petra se simțea extenuată. Arlo lucrase cu spor alături de ea, făcând planuri de lecție și dând iama în colecția lui de discuri, ascultând

la căşti acorduri şi ruperi de ritm. Din când în când, Petra auzea câte o notă stingheră şi se gândea: „Oh! Am mai auzit cântecul acesta".

Închise blocul de schiţe şi îl lăsă pe podea, cu faţa în jos. Arlo era aşezat turceşte, cu spatele la ea, legănându-şi umerii pe ritmul a ce va fi ascultat el acolo. Se îndreptă pe muteşte spre el, în patru labe. El se întoarse şi zâmbi, o mângâie pe cap, apoi îşi trecu mâna prin părul ei, de parcă ar fi fost o coadă de pisică. Ea se rezemă cu capul de el, îl sărută pe umăr. Îşi lipi urechea de cască. Ştiu asta! Ştiu asta! E Neil Young! E *Heart of Gold*! Îşi apropie faţa de faţa lui Arlo, cu ochii scânteind şi cântă din toţi rărunchii. El râse şi îşi lăsă căştile după ceafă ca un DJ. Ea continuă să cânte şi el o aplaudă.

— Care e cântecul tău preferat de la Neil Young? o întrebă el.

— *Cinnamon Girl*, răspunse ea, fără să stea pe gânduri. Al tău?

— *Needle and the Damage Done.*

Arlo căscă. Începea să se simtă ameţit după o noapte nedormită.

— Doamne, nu m-am mai simţit aşa de ani de zile, zise. Când stai treaz toată noaptea e ca atunci când iei coca. Apoi te simţi uşor luat de val exact la această oră a după-amiezii.

Se uită la Petra, care părea oarecum şocată.

— Coca? întrebă ea, cu ochii mari. Coca de la cocaină, nu de la Coca-Cola?

Arlo râse.

— Nici măcar şase cutii de Coca-Cola nu m-ar putea ţine treaz toată noaptea. Da, Petra, coca pentru băieţi răi.

— Eu n-am încercat niciodată. Sunt puţin cam înapoiată, zise ea, părând oarecum ruşinată.

— Eu am încercat-o din plin. Eram un cretin din lumea industriei muzicale, nu uita, zise el, părând la rându-i oarecum ruşinat.

Petra căscă.

— Te plictisesc? o tachină Arlo.

Ea râse şi clătină din cap. Avea ochii puţin congestionaţi, încercănaţi şi era palidă la faţă. Arlo îşi zise că arăta minunat.

— Sunt obosită, se scuză ea.

— „Hai şi-om mere" să luăm ceaiul, cum se zice pe-aici. De fapt, sunt lihnit de foame – te scot la Yarm pentru o cină copioasă. Apoi ne culcăm devreme.

— Sau am putea pur şi simplu să mâncăm pâine prăjită cu unt în pat. La naiba cu firimiturile, zise Petra. Oricum, se presupune că profesorii sunt săraci, nu?

— Ca profesor, chiar sunt sărac, zise Arlo, dar primesc drepturi de autor consistente pentru muzica mea.

— Un burlac numai bun de soţ, zise Petra.

Apoi se îmbujoră şi se uită în altă parte, dar nu înainte de a observa că şi Arlo se îmbujorase.

Mai târziu, când se întoarseră de la Yarm, Petra şi Arlo se treziră că aveau din nou chef de poveşti şi, cu câte o cană de ceai şi cu Neil Young în fundal, se întinseră la vorbă până când se făcu o oră tocmai bună să meargă la culcare.

— Eşti îngrijorată? o întrebă Arlo. Că s-ar putea să ieşi iar la plimbare?

— Puţin, răspunse Petra, bătând perna şi trăgându-şi pătura până la nivelul nasului.

El se întoarse pe o parte ca să se uite la ea.

— Pari îngrijorată.

— Nu e doar asta – m-am obişnuit ca în cele mai multe nopţi să plec la plimbare.

Se opri. Netezi din nou perna. Îşi lăsă cu blândeţe mâna pe pieptul lui.

— Nu ştiu, Arlo... ştii atât de multe despre mine acum. Toate tainele mele cele mai bine ascunse. M-ai văzut, la propriu, în toată goliciunea mea.

— Te ştiu pe de rost, zise Arlo şi, ca dovadă, degetele lui porniră, fără urmă de sfială, de-a lungul picioarelor Petrei, în timp ce el ridica şmechereşte dintr-o sprânceană.

— Potoleşte-te! Vorbesc serios.

Ea încercă să nu râdă şi îi dădu mâna la o parte.

— Faptul că umblu în somn. Familia mea infectă. Relaţia mea dezastruoasă. Slăbiciunile mele.

— Umorul tău, frumuseţea ta, firea ta nespus de dulce. Talentul tău uluitor. Puterea ta, contracară Arlo, blând. Curajul tău.

— Şi atunci de ce mă simt vulnerabilă?

— Pentru că mi te dezvălui în ceea ce ai tu mai intim, spuse Arlo, şi pentru că, în plus, eşti foarte, foarte obosită.

— Dar o să-mi spui şi tu secretele tale? întrebă Petra. O să-mi dezvălui punctele slabe din armura ta?

— Vrei să spui că eu sunt cavalerul tău pe un cal alb?

— Oh, eşti, mă jur, cavalerul meu cel curtenitor şi făr' de pată, zise Petra. Dar o s-o faci? O să-mi spui? O să-mi dezvălui?

— Nu chiar acum, spuse Arlo, uitându-se la ceas, care arăta că se apropiau de miezul nopţii.

— Dar cândva? insistă Petra. În curând?

— Eu nu am secrete, spuse Arlo abrupt. Nu chiar. Nici tu – doar micile tale ciudăţenii, doar experienţele care te fac să fii tu.

— Dar ce te-a făcut pe tine să fii *tu*?

— Voi, femeile, alegeţi cele mai bizare momente pentru confesiuni.

Dar ce vrei să spui prin *voi, femeile*, Arlo? La cine anume te referi? Spune-mi cine te-a făcut bărbatul care eşti acum.

— Nu sunt multe de zis, ocoli el întrebarea.

Îi ridică buclele de pe faţă, i le dădu după ceafă, dezvelindu-i gâtul graţios.

— Sunt şi eu la fel ca tine. Am avut momente de cumpănă. Am învăţat câteva lecţii. Sunt mai bătrân şi mai înţelept şi mă trezesc că m-am îndrăgostit de fata de care am fost îndrăgostit prima oară.

Petra decise că ar trebui să se declare mulţumită cu atât, cel puţin deocamdată, şi îl sărută îndelung, tandru, pentru a-i dovedi asta.

— O să te trezeşti? întrebă ea, chiar când el se întindea să stingă veioza. Dacă – ştii tu?

— Promit – chiar dacă am adormit.

— *Mi-am întins visele dinaintea ta, păşeşte cu grijă, căci păşeşti peste visele mele.*[1]

Ea zâmbi.

— E poezia mea preferată.

— Ce coincidenţă, eu am compus un cântec pe versurile ei când aveam vreo şaptesprezece-optsprezece ani, zâmbi el. Vise plăcute, domnişoară Flint!

Stinse lumina, se cuibări lângă ea, o sărută pe ceafă.

---

1. Versuri din poezia *Visează la veşminte cereşti*, a poetului irlandez W.B. Yeats.

— A fost o zi minunată.

Rămaseră îmbrățișați o vreme. Apoi se întoarseră pe spate, unul lângă altul, atingându-și umerii, șoldurile și gleznele. Arlo cuprinse încheietura Petrei cu degetele, ca o cătușă a dragostei, și ea se cufundă într-un somn fără vise, simțindu-se extrem de obosită, fericită și ocrotită.

Capitolul 40

În dimineața următoare, târziu, Arlo era la duș, fredonând propria lui versiune, de baladă rock adolescentină, la *Visează la veșminte cerești*, alternând între un bas profund și un *falsetto* surprinzător de suav. Petra se ridică în capul oaselor în pat, cu genunchii la bărbie, zâmbind cu gura până la urechi în timp ce-l asculta. De muzica-i hrana dragostei și așa mai departe, se gândi ea. Atunci cântați întruna.

Se auzi o bătaie în ușa căsuței. Arlo răcnea din toți rărunchii refrenul triumfător.

— Pășește cu grijă! Pășește cu grijă! Pășești pe visele mele, iubito. Oh, da. Da, da! Nu-mi călca visele în picioare, iubito!

Așa că Petra trebui să păsească cu grijă ca să deschidă ușa.

Și s-o lase pe Miranda Oates să-i transforme visele într-un coșmar.

— Tu cine ești?

— Eu sunt Petra.

— Dar cine *eşti*?

— Oh! Sunt prietena lui Arlo. Pot să te ajut cu ceva?

Petro văzu cum femeia din prag rămase interzisă o clipă, înainte ca pe chip să i se aştearnă o expresie de nemăsurat dispreţ. Apoi râse şi, pentru prima dată în viaţă, Petra află cum e să ţi se râdă în nas. Era ca atunci când ţi se scuipă în faţă.

— Arlo Savidge are *o prietenă*? exclamă batjocoritor femeia. De când?

Petra se simţi ofensată, în aşa măsură încât dublă perioada.

— De vreo trei luni.

— Ei bine, eu sunt Miranda Oates, zise femeia, întinzându-i mâna cu un aer de regină, mână pe care Petra o strânse mecanic. Predau şi eu aici. Şi mi-am tras-o într-o veselie cu aşa-zisul tău prieten.

Petra începu să-şi strige în sinea ei o învălmăşeală nebună şi asurzitoare de instrucţiuni: „Nu o crede! N-o lăsa să vadă că eşti tulburată! Minte! El n-a făcut aşa ceva! Revino-ţi!".

— Nu cred, spuse în cele din urmă Petra.

— *Eu* da, contracară Miranda. *Prietenă*? Nu ştii că Arlo nu are prietene? Tovarăşe de aşternut, poate, dar nu prietene. Nu ţi-a zis chestia asta? O relaţie serioasă este anatemă pentru Savidge.

— Nu, nu e, protestă Petra. Oricum, mi-a zis că mă iubeşte.

Miranda se prefăcu incapabilă să-şi stăpânească un hohot de râs dispreţuitor.

— Visezi!

Petra simţi cum o năpădeşte un val de panică, amar ca fierea.

— Ia spune, ce vrei?

Miranda oftă degajată.

— Oh, m-am întors mai devreme, aşa că am trecut în speranţa unei partide.

O măsură cu privirea pe Petra.

— E ocupat băiatul. Nu m-am gândit că are musafiri. Nu m-am gândit c-o să trebuiască să stau la coadă.

Petrei îi veni să strige: „Du-te naibii!" Simţi o dorinţă acută s-o sfâşie pe Miranda. Dar, în timp ce îşi vâra unghiile în palmă, simţi totodată o dorinţă perversă să audă mai mult.

Miranda strâmbă din buze.

— Ţi-a turnat povestea cu celibatul? Aşa s-a băgat în patul tău? Te-ai înduioşat de poveştile despre inima lui frântă? De abstinenţa lui autoimpusă la plăcerile trupeşti? Ani după ani de abstinenţă şi apoi oau! Ai apărut tu? Nu m-aş entuziasma prea mult din cauza chestiei cu „dragostea", Arlo nu crede în dragoste, o ironiză Miranda.

— Ba da, *crede*, zise Petra. Mi-a zis, nesilit de nimeni, că e îndrăgostit de mine.

— Beat.

— Treaz.

— Şi, lasă-mă să ghicesc, tu i-ai supt-o de bucurie.

Petra se trezi chinuindu-se să-şi amintească dacă, într-adevăr, declaraţia lui Arlo fusese urmată de o partidă de sex oral.

— Uite ce e, spune-i doar că m-am întors, zise Miranda, ca şi cum s-ar fi plictisit deodată.

Apoi îi făcu dispreţuitor cu mâna, de parcă şi-ar fi luat rămas-bun de la un copil.

Petra închise uşa. Peste bătăile asurzitoare ale inimii ei zbuciumate, îl auzea, înfundat, pe Arlo cântând din

toți rărunchii despre veşminte cereşti. Păşeşti pe visele mele.

Tu mi le-ai călcat în picioare.

— Hei! Somnorilă! strigă el. Ai chef să te umpli de clăbuc? Vino şi tu.

Sper că glumeşti, îşi zise Petra în timp ce se îmbrăca în grabă. Apoi plecă. Porni pedalând în trombă pe alee, urmărită din umbră de Miranda. Ca vulpea la struguri.

Capitolul 41

Tot ce-şi dorea Petra era să fugă. În timp ce pedala cât putea de repede pe drumul de întoarcere spre Stokesley, scandând „Nemernic, nemernic, nemernic" pentru a-şi menţine ritmul, se gândi că putea să-şi strângă lucrurile de la Old Stables, să dea o poală de bani pe un taxi până la Northallerton şi să se întoarcă la King's Cross până la ora ceaiului. Ora ceaiului aşa cum se cade – ora ceaiului cu biscuiţi din Sud –, nu ora ceaiului din Yorkshire, acolo unde îl luai la şase seara, la naiba. La naiba cu Yorkshire! La naiba cu Arlo, lua-l-ar naiba! Naiba să-i ia pe toţi bărbaţii! Sunt toţi la fel, la naiba. Ce proastă să creadă că Arlo era altfel. Să îşi închipuie că, o dată în viaţă, era într-adevăr îndrăgostită de o persoană în carne şi oase, nu de vreun ideal pe care spera să-l atingă. O făcuse din nou. Fată fără minte!

Tovarăşe de aşternut. Oare toţi bărbaţii au aşa ceva?

Celibatul. Nu-i o idee rea, de fapt. N-ar strica să încerce.

Savidge! Dobitocule!

Ajunsă la adăpost la Old Stables, Petra încercă să nu piardă timpul uitându-se în jur sau stând pe gânduri; se concentră în schimb pe făcutul bagajelor, pe ordine și curățenie. Și stătea în patru labe, curățând șemineul cu apă fierbinte și o perie aspră, când auzi soneria.

Du-te naibii, zise încet, fără să-și ridice privirea.

Urmară bătăi în ușă.

— Du-te naibii.

— Petra? Sunt eu, Arlo.

Nu zău!

— Du-te. Naibii.

Tăcere.

Bătăi. Mai rare.

Petra se îndreptă furioasă spre ușă, o deschise de-un lat de palmă și spuse: „Du-te naibii!". Apoi dădu s-o trântească. Dar nu înainte ca Arlo să pună piciorul în prag, împiedicând ușa să se închidă.

— Ce naiba se întâmplă?

Părea sincer nedumerit.

— Am ieșit de la duș, locul arăta ca lovit de taifun și nici urmă de tine. Dispăruseși.

Încercă să împingă ușa, dar Petra o împinse înapoi.

— Ți-ai lăsat telefonul la mine. Poftim. Petra, ce se întâmplă?

Se uită la el. La chipul acela frumos, plin de farmec, la ochii aceia, la buzele care o sărutaseră și murmuraseră promisiuni înșelătoare. Simți că o copleșește o tristețe cruntă.

— Petra?

Atât de blând. Cu vocea aceea atât de minunată.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

Se uită la el, cu lacrimi fierbinți pe gene.

— Întreab-o pe Miranda, tovarășa ta de așternut, ce s-a întâmplat.

Și, în paloarea subită de pe chipul lui, Petra văzu semnul fără echivoc al vinovăției și știu, fără umbră de îndoială, că o mințise. Nu mai conta cât adevăr era în povestea Mirandei, o mințise. Nu mai era nevoie să spună nimic, de fapt. Era atât de palid, îi pierise tot sângele din obraji, iar Petra își jură că tot astfel va păli și amintirea lui din viața ei. El o lăsă să închidă ușa. O lăsă să i-o încuie în față.

Urmară alte bătăi după o oră, chiar când Petra verifica dacă nu uitase nimic.

— Oh, du-te naibii!

Tăcere. Apoi:

— Ce-i cu limbajul ăsta, vacă nebună ce ești? Eu am trecut să întreb dacă te tentează un prânz.

Era Jenn. Deodată, perspectiva unei îmbrățișări prietenoase a fost îndeajuns s-o facă pe Petra să deschidă larg ușa. Jenn îi aruncă oprivire.

— Ce-a făcut? Îl omor.

Îi aminti puțin de Kitty și Petra o iubi pentru asta. Îi povesti totul lui Jenn, care cântări faptele.

— Chestia e că îmi spui ce ți-a zis această Miranda Oates, zise Jenn, iar eu am cunoscut-o – e unsă cu toate alifiile, dacă vrei să știi. Dar, Petra, nu-mi spui ce a *făcut* de fapt Arlo, pentru că nu i-ai dat ocazia să se apere.

Asta nu-i căzu prea bine Petrei. Tot efortul de a face curățenie și de a-și strânge bagajul ca apucata – nu voia să stea locului și să se gândească la lucrurile

astea. Trebuia să prindă trenul, n-avea timpul sau dispoziția să stea la discuții.

— E geloasă, pun pariu, continuă Jenn plină de elan, și vrea să te necăjească. Ai ceea ce-și dorește ea. *Ea* îl vrea pe el – el te vrea pe *tine*. Nici iadul nu poate cuprinde furia femeii disprețuite, și așa mai departe. Probabil că jumătate din toată povestea e invenția ei, inclusiv în ceea ce privește momentul.

Petra clătină din cap și se strâmbă, simțind un gust metalic în gură.

— La vârsta noastră, în cadrul relațiilor există adesea o perioadă de suprapunere, zise Jenn pe un ton neutru.

Ridică mâna.

— Mă declar vinovată – dar să nu-i spui lui Nige. Probabil că și el e vinovat de asta, armăsarul. Dar nu vreau să știu; îmi ajunge să știu că eu sunt cea pe care o dorește, cea pe care o iubește.

— Dar tocmai asta e, tu *nu* știi despre nici un fel de așa-zisă suprapunere, punctează Petra, și nici n-ai vrea să știi, este? Dar eu nu pot să anulez cuvintele Mirandei. Nu pot să mi le șterg din minte.

— Dacă ai impresia că nu poți uita, crezi că poți să ierți?

— Nu!

Jenn era vădit șocată de vehemența Petrei.

— Mi s-a mai întâmplat, mai știi? zise Petra. Cine s-a fript cu ciorbă suflă și-n iaurt.

— Nu poți să-l pui pe Arlo în aceeași oală cu Rob.

— Oricum, cred că minciuna e de fapt o vină mult mai mare decât suprapunerea. A *mințit*, Jenn. M-a sedus cu o minciună gogonată. Asta nu poate fi temelia unei iubiri durabile. Oare în ce privințe a mai mințit?

Jenn părea demoralizată. Se uită de jur împrejur la Old Stables.

— Asta a fost, atunci? Ţi-ai făcut bagajul? Te întorci acasă?

Petra ridică din umeri.

— Nu văd cum aş mai putea rămâne.

— Dar îţi place la nebunie aici, îmi spui asta întruna. N-ai vrea să rămâi, totuşi? Uită-l pe distinsul, o să-ţi găsim un frumuşel plin de muşchi, ce Dumnezeu!

Jenn râse şi îi smulse Petrei un zâmbet. Apoi îi luă mâinile într-ale ei.

— O să-mi lipseşti, drăguţă. Eşti prietena mea. Noua mea prietenă, prietena mea cea minunată.

— Ei bine, ţinem legătura.

— Dar îmi place să te ştiu aproape.

— Mi-a plăcut aici. A fost... minunat.

— Pot să spun doar atât, nu te pripi să foloseşti timpul trecut. Îmi promiţi?

Jenn îşi lăsă mâinile pe umerii Petrei.

— Întoarce-te la Londra, lasă lucrurile să se aşeze. Aşteaptă să vezi pădurea cu tot cu copaci. Dar dacă vine şi-ţi bate la uşă, încercând să intre în casa şi în inima ta, primeşte-l, te rog.

Petra ridică din umeri. Nu voia să-i spună lui Jenn: „De fapt, nu ştie unde stau, slavă Domnului".

— Ar fi mai bine să te las să termini, atunci.

Petra încuviinţă.

— Nu te tentează un prânz la Deli – fac cinste? Să-ţi îneci amarul într-o sticlă din cel mai bun vin pe care-l au?

Petra clătină din cap.

— Să te conduc la gară?

Petra zâmbi, dar refuză.

— Lasă-mă să te îmbrățișez, drăguță, spuse Jenn, cu vocea sugrumată de lacrimi.

Își făcuse bagajul și era pe picior de plecare. Taxiul trebuia să sosească.

O bătaie în ușă.

A ajuns.

Nu, n-a ajuns. E Arlo.

— Aștepta un taxi afară, spuse el, s-o conducă pe o anume domnișoară Flint la gara Northallerton. L-am trimis la plimbare.

— Arlo!

Petra e neagră de furie.

— La naiba, Petra! N-am dreptul să-ți spun și versiunea mea?

— Ce mai contează? spune Petra. Faptul e consumat.

Arlo oftează.

— Uite ce e, pot măcar să intru? Dă-mi voie să vorbesc. Poți să asculți sau nu – dar lasă-mă să vorbesc.

Petra se uită la ceas de parcă i-ar acorda doar cinci minute. Apoi își încrucișează brațele și își fixează privirea la baza gâtului lui, pentru că nici nu se pune problema să-l privească în ochi.

— E adevărat că m-am culcat cu Miranda.

Asta o rănește mult mai adânc pe Petra decât vorbele Mirandei.

— M-ai mințit, la naiba!

— Acum nu mai mint.

— Toată vrăjeala aia cum că n-ai făcut sex atâta amar de vreme!

— Sexul e una. A face dragoste e cu totul altceva.

— Vrăjeală! E doar o diferență de terminologie, futu-i! Sau ar trebui să-i zic terminologia fututului?

— Măiculiță, nu te încurci cu înjurăturile când ești furioasă, zise Arlo blând, iubind-o și mai mult pentru asta. Nu te-am auzit niciodată zicând ceva mai rău decât „dobitoc" și „la naiba".

Petra îl împunge cu degetul în piept.

— M-ai făcut să te cred. Nu vreau să am de-a face cu cineva care are tovarășe de așternut. Cu cineva care mă minte. Știu genul ăsta de oameni și nu e genul *meu.*

— Petra... e complicat.

Arlo își caută cuvintele. Încearcă să gesticuleze. Nu știe ce să spună sau cum.

— Ne-am întâlnit din senin – tu și cu mine, după ani și ani. A fost ceva magic. Apoi ai dispărut. Și în tot timpul ăsta Miranda îmi făcuse avansuri. Și n-am încercat s-o seduc. Pur și simplu am cedat. Poate că a fost o dovadă de slăbiciune. Dar după atâta timp... să simți deodată ceea ce simțeam eu pentru tine. Nu știu – am intrat în panică. Era neliniștitor. Mă obișnuisem cu gândul că nu există nimeni în viața mea. Mă simțeam în siguranță așa. Și apoi Petra s-a întors. Fata pe care, mi-am dat seama, o purtasem întotdeauna aici.

Își duse mâna la inimă pentru a-și întări spusele.

— Nu știam ce să fac cu sentimentele astea. OK – și trupul meu era turat la maxim.

— Așa că i-ai tras-o Mirandei? Mda, cum să nu mă simt flatată?

— Nici măcar nu e vorba de Miranda, e vorba de sentimentele care m-au inundat când te-am revăzut. Au fost copleșitoare. Și am decis să nu-ți spun despre Miranda Oates, în primul rând, pentru că nu a însemnat

nimic pentru mine, personal. Şi, în al doilea rând, pentru că nu-mi doream nimic care să întineze puritatea desăvârşită a ceea ce e între noi.

— Ei bine, acum e întinat din plin.

Arlo îşi muşcă limba, pentru că îi vine să-i spună: „Dumnezeule, Petra, ajunge cu atâta ranchiună".

— Trebuie să existe ceva ce aş putea face.

— Nu există. Mă întorc la Londra. O să uit de existenţa ta. Nici măcar n-a fost cine ştie ce între noi, pe vremea aceea. Faptul că stăteam din când în când în curtea şcolii, fără să ne spunem prea multe? Tot ce-am făcut a fost să privim în urmă spre zilele acelea ca la o lume de basm. A fost o prostie. Nu s-a întâmplat nimic, oricum. Am reinventat trecutul.

— Ba nu. Poate că nu ne-am spus prea multe, poate că nu ne-am văzut prea des, dar ceea ce ne-am spus şi timpul pe care l-am petrecut împreună au fost de ajuns, pentru că acele sentimente mi-au rămas vii în minte. Mai vii decât adidaşii tăi Dunlop Green Flash şi coama ta strălucitoare – şi imaginea lor mi-e destul de vie în minte.

Ea şi-ar dori ca el să tacă, pentru că în ochii minţii îi răsar imagini cu Arlo la şaptesprezece ani şi sentimentele ei i se înfăţişează limpede, în culori puternice.

— Petra, n-am mai simţit niciodată aşa ceva.

— Ce clişeu!

— E adevărat.

— Gogoşi.

— Nu-s gogoşi.

— Şi cum rămâne cu Helen? Marea taină care e Helen? Motivul pentru vrăjeala ta de aşa-zis celibat autoimpus? Tu şi afurisitul de Cliff Richard!

Vede o grimasă de durere pe chipul lui Arlo.

— Nu vreau să vorbesc despre Helen.

— Ei bine, eu vreau să aud despre Helen.

— Crede-mă, Petra, chiar nu vrei.

Arlo își mușcă buzele. Și îndreaptă umerii. Vine foarte aproape, îi cuprinde Petrei fața în mâini. O lacrimă îi înceţoșează ochiul stâng. Pare că gâtul i-a fost străpuns de cioburi, care i-au sfâșiat vocea.

— Te iubesc, Petra Flint. Dumnezeule, te iubesc! Cum nu am mai iubit pe nimeni altcineva.

— Dar cum aș putea să te iau de mână și să pornim vioi înspre un viitor comun, când trecutul tău e atât de plin de secrete și minciuni?

Tonul Petrei e unul categoric.

— Puțin câte puțin, descopăr lucruri nu foarte plăcute. Dacă Miranda a fost o tovarășă de așternut, Helen ce a fost? Soția ta? Prima doamnă Rochester[1]? E vreo smintită încuiată în vreun turn, pe undeva? Cine e? Cea care te-a nenorocit? Adevărata ta iubire?

— *Nu pot* să vorbesc despre asta.

— *Trebuie* să știu.

În timp ce el clatină din cap, Petra are impresia că pe chipul lui se citește rușine, mai degrabă decât nevoia de intimitate.

Nu e limpede dacă nu poate să vorbească sau a decis să nu mai spună nimic altceva. Se îndepărtează de Old Stables, călcându-și propriile vise în picioare. Petra rămâne câteva minute nemișcată, în stare de șoc. Dar nu se mai aude nici o bătaie în ușă. Comandă un alt taxi. Ia următorul tren spre Londra. Ajunge în North Finchley mult după ora cinei. Fără a avea n'ic cu care să-și bea ceaiul.

---

1. Personaj din romanul *Jane Eyre* al scriitoarei Charlotte Brontë.

Capitolul 42

Membrii Atelierului de 3 îi aruncară o singură privire Petrei şi apoi intrară în acţiune. În timp ce Eric puse de ceai şi Kitty o îmbrăţişă, Gina strânse degrabă toate lucrurile care se adunaseră pe bancul Petrei.

— Sunt bine, le spuse Petra, cu o notă tăioasă în glas. Ne-am despărţit, le spune, înviorată de o gură zdravănă de ceai, dar sunt bine. M-am întors.

— De-a binelea? întrebă Eric.

— „De-a binelea" s-ar putea să fie puţin cam mult. La bine sau la rău, m-am întors. Timpul va decide.

— Ce păcat, spuse Gina. Se părea că trăieşti o poveste de vis, ca în surorile Brontë.

— Surorile Brontë nu s-au dat înapoi de la câteva pasaje al naibii de sumbre, îi spuse Kitty Ginei.

— S-a dovedit că povestea mea era mai degrabă *Stokesley Lows* decât *Wuthering Heights*[1], le spuse Petra, reuşind să schiţeze un zâmbet jalnic.

---

1. Joc de cuvinte intraductibil, între *Wuthering Heights* (*heights* – „înălţimi"), titlul original al romanului *La răscruce de vânturi*, de Emily Brontë, şi Stokesley Lows (*lows* – „povârnişuri").

— Aşteptam cu nerăbdare o nuntă de vară, încununată de vânt şi stihii, zise Gina.

Eric şi Kitty îi aruncară priviri ucigătoare.

— Îmi pare rău, dar chiar asta aşteptam.

Petra ridică doar din umeri. Se uită la Eric.

— Ai de gând să-mi spui „ţi-am zis eu"? Dă-i drumul. Ai avut dreptate.

— Nu, n-am de gând, domniţă, zise el, şi de altfel m-am înşelat. Atât cât a durat, ai fost un iepuraş fericit – aşa că îmi mărturisesc greşeala. Dar sper că ai adus cu tine şi ceva din cele bune.

— O să vă spun ce am adus cu mine – tanzanitul.

Uşurată că putea să schimbe, nonşalant, vorba, Petra scoase piatra din geantă şi frumuseţea ei revărsă în atelier lumină, culoare şi tăcere.

— Ştiu ce va deveni. După atâţia ani, e limpede ca... tanzanitul! Staţi să vedeţi.

Abia atunci Petra îşi dădu seama că blocul ei de schiţe încă mai zăcea, cu faţa în jos, pe podeaua camerei lui Arlo. Ieşind pe jumătate de sub canapea. Deşi vedea, cu ochii minţii, o imagine amănunţită a produsului finit, acel bloc de schiţe, completat într-una din cele mai fericite zile din viaţa ei, constituise harta ce-ar fi călăuzit-o spre punerea ei în practică.

Toţi patru rămaseră cu privirea fixată asupra pietrei.

— Ştii, Garrison Keillor a terminat de scris *Cronica de la Lake Wobegon* şi a uitat manuscrisul integral pe peronul unei gări, fără să-l mai poată recupera, îi spuse Eric Petrei. A trebuit să rescrie toată chestia. Şi uite ce bine i-a ieşit *Wobegon* versiunea 2.

— Poate că ăsta e un semn că n-ar trebui să fac nimic din ea, spuse Petra. Poate că ar trebui s-o pun

într-un seif la o bancă și s-o vând peste douăzeci de ani, când nu va mai exista nici urmă de tanzanit în toată lumea.

— Poate că eu ar trebui să revin la blond natural, să-mi scot *piercing*-urile, să fac tratament cu laser ca să-mi șterg tatuajele și să mă călugăresc, zise Kitty sec. Nu vorbi prostii, Petra, tanzanitul acela te definește. E destinul tău. Dacă îl pui într-un seif la o bancă, ai putea la fel de bine să te cari undeva și să te faci pustnică.

— Kitty are dreptate, zise Gina. Tu și piatra asta aveți nevoie una de cealaltă.

— Poate o să-ți trimită blocul de schițe prin poștă, spuse Eric.

— Nu-mi știe adresa, spuse Petra.

— Ei bine, data viitoare când îți trimite un mesaj la beție sau în miez de noapte, ai putea să-i răspunzi `trimite-mi caietul inapoi, jigodie`, zise Kitty.

— N-are mobil.

— Ce ciudat, spuse Eric, dar, din reacția Petrei, realiză că acesta nu fusese comentariul cel mai inspirat în momentul respectiv.

— S-ar putea să te sune, oricum, zise Gina.

— Deocamdată n-a sunat, răspunse Petra.

Normal că n-a sunat.

Mai rămăseseră două zile de vacanță și s-a retras la căsuța pe care o are familia lui Helen pe coasta de vest a Scoției.

Nu s-a ascuns doar de Miranda.

S-a ascuns de sine însuși.

Petra s-a plictisit repede să fie inundată sistematic de sfaturi şi de grija celorlalţi. Lucy o îndemnă să nu se pripească. Îi spuse să nu se mai agaţe de fantezia unei iubiri de neatins în haosul vieţii de zi cu zi. Îi sugeră Petrei să-l asculte pe Arlo şi apoi să stea de vorbă cu el. Lucy mai spuse că minciunile sunt uneori acte de bunăvoinţă ce adoptă forme bizare şi că ar trebui să se simtă măgulită de faptul că Arlo a fost atât de înnebunit de dragostea lui pentru ea, încât a recurs la a i-o trage unei târfe.

— Nu e o târfă, e şefa catedrei de engleză sau aşa ceva. E unsă cu toate alifiile.

— Unsă cu toate alifiile?

— Nu e o expresie minunată pentru o paraşută? Jenn o foloseşte.

— Jenn, Noua Cea-mai-bună-prietenă?

— Ţi-ar plăcea la nebunie, Luce.

Petrei îi lipsea Jenn. Îi lipsise prea mult ca să îndrăznească s-o sune. Jenn i-ar spune doar: „Întoarce-te, vacă nebună ce eşti". I-ar spune Petrei să lase de la ea, să ierte, să treacă peste, să vină înapoi. Dar, de bună seamă, să audă glasul lui Jenn n-ar face decât să-i amintească Petrei cât de departe erau acum una de cealaltă.

Membrii Atelierului de 3 o ţineau sub observaţie în tăcere, ca nişte ulii. Eric apăru neanunţat la uşa apartamentului ei, hotărât să doarmă pe canapea. Ceea ce n-a fost un lucru rău, dat fiind că o împiedică să iasă din nou în noapte cu cizmele de cauciuc în picioare. Kitty o scoase la o băută într-o speluncă *goth* din Soho unde un bărbat zvelt cu ruj negru pe buze încercă s-o convingă că nitratul de amil e elixirul fericirii. Dar Petra nu se alese decât cu o mahmureală cruntă şi cu faptul că Gary Numan îi răsună în minte zile întregi

după aceea. Gina o invită pe Petra să ia cina cu familia ei, dar le pisase atât de tare pe fete să nu pomenească de Arlo, încât Harry și Henry aproape numai despre asta vorbiră.

— Ești fată bătrână acum? se minună Harry.

— Lacul e plin de pește, să știi, zise Henry.

— Totul o să fie bine, îi zise Gina Petrei, în timp ce-i întindea prosoape curate și moi și un săpunel cu aromă de gardenie, înfășurat într-un șervețel. Pe el ar trebui să-l compătimim, pentru că te-a pierdut. Somn ușor. Mâine mergem la Harvey Nicks să ne luăm pantofi. E mult mai ușor să treci printr-o perioadă de cumpănă când porți pantofi cu toc noi și eleganți.

A doua zi, Petra se trezi pe podeaua din dormitorul lui Henry, care o fixa cu privirea.

— Ce cauți aici? o întrebă copila. Ce are camera de oaspeți?

— Probabil că am umblat în somn, spuse Petra, pipăind pe furiș covorul, ușurată să vadă că era uscat. Eu umblu în somn.

— Asta e *foarte* tare, zise Henry.

— Nu prea, zise Petra. E o pacoste, la naiba.

— Ai zis „la naiba"! spuse Henry. Atunci chestia asta l-a călcat pe nervi pe prietenul tău?

Petra alungă amintirea nopții în care Arlo o salvase de frații Walley și stătuseră la povești până în zori; își duse mâinile la spate, ca să nu-și mai amintească de atingerea mâinii lui strângându-i încheietura înainte să adoarmă. În schimb, se gândi la Rob.

— Mda, zise, cam da.

— E un fraier, zise Henry și Petra simți că o iubește pe Gina pentru vocabularul pe care îl transmisese fiicelor ei.

Schimbând mai multe autobuze din Chelsea până în North Finchley, Petra se gândi la cât de obositor era să fii copleşit de atât de multă dragoste, atenţie şi solicitudine. Dacă la început fusese o alinare, acum se simţea epuizată şi oarecum vulnerabilă. Să fii obiectul îngrijorării tuturor era o povară şi afecţiunea lor începea s-o sufoce. Dar Petra nu voia nici să rămână singură, pentru că atunci o lovea în plin tristeţea în stare pură. Ceea ce-i trebuia era să fie înconjurată de oameni pentru care nu însemna foarte mult. De oameni pe care nu prea-i interesau amănuntele, care nu ştiau prea multe despre trecutul ei, şi încă mai puţine despre prezent şi pe care viitorul ei nu-i interesa în mod deosebit. De pe platforma autobuzului 13, o sună pe maică-sa. Şi, la puţin timp după aceea, îl sună pe taică-său. Îşi petrecu duminica la Watford, cu fraţii ei după tată, în timp ce taică-său juca golf şi mama ei vitregă se învârtea de colo colo, mai prinzând câte un cuvânt. A doua zi, Petra se duse la Kent şi petrecu noaptea la maică-sa, în casa care mirosea a găinaţ, timp în care Melinda îi turui verzi şi uscate, până marţi după-masă, când Petra plecă.

Capitolul 43

Mai erau zece minute până să înceapă şedinţa. Arlo nu putea să evite cancelaria, printre altele pentru că rămăsese fără cafea, nu putea funcţiona normal fără ea şi ştia prea bine că probabil îl aştepta, îmbietoare şi proaspătă – mergând de minune cu biscuiţii digestivi, biscuiţii cu ghimbir şi prăjiturile cu smochine de lângă filtru – în cancelarie. N-o văzuse încă pe Miranda, dar era clar că, ofensată de escapada lui în Highlands, dezvăluise în amănunt relaţiile dintre ei oricărei persoane majore dispuse s-o asculte. Şi, în timp ce mergea prin parc, atras de ispita cofeinei, colegii săi fie fluierau după el, fie îl băteau pe spate sau îl priveau uluiţi. În drum spre cancelarie se întâlni cu Nigel Garton.

— Ştiu despre Miranda, zise Nige pe un ton conspirativ, în timp ce creaţiile elevilor de clasa a VI-a – constând mai ales în cactuşi falici pictaţi în guaşă –, înşirate de-a lungul scării pe care urcau, păreau să-l privească batjocoritor pe Arlo, dar ştiu şi despre Petra.

Nu-i lăsă lui Arlo răgazul să răspundă. Îşi continuară drumul pe lângă o porţiune de perete lăsată, din fericire, neacoperită.

— Jenn a fost pe la ea chiar înainte să plece.

În pragul cancelariei, Nige se întoarse spre Arlo.

— Sper că e în regulă – faptul că Jenn mi-a spus. Sunt... suntem logodiți. Am făcut toată faza cu cerutul mâinii în timpul vacanței. Eu – noi – ei bine, noi doi sperăm să iasă bine cu Petra. Ne place de ea. Și îmi place efectul pe care îl are asupra ta.

Arlo se simți emoționat, deși locul în care se aflau îi inhibă oarecum dorința de a-și exprima sentimentele.

— Felicitări, bătrâne, zise el, și mie îmi place efectul pe care l-a avut Jenn asupra ta. Nu-i rău deloc. Dar, în ceea ce mă privește pe mine, mă tem că plătesc pentru nebunia cu Oates.

Nigel scutură din mână, de parcă acesta ar fi fost un obstacol la fel de ușor de înlăturat ca o muscă nesuferită.

— Vorbește cu ea.

— Va trebui s-o fac, zise Arlo, până la sfârșitul semestrului.

— Nu cu nebuna de Oates – cu Petra.

Arlo se încordă.

— Crezi că n-am încercat? N-a vrut să asculte. Și, oricum, a plecat. După cum bine știi.

— Nu fi așa.

— Așa cum, Nige?

— Fatalist. Nu-ți stă în fire.

— Să-ți repet cu litere de-o șchioapă? AM ÎNCERCAT. N-A VRUT SĂ ASCULTE. A PLECAT.

— Atunci, *fă*-o să te asculte, zise Nigel, deschizându-i ușa cancelariei. Du-te și *găsește-o*, la naiba. Zău așa! O fi greu – dar nu e fizică cuantică.

Arlo își anunță elevii din anul terminal că următoarele două ore aveau să fie scurte, dar plăcute.

— Şi asta nu înseamnă că o să vă dau drumul mai devreme, Tobias, aşa că pune-ţi cărţile la loc pe bancă, rogu-te.

Se opri. Aceasta era una din lecţiile lui preferate – era o plăcere s-o predea în fiecare an. Dar nu voia să spună propoziţia următoare.

— Uneori, ceva poate fi de o frumuseţe atât de desăvârşită încât, prin definiţie, este de scurtă durată.

Făcu o pauză.

— Dacă ar dura mai mult, n-ar mai avea aceeaşi calitate.

Asta nu poate fi adevărat, îşi zise. Îşi pierdu firul gândurilor. Toţi ochii erau fixaţi asupra lui. Îşi drese glasul şi îşi spuse să se concentreze, ce mama naibii.

— O melodie sublimă, fie ea clasică sau contemporană, s-ar putea să nu dăinuie într-o formă mai lungă sau mai elaborată. Uneori, pur şi simplu e imposibil – de fapt, n-are nici un sens – să dezvolţi ceva care e deja perfect în sine.

Nici un sens? Aiurea! Nimic nu e imposibil. Nimic nu e imposibil. Concentrare!

— Compozitorul are datoria de a şti când trebuie să lase bucata respectivă în toată goliciunea ei. Bucata. *Bucata.* Oates, lua-o-ar naiba, în toată goliciunea ei. Dacă o bucată muzicală se întinde mai mult decât trebuie, impactul ei este atenuat şi sunetul se estompează.

Aşa, acum e mai bine.

— Acum veţi asculta Schubert. Nu-l confundaţi cu Schumann, vă rog. Acesta este *Cvartetul de coarde în si minor* – singura parte a unui cvartet de coarde rămas neterminat. Spre deosebire de mulţi istorici ai muzicii, mie îmi place să cred că artistul a considerat opera încheiată, că poate n-a mai simţit nevoia să

creeze trei părți, că melodia pe care a compus-o aici poate constitui o operă de sine stătătoare. Este desăvârșită și minunată.

Elevii ascultară. Le plăcu.

— Bach, continuă Arlo, schimbând rapid CD-ul. Din nou, prima parte a *Suitei pentru violoncel în sol major.* Nu prea mă impresionează ceea ce urmează. Pentru mine, asta e de-ajuns. E ceva divin, perfect autonom, sincer.

Arlo era tentat s-o mai pună o dată. Rezistă ispitei.

— Cine poate să-mi spună ceva despre Jethro Tull?

Willem ridică prompt mâna.

— Secolul al XVIII-lea. Pionier al revoluției agricole engleze.

— Ei bine, da, spuse Arlo agale, dacă asta ar fi ora voastră de istorie, ți-aș da zece cu felicitări. Dar diferența infinitezimală este că aceasta e o oră de educație muzicală. Altcineva? Nu? Un tip care poate cânta la flaut stând într-un picior, la propriu?

Băieții se fâstâciră puțin. Se mândreau cu faptul că auziseră de numele de care pomenea domnul Savidge. Când nu auziseră, o luau ca pe o lovitură la adresa aspirației lor pline de entuziasm de a deveni autorități în domeniul muzicii.

— Sunteți iertați, spuse Arlo, dar v-ați înșela dacă i-ați clasifica rapid drept o gașcă de rockeri progresivi ciudați și bărboși. Albumul lor de referință, apărut în 1971, *Aqualung*, este un soi de versiune acustică a *Scenelor de conversație* ale lui Hogarth – pe care le aveți reproduse pe pereții atelierului de desen, așa că rugați-l pe domnul Hunter să vă povestească despre ele, să vă plimbe prin ele. Vreau să ascultați asta. Șaptezeci și opt de secunde de armonie pură, transcendentă.

Cântecul era *Cheap Day Return*, melodios şi suav, în pofida versurilor sfâşietor de prozaice. Arlo dădu volumul foarte tare. Apoi lăsă să treacă alte şaptezeci şi opt de secunde în linişte.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă Ian Anderson ar fi lungit-o? Dacă ar fi făcut-o să ţină, să zicem, o sută de secunde? Sau două minute? Sau un întreg album?

— Ar fi pierdut-o, cumva, spuse Tobias. Vreau să spun, ar fi pierdut miezul cântecului...

— Foarte bine – impactul ar fi fost compromis, melodia ar fi fost diluată de prea mult timp şi de o prea mare implicare. De ce vă aminteşte? Willem?

— De porcăriile hipiote pe care le cântă tata.

— Rareori putem descrie muzica din anale ca fiind o porcărie, Willem, spuse domnul Savidge. Altcineva?

— De o baladă elisabetană? spuse Lucas. Nu neapărat ca melodie, dar prin faptul că – nu ştiu; ei bine, e *delicată*, nu-i aşa? Creează impresia de intimitate în sensul acela elisabetan.

— Excelent, Lucas. Excelent. Să ne gândim la *Greensleeves* – zise Arlo, luându-şi chitara şi exemplificând –, una dintre cele mai desăvârşite melodii compuse vreodată, extrem de scurtă şi de succintă. Apoi Vaughan Williams s-a hotărât să o transforme într-o peltea lungă şi siropoasă. Din ceva distilat cu măiestrie în ceva care e pur şi simplu... drăgălaş.

Băieţii râseră, înţelegând ce vrea să spună domnul Savidge. După ce ascultară Vaughan Williams, observară asta pe viu.

— Există o anume frumuseţe în concizie, mă simt obligat să insist, domnilor. Să păstrezi această frumuseţe şi să o respecţi e o garanţie că amintirea sa va dăinui.

Arlo se simți deodată iritat. În timp ce-și făcea de lucru cu un CD, își zise: „Dar nu-i așa, asta nu poate fi adevărat, se aplică doar în materie de muzică. Nu în viață. Nu între mine și Petra. Frumusețea relației noastre nu poate consta în faptul că s-a stins prematur. Nu vreau concizie. Vreau *ani* întregi alături de ea. Vreau să fim fericiți până la adânci bătrânețe".

— Vreau să îmbătrânesc alături de ea.

— Poftim, domnu'?

Willem era nedumerit.

— Domnu' Savidge, Domnia Voastră?

Tobias era și el la fel de nedumerit.

— Poftim?

Ca și Arlo, de altfel.

— Ce a fost asta? întrebă Lucas. Ceea ce tocmai ați spus despre a îmbătrâni?

— Poftim?

Arlo își ascunse stânjeneala aruncându-le o privire ce sugera că ori aveau halucinații auditive, ori făceau pe proștii.

— Acesta e Mozart, zise el, schimbând rapid subiectul. O să încheiem cu *Serenada pentru treisprezece suflători*. Vreau să stați cu brațele întinse pe bancă, fraților. Vreau să vă văd pielea. Dacă vreun elev al meu ascultă *Adagio*-ul fără să i se facă pielea de găină, nu vreau să-l mai văd la față.

Arlo așeza CD-urile la loc, mormăind pentru sine că testul său cu pielea de găină era o lovitură de maestru, poate chiar cea mai importantă contribuție a sa la dezvoltarea profesiunii didactice. Se felicită pentru că reușise să treacă atât de nonșalant de la muzică vieneză de cameră la rock progresiv britanic. Sunt dați naibii

cei de la Jethro Tull, pe bune! Se uită din nou la titlurile pieselor de pe album şi, în pofida vocii raţiunii, scoase discul şi selectă *Wond'ring Aloud*. OK, n-o mai ascultase de o veşnicie; da, dintr-un anumit punct de vedere puţin mai lungă de o sută de secunde, era încă o melodie frumoasă, ce merita poate inclusă în cursul din anul următor. Dar o alesese dintr-un cu totul alt motiv: pentru ceea ce-i transmiteau versurile. *Mă întreb cu voce tare/oare timpul va fi blând cu noi?* În orice alt moment din viaţa lui, ar fi considerat cântecul destul de agreabil, cathartic chiar, poate uşor sentimental. Astăzi, însă, simţi că melodia îl putea împinge în pragul nebuniei şi ştiu că acolo trebuia să ajungă. Trebuia să simtă că îşi menţine echilibrul pe buza prăpastiei până când avea să aibă puterea să se ridice. Atunci avea să afle răspunsurile.

Mă întreb cu voce tare
oare timpul va fi blând cu noi?
În timp ce ea se învârte prin bucătărie
eu simt aroma de pâine prăjită
pe care se întinde untul.
Apoi ea vine, făcând firimituri în pat
şi eu clatin din cap.

Şi doar ceea ce dăruieşti
Te face să fii ceea ce eşti.

Senzaţia că i se face pielea de găină lăsată de Jethro Tull dură mai mult decât aceea dată de Mozart. Arlo nu era sigur cine ieşea mai prost din povestea asta: el sau Mozart? Din toată muzica din toate timpurile, afurisiţii de la Jethro Tull îl emoţionau cel mai profund.

Se întoarse la căsuță. Stătea cu ochii închiși, invocând aroma de pâine prăjită cu unt. Felul preferat al Petrei. Imaginea ei aducând o farfurie în pat. Contrastul minunat dintre firimiturile de pe cearșaf și pielea ei moale, catifelată. Arlo se lăsă să cadă pe podeaua camerei de zi, cu privirea pierdută în gol. Apoi se uită în jur și dădu cu ochii de blocul de schițe al Petrei, ieșind pe jumătate de sub canapeaua lui, așteptând să fie descoperit.

Un bărbat care și-a descoperit un scop. Mai întâi, Arlo se duse la laboratorul de informatică, navigă pe Internet, își notă detaliile pe o bucată de hârtie. Apoi dădu două telefoane înainte de a le vorbi elevilor de la cursul de nivel avansat despre Arnold Schönberg și dezvoltarea muzicii atonale. Apoi se duse să discute cu directorul. După care mai dădu câteva telefoane. La prânz, îl căută pe Nige.

— O s-o găsesc, Nige, zise el. N-am de gând s-o pierd.

— Bravo, spuse Nige.

— Așa că plec la Londra.

— Oh, da? Când?

— Poimâine.

— Ei drăcie, bătrâne! Ai discutat cu Pinder?

— Cu Pinder și o duzină de alte persoane. Nici un fel de hârțogărie n-o să mă țină pe loc.

Arlo se dedicase cu entuziasm pregătirilor, verificase și ultraverificase fiecare detaliu, își făcuse și își refăcuse geanta de voiaj, dar, în noaptea dinaintea plecării, ceva nu-i dădea pace. Parcă lipsea ceva, ceva de care uitase și, deși își mai verifică o dată bagajul și studie cu atenție actele, The Who, care se auzeau în fundal,

îi oferiră răspunsul. Uită-te dincolo de ochii tăi albaştri, Arlo Savidge, ca să afli de ce eşti trist, de ce eşti băiatul rău.

Dar visele mele
Nu sunt atât de găunoase
Pe cât pare a-mi fi conştiinţa

Desigur. Miranda.

Fusese atât de prins, încât de-abia dacă se mai gândise la ea. Îi trecu prin cap că fusese prea ocupat ca să mai facă vreun efort s-o evite, dar era limpede că, de fapt, ea avusese grijă să nu-i iasă în cale. Şi, aşa cum *Wond'ring Aloud* era cântecul lui şi al Petrei, *Behind Blue Eyes* era cântecul său şi al Mirandei. Şi, oricât ar fi preferat s-o evite, Arlo ştia că nu poate pleca la Londra, nu poate pleca de la şcoală, sperând s-o găsească pe Petra, înainte de a o fi căutat pe Miranda pentru a lămuri lucrurile.

Era târziu. Dar, în timp ce se îndrepta spre căsuţa ei, Arlo se gândi că nu era niciodată prea târziu. Nu-şi pregătise un discurs, nici măcar nu era sigur dacă spera să-i primească iertarea sau scuzele. Dacă trebuia să dea o explicaţie sau avea să primească o palmă peste faţă. Sau dacă avea să se simtă îndreptăţit să-i spună: „Cine naiba te crezi să îi zici aşa ceva prietenei mele?".

Bătu la uşă. Aşteptă. Ea deschise. Nu se puteau privi în ochi, aşa că rămaseră amândoi cu capetele în pământ. Ea era în picioarele goale, cu unghiile curăţate de ojă.

— Bună.

— Bună.

Se uitară unul spre altul, fixând fiecare un punct deasupra umărului celuilalt.

— Pleci la Londra? Numai despre asta se vorbește în cancelarie.

— Da, mâine.

— Așadar, ai venit să-ți iei rămas-bun?

— De fapt, am venit să lămurim situația.

Pe dată, Arlo văzu cum în ochii Mirandei se împleteau recunoștința și iritarea.

— Intră, zise ea.

El preferă să rămână în picioare. În ce ordine ar trebui să-și ceară scuze? Doamnele mai întâi? După dumneavoastră? Vârsta înaintea frumuseții? Bălegarul înaintea lopeții? Care dintre ei greșise mai mult față de celălalt? Chiar când Miranda deschidea gura, Arlo rupse tăcerea.

— Miranda, în ceea ce mă privește, îmi pare rău. N-am vrut să te duc cu preșul. Ar fi trebuit să fiu mai sincer cu tine. Ar fi trebuit să gândesc cu capul, mai degrabă decât cu mădularul.

Ea încuviință.

— Știu că în astfel de situații unii tipi spun: „Drăguță, nu e vorba de tine, ci de mine". Dar, pentru mine, nu e vorba de tine, ci de Petra. Chiar credeam sincer că dragostea e o poveste încheiată. Apoi a apărut Petra – după care a dispărut. Și atunci m-am gândit că poate o partidă de sex ca pe vremuri ar fi soluția.

— E în regulă, Arlo, îl întrerupse Miranda, pentru că, deși aprecia sinceritatea lui Arlo și știa că îi datora la rândul ei scuze, nu ținea morțiș să audă prea multe despre Sfânta Petra. Dacă n-avea să fie tovarășa de

aşternut a lui Arlo, în nici un caz nu voia să-i devină confidentă.

— Eu sunt... m-am purtat..., zise ea. Am fost o vacă, Arlo. Nu, mai rău, am fost o căţea.

Arlo ridică din umeri.

— Îmi spuseseşi fără echivoc că nu-ţi doreşti o prietenă şi cu asta, basta. Dar apoi ai zis că, dacă lucrurile s-ar fi schimbat vreodată, eu eram tot ce ţi-ai fi putut dori.

Păru puţin stingherită.

— O fată se simte măgulită de aşa ceva, chiar dacă spune că nu vrea decât să-şi facă puţin de cap.

Arlo încuviinţă.

— Te-am indus în eroare. N-am vrut să fiu lipsit de tact. Totul era atât de... încurcat.

— Ai fi dovedit mai multă bunătate dacă ai fi fost ceva mai crud, spuse Miranda.

— Creierul meu spunea ceva, inima altceva, totuşi trupul meu le ignora cu desăvârşire pe amândouă. Patetic, de fapt.

Miranda zâmbi pentru prima dată.

— Pot să iau asta drept un compliment?

— Cu siguranţă.

— Chestia bizară e că de fapt totul mergea foarte bine. Ne făcuserăm damblaua, îmi spuseseşi care-i treaba, n-aveam nici o problemă cu asta. Dar apoi m-am întors mai devreme la şcoală, am dat nas în nas cu alde Walley şi i-am întrebat cine mai era prin preajmă şi ei mi-au zis că tu şi o prietenă. Am fost intrigată, ofensată. Şi apoi am văzut-o şi am realizat imediat de ce eu nu sunt genul tău – pentru că ea, mă rog, ea era atât de mult ca tine. Şi uite-mă, fără urmă de inhibiţii

în ce privește sexul ocazional..., dar în realitate eram geloasă.

Se opri, se uită la Arlo, ridică din umeri.

— De fapt, am fost de-a dreptul malefică, Arlo. N-am putut să mă abțin. Am încurcat groaznic lucrurile?

— Vom vedea.

— De asta te duci la Londra, atunci? Pot să te ajut cu ceva? Aș putea să-i spun adevărul și să-mi cer scuze sau să mint și să pretind că nu s-a petrecut nimic între noi. Niciodată. Nu știu. Orice. Atât ca să-mi răscumpăr vina, cât și ca să ajut la triumful dragostei.

— Mulțam. Dar asta e ceva care mă privește pe mine. Și pe ea.

— E târziu... Ar trebui să pleci.

— Da. Mâine mă trezesc devreme.

— Noroc, Arlo – s-ar putea să ai nevoie.

— Mulțam. Îi aud pe alde Walley, care-și fac turul. Să încui ușa. Noapte bună, Oatcake.

Capitolul 44

La un popas de pe autostrada M1, puțin după jumătatea distanței spre Londra, Arlo se opri la Burger King și înfulecă pe nerăsuflate un burger, fără să-i simtă gustul, ciugulind din cartofi și jucându-se cu paiul de la băutură. În cealaltă mână ținea strâns peticul de hârtie cu numărul de mobil al Petrei. Unsprezece cifre n-ar fi trebuit să fie greu de memorat pentru Arlo – mai ales dat fiind că numărul Petrei avea o anume armonie. La urma urmei, el era în stare să cânte bucăți muzicale de mare întindere fără partitură și știa data de lansare a majorității single-urilor de succes de la apariția topurilor încoace. Și numele caselor de discuri. Și al compozitorilor. Dar nu reușise să învețe pe de rost numărul Petrei. Se gândi că poate trebuie să ai un telefon mobil ca să poți ține minte o asemenea combinație. Poate îi plăcea pur și simplu să despăturească hârtia și să-i vadă scrisul. Mototoli ambalajul burgerului, împroșcând cu firimituri de chiflă și câțiva cartofi moi. Apoi plecă în căutarea unui telefon public. Vârî fisele, citi numărul Petrei, își lăsă degetul

să şovăie deasupra tastelor – dar puse receptorul la loc în furcă. Nu apăsase pe tasta pentru apel imediat şi rămase ţintuit locului, iritat că odată cu vitejia îşi pierduse şi banii. Îşi spuse că ar trebui să se adune sau să-şi continue drumul. Apoi se gândi că cel mai bine era probabil s-o sune la sosire, oricum. Se gândi să-i telefoneze maică-sii. Dar se hotărî să nu o facă, deşi se simţea vinovat. Nu ştia că vine, nici nu era nevoie să ştie. N-o să aibă prea mult timp.

Odată ajuns la Londra, după ce îşi desfăcuse bagajul, înviorat de o cafea excelentă de la un nou lanţ de cafenele care părea să fi răsărit din senin de la ultima sa vizită, Arlo studie din nou numărul de telefon. Erau două cabine telefonice chiar în faţa lui. Ideea că Petra era atât de aproape era chinuitoare. Ce să-i spună? Bună, putem vorbi? Dar ce-ar putea răspunde ea? Nu, du-te naibii? Dar dacă nu răspundea deloc – ce mesaj ar fi putut să-i lase? Nu era ca şi cum ar fi putut să-i spună: „Sună-mă pe mobil". Şi dacă, să zicem, răspundea şi treceau de partea cu politeţurile, ce urma? Sunt în Londra – putem să ne vedem? Şi dacă ea spunea pur şi simplu: „Nu, nu se poate"?

— Ce idee tâmpită am avut, îşi zise Arlo în barbă.

Îşi făcu de lucru cu hârtia, îndoind-o şi desfăcând-o, răsucind-o pe toate părţile. Şi deodată încremeni. Fusese atât de absorbit de scrisul ei, de numărul ei, încât nici măcar nu observase că nu-l notase pe o foaie goală. Scrisese pe spatele unei facturi. Bellore. Furnizorii ei. Adresa lor, numărul de telefon şi fax, e-mailul. Hatton Garden. Asta era harta unei comori! Îl conducea direct spre teritoriul unde se afla Petra. Putea să spună: „Caut o creatoare de bijuterii pe nume Petra Flint. Ştiţi

unde aş putea s-o găsesc"? Oare arăta ca un client? Ca un prieten? Era convingător? Trebuia să sugereze măcar unul din aceste lucruri. Sau arăta ca un maniac dezamăgit în dragoste, venit din sălbăticie? Îşi zări propria reflexie în vitrinele magazinelor, în timp ce se îndrepta, hotărât, spre cea mai apropiată staţie de metrou. Arăta sigur pe el, asta era ceea ce conta.

Aceasta era prima vizită a lui Arlo în Hatton Garden. Cu nervii întinşi la maximum de apropierea în spaţiu de femeia pe care o iubea, făcu drumul fără grabă, studiind cu un neobişnuit interes vitrinele magazinelor, clădirile, destinaţiile autobuzelor supraetajate care treceau pe-acolo. Ajunse la intersecţia cu strada Greville fără a trebui să ceară indicaţii. Iniţial, însă, o făcu la dreapta şi îşi dădu seama în curând că o luase în direcţia greşită. Acordă apoi o semnificaţie deosebită faptului că acest drum greşit îl purtase în Bleeding Heart Ward[1]: trebuie că era mâna soartei. Făcu drumul înapoi în mare zor – ca şi cum, dacă nu se grăbea acum, Petra s-ar fi putut să-i scape.

Sediul celor de la Bellore era chiar la capătul străzii Greville, practic la colţul cu Leather Lane, vizavi de un pub modern destul de dubios, iar Arlo îşi spuse că putea să-şi înece amarul acolo dacă lucrurile vor merge prost. Vitrina magazinului, deşi micuţă, era elegantă şi îmbietoare, în comparaţie cu cele ale altor câtorva furnizori pe lângă care trecuse. Semăna mai mult cu un butic şi avea cu siguranţă un aer mai prietenos. Înăuntru, şiraguri de pietre semipreţioase erau atârnate pe pereţi, alături de fâşii de piele viu colorate. În suporturile de sticlă străluceau pietre mai scumpe şi

1. Cartierul inimii însângerate (engl.)

metale preţioase. Spre capătul magazinului, pereţii erau acoperiţi de rafturi cu sertăraşe transparente care conţineau nenumărate minuni de aur şi argint – agăţători şi închizători de diverse feluri şi alte nimicuri fascinante. Într-un colţ străjuia un seif masiv, misterios. În mijlocul magazinului era un banc solid de tăiat şi măsurat, dotat cu o ghilotină neliniştitoare.

Magazinul era aglomerat. Arlo coborî la subsol, la fel de aglomerat, unde clienţii studiau cu atenţie burghie, pile şi instrumente care n-ar fi făcut notă discordantă într-un cabinet de chirurgie dentară sau într-o cameră de tortură (ceea ce, conform amintirilor din copilărie ale lui Arlo, era unul şi acelaşi lucru). Dar nu era nici urmă de Petra. Se întoarse la etaj. Nici acolo nu dădu de ea, nu că s-ar fi aşteptat într-adevăr la o asemenea coincidenţă. Venise la Bellore pentru că era punctul de pornire cel mai raţional cu putinţă, sursa cea mai promiţătoare de informaţii asupra destinaţiei următoare; era un pas pe drumul cel bun. Lucrează după colţ, domnule. Sunt sigur că e la atelier azi – a trecut azi-dimineaţă să ia nişte argint, domnule. Trageţi de clopoţel, domnule, aşa cum fac adesea clienţii. O să se bucure să vă vadă, domnule. Draga de Petra Flint!

Dar pe cine să întrebe? Arlo studie angajaţii ocupaţi şi clientela lor absorbită – toţi la fel de diferiţi între ei şi de plini de culoare ca marfa din magazin. Doamne mai în vârstă cu degete lungi şi subţiri, care fuseseră puse, probabil, în slujba unei vieţi de creaţie. Absolvente ale secţiei de design bijuterii cu oja cojită de pe unghii, care răscoleau după mărunţişuri care să nu facă mai mult de cinci lire. Femei pe tocuri, independente financiar, care îşi satisfăceau hobby-ul cu comenzi

consistente. Secretare aflate în pauza de prânz, care voiau să înjghebe un colier pentru întâlnirea fierbinte de diseară. Şi oameni care arătau ca Petra – bijutieri activi care veneau din atelierele din împrejurimi ca să cumpere materiale pentru lucrările aflate în curs. Arlo îi studie pe angajaţi, majoritatea tineri şi în general uşor de abordat, dar ocupaţi cu toţii. Se uită la ceas şi îşi zise că putea să mai aştepte câteva minute. Deodată, interveni momentul de acalmie la care spera Arlo. O femeie cu o lungă listă de doleanţe şi un angajat care o ajuta, câţiva studenţi care dădeau iama în sertarele din spate, ca nişte copii alegând bile într-un magazin de jucării şi o fată *goth* – chiar frumuşică foc – care studia turmalina. Un vânzător aşezat după tejghea sorbea grăbit dintr-o cană mare cu inscripţia Arsenal.

— Mă scuzaţi, zise Arlo, încercând să înghită nodul care i se pusese în gât, o caut pe Petra Flint.

— Petra? întrebă vânzătorul, cu aerul că numele îi era cunoscut, ceea ce-i dădu speranţe lui Arlo.

— Da, nu ştiu unde se află atelierul ei. Sunt un prieten al ei. Am venit din Yorkshire într-o vizită fulger.

Deşi Arlo avea senzaţia că cineva îl fixa cu privirea dintr-o parte, era concentrat cu totul asupra vânzătorului, sperând că atitudinea lui părea caldă, amabilă şi convingătoare. Vânzătorul se uită deodată peste umărul lui Arlo, ridică dintr-o sprânceană, dădu din cap.

— Cu ea trebuie să vorbiţi, îi spuse.

Arlo se uită în spate. Era fata *goth*.

— Oh, nu, nu e ea!

Arlo râse scurt, întorcându-se înspre vânzător. Ar trebui să schimbe două vorbe despre Arsenal? Oare asta i-ar deschide o portiţă? Dar Arlo ţinea cu Spurs şi

nici măcar în cazuri de forţă majoră n-ar fi conceput o asemenea trădare.

— Petra *Flint*? accentuă el. E cam atât de înaltă – arată normal. Mă rog, e foarte frumoasă, de fapt. Are părul lung şi cârlionţat.

Începea să se fâstâcească.

— E o creatoare de bijuterii destul de cunoscută, cred... Lucrează pentru Charlton Nu-ştiu-cum. E înnebunită după tanzanit.

Vânzătorul dădu pe gât conţinutul cănii şi apoi arătă din nou înspre fata *goth*, încuviinţând din cap în timp ce înghiţea. Îşi drese glasul.

— Da, o ştim cu toţii pe Petra, dar, cum ziceam, domnişoara vă poate ajuta.

— E prima dată când mi se zice domnişoară, Dan, zise fata, cu un mârâit măgulit. S-ar putea să înceapă să-mi placă.

Apoi se întoarse spre Arlo, care rămăsese hipnotizat de lănţişorul suspect de delicat din aur roz care unea cercelul din nara ei cu una din nenumăratele verigi din ureche.

— Eu sunt Kitty, zise ea. Nu-mi spune că tu eşti afurisitul de Arlo.

Se măsurară o clipă.

— Ba da, zise el, întinzându-i mâna. Sunt chiar afurisitul de Arlo.

Răspunsul stârni un zâmbet şi fata nu mai păru gata să-l muşte.

— Era şi timpul, la naiba, spuse ea. De ce-a durat atât?

— Probleme tehnice, zise Arlo. Şi directorul şcolii.

O privi drept în ochi.

— Şi emoţii.

Ea încuviinţă. Îi luă din mână bucata din factura de la Bellore şi cercetă scrisul Petrei de pe verso. Încuviinţă din nou.

— Hai, Sherlock, spuse, te conduc la ea.

Ieşiră din magazin şi Kitty porni cu pas vioi.

— Stai puţin, strigă Arlo după ea, va trebui să mă aştepţi o clipă. Nu sunt tocmai pregătit.

Ea se opri, se întoarse, se uită lung înspre Arlo, nu-i veni să-şi creadă ochilor şi izbucni într-un hohot de râs care se stinse în cele din urmă într-un chicotit neaşteptat de feminin. Asta îi îmblânzi expresia, de parcă ar fi scos la lumină graţia naturală ascunsă de părul vopsit, machiajul ca de Halloween şi *piercing*-uri.

Arlo ridică din umeri în timp ce se apropia.

— Ce puteam să fac? îi zise. E mijlocul semestrului. Şi *sunt* profesor la o şcoală, la naiba.

I se spuse să aştepte pe trotuar, dar, pe când dispărea în clădire, Kitty îi aruncă o privire fugară peste umăr şi îi făcu cu ochiul, gest pe care Arlo îl observă cu un sentiment de recunoştinţă. Uşa se închise. Era o uşă ponosită, de pe care începuse să se cojească vopseaua, la care se schimbaseră o mulţime de broaşte de-a lungul timpului, cu un gemuleţ de sticlă atât de prăfuit încât devenise opac, în spatele căruia se zăreau gratii ruginite de metal. Arlo simţi din nou acel păcătos nod în gât, de parcă ar fi înghiţit un fluture. Se gândi la *Tăcerea mieilor* şi îşi aminti o replică despre fluturii din gâtul victimelor. Ceva complet aiurea, dar care îl ajută să nu se gândească la faptul că Petra era înăuntrul

acelei clădiri şi că el nu avea nici cea mai vagă idee ce urma să se întâmple.

Înăuntru:

— Petra, te aşteaptă cineva jos.

— Mulţam, Kitty.

Nimic ieşit din comun. Cei patru primeau adesea comenzi pentru care trebuiau să semneze în persoană.

În timp ce cobora scările, Petra se întrebă dacă Gina spusese într-adevăr „Dumnezeule!" şi Eric „Pe toţi dracii". Dar concluzia la care ajunse a fost: „Oh, Kitty, nu un nou tatuaj".

Petra se întreabă: Oare ce am comandat? Nu i-am zis lui Dan c-o să trec la începutul săptămânii viitoare pe la Bellore după platină? N-o să pot să-i plătesc mai devreme, oricum.

Şi Arlo se întreabă: Oare ce aveam de gând să-i spun? Doar îmi plănuisem. Mi s-a şters totul din minte.

Uşa se deschide.

Ea păşeşte în lumina strălucitoare a zilei de vară.

— Salutare.

Nu e în stare să-i răspundă. Tot ce poate face e să rămână locului, privindu-l fix.

El nu mai poate spune nimic. Tot ce poate face e s-o privească, la rândul lui.

Așa că stau, privindu-se lung, în mijlocul trotuarului și mulțimea de oameni care circulă între Leather Lane și Hatton Garden îi admonestează sau se izbește de ei. Viața merge mai departe. E o după-amiază obișnuită de joi, în iunie. Doar Petra și Arlo au sentimentul că stau în singurul punct fix în jurul căruia gravitează întreaga lume.

— Ce faci...

— ... ca să te pot vedea.

Îi întinde blocul de schițe. Dar imensitatea gestului lui Arlo, faptul că e *aici*, o izbește în plin și, în sine, are un impact mai puternic decât orice monolog. Orice va zice, oriunde îi va duce asta, important e că a venit. A găsit-o.

— Nesuferitule, zice ea, acum nu mai pot să-ți trag una, este? Nu după ce ai bătut atâta drum.

— Dacă te face să te simți mai bine, n-ai decât.

— Mi-am văzut de viață mai departe, încurajată de gândul că, dacă te mai văd vreodată, o să-ți dau una să-ți mut fălcile.

— Petra, numai tu poți să spui o chestie ca „să-ți dau una să-ți mut fălcile".

— Am un croșeu necruțător de stânga.

— Sunt convins de asta. Dar eu am venit tocmai din Yorkshire să văd dacă n-ai vrea cumva doar să mă săruți.

După un moment de gândire, ea se îndreaptă spre el și Arlo se întreabă care dintre cele două va fi. Un sărut sau o palmă?

Ea se apropie de el, își lasă capul pe spate și își pune cu blândețe mâinile pe brațele lui. Un sărut. Însă el se retrage. Pare fâstâcit, puțin rușinat.

— Nu aici. Nu acum, şopteşte el.

Ea se încruntă, se dă înapoi. Simte din nou impulsul să-i tragă una.

— Băieţi, spune Arlo privind peste umăr. Băieţi, v-o prezint pe Petra Flint.

Perspectiva ei se lărgeşte. În spatele lui Arlo, la o distanţă politicoasă, stau patru liceeni – patru băieţi înalţi, de clasa a VI-a poate. În uniforme. Cu ochii cât cepele.

— Felix Sutcliffe, Callum Jones, Thomas Allsop, Alexander McLeod. Şi ar mai fi fost încă doi, dar n-am reuşit să dau de părinţii lor în timp util ca să rezolvăm cu actele.

Unul câte unul, băieţii vin să dea mâna cu Petra, care habar n-are ce să spună sau care e treaba cu întâlnirea de azi sau ce se va întâmpla sau ce ar trebui să simtă.

— Bună, spune ea.

— Bună ziua, domnişoară, răspund ei.

Par la fel de nedumeriţi pe cât se simte şi ea.

— Diseară mergem la un concert, spune Arlo vesel, la Forum, în Kentish Town. Mâine la amiază mergem la un concert la Wigmore Hall. Dimineaţă, un vechi prieten de-al meu, Michael Smith, o să le facă un tur al studiourilor Columbia Records. Mâine-seară mergem la *Trubadurul*. Plecăm sâmbătă dimineaţă.

Petra spune, după o pauză.

— Oh.

Arlo încuviinţează.

— O vizită fulger. Avem un program încărcat. Ar trebui să fie distractiv.

O nouă pauză.

— Da.

— Am venit cu microbuzul, dă Arlo din colţ în colţ. Stăm la un B&B destul de făinuţ, la Swiss Cottage. Cu parcare la stradă.

Cu fiecare amănunt prozaic, poezia momentului anterior se risipeşte. El şi Petra nu mai sunt în singurul punct fix, în jurul căruia gravitează întreaga lume; stau stângaci în mijlocul trotuarului, încurcând circulaţia.

— Domnule Savidge, n-ar trebui să fim la Ronnie Scott[1] acum?

Arlo se uită la ceas.

— La naiba! Şi la Ronnie Scott. Am uitat complet. Şi concertul de la Ronnie Scott a fost, de fapt, argumentul decisiv cu care l-am convins pe director. Mulţam, Felix.

Îşi face de lucru cu ceasul.

— Au zis pe la trei, trei şi jumătate. La cluburile de jazz nu se ajunge devreme. Facem un mic tur al clubului, îi spune Petrei. Eu l-am organizat. Băieţii pot să vadă proba de microfon, ceea ce e o contradicţie în termeni, dar sunt sigur că ştii ce vreau să spun.

Ea nu ştie, dar încuviinţează oricum.

— Ai putea să vii şi tu la Ronnie Scott – mai târziu, la concert, spune el. Ai putea să vii peste tot cu noi.

Ea pare puţin circumspectă. Şi cu inima oarecum îndoită.

— Chiar nu pot, spune.

— Domnule Savidge, mergem cu metroul?

Felix îi întinde o hartă a metroului.

— Să te sun mai târziu? o întreabă el pe Petra.

— OK, spune ea, în continuare nedumerită.

---

1. Faimos club de jazz din Londra.

Ultimele minute au însemnat ceva? În afară de restituirea blocului ei de schițe?

— Ar trebui să plecăm.

— OK, zice ea.

Petra îl privește pe Arlo traversând strada cu micul său alai. El se întoarce și schițează gestul de a-i face cu mâna, apoi dă din umeri; ea ridică o clipă blocul de schițe, după care se întoarce în clădire. N-a apucat să urce decât două-trei trepte când se aud bătăi puternice în ușa pe care tocmai o închisese și Arlo o strigă pe nume. Ea face cale întoarsă. Deschide ușa. Într-o clipită, el e înăuntru. Mâinile i se plimbă prin părul ei și buzele lui îi acoperă fața cu sărutări. Și acum ea simte nevoia să plângă și să-l lovească și să-l strângă în brațe și să-i spună să plece.

— Singura metodă de a pleca de la școală a fost să-mi iau elevii după mine, îi spune el. Singura metodă de a veni la Londra a fost să dovedesc, din punct de vedere muzical, că merită să sacrificăm din timpul băieților și din fondurile școlii pentru acest drum.

O sărută din nou.

— Dar motivul meu călăuzitor a fost exclusiv faptul că trebuia să te văd, Petra. La naiba cu toată hârțogăria și nenumăratele permise și kilometrii pe autostradă – trebuia să te văd. Pentru că trebuie să-ți spun că o să ne fie bine, să știi. Mie și ție. O să ne fie mai mult decât bine.

Petrei îi zvâcnesc buzele și nu e din cauza unui sărut, ci a unui „dar".

— Dar, Arlo, spune ea, oi fi venit tu până aici, însă eu sunt cea care a plecat. Și am plecat pentru că m-ai mințit. Și din cauza situației cu Miranda.

Arlo s-a așteptat, desigur, la așa ceva, dar, cu toate astea, e emoționat – acum, când a sosit în sfârșit momentul să-și apere punctul de vedere.

— Dar, Petra, sunt aici fiindcă nu vreau să te pierd. Pentru că, sincer, de fapt nu a existat nici o situație cu Miranda.

— Dar te-ai culcat cu ea!

— Eu nu pot să mă culc.

— Știi ce vreau să spun. Și m-ai mințit.

— Nu vrei să mă asculți, nu vrei să mă crezi când îți spun că sunt doar un dobitoc care și-a închipuit, în prostia lui, că ar putea să te protejeze ascunzându-ți anumite detalii ? Un idiot care nu voia să complice ceva atât de nou și de promițător?

Arlo o privește pe Petra.

— Ăsta e adevărul, domnișoară Flint. Poate părea o explicație de doi bani. Dar, sincer, e tot ce îți pot oferi.

— Dar cum rămâne cu perioada eu, noi, Miranda?

— N-a existat nici o suprapunere.

— Sigur?

— Jur.

Deși jumătatea de sus a chipului Petrei e încă încruntată, jumătatea inferioară se luminează încet de un mic zâmbet.

— De ce încă mai simt nevoia să-ți dau una să-ți mut fălcile?

Arlo ridică din umeri și lasă să-i scape un hohot de râs.

— N-ai decât, dacă vrei. Deși aș prefera un sărut.

Petra face un pas spre el și, din nou, nu e sigur care dintre cele două îl așteaptă până când apăsarea blândă a buzelor ei peste ale lui îi spulberă îndoielile.

— O să ne fie bine, să știi, repetă el, de data asta în șoaptă. Mie și ție o să ne fie mai mult decât bine.

Cineva coboară scările. E Eric.

— Oh, salutare, spune el și vocea lui e pițigăiată și puțin ironică, iar surpriza lui e, evident, una prefăcută. Vrea cineva un cappuccino? Sau tocmai plecai?

— Eric, spune Petra, aruncându-i o privire rapidă, precaută, el este Arlo, faceți cunoștință.

— Salutare.

— Eu trebuie să plec, spune Arlo. Bună, Eric.

Se întoarce către Petra.

— Trebuie să plec.

Îi atinge obrazul cu degetele, le lasă să alunece de-a lungul maxilarului ei, până când ea își cuibărește fața în podul palmei lui.

— Chiar trebuie să plec. Cum ies cel mai ușor la metrou?

— Te conduc eu, spune Eric, deschizându-i ușa. Cappucccino să fie, Petra? strigă el peste umăr.

Ea nu spune nimic. Eric și Arlo se întorc. Petra stă nemișcată, încuviințând din cap. Pare să fi amuțit de-a binelea.

Capitolul 45

— A zis ceva? întrebă Eric, întorcându-se cu cafea pentru toată lumea.

Petra era la bancul ei, atât de cufundată în gânduri încât el nu se îndoia că putea vorbi despre ea ca şi cum nu ar fi fost de faţă.

Se alătură grupului format din Gina şi Kitty şi evaluară cu toţii starea Petrei, ca nişte doctori care se sfătuiesc în privinţa unui caz foarte neobişnuit.

— Nu, zise Gina, a rămas ţintuită acolo, cu un zâmbet prostesc pe faţă.

— Nu e un zâmbet prostesc, o contrazise Kitty, e mai degrabă un surâs de beatitudine.

Eric o studie mai îndeaproape pe Petra şi o înghionti cu blândeţe.

— Aş zice că fata e în stare de şoc.

Petra se uită la ei ca şi cum ar fi avut cu toţii orbul găinilor.

— A bătut atâta drum. Ca să mă vadă.

Ei încuviinţară pe dată, ca şi cum ea tocmai s-ar fi trezit dintr-o comă şi, prin urmare, orice cuvânt spunea i-ar fi mulţumit.

— Şi şi-a adus elevii după el.

Ea chicoti. Ei continuară să încuviinţeze.

— Şi nu are nici un moment să răsufle, de fapt.

Ei clătinară din cap.

— Aşa că fie dragostea l-a condus la nebunie, fie a condus atâta drum pentru că e îndrăgostit nebuneşte. De mine.

Kitty încuviinţă vehement. Gina păru mai rezervată. Eric îşi dădu ochii peste cap.

— Credeţi că ar trebui să mă duc la Ronnie Scott, să dau fuga acolo chiar acum?

— E prea târziu, spuse Eric, şi pare un gest cam disperat.

— Să mă duc cu ei la Forum diseară, atunci?

— Aşa să faci, tipo, zise Kitty, adoptând deodată un vocabular americănesc.

— N-ar trebui să aştepţi să te sune el? întrebă Gina.

— Ţine-ţi pliscul, mămico, mârâi Kitty, cu un accent surprinzător de autentic de Hicksville.

Gina avea aerul că e gata s-o pună la colţ.

Petra îşi ascunse faţa în mâini.

— Doamne! Ar trebui să *lucrez*, nemernicul.

— Că bine zici, spuse Gina, apucându-se să ciocănească metalul.

— E valabil şi pentru mine, zise Eric, întorcându-se la bancul de lucru.

Mama lui îl învăţase că, dacă nu avea de spus nimic de bine, era mai înţelept să tacă. Avea sentimentul că aceeaşi regulă se aplica şi în ceea ce priveşte sfaturile.

Kitty zăbovi lângă Petra.

— Vrei să-mi arăţi?

Petra o lăsă pe Kitty să studieze schiţele şi îi întinse un teanc de fotografii cu mânăstirea în ruine pe care o vizitaseră.

— Monumentele acestea gotice au un aer atât de romantic, spuse Petra. Sunt minunate şi foarte impresionante în starea lor de acum, în ruine, dar au o anume melancolie poetică, izvorâtă poate din istoria lor. Şi totuşi continuă să troneze, falnice, în mijlocul peisajului. Priveliştea pe care o oferă pare să pună de fapt în valoare cadrul natural. Şi există totodată această uluitoare contradicţie fizică: par o dantelărie delicată, dar sunt făcute din piatră cu o vechime de secole. Dar ceea ce a rămas neatins de trecerea timpului şi de evenimentele istorice este tăria cu care bat inimile acestor locuri.

— Aşadar? insistă Kitty, cu ochii la cutia cafenie pe care ţinea Petra mâna.

— Aşadar, iată.

Deschise cutia şi scoase cu grijă modelul brut.

— Închipuie-ţi-l din platină, îi zise lui Kitty, cu tanzanitul meu în centru.

Kitty luă bijuteria din mâna Petrei. Era o brăţară – dar care nu semăna cu nimic din ce văzuse vreodată. Doar sârmă, sârmă simplă, din cea folosită în artizanat. Fire de grosimi diferite se împleteau într-o armătură plină de graţie, alcătuiră din arcuri şi coloane delicate, unele desăvârşite, altele trunchiate anume. În mijlocul acestei structuri elaborate stătea o bomboană purpurie.

Petra luă modelul înapoi.

— Asta încerc să-mi lămuresc acum, spuse ea, împungând bomboana cu degetul mic. Cum pot să pun tanzanitul în inima lucrării, dar fără să-l prind într-un cârlig, fără să facă parte dintr-o montură statică, fără să fie restrâns la o singură perspectivă, la un singur unghi. Inima lucrării trebuie să fie vizibilă din toate unghiurile, pentru ca lumina şi culoarea pietrei să poată iradia.

Bijuteria era mai mult decât o simplă brățară, era cel mai apropiat echivalent al sculpturii ca podoabă. Geniul Petrei consta în capacitatea ei de a conferi o grație atât de tulburătoare unui obiect atât de voluminos.

— Mai întâi m-am gândit la un inel, la o broșă sau la un pandantiv, dar tanzanitul meu nu s-ar potrivi la un inel. Montura ar compromite frumusețea tăieturii. Trebuie lăsat liber. Și am renunțat la ideea unui pandantiv pentru că mi-aș dori ca persoana respectivă să poată vedea bijuteria în timp ce o poartă. N-are nici un rost să porți la gât un tanzanit aVE, cristalin, de aproape 40 de carate, dacă nu-l poți vedea. Și atunci m-am gândit la ceva ce poți purta la mână. Acolo unde se simte pulsul. Și vreau să se miște – nu vreau să aibă față și spate. Vreau să fie mobil. Cumva.

Kitty luă din nou lucrarea din mâna Petrei, o studie cu atenție.

— Știi la ce mă gândesc? Șarniere.

Se uită la Petra, entuziasmată de ideea ei.

— De jur împrejurul pietrei – așa, persoana care o poartă o poate răsuci pe toate părțile și piatra va fi vizibilă din toate unghiurile.

Petra și Kitty răsuciră bijuteria, în timp ce bomboana se balansa dintr-o parte în alta.

— Tanzanitul nu e la fel de dur ca un diamant sau un safir, spuse Petra. Trebuie s-o fixez, dar trebuie s-o fac fără un suport vizibil. Și trebuie să-i protejez fețele.

— Te așteaptă multă muncă, o avertiză Kitty, dar va fi opera ta de referință. Ideea e incredibilă și deja îmi închipui opera finită. Du-te să vorbești cu Charlton, îți amintești de primele lui lucrări, cele cu care s-a lansat? Era ceva bazat pe șarniere și mecanică fină.

Făcu o pauză.

— Dumnezeule, Petra, asta chiar s-ar putea să devină inovaţia ta. De îndată ce ai rezolvat partea mecanică, ai putea să faci bijuterii asemănătoare cu alte pietre. O *ador.*

Se opri.

— Ai putea schimba *lumea.* Va trebui... materialele în sine or să te coste o avere.

— Ştiu, oftă din rărunchi Petra.

— Dar va fi o afacere cu autofinanţare. Fă una sau două: or să fie înşfăcate de îndată şi apoi o să primeşti comenzi în avans. La naiba, ai putea să le vinzi chiar şi pornind de la modele ca ăsta, din sârmă şi bomboane.

Se uită în cutie. Mai erau două bomboane acolo, încă în foiţă de celofan. Una verde. Una roşie.

— Iată: smarald şi rubin. Unde ţi-e tanzanitul?

— Acasă, spuse Petra, luând bomboanele de la Kitty şi ţinându-le în lumină.

— Sub saltea?

Petra încuviinţă.

— Te-ai gândit cum o să fie când vei fi terminat bijuteria? Când va fi pe mâna cuiva şi n-o să mai un tanzanit sub aşternut? Cum o să te simţi?

Kitty părea deodată alarmată.

— Doamne, Petra, prinţesa nu putea să doarmă *cu* un bob de mazăre sub saltea, dar tu cum o să poţi să dormi *fără* tanzanitul de acolo?

— Oh, o să doarmă foarte bine, Kitty, spuse Eric, care ascultase cu nerușinare conversaţia, pentru că o să fie cuibărită în braţele afurisitului de Făt-Frumos.

Făcu o pauză, pentru efect dramatic.

— Sau, mai degrabă, ale afurisitului de domn Chips.

Petra se îmbujoră. Apoi tresări, luându-şi gândul de la abaţiile din aur şi tanzanit, de la mânăstirile de platină şi de la potenţiala ei bogăţie şi celebritate.

— Du-te la Ronnie Scott, îi spuse Kitty pe un ton sapienţial, sau la Forum; oriunde te invită, trebuie să te duci.

Scutură din cap şi adulmecă lacom în jur.

— Acesta e momentul tău, Petra, acesta e momentul tău.

Închise ochii.

— Aşa e scris.

— Era prietena dumneavoastră, domnule Savidge?

— Sper.

— Speraţi? Aţi avut o ceartă ca între îndrăgostiţi, este, domnu' S?

— Nu prea. Mai degrabă un impas de proporţii.

— De asta suntem în Londra, atunci?

— Ei bine, da, oarecum. Vă plângeţi, băieţi?

— Nu, domnu' S!

— Doamne, nu.

— Deloc.

— Nici gând!

Arlo îşi călăuzea turma prin Soho. Îi târa după el, mai bine zis. Mulţimea de sex-shopuri şi magazine de închiriat filme porno le încetinea paşii liceenilor, care o lălăiau într-o veselie.

— Domnu' S, asta e mult mai tare decât şcoala.

— Şi dacă vreţi să petreceţi, ştiţi, *puţin timp în doi cu prietena dumneavoastră*, ei bine, eu şi băieţii ne descurcăm, domnu' Savidge.

— În visele tale, Callum Jones. În visele tale murdare, râse Arlo.

Îi făcu să mărşăluiască de-a lungul străzii Wardour şi îi mână pe strada Frith.

— Bun, am ajuns. Aici e Ronnie Scott.

— Avem voie să fumăm, domnu' S?

— Nu, sigur că nu, la naiba.

Două ore mai târziu, după mult jazz şi nici o ţigară, după ce făcu un duş rapid şi se schimbă în camera de la B&B, Arlo îşi îndemnă elevii să se aşeze la o masă, la Pizza Express din Kentish Town.

— Pot să împrumut mobilul unuia din voi? întrebă, ascuns în spatele meniului.

Felix i-l oferi pe al lui.

— Mulţam, spuse domnul Savidge. Eu vreau o pizza American Hot, cu porţie dublă de ciuperci. Vin imediat.

Ieşi la colţul străzii Prince of Wales. Numărul Petrei apărea acum pe ecranul telefonului lui Felix. Tot ce avea Arlo de făcut era să apese pe tasta de apel. Se uită la ceas. Dacă voia să vină, nu-i acorda decât o oră şi jumătate, începând de acum. Apăsă tasta şi îşi drese glasul; nodul buclucaş i se pusese iarăşi în gât.

— Alo?

— Sunt Arlo.

— Hopa! Ţi-ai luat telefon mobil?

— Nu, e al unuia dintre elevii mei.

— Am înţeles.

— Da.

N-aveau timp de pauze.

— Petra, vrei să vii cu noi diseară? Ar trebui să fie fain... Tipul a făcut parte din 3 Colours Red – formaţia, nu filmul. Îţi aminteşti *Sixty Mile Smile*? Nu? Atunci

This is My Time, poate? Ei bine, chiar şi-aşa, vrei să vii? Spune da.

— Da, Arlo, o să vin.

Dar, ce-i drept, Petra ar fi spus da şi dacă ar fi fost vorba de Keith Harris şi Orville. E momentul meu, îşi zise. E momentul meu.

De fapt, era o nebunie. Ajunse cu întârziere şi, cu toate astea, erau, practic, singurele persoane de acolo – formaţia care concerta nu urma să intre decât abia după o oră, iar trupa din deschidere nu părea să aibă nici un susţinător. Petra întârziase pentru că răscolise prin dulap, căutând nişte haine suficient de rock'n'roll pentru această ocazie. Încercă o ţinută grunge, dar se gândi că arăta ca o vagaboandă dusă cu pluta. Se schimbă în blugi şi tricou, dar îşi făcu griji că lăsa impresia că nu şi-a dat nici un pic de osteneală. Îndrăzni să tragă pe ea singura fustă mini pe care o avea, dar o nemulţumi faptul că avea picioarele prea albe; făcu proba cu dresuri negre, dar arătau ridicol în perioada asta a anului. O trezi pe Lucy, care îi spuse pe un ton somnoros că o rochie de seară retro merge în orice ocazie. Dar Petra nu avea nimic care să aducă măcar pe departe cu o rochie de seară şi nici ceva ce ar fi putut adapta cu uşurinţă. O sună pe Kitty, care medită asupra locaţiei şi formaţiei şi apoi îi spuse să poarte piele şi să-şi lase părul desfăcut. Dar, deşi Petra putea rezolva cu dragă inimă partea cu părul, nu avea nimic de piele.

— Poate că ar trebui să nu mă duc, zise ea.

— Nu fi proastă, spuse Kitty. E un nenorocit de concert: o să fie întuneric şi gălăgie şi, până să se

termine, o să fii oricum scăldată în bere ieftină. Şi pe Arlo probabil c-o să-l doară în cot cum eşti îmbrăcată – vrea doar să fii acolo.

Petra optă pentru o fustă scurtuţă cu imprimeu retro, un tricou alb, tenişi negri şi o geacă de blugi, pentru că asta însemna că-şi putea pune telefonul, banii şi cheile în buzunar şi nu mai trebuia să care după ea şi o geantă. Dar îşi prinse părul la spate, fiindcă ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca transpiraţia să-i transforme buclele în şerpi, oricât de rock'n'roll ar fi fost chestia asta.

Era nostim să-l vezi pe Arlo dădăcind patru elevi de-a VI-a şi totuşi părea să nu le vină să plece de lângă el, chiar şi după ce intrară. Erau, de asemenea, de o politeţe aproape sfioasă faţă de Petra şi, deşi de-abia îşi putea auzi propriile gânduri, ea continua să le zbiere în toată gălăgia aceea întrebări interesante despre şcoli şi hobby-uri şi alte lucruri care le aminteau de prietenele mamelor lor. Chestia asta îl amuza pe Arlo. Petra intui asta şi îşi dorea cu disperare să-i dea un cot, să scoată limba la el, să-l ocărască, să-l strângă în braţe. Dar nu îndrăznea. Avea impresia că nu erau la o întâlnire, ci că ea este un musafir nepoftit la una din orele lui. Totuşi, din când în când reuşeau să schimbe câte o privire care spunea: „Dumnezeule mare, suntem la un concert!". Ar trebui să ne giugiulim într-un colţ întunecos! Ar trebui să ne pilim cu vodcă şi apă tonică din pahare de plastic! Ar trebui să ţopăim în mijlocul mulţimii ca nişte apucaţi!

Punctul principal din program a fost minunat, chiar dacă asurzitor, iar fanii devotaţi ai trupei săreau şi

săltau şi loveau în gol. Petra băuse pe nerăsuflate două pahare de plastic cu vodcă şi asta îi dădu senzaţia că avea arcuri în tălpi şi putea să ţopăie alături de cei mai entuziaşti dintre ei. Şi chiar asta a făcut, plină de elan. Arlo era încântat de priveliştе, cu atât mai mult cu cât băieţii rămaseseră cu gura căscată.

— Haideţi! o văzură ei spunând, fără s-o audă. Haideţi!

Veni cu pas săltăreţ, îi luă de mână pe Alex şi Thomas şi-i trase după ea în mijlocul mulţimii. Apoi făcu acelaşi lucru cu Felix şi Callum. Şi apoi, de îndată ce băieţii ţopăiau în jurul ei, se îndreptă spre Arlo.

— Nici gând! gesticulă el. Nici gând, la naiba.

— Ba da! zbieră ea. *Haide*!

Dar când ea se îndepărtă de el în ritm de dans, cu un zâmbet strălucitor pe buze, el ridică din umeri şi plonjă în mulţime după ea.

Era obositor, ameţitor. Era asurzitor şi destul de periculos, podeaua era udă şi alunecoasă din cauza unui cocktail de bere şi băuturi tari, amplificatoarele erau date la maxim, lumina era psihedelică, mulţimea turbulentă. Petra răguşise şi transpirase, se simţea puţin ameţită şi îi era foarte cald şi fusese călcată pe picioare şi îmbrâncită şi zdruncinată, iar ţigara cuiva i se apropiase periculos de mult de obraz. Dar dansa cu Arlo şi se simţea plină de energie, exaltată şi fericită.

— Mă bucur aşa de mult că am venit.

— Ce?

El n-o auzea.

— Mă bucur aşa de mult că am venit.

— Poftim?

El vedea că spune ceva, dar nu înţelegea ce.

Ea se dădu bătută şi îi zâmbi larg, îl sărută lung pe buze, iar Arlo îi puse mâna pe fund şi amândoi ştiau că, foarte probabil, elevii lui îi văzuseră.

Concertul se terminase. Ieşiră în noapte. Petrei îi ţiuiau urechile şi, transpirată fiind, o luă cu frig. I se întinsese puţin machiajul. Tricoul alb era pătat. Simţea dâre vâscoase de bere pe picioare. Tălpile pantofilor lor erau lipicioase de la Dumnezeu ştie ce. Băieţii îl rugară pe Arlo să-i lase să stea la coadă să-şi ia un kebab.

— N-am fumat, domnu'.

— Cred că un kebab dubios ar putea să vă facă mai mult rău decât o ţigară, Thomas.

— Atunci pot să trag o pipă în loc de kebab, domnu' S?

— Nu, nu poţi, la naiba!

— Dacă noi stăm să ne luăm kebab, asta vă lasă puţin timp, ştiţi, dumneavoastră şi domnişoarei Petra?

Arlo şi Petra schimbară o privire, apoi se uitară la Felix ca la un geniu. Aşa că băieţii se aşezară la coadă, iar Arlo şi Petra rămaseră unde se aflau, în câmpul lor vizual, dar fără a putea fi auziţi.

— Deci, zise el.

— Deci! zise ea.

— Ţi-a plăcut?

— Mai întrebi? Chris McCormack ăsta e un *zeu* al rockului!

— Te-ai pilit, Flint?

— Cam da, aş zice! Semăn cu femeia sălbatică din Borneo?

— Arăţi minunat. Mâine.

— Arăt minunat şi în seara asta?

— Nu. Adică da. Adică arăți minunat și acum. Dar ceea ce vreau să spun e *mâine*. Ne putem vedea?

— Nu ești legat de turmă?

— Pot să îi las pe mâinile unui păstor de încredere de la Columbia Records.

— Amicul tău?

— Amicul meu, Mike Smith!

— Dragul de Mike Smith.

— E un tip grozav – ți-ar plăcea și de soția lui. O să-ți fac cunoștință cu ei într-o zi.

— Apropo de soții, ai aflat vestea despre Jenn și Nige al tău?

— Desigur.

— Mi-e dor de Jenn.

— Întoarce-te.

— Nu știu, Arlo. Eu...

— Uite ce e, trebuie să ne vedem mâine, la gara Watford. O să-i conduc pe băieți la Columbia Records la prima oră, apoi vin într-acolo.

— La Watford? De ce la Watford?

— Am o treabă acolo. Am nevoie să fii și tu. Am ceva de făcut. Trebuie să-ți spun ceva. Trebuie să merg undeva. E ceva ce trebuie să știi.

Capitolul 46

Când se duse să ia laptele din frigider pentru cafeaua de dimineață, Petra găsi înăuntru un pantof. Dar îl scoase ca și cum n-ar fi fost nimic ieșit din comun, nimic mai grav decât un iaurt expirat. Ceva ce n-ar fi trebuit să se afle acolo, dar nu mare lucru. În adâncul inimii, era frustrată de dovada incontestabilă a somnambulismului ei, pentru că se trezise odihnită și nerăbdătoare să-și înceapă ziua. Oh, ce zi binecuvântată! O călătorie la Watford. Un mister! De ce la Watford? De ce, de ce? Se întoarse în dormitor și se așeză pe marginea patului, cu privirea pierdută în cana de cafea, suflând cu dichis în ea, ca un flautist, stârnind cercuri concentrice pe suprafața întunecată, sorbind-o delicat, ca și cum Nescafe ar fi fost Noilly Prat.

— De ce la Watford? se întrebă ea cu voce tare.

Dar nu îndrăzni să-și răspundă tot cu voce tare. Nu trebuie să provoci soarta. Lăsă două gânduri să i se învârtă în minte.

La Watford locuiește tata.
Oare Arlo s-a hotărât să facă pasul cel mare?

Simți cum o inundă un val de adrenalină. Avea sentimentul că aceasta avea să fie una din zilele de cumpănă din viața ei.

Nici nu bănuia că avea să fie o zi de cumpănă și pentru Arlo. Dar el era foarte conștient de asta. Nu închisese un ochi toată noaptea.

Petrei îi trecu prin minte că stația de metrou Watford era un punct de întâlnire mai bun decât gara Watford – de-acolo puteau face o plimbare plăcută până la casa tatălui ei. Dar, desigur, nu putea să-i spună asta lui Arlo cu nici un chip; nimic nu ar trebui să compromită mărinimia gestului pe care spera că-l va face el. Se întrebă dacă Arlo luase, de fapt, legătura cu tatăl ei și, dacă da, cum obținuse numărul lui? Și, dacă nu, atunci s-ar putea să facă drumul degeaba – pentru că era puțin probabil că taică-său avea să fie acasă într-o dimineață de vineri. Și apoi se gândi că fanteziile ei o cam luaseră razna. Poate că drumul acesta n-avea nimic de-a face cu familia ei. Dar ar fi uimitor dacă ar avea de-a face cu celălalt subiect. Cu logodna. Poate exista vreun locșor idilic, care se întâmpla să fie în apropiere de gara Watford și de care Petra nu știa. Sau poate că mergeau să se întâlnească cu cineva, cu mama lui Arlo, poate? Cât de departe era Potters Bar? Oare se poate ca Watford să fi fost sugestia ei? E vreo casă elegantă pe-acolo și un loc drăguț în care să poată lua prânzul sau așa ceva? Unde-o fi Hatfield House? Petra spera s-o întâlnească; Arlo vorbea cu atâta afecțiune despre ea! Și, fiind o persoană pe care părinții o neglijaseră, Petra era de mult în căutarea unor surogate, inconștient sau nu. Oare astăzi avea să fie într-adevăr acea zi minunată când avea să fie

invitată în mijlocul unei familii? Oricum ar fi fost, Watford îi convenea de minune Petrei.

Iată-ne.

Unde e Arlo?

Iată-l.

Doamne, arată înfiorător.

Petra era conştientă de faptul că Arlo o văzuse, dar preferă să se uite în altă parte. El avea spatele încovoiat şi era palid ca un mort. Cu mâinile vârâte adânc în buzunarele blugilor, cu capul între umeri, de parcă ar fi fost prins într-un microclimat propriu; de parcă în lumea lui ar fi fost iarnă şi îngheţa de frig. De fapt, era vreme de tricou; Petra purta blugi tăiaţi şi sandale.

— Hei, zise ea, înclinându-şi capul într-o parte ca să se uite la faţa lui abătută.

— Bună, zise el, evitându-i privirea, ca şi cum l-ar fi durut. Bună.

Îi deschise portiera unui taxi, mormăindu-i ceva şoferului.

Ea îl sărută îndelung, blând, pe obraz. El îi răspunse cu un sărut fugar. Avea ochii congestionaţi şi atât de încercănaţi încât părea c-a fost mânjit cu praf de cărbune şi un aer hăituit – ca în fotografiile cu mineri care fuseseră prinşi în vreo văgăună subterană, dincolo de suprafaţa vieţii de zi cu zi. Aşteptând să fie salvaţi.

— Eşti bine?

— N-am dormit.

Îşi ridică privirea spre Petra şi ea nu-şi dădu seama dacă expresia lui era una imploratoare sau, mai degrabă, una de spaimă. Îşi continuară drumul în tăcere.

— E bine aici, spuse el deodată, repetând fraza când taximetristul răspunse „Dar...".

O luă pe Petra de mână şi o trase după el.

— Haide, zise el şi o luă înainte; cu un mers ce trăda groaza, ca şi cum trupul lui se resemnase să meargă într-o direcţie, dar sufletu-i încerca din răsputeri să-l tragă în direcţia opusă.

Nu cred că mergem la tata acasă, îşi zise Petra. Şi nu cred că Arlo o să-mi ceară mâna astăzi.

Aşadar, unde mă duce? Şi de ce m-a rugat să-l însoţesc într-o călătorie pe care e limpede că nu vrea s-o facă?

El şovăie, apoi o ia din nou la pas, după care şovăie iar. Ca şi cum gândurile luminoase s-ar război neîncetat cu cele întunecate.

— Eşti OK? îl întrebase Petra cu câteva străzi în urmă.

— Sunt bine, răspunsese el, cu jumătate de gură.

— Unde mergem? îl întrebă Petra, hotărând să pară veselă şi relaxată.

— Nu mai e mult, răspunse el cu o voce spartă, acoperită de forfota circulaţiei de pe A41.

Petra se gândeşte că poate n-ar trebui să mai vorbească până ce n-au ajuns la destinaţie, oricare ar fi aceea. El îşi ţine mâinile în buzunar, dar ea îl ia de braţ şi se gândeşte că n-ar strica să zâmbească pentru amândoi.

Acum trec pe lângă un cimitir.
Se apropie de intrare.
Şi Arlo se opreşte aici.
Se întoarce către Petra.

— Eu... vocea lui e înecată de lacrimi.

Petra îl vede muşcându-şi buza de jos. E cu spatele la poartă. Se leagănă, vizibil, de pe un picior pe

altul – nu e clar dacă o face pentru a-şi ţine echilibrul sau pentru că e tulburat.

— Arlo? spune blând Petra, atingându-i braţul cu degetele.

El face un pas înapoi. Nu vrea să se uite la Petra.

— E acolo, spune, aruncând o ocheadă peste umăr.

Petra stă în faţa lui Arlo, aşa că trebuie să se dea puţin într-o parte, ca să se uite în direcţia indicată de el. Nu vede pe nimeni. Mă rog, vede un bătrân cu o roabă. Dar nici o „ea".

— Cine? întreabă.

— Helen, spune Arlo.

— Helen e acolo?

— Da.

Continuă să-i evite privirea.

— Unde?

Petra e nedumerită.

— *Acolo*, spune Arlo.

— E acolo acum? întreabă Petra.

— Da, e acolo, spune Arlo.

Tremură.

— E moartă.

Petra e atât de cutremurată de această veste încât, clătinându-se, face un pas înapoi. E şocată, îngrozită şi şi-a dus mâna la gură – a amuţit, la propriu.

— Helen a murit?

Arlo ţine ochii în pământ şi umerii încep să-i tremure. Petra îşi dă seama că plânge şi, pentru o clipă, nu ştie cum ar fi mai bine să reacţioneze, de dragul lui. N-a mai văzut niciodată un bărbat plângând. Ar trebui să-l lase în pace sau să reverse asupra lui elanul

de dragoste şi compasiune pe care îl simte? Face un pas înspre el. Încă unul. El a rămas cu mâinile vârâte în buzunare. Din când în când, vocea lui se face auzită printre hohotele sfâşietoare, nearticulate. Îşi strecoară braţele în jurul lui şi îşi lasă capul pe pieptul lui. Pe inima lui împovărată. În minte i se învârt mii de gânduri. Ce ar trebui să spun? Cum mă simt? Dumnezeule, a murit.

Petra e uşurată când simte, în sfârşit, braţele lui Arlo în jurul ei. El nu o strânge în braţe, cât, mai degrabă, se agaţă de ea. Şi plânge; cu vocea subţiată, ca a unui băieţandru. Şi Petra se gândeşte că totul o să fie bine. Aşa că îi spune asta.

— Totul o să fie bine, mai bine.

Şi, când el s-a mai liniştit puţin, ea întreabă, blând, foarte blând:

— Ce s-a întâmplat?

Şi el îi răspunde, cu o voce la fel de limpede ca bolta ce se întinde deasupra:

— Eu am omorât-o.

Capitolul 47

Petrei îi trece prin minte că banca spre care s-au târât ea și Arlo și pe care stau, cufundați într-o tăcere fără sfârșit, e rezervată probabil pentru persoanele în vârstă. E pusă acolo în amintirea lui Alfred Harold, iar datele arată că acesta s-a stins la o vârstă destul de înaintată. Banca se află în afara cimitirului, dar e înghesuită foarte aproape de zid. Arlo zace pe bancă, stors de efortul acestei dezvăluiri. Petra stă foarte dreaptă, împietrită de șocul pe care l-a suferit. E ca și cum taina ar fi ieșit din trupul lui și l-ar fi străpuns pe al ei.

— Ce s-a întâmplat? întreabă.

— Am împins-o la asta, spune Arlo, la propriu.

Petra nu e sigură de propriile ei sentimente. Ar trebui să fugă de lângă el? Sau se află acolo pentru a-i izbăvi sufletul? Are impresia că lumea ei e pe cale să se prăbușească. Are răgazul să stea și să-l asculte? Ca să știe, măcar? Dar se teme de ceea ce urmează să audă. Totuși, el a adus-o până aici. Oare n-au ajuns amândoi până aici? Și asta e mare lucru. Se sprijină cu spatele de banca lui Alfred Harold; acum ea și Arlo stau umăr la umăr, atingându-se.

— Acum zece ani... începe Arlo și apoi se întrerupe.

Petra se uită la el, pentru că simte că a încetat să mai respire. Privește în gol și ea își dă seama că a fost purtat cu un deceniu în urmă. El expiră lent.

— Acum zece ani, am cunoscut-o pe Helen. Era cu patru ani mai mare decât mine. Foarte atrăgătoare. Foarte – ei bine – organizată, într-un fel. Eu compuneam cântece. Ea își făcea un nume în management: lucra la o companie care oferea consultanță casei de discuri cu care colaboram eu. Mi-a plăcut foarte, foarte mult. Știu că sună stupid, dar mi-a plăcut faptul că era atât de hotărâtă, de ambițioasă, că știa exact ce voia. Era o femeie ca la carte, bănuiesc. Nu semăna cu nici una din femeile cu care fusesem – care, până atunci, erau de obicei mai tinere decât mine și lucrau în industria muzicală. Prototipuri ale puicuței rock. E greu să-ți explic cum au stat lucrurile. Într-un fel, nu contează. M-a sedus ideea asta de yin-yang – eu, muzicianul, plimbându-mă prin viață cu chitara în mână, lucrând când voiam, cum voiam, îmbrăcându-mă cum îmi venea, făcându-mi de cap până târziu în noapte, dormind până la amiază. Helen era o femeie motivată, entuziastă, care se trezea în zori și ajungea prima la birou și purta costume scumpe și pantofi cu tocuri înalte. La început, a atras-o tocmai faptul că eram contrariul ei, deși, de fapt, mediul din care proveneam și familiile noastre nu erau foarte diferite.

Îmi plăcea felul în care făcea pe șefa și îmi organiza viața. Totul părea atât de ușor. N-aveam nevoie să mă gândesc. Aveam mâncare bună, vin bun, sex de calitate, perspective bune, prieteni buni. Așa că, atunci când m-a cerut în căsătorie, câțiva ani mai târziu – de Sfântul Valentin, într-un an bisect –, nu mi-a trecut

prin cap să spun nu. Am zis da. Mi-am zis: „De ce nu?". Toată lumea a fost încântată, desigur. Maică-mea era în culmea fericirii. Helen o coordona şi pe ea, în cel mai drăguţ mod cu putinţă: o invita la cumpărături, să ia ceaiul la Ritz, organiza redecorarea casei, o invita pe mama la ai ei. Îi punea pe ai ei s-o coopteze pe mama în tot soiul de activităţi. Mama accepta cu dragă inimă. Rămăsese văduvă, nu uita.

— Aşa că viaţa mea a continuat pe acelaşi făgaş. Nunta a devenit în curând centrul atenţiei. Helen şi-a ales inelul şi eu am trimis un cec, pentru că se gândise chiar să aranjeze să mi se trimită factura. Mi-a arătat poze cu localul, detalii despre unde urma să ne petrecem luna de miere, date despre casele care credea că ni s-ar potrivi. Şi lucrurile mergeau tot aşa. Eram fericit? Nu eram nefericit. Mă mulţumeam să mă ţin după ea, cu tocurile ei înalte cu tot. Nu trebuia să mă gândesc la nimic.

Apoi cei de la Rox au vrut un cântec şi nu prea i-au impresionat compoziţiile mele noi. Am scris ceva special pentru ei – având în minte vocea solistului lor – şi nici asta nu le-a plăcut. Şi au zis: „Ce-ai zice de-o baladă?". Nu mai compusesem de mult o baladă. Le-am spus asta şi ei au zis: „Ei bine, dar ce-ai compus mai demult?", iar eu am râs şi le-am cântat câteva acorduri din *Printre flori*, iar lor le-a picat faţa şi au zis: „Ne place, ne place la nebunie". Eu am zis: „Aţi înnebunit – am compus asta în adolescenţă".

Oricum, a trebuit să îl cânt de la un capăt la altul, pentru ei şi managerul lor, în condiţiile în care nu mă mai gândisem la cântecul acela, nu mai zic să-l fredonez, de ani de zile. Dar ceva m-a copleşit, mi-a învăluit întreaga fiinţă în timp ce-l cântam. Mi-ar plăcea să spun

că a fost imaginea ta, Petra – mai ales dacă te uiți la noi acum, întorcându-ne de unde am pornit –, dar n-a fost așa. Cu toate astea, ceea ce a făcut cântecul a fost să mă poarte înapoi, într-o epocă de idealism intens, o epocă în care dorințele și speranțele mele erau atât de pure, o epocă în care compuneam astfel de cântece deoarece credeam cu tărie că dragostea pune lumea în mișcare, că dragostea e cel mai înalt lucru la care ar trebui să aspire cineva, că dragostea ar trebui să constituie substanța cântecelor, că dragostea e principiul călăuzitor al vieții.

Poate că mă îmbătam cu iluzii – aveam doar șaisprezece-șaptesprezece ani când am scris *Printre flori*. Dar, cântându-l iar, am simțit din nou toate acele emoții latente. Acele speranțe nemăsurate și prospețimea care mă definiseră cândva, care mă inspiraseră să scriu acel cântec m-au năpădit iarăși. Și, chiar dacă știam că idealizasem dragostea – pentru că, pe vremea când am scris *Printre flori*, nu prea știam mare lucru despre ea, de fapt –, știam și că trebuia să fie mai mult. Între mine și Helen. Trebuia să fie mai mult. Căsătoria – oricât de demodată ar fi – rămâne celebrarea dragostei. Și, deși experiențele de la douăzeci de ani spulberaseră o parte din naivitatea viselor mele din adolescență, știam că, dacă te căsătorești cu o femeie, ar trebui s-o iubești cu adevărat.

Și să le cedez cântecul meu de dragoste celor de la Rox a fost ca și cum aș fi renunțat la o părticică din mine. Încercând să văd ce mai rămăsese, am descoperit un bărbat pe cale să distrugă viața lui și pe a altcuiva. Nu voiam să fiu acel bărbat. Și, de fapt, nu puteam să-i fac așa ceva mamei. Îl iubise atât de mult pe tata! Nu puteam să-mi bat joc de amintirea dragostei lor. Trebuia

să anulez nunta. De dragul tuturor. Pentru sănătatea mea mintală.

Am fost un laş. Am amânat şi m-am codit şi am încercat să ignor glasul conştiinţei. Iar nunta se apropia cu paşi repezi şi se făceau planuri din ce în ce mai precise, la care se adăugau detalii din ce în ce mai rafinate şi mai scumpe şi, când mai era doar o săptămână, mi-am zis: „Dacă nu spun nimic acum, în şapte zile o să stau în faţa altarului şi voi fi vinovat de felul în care evoluează restul vieţilor noastre, vieţile atâtor oameni".

Dar, cu toate astea, am fost un laş. Şi m-am purtat oribil – eram distant şi posac, sperând, bănuiesc, că o voi face pe Helen să anuleze ea nunta. Dar ea râdea şi mă bătea pe umăr – chiar îmi amintesc că m-a bătut pe umăr – şi-mi spunea: „Nu cumva să dai înapoi acum, nu ne mai putem retrage garanţia". Şi, Petra, nici măcar nu ştiu dacă glumea. Dacă mă gândesc bine, Helen era atât de meticuloasă şi de organizată, de bună seamă trebuie să se fi asigurat că exista o clauză pentru recuperarea banilor. Se pricepea de minune la astfel de lucruri. Dar chestia asta m-a făcut să mă simt oribil şi m-am gândit c-ar fi mai bine să tac şi să îndur.

Situaţia mă îmbolnăvea. Nu reuşeam să înghit nimic. Nu puteam să muncesc. Tot ce puteam să fac era să dorm. Dormeam mare parte din zi. Poate că era o formă de narcolepsie, nu ştiu – poate că dormeam ca să scap de toate, ca să nu mai trebuiască să-mi fac griji despre cum să fac ceea ce ştiam că trebuie să fac. Indiferent unde mă aflam – acasă, în autobuz, la lucru, mâncând, citind, vorbind –, somnul mă învăluia ca o pelerină neagră, grea, de binecuvântat neant.

Helen era îngrijorată. Helen mi-a făcut programare la doctor. Helen credea că am vreun virus sau o reacție la vaccinurile pe care ni le făcuserăm pentru luna de miere. Nu m-am dus la doctor. Dormeam. Nu m-aș fi dus oricum. În noaptea aceea, când Helen s-a întors acasă, după ultima ei zi de lucru – cu două zile înainte de nuntă –, era albă ca varul. Și eu am reușit să mă dezlipesc de ecranul televizorului doar atât cât să-i spun: „Ești bine, iubito?". Și ea a zis: „Nu mă iubești, Arlo, nu-i așa?". Tăcerea mea a fost un răspuns îndeajuns de grăitor. Și ea a zis: „La naiba". Iar eu am zis: „Îmi pare rău". Și ea a zis: „Chiar nu mă iubești?". Și eu am zis: „Îmi placi foarte, foarte mult – ești o femeie minunată". Și ea m-a întrebat dacă mai voiam să mă căsătoresc cu o femeie minunată, care-mi place foarte, foarte mult. Și n-am ezitat deloc înainte de a-i spune: „Nu, nu cred că mai vreau". Și Helen a strigat: „Vrei să-mi spui că trebuie să-mi anulez nunta?". Și eu am zbierat: „E și nunta mea". Și ea a strigat: „La naiba, n-a fost niciodată nunta ta, Arlo".

Și ăsta a fost ultimul lucru pe care mi l-a spus.

A plecat furioasă. Nu știu unde se ducea. Nimeni nu știe. Bănuiesc că la părinții ei. Dar a avut loc un accident.

— N-ai omorât-o tu, plânge Petra, întorcându-se în grabă spre Arlo.

— Ba da, zice Arlo, înainte ca Petra să apuce să mai spună ceva. Era ținută în viață artificial. Părinții ei au considerat că eu ar trebui să fiu cel care s-o deconecteze de la aparate. În ziua nunții. S-au gândit că ar fi un gest simbolic. Au crezut că asta mă va ajuta să trec

un gest simbolic. Au crezut că asta mă va ajuta să trec peste traumă. Au crezut că asta și-ar fi dorit Helen. Așa că, vezi, chiar am omorât-o, Petra. I-am frânt inima. I-am schilodit trupul. Și apoi am oprit blestematele de aparate și asta a fost.

Respirația lui e accelerată, sacadată.

— Și toți cred că sunt un soi de sfânt ce a avut de îndurat o tragedie la o vârstă atât de fragedă. Iar eu nu le-am corectat această impresie. Toți mă iubesc, toți țin la mine, toți mă compătimesc. Nu am spus nimănui adevărul, Petra. Am trăit într-o minciună. Nu am povestit nimănui nimic din toate astea. Nimeni nu știe. Nimeni nu știe. Doar tu. Doar tu, draga mea dragă.

Degetele Petrei se îndreaptă fulgerător spre buzele lui Arlo și ea îl privește cu patimă.

— Ajunge, spune ea.

A suferit destul. Ea nu crede că mai poate auzi alte detalii. Nu-i vine a crede că ar mai putea fi și altceva.

Cu blândețe, el îi îndepărtează degetele, îi sărută podul palmei, cu ochii închiși, ca să nu mai vadă dinainte suferința trecutului și ceea ce își închipuie a fi viitorul lui pierdut, care stă lângă el pe bancă, privindu-i cu dragoste chipul.

— În ultimii cinci ani, am primit toată această dragoste pe care pur și simplu nu o merit. Sunt privit ca o victimă, nu ca un călău. Oamenii îmi doresc fericirea. Cred cu toții că merit să fiu fericit, că merit să redescopăr dragostea. De asta am fugit de tot ceea ce cunoșteam. De asta am devenit profesor. Și am ajuns să consider North York Moors căminul meu. De asta celibatul. Și apoi tu. În viața mea ai apărut tu.

— Dar, Arlo...?

El o întrerupe din nou.

— Nu. Ştii ceva, Petra, când m-ai părăsit din cauza poveştii cu Miranda, aveam nevoie disperată de un refugiu – aşa că ştii ce am făcut? I-am sunat pe părinţii lui Helen şi le-am zis: „Hei, ce mai faceţi, pot să stau câteva zile în căsuţa voastră din Scoţia?", şi ei au zis: „Arlo, Arlo, ce bucurie să te auzim, desigur. Ce mai faci, Arlo? Ce mai faci? O să ne faci o vizită cât de curând?".

Obosit, cu faţa udă de lacrimi, se întoarce spre Petra.

— Ăsta-s eu, ridică el din umeri. Bun băiat, nu-i aşa?

Petra nu îndrăzneşte să vorbească. Speră doar că lacrimile ei şi gestul cu care clatină încet din cap vor fi interpretate drept expresii a ceea ce simte: „Nu spune aşa ceva, Arlo. Sărmanul, dragul de tine".

El întoarce capul şi priveşte lung zidul cimitirului.

— N-am mai fost pe-aici, Petra. N-am mai fost. N-am mai trecut pe-aici. De la înmormântare.

Petra îi urmează privirea. Îl înconjoară cu braţele, într-o îmbrăţişare lină şi blândă, ca un adult care linişteşte un copil.

— Nu i-am cerut niciodată iertare.

— Niciodată nu e prea târziu, spune Petra. Niciodată nu e prea târziu. Acum eşti aici. Du-te. Du-te la Helen. Du-te acum, Arlo. Nu te grăbi. Te aştept. Te voi aştepta aici. Promit.

Se uită la Petra de parcă ar fi un înger. Se uită la Petra de parcă ar fi nebună. Se uită de-a lungul zidului spre intrare şi, în acelaşi timp, începe să încuviinţeze. Şi apoi se ridică de pe bancă şi pleacă.

Petra aşteaptă. Aşteaptă aproape cincizeci de minute. Şi, în timp ce aşteaptă, se concentrează adânc asupra unor lucruri cum ar fi configuraţia pietrelor de pavaj. Caută să descopere modele în zidul cimitirului. Caută să găsească o ordine în culorile maşinilor care trec în viteză pe lângă ea. Numără maşinile dintre camioane. Orice, orice. Se va gândi la orice altceva.

Arlo se întoarce. Pare teribil de obosit.

O trage de pe bancă şi o strânge la piept, îi sărută iarăşi şi iarăşi creştetul capului.

— Trebuie să plec, îi spune. Trebuie să plec chiar acum. Trebuie să-i iau pe băieţi de la Columbia Records. De-acolo mergem la Wigmore Hall. Apoi trebuie să ne facem bagajul. Plecăm cu noaptea-n cap.

Îi şopteşte la nesfârşit mulţumesc şi iartă-mă. Pleacă. Traversează A41 printr-un loc nepermis. Dispare în zare.

Petra a rămas aşezată pe banca lui Alfred Harold, încercând să digere informaţiile, dar mult prea copleşită pentru a le putea procesa.

În cele din urmă, hotărăşte c-ar trebui să se pună în mişcare. Se întreabă dacă să-l sune pe taică-său şi să-i spună: „Tată, poţi să vii să mă iei? Am rămas blocată". Dar Petra nu i-a cerut niciodată ajutorul tatălui ei, ori de câte ori a rămas blocată. Şi probabil că e la serviciu, oricum. E doar o după-amiază obişnuită de vineri din luna iunie. Aşa că Petra o ia în jos pe A41, pentru că ştie că puţin mai încolo sunt două supermarketuri uriaşe. Şi, de la ASDA, ia un taxi înapoi spre gara Watford.

Capitolul 48

Petra a cochetat cu ideea de a suna pe mobilul lui Felix şi a-l cere pe profesorul lui la telefon. De la Euston se dusese direct la atelier, zăbovind doar cât să-i asigure pe ceilalţi că se distrase de minune în ajun şi să recurgă la un zâmbet enigmatic ca explicaţie pentru faptul că întârziase. Nu era sigură dacă momentul Watford avea să fie proba de foc pentru ea şi Arlo sau dacă vorbele lui Arlo, care-i răsunau în minte, vesteau sfârşitul. Ştia însă că nu voia să vorbească deocamdată despre asta. Refuzând politicos invitaţia Atelierului de 3 la un pahar în acea seară de vineri, Petra plecă să-şi petreacă restul după-amiezii cu Charlton, discutând despre şarniere, legături şi pivoţi. Abia mai târziu, aşezată în apartamentul ei micuţ şi plin de umezeală, jucându-se cu mobilul, simţi o dorinţă copleşitoare să vorbească cu Arlo. Începu să înţeleagă greutatea experienţei prin care trecuse, repercusiunile pe care le avea asupra restului vieţii lui. Ştia că era undeva în Swiss Cottage până a doua zi în zori. Dar ştia, de asemenea, că telefonul unui elev nu era cea mai bună

cale de a-l contacta. Tragedia lui era nemăsurată. Nu cunoscuse nimic care să se compare cu asta. Ce Dumnezeu i-ar fi putut spune? Dar salvă oricum numărul băiatului.

Telefonul sună aproape instantaneu. Tresări. Felix? Nu, Lucy. Petra simți o stranie dezamăgire.

— Bună, Luce.

— Ei bine?

— Ei bine, ce?

— Ei bine, *ce*, zice ea! Petra! Hai, ascult. Cum a fost concertul?

Petra își dădu brusc seama că, deși Lucy era cea mai veche și mai bună prietenă a ei, nu putea, nu voia să-i destăinuie secretul lui Arlo. Era cel mai ciudat sentiment. Nu mai conta că, dintotdeauna, Petra îi spusese totul lui Lucy; că uneori simțea că nu e în stare să ia nici o decizie fără sfatul lui Lucy, că de atâtea ori se bazase pe prietena ei spre a ști ce să facă, ce să spună, să hotărască ce era și ce nu era bine pentru ea. Deși Petra n-avea de unde să știe cum vor evolua lucrurile cu Arlo pe termen lung, în momentul acela știa că îl respectă profund și îi trăia acut zbuciumul. Nu simțea rușinea pe care, în mod vădit, o îndura el, nici nu era stânjenită de faptele relatate. O întristau, desigur, dar pentru ea, cel puțin, impactul lor era unul pozitiv. Așa că, deși la telefon era Lucy – draga ei prietenă, în care avea încredere și pe care o admira, care o suna tocmai din Hong Kong, când acolo era două dimineața –, în momentul acela Petra îl iubea cel mai mult pe Arlo. De fapt, îl iubea cu toată ființa ei. Era un sentiment pe care, cu siguranță, nu-l mai cunoscuse niciodată până atunci. Se simțea exaltată și extenuată.

— Petra? Doamne, hai, măi fată – e ca şi cum ai încerca să storci apă din piatră seacă. Oh! Ah! Stai aşa – e cu tine *acum*, nu-i aşa? De-asta nu poţi să vorbeşti, hoţomano ce eşti!

— Ne auzim curând?

Lucy râse încântată.

— Dă-i profului un măr din partea mea, râse ea.

— Pa, Luce. Ne auzim curând.

Curând după ce terminase de vorbit cu Lucy, Petra formă numărul de la căsuţa lui Arlo. Ştia că el nu era acolo, dar soneria în sine îi dădea speranţă. Putea să-şi imagineze atât de limpede locul! Voia să se întoarcă acolo în curând. O să vorbească cu Charlton luni, la prima oră.

— E pentru mine?

Arlo se uită în oglinda retrovizoare a microbuzului, auzind soneria mobilului lui Felix. Până atunci, în decursul călătoriei, telefoanele băieţilor sunaseră suficient de des ca Arlo să le poată deosebi. Felix primise deja câteva apeluri.

— Nu, domnule, îmi pare rău, domnule, mormăi Felix, e mama.

Ceilalţi băieţi se hliziră un pic. Felix nu răspunse. A1 era blocată şi trebuiau să facă un ocol prin Fens; peisajul plat era monoton în unele zone, deprimant în altele, emanând un aer de singurătate atotcuprinzătoare, o solitudine care reflecta starea de spirit a lui Arlo. Se simţea şi el la fel de plat. Londra părea foarte departe. Dacă nu putea rămâne în Londra – şi chiar nu putea rămâne în Londra –, atunci îşi dorea să fie cu mult dincolo de Fens. Tânjea după un peisaj cu înălţimi şi povârnişuri, care avea să anunţe că au intrat în

Yorkshire. Să se întoarcă între hotarele şcolii, acolo unde era în siguranţă, unde nu trebuia să se gândească la atâtea lucruri, unde viaţa nu era complicată şi nu exista nimic care să-i amintească de cât de complicată fusese propria lui viaţă. Apăsă pe pedală.

— V-au prins în poză, domnu' S.

— În poză?

— Camera de la trafic, domnu' Savidge.

— Băga-mi-aş!

Băieţii rânjiră. Chiar şi elevilor dintr-a VI-a le plăcea când auzeau un prof înjurând.

— Băieţi, mai bine vă puneţi telefoanele pe silenţios, vă rog. Îmi distrag atenţia.

— Putem să ascultăm nişte muzică, atunci?

— Da, domnu' S.

— Desigur.

Arlo scotoci în geantă.

— Asta e o compilaţie pe care am făcut-o eu. Îi spun „Blasfemie răscumpărată" – sunt cântece ale unor nume mari, care, după părerea mea, sună chiar mai bine în versiuni cover. Totuşi, aveţi grijă cui îi spuneţi că vă place mai mult versiunea celor de la Byrds la *Mr Tambourine Man* decât cea a lui Bob Dylan sau că preferaţi versiunea lui St Etienne la *Only Love Will Break Your Heart* celei a lui Neil Young, deşi probabil dă bine să preferi *One* preluat de Johnny Cash versiunii U2. Aidoma cu preluarea lui *Cat's in the Cradle* a lui Harry Chapin de către cei de la Ugly Kid Joe. Sau *Hallelujah* cântat de Jeff Buckley mai degrabă decât de Leonard Cohen. Pentru mine, Dylan este zeul suprem, dar trebuie să recunosc că băieţii de la Guns'n'Roses cântă mult mai bine *Knockin' on Heaven's Door.* Şi toată lumea recunoaşte că versiunea lui Joe Cocker la

With a Little Help from My Friends e mult mai bună decât cea de la Beatles, dar nimeni nu va interpreta cântecele lui Hendrix mai bine decât Jimi însuşi. Oricum, ascultaţi. Şi vă propun ca temă de concurs să-mi spuneţi cine cântă versiunile originale.

— Care-i premiul, domnu' Savidge?

— O copie a compilaţiei, Thomas.

— Tare.

Şi Arlo simţi deodată că şi-ar putea regăsi echilibrul în lumea lui, la urma urmei. Astea erau lucrurile la care se pricepea cel mai bine: muzica, predatul. Nu dragostea, nu Londra.

Şi iată: peisajul începe să devină abrupt acum, că au trecut de valea râului York.

În timp ce se apropia văzând cu ochii de casă, Arlo îşi ferecă o bucăţică din inimă.

Capitolul 49

Trecuseră patru zile de când Arlo părăsise Londra şi, deşi Petra era îngrijorată că nu primise veşti de la el, un sentiment intens de uşurare îi îmblânzea temerile şi o ajuta să se ţină tare. Totuşi, ştia că era mai bine să nu provoace soarta şi nu-i ceru deocamdată lui Charlton cheile de la Old Stables. Îşi zise: „Dacă cineva a avut vreodată nevoie de puţin timp cu sine însuşi, acum e acel moment, iar persoana respectivă e Arlo". Răspunsul ei la întrebările Atelierului de 3 avea să fie unul vag, pe un ton de un optimism studiat, pentru spre a nu trezi suspiciuni şi pentru a fi scutită de alte întrebări. Adoptă aceeaşi metodă cu Lucy. O parte din ea îşi dorea să le poată spune cu voce tare: „Vedeţi! Mă descurc singură – e o chestie majoră, dar îi fac faţă, nu sunteţi mândri de mine?". Dar asta ar compromite oarecum scopul întregii acţiuni. Era adevărat; era cufundată până în gât într-o situaţie de criză; cu toate astea, nu simţea nevoia să se consulte cu nimeni în afară de ea însăşi. Dacă le-ar fi făcut confidenţe celor apropiaţi ei, ar fi trebuit să îşi mărturisească sentimentul de

uşurare. Şi, deşi sentimentul în sine era unul plăcut şi încurajator, sursa lui era uşor neliniştitoare.

Oare m-aş simţi la fel de împăcată dacă Helen ar fi încă în viaţă?

E întotdeauna mai uşor când un fost a ieşit din schemă. Helen ieşise cu siguranţă din peisaj, dar oare asta însemna într-adevăr că Petra era uşurată de moartea ei? Petra simţi că o năpădeşte un val de vinovăţie şi se cutremură în faţa unui gând atât de crud. Amploarea situaţiei şi a trecutului lui Arlo îi permise să clasifice povestea cu Miranda drept una lipsită de importanţă, să considere reacţia răutăcioasă a Mirandei faţă de ea drept ceva oarecum măgulitor. Nu se îndoia de ierarhia afecţiunii lui Arlo, nici de intensitatea sentimentelor lui pentru ea. În chip bizar, femeile – vii sau moarte – erau înnebunite după un bărbat care n-avea ochi pentru ele. Aşa că, deşi tânjea să-l vadă, să-l îmbrăţişeze, să facă dragoste cu el, să-i spună că totul avea să fie bine de-acum înainte, se simţi dispusă să-i acorde timp. El trebuia să fie cel care să-i spună: „Sunt OK, sunt gata, îţi simt lipsa, vino".

Deşi îşi spuse să aibă răbdare, să nu-l sufoce, joi se justifică rapid că lui Arlo nu i-ar strica un brânci în direcţia cea bună. Îşi spuse că, aşa cum nu primise ea veşti de la el, nici el nu primise veşti de la ea. Şi acest gând o făcu să iasă glonţ din atelier, să găsească un locşor liniştit şi să-l sune pe Arlo. Nu-i răspunse nimeni la căsuţă. Normal că nu, probabil că era la ore.

Odată ajunsă acasă, Petra era hotărâtă să pună mâna pe telefon şi să sune din nou în Yorkshire, când îi răsună în minte vocea doamnei McNeil, avertizând-o

să nu facă nimic pe stomacul gol. Aşa că Petra studie cu atenţie conţinutul frigiderului – un exerciţiu de prisos, dat fiind cât de puţine erau în el –, încălzi ce mai rămăsese din supa instant Covent Garden care constituise cina ei din ajun şi o turnă într-o cană. Îşi propusese să cumpere o baghetă bună, dar, grăbită să ajungă acasă, uitase. Mai era nişte *pitta* în frigider, cam tare, dar turnă un pic de apă peste ea şi o puse la prăjit. Împunse *pitta* cu furculiţa şi îi adăugă unt, cu gestul cu care un pictor ar folosi un cuţit ca să întindă vopseaua pe pânză sau un zidar ar netezi cimentul pe suprafaţa unui zid.

— Îmi place puţină *pitta* sub unt, fredonă ea, în timp ce îşi ducea mâncarea în camera de zi.

Sorbi supa, linse o dâră de unt topit care i se scurgea pe mână şi medită la ceea ce urma să-i spună lui Arlo, la tonul pe care urma să-i spună asta.

Salutare.

Ce faci?

Hei.

Hei.

Oh, încetaţi odată cu tropăitul acela, nu-mi aud nici gândurile.

Vecinii ei păreau să danseze în saboţi chiar deasupra ei şi, privind încruntată spre tavan, Petra ar fi putut să jure că acesta se umfla şi se îndoia sub paşii greoi ai familiei de sus. Îşi luă mobilul în dormitor, mormăindu-i doamnei McNeil că o să termine supa mai târziu. Dansul saboţilor se auzea doar puţin mai înfundat acolo. Dar ea formă numărul. Şi aşteptă. Poate că el n-auzea telefonul. Formă din nou. Tot nici un răspuns. Demoralizată, se întoarse la supă.

Sună din nou, după o oră.

Răspunde!

— Alo?

— Arlo! Hei, salutare, eu sunt, ce faci?

Oare doar își imaginase că a răspuns?

— Alo? Arlo? Ești acolo? Sunt eu, Petra!

Îl auzi dregându-și glasul. Poate că își lua și el cina!

— Bună.

— Hei!

O pauză tulburător de lungă. Dă-i cu papagalul, își zise Petra.

— M-am gândit să te sun. Mă gândesc la tine tot timpul. După cum poți să-ți închipui. Și voiam să-ți spun doar că îmi lipsești, Arlo. Așa că m-am gândit să iau un tren mâine după-amiază, să fiu cu tine seara. Chiar dacă ai ore sâmbătă dimineață, nu mă deranjează. Vreau doar să... știi tu. Să fiu cu tine. Din nou.

Cu sinceritate, dar exuberantă. Bun.

— Arlo?

Tăcere. Se gândi la Helen. La Miranda.

— Arlo, șopti ea mângâietor, te iubesc. Totul o să fie bine.

Dar tăcerea era și mai apăsătoare.

— Arlo?

— Petra...

— E în regulă, Arlo, totul o să fie bine. Sunt aici.

— Petra... eu. N-o să meargă. Îmi pare rău.

Acum Petra e cea care a amuțit. N-ar fi putut scoate o vorbă, oricum, nu când simțea supa ridicându-i-se din stomac.

— Îmi pare rău, spuse el, cu o voce ce părea să vină de departe, înfundată de bătăile asurzitoare ale inimii ei. E vina mea. Nu pot să fac asta. Îmi pare rău.

Ea își dădu seama că, dacă n-o să spună ceva, el va închide.

— Dar, Arlo...

— Îmi pare rău, Petra, zise el. E mai bine așa. Crede-mă.

— Ai de gând să-mi închizi telefonul în nas?

— Adio, Petra.

Și ea zise: „Dar te iubesc", chiar când venea tonul.

Dacă l-aș fi sunat luni sau marți sau miercuri, dacă aș fi fost deja în Yorkshire, aș fi putut să împiedic asta?

Petra fusese dispusă să-i acorde lui Arlo tot timpul de care presupunea că ar avea nevoie. Dar nu-i trecuse niciodată prin cap că, atunci când avea să-l caute, în sfârșit, el va spune: „Îmi pare rău, adio".

El ar fi trebuit să-i spună: „Vino, te rog, vino aici, am nevoie de tine".

Și afurisiții ăștia de elefanți care tropăie deasupra. Cum poate cineva să se concentreze în gălăgia asta?

Nu putea să adoarmă. Cel puțin, asta însemna că n-o să umble în somn. Și insomnia ei o făcea să se simtă mai aproape de Arlo. Oare la ce se gândește? se întrebă ea. La ce se gândește acum? Ce simte?

Și apoi își dădu deodată seama că probabil Arlo nu știa la ce să se gândească pentru că în tot timpul acesta nu vizitase mormântul lui Helen și, în ziua în care o înmormântase, își îngropase și toate gândurile legate de ea. Celibatul. Insomnia. Orice pentru a ține în frâu gândurile și amintirile. Timp de cinci ani nesfârșiți.

Oh, Doamne, oh, Iisuse. O viață retezată brutal în floarea vârstei. Și Arlo, care crede că el e vinovat de

asta. Cum de-am putut fi atât de naivă încât să cred că viitorul meu cu Arlo ar putea fi mai uşor, mai luminos din cauza morţii lui Helen? Asta îl va marca pe veci pe Arlo. Complică nespus lucrurile. Ce pot să fac? Trebuie să fac ceva.

Cum pot să-l alin?

Pot să-l izbăvesc?

Sunt sigură că da.

O singură voce străpunse vârtejul din mintea Petrei. Era vocea doamnei McNeil, rostind unul din adagiile ei preferate.

Urmează-ţi visele – mai ales când ţi se pare că-ţi scapă printre degete.

Petra simţi în sfârşit că o ia somnul.

Îl voi alina. Îl voi izbăvi.

Dar se trezi foarte devreme, descurajată. Femeile cred întotdeauna că-i pot izbăvi pe bărbaţi – ăsta e cel mai mare defect al nostru. Acestea nu erau cuvintele doamnei McNeil, erau cuvintele Petrei. Zăbovi îndelung sub duş. Ce pot să fac? Poate că singurul lucru pe care-l pot face e să încerc să accept întreaga greutate a ceea ce i s-a întâmplat lui Arlo. Să văd dacă pot pur şi simplu să-l ajut, în loc să-l izbăvesc. Pentru că îl iubesc atât de mult. Şi suferă, iar eu vreau să-i alin suferinţa.

Îşi făcu bagajul şi se îndreptă spre Hatton Garden. Nu trecu pe la atelier, se duse direct la Galeria Charlton Squire, doar ca să-l ocărască pe Charlton, de la distanţă, pentru că avea atâta succes încât n-avea nevoie să deschidă mai devreme de zece şi jumătate, la naiba. Aşa că se întoarse la atelier şi îşi umplu două ore

lucrând minuțios la sistemul de șarniere și pivoți care avea să-i permită în curând unei bomboane purpurii să se rotească în orice direcție. Când sosiră Gina, Kitty și Eric, Petra le spuse pe tonul cel mai degajat cu putință că dădea o raită până la Charlton și întrebă dacă voia cineva ceva. Își dori să nu fi adăugat ultima parte, căci primi de la ceilalți o lungă listă cu ce sortimente de cafea doreau.

— Salutare, drăguță, zise Charlton. Cum stai cu șarnierele?

— Minunat, răspunse Petra, spunându-și în sinea ei că foarte multe lucruri stăteau în puterea lui Charlton. Charlton, există cumva vreo șansă să pot sta la Stables în weekendul acesta? E în ultimul moment, știu, dar mi-am luat biletul și mi-am făcut bagajul.

— Oh, dragă, îmi pare rău. Stau niște prieteni acolo, zise Charlton.

Petra arăta de parcă i se înecaseră toate corăbiile.

— E liber în cea mai mare parte din luna iulie, însă, adăugă el, pentru că mai erau doar două săptămâni până atunci.

Petra reuși doar să îndruge un „mulțumesc" înainte de a ieși grăbită din galerie.

Se uită în jur și deodată urî Londra, se simți claustrată. Ignoră vocea doamnei McNeil, care îi spunea: *Toate lucrurile se întâmplă cu un motiv.*

Nu pot să-mi urmez visele dacă sunt prinsă aici, în Londra, la naiba.

Și apoi se gândi: „La ce mai am nevoie de Charlton când o am pe Jenn?".

— Desigur că poți să vii! spuse Jenn. Asta e o veste minunată, la naiba, zău. Nige predă mâine – știi, cursurile de sâmbătă – și are nu știu ce chestie la școală diseară, așa că noi două putem să ne facem de cap, măi fată. Sau putem să comandăm ceva de mâncare și s-o udăm cu un vin ordinar și să ne facem unghiile și să ne uităm la tâmpenii la televizor. Dar, pe de altă parte, e seară de karaoke la Chapters și nu mi se spune degeaba *Dancing Queen*, să știi. La cât sosește trenul tău? Te aștept la Northallerton – oricum mă duc la un client din York, așa că e în drumul meu.

Când Jenn se opri, în sfârșit, să-și tragă răsuflarea, Petra reuși să strecoare informația că Arlo nu știa că vine.

— O să vrei să-l vezi diseară, atunci?

Jenn părea să-și vadă deja planurile spulberate.

— El nu vrea să mă vadă deloc, spuse Petra.

Deși pauza care urmă dură doar o secundă sau două, Petra simți că Jenn căzuse pe gânduri.

— Oh.

O nouă pauză.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Da, spuse Petra. Chiar cred că poți.

Văzând-o pe Jenn, dispoziția bătăioasă pe care o simțise Petra în tren se risipi, pentru a fi înlocuită de nevoia unei îmbrățișări și de un suspin adânc, de-o clipă.

— Haide, pui, hai să mergem acasă, spuse Jenn. Te așteaptă un ceai și alinare. Sau, dacă preferi, vin și-un suspin.

Petra mai fusese de câteva ori la casa din Yarm a lui Jenn. Era micuță, dar aranjată cu gust, cu pereți văruiți în alb și camere comunicând între ele, care dădeau impresia de spațiu vast și de calm; lumânări parfumate scumpe, perne decorative de mătase, covoare bej, elegante, cu ciucuri și fotografii înrămate cu reproduceri după Joe Cornish, care dădeau casei aerul unui hotel intim, de lux. Petra o compară cu propriul ei apartament. Era limpede că lirele de Yorkshire aveau altă valoare decât cele londoneze. Dar ce rost avea să mediteze la astfel de lucruri, când Petra nu-și permitea să cumpere o locuință în Londra și nici nu exista, din câte se părea, vreun motiv să se gândească măcar să investească într-o proprietate acolo?

— Trebuie să sun la birou, drăguță – tu dă drumul la apă în cadă și bălăcește-te în voie. Bea un pahar de vin. Haide! E vineri seară. Eu o să beau unul.

La etaj erau două dormitoare. Dormitorul mare, pentru două persoane, dădea spre stradă și avea acces direct la baie. Dormitorul de oaspeți dădea spre curțile din spate, a lui Jenn având o masă, patru scaune și o umbreluță roz, strălucitoare înghesuite printre ghivece cu flori. După baie, Petra se tolăni pe pat, mângâind lenjeria albă, apretată, admirând atenția lui Jenn pentru detalii: perdele bej de voal, draperii albe de catifea, nimicuri feminine, mobilă albă de stejar, totul elegant și cu gust. Petra trebui să recunoască faptul că, de fapt, prefera să se afle aici decât la Old Stables. Știa că nu era bine să stai prea mult cufundat în meditație, contemplându-ți propriul buric și că, deși Jenn îi va ține companie cu dragă inimă în această activitate, va sfârși probabil prin a-i sugera Petrei să-și facă un *piercing* și, după alte șase pahare de vin, se va oferi

s-o facă ea. Nu. Old Stables ar fi un pas înapoi. Scopul acestei călătorii în nord era de a găsi căi să meargă înainte.

Nu se duseră la Stokesley. Nu ieşiră deloc. Când se strecurase tiptil sus, Jenn o găsise pe Petra dormind şi o lăsase să se odihnească până la 9 seara, când o trezi spunându-i: „Grăbeşte-te, drăguţă, hai şi-om mere, că ni se răceşte ceaiul".

După ce-au strâns cutiile de mâncare – Jenn adună resturile pe o farfurie şi recunoscu fără sfială că vor constitui micul dejun de a doua zi –, şi-au luat vinul în camera de la stradă şi s-au trântit, cu burta plină, pe canapea. Jenn râgâi înfundat. Petra răspunse cu un râgâit pe măsură, la care Jenn dădu noroc şi spuse: „Bravo, eşti de-a mea".

— Vrei să-mi spui pe scurt care-i treaba?

Petra ridică din umeri.

— A existat altcineva, spuse ea, întrebându-se cum putea să descrie situaţia cât mai pe ocolite, fără a o jigni pe Jenn, a-i face un deserviciu lui Helen, a compromite încrederea lui Arlo sau a-l pune într-o lumină proastă.

— Nu paraşuta aia de la şcoală?

— Nu, nu Miranda, spuse Petra. Altcineva, acum mult timp.

— Oh, Doamne, fantoma primei iubiri?

— Cred că a complicat foarte mult lucrurile pentru Arlo, zise Petra cu grijă, pentru că îşi dorea mult ca relaţia lor să dureze.

— Ce vacă!

— Mă rog, nu, nu chiar. Vreau să spun, chiar au fost logodiţi. Dar el a rupt logodna. Te rog, nu-i spune lui Nigel. Niciodată. Orice-ar fi.

Jenn făcu un X în dreptul inimii cu degetul arătător.

— Mai e în peisaj?

Petra se uită la Jenn şi se gândi: „Ce să răspund acum? Dacă spun nu, e întru totul adevărat, dar este oare şi tot adevărul?".

— Nu.

— E o maniacă?

Petra nu-şi putu reţine un zâmbet. Şi apoi zâmbetul îi pieri. Noua mea prietenă cea mai bună. E mult mai rău de-atât.

— A murit.

— La naiba, la naiba.

Jenn se gândi la asta în timp ce turna în pahare.

— E o problemă legată de a-şi lua angajamentul, declară ea. Probabil că-şi spune: „Oh, Doamne, o iubesc pe femeia asta, dar uite ce s-a întâmplat ultima dată". Aşa că face lucrul pe care-l fac cel mai bine toţi băieţeii – fuge şi se ascunde într-un afurisit de copac, cu mâinile la ochi. Cretin fără minte.

Jenn făcu o pauză, cu o lucire în ochi şi îşi reduse teatral vocea la o şoaptă.

— S-ar putea chiar să se teamă ca nu cumva să mori şi tu.

Jenn înţelese din expresia Petrei că ea nu se gândise la asta.

— Ai făcut ce trebuia să faci venind aici, drăguţă, zise Jenn, ridicând paharul şi ciocnind. Ştii, după vasta şi variata mea experienţă, am ajuns la concluzia că toţi băieţii sunt nişte cretini fără minte. Trebuie să le spunem noi ce simt. Dragii de ei, altfel n-ar şti. N-ar avea nici cea mai vagă idee.

În dimineaţa următoare, Petra împrumută bicicleta lui Jenn şi îi promise c-o să-i dea veşti printr-un sms sau printr-un telefon de îndată ce o să aibă ocazia. Jenn reuşise să afle de la Nigel pe căi ocolite ce profesori aveau să fie la şcoală sâmbătă dimineaţă. Numele lui Arlo nu fusese pomenit şi Petra voia să-l prindă înainte ca el să înceapă în forţă orice program şi-ar fi făcut pentru ziua respectivă. Prima porţiune de drum, de la Yarm până la şcoală, era necunoscută şi, astfel, mai uşor de parcurs pentru Petra. A doua porţiune era însă aceeaşi pe care o făcea şi de la Stokesley şi, deşi drumul era drept şi aproape neted, pedalatul cerea efort. Secreţia de adrenalină părea să-i solicite mai multă energie decât picioarele sau plămânii.

Poarta. Interfonul. Ştia deja cum să treacă de asta. În depărtare, îl zări pe unul din fraţii Walley, dând târcoale cu o roabă încărcată Dumnezeu ştie cu ce, sub o prelată care fâlfâia în bătaia vântului ca aripa unei păsări moarte. Nişte băieţi care spală microbuzul. Băieţi care joacă crichet. Cumîi?[1] Nu ştiu, chiar nu ştiu, nu ştiu ce ar trebui să spun sau ce-o să spună el când mă va vedea. Nu ştiu cum va fi.

Bate la uşa căsuţei.

— E deschis, aude dinăuntru.

Intră. Închide uşa. Nu e nimeni în hol. Iubeşte locul acesta. Nu te uita, nu încă. Nu provoca soarta. N-o da în bară.

Arlo vine dinspre baie, cu pieptul gol, cu un prosop în jurul taliei şi cu altul în mână, ştergându-şi faţa,

1. În original, *Howzat!* – interjecţie folosită în jocul de crichet, prin care se cere verdictul arbitrului cu privire la poziţia unui jucător.

deşi, din greşeală, i-a rămas o picătură de spumă de ras pe obraz. Continuă să se şteargă pe faţă ca şi cum n-ar fi sigur ce expresie i se va întipări pe chip dacă se opreşte. E ud, pârâiaşe de apă îi şerpuiesc printre firele de păr de pe picioare.

— Salutare, spune Petra şi îi face sfios cu mâna, pentru a-şi întări spusele.

— Ce cauţi...

Petra ridică din umeri. Îşi întoarce capul în direcţia bucătăriei, pentru că nu-l poate privi în ochi şi se teme că el s-ar putea, oricum, să nu se uite la ea. Chipul ei e în plină lumină.

— Ei bine, spune, nu ştiu.

Şi ridică din umeri şi spune din nou: „Nu ştiu". Apoi nu mai stă pe gânduri, nu-şi mai muşcă buzele şi îl priveşte pe Arlo drept în ochi.

— Am venit pentru că nu scapi atât de uşor de mine, domnule.

El nu se mai şterge pe faţă; picătura de spumă de ras e încă acolo.

— Simt cât de mult mă iubeşti şi ştiu că ştii cât de mult te iubesc, la rândul meu. Şi ar fi mare păcat – şi o mare prostie – să lăsăm ceva atât de bun să se irosească.

Arlo îşi pune prosopul pe umăr, îşi trece gânditor mâna prin păr. Într-o săptămână i-a crescut părul, îi stă bine aşa, ciufulit.

— Petra, eu... Meriţi ceva mai bun.

— Poate, spune Petra, dar lasă-mă pe mine să mă pronunţ în privinţa asta, foarte mulţumesc. Sunt o catârcă bătrână şi nu vreau pe nimeni în afară de tine.

— Nu e vorba de tine, încearcă să spună Arlo.

— Știu, răspunde Petra, într-adevăr, e vorba de *tine*.

El se îndreaptă spre ea, dar în ultimul moment o ia la stânga și se trântește pe canapea. Își întoarce capul spre bucătărie și lumina îi cade pe față.

— Arlo, nimic din ce mi-ai spus nu-mi schimbă sentimentele față de tine. Cel mult m-a făcut să te iubesc și mai mult. E o onoare să-ți împărtășesc suferința.

El ridică dintr-o sprânceană, dar continuă să-i evite privirea.

Ea se așază alături și se întoarce spre el, deși el continuă să privească drept în față sau drept în miezul problemei.

— Arlo, în toți acești ani, spune ea, în toți acești ani ai simțit că ții în tine această taină cumplită, dar, de fapt, cred că ea te-a ținut în puterea ei.

El se încruntă, dar ea deslușește în acest gest suferință, nu dezaprobare.

— Și nu e o taină cumplită, Arlo – ceea ce s-a întâmplat *a fost* groaznic. Aproape de neînchipuit. Dar a fost un accident teribil. N-a fost vina ta. Nu trebuie să faci penitență pentru asta. Nu trebuie să adopți celibatul. Nu trebuie să te mai pedepsești. Ești un om bun, Arlo. Altfel n-ai fi fost atât de afectat.

Cuta dintre sprâncenele lui nu dispare. Petra o atinge cu degetul mare și încearcă s-o netezească.

— N-ai omorât pe nimeni, Arlo, șoptea. Helen a murit. Pur și simplu a murit. A fost un accident cumplit. O adevărată tragedie. Dar, dacă n-ar fi murit, tot nu te-ai fi căsătorit cu ea. Ai luat decizia bună. Moartea ei nu a fost o pedeapsă. A fost o tragedie, a fost un accident. N-a fost vina ta.

— Am trăit în minciună, spune el. Sunt un laș. Nici măcar nu am curajul să spun adevărul.

Petra se înfurie puțin pe el.

— Asta nu e lașitate, Arlo Savidge, îi spune ea sever, e pur altruism. Adevărul, în cazul acesta, ar fi produs o suferință gratuită tuturor acelora care sufereau deja nespus. Cred că ești o persoană uimitoare. Ai luat decizia cea mai bună pentru toată lumea, în detrimentul tău. Mă auzi? Ai luat decizia bună. Ești genul de om care face asta. De asta te iubesc. Știi care e decizia cea bună.

Își pune mâna peste a lui Arlo și se lasă să alunece puțin pe canapea. Chiar nu știe ce-ar mai putea să spună. Chiar dacă el nu mai vrea să continue relația cu ea, tot îi pare bine că a reușit să-i spună că e OK, că a făcut ceea ce trebuia, că nu mai are rost să se învinovățească și să se pedepsească pe sine.

— Oare ideea de a te părăsi a fost decizia bună? întreabă el.

În timp ce se întoarce spre ea, ochii lui se cufundă în ai Petrei.

— Spune-mi că asta nu e lașitate.

— Asta *e* pură lașitate, nătângule, spune ea blând.

Apoi îl înghiontește ușor.

— Spune-mi că nu e nevoie să mai subliniez că ideea de a mă părăsi a fost o decizie *greșită*.

— Ei bine, poate îmi spui în schimb care ar fi decizia *bună*?

Petra bănuiește că el știe răspunsul, dar că are nevoie s-o audă pe ea rostindu-l.

— Lasă-mă să te iubesc cu toată ființa mea, Arlo, și eu o să te las să-mi răspunzi cu aceeași iubire.

Asta nu e destul, înțelege ea.

— Deschide-mi uşa – şi deschide-ţi sufletul, puţin către puţin. Te-ai ferecat îndeajuns în aceşti cinci ani. Îţi spun că acum poţi începe să revii la lumină.

El e tăcut. Distant.

— Asta nu-i deloc simplu, Petra. Şi e uşor de zis, dar greu de făcut. M-am obişnuit cu suferinţa şi cu sentimentul de vinovăţie. Şi-au lăsat amprenta asupra vieţii mele.

— Sunt sigură de asta, spune ea. Dar vrei să mă laşi să-ţi fiu alături în aceste încercări?

— *Amor vincit omnia?*

Ea chibzuieşte la un răspuns.

— Nu ştiu dacă dragostea învinge totul, Arlo. Dar, cu siguranţă, ne oferă un acoperământ care ne alină suferinţa şi o armură pe care să o purtăm în luptă.

Oh, dragul de el. Ea îi înconjoară cu blândeţe umerii cu braţul.

— E în regulă, îi spune.

— Dar n-a fost în regulă atâta amar de vreme.

Şi chipul lui se boţeşte de plâns.

Petra îi poate usca lacrimile, le poate şterge cu săruturile ei, poate să-i insufle speranţă, dar, în cele din urmă, recunoaşte că nu poate să schimbe totul în bine peste noapte. Va dura o vreme. Drumul care li se deschide înainte poate fi spinos pe alocuri, dar se îndreaptă spre viitor, dincolo de linia orizontului. Şi, din felul în care Arlo a cedat în sfârşit îmbrăţişării ei, ştie că vor păşi împreună pe el.

— Ar trebui să mă îmbrac, spune el.

Îi zâmbeşte. Cu ochii roşii de plâns şi trăgându-şi nasul.

— Eşti ocupată azi?

— Nu, zice ea, luând cu degetul picătura de spumă de ras de pe obrazul lui și trântindu-și-o pe nas.

Asta îl face să zâmbească și, deși congestionați, ochii lui strălucesc.

— Vrei să mergem la o plimbare, atunci? Una prelungită?

— Da. Haide.

Capitolul 50

Ceea ce o făcu pe Petra să se întoarcă la Londra cu inima împăcată nu era doar certitudinea vizitei pe care urma să i-o facă Arlo acolo weekendul următor, era conştiinţa faptului că viitorul lor nu era bătut în cuie, că nu trebuia să fie legat de un loc sau altul, ci îşi avea acum sălaşul la jumătatea distanţei dintre ele. Călătoria cu trenul înapoi în sud nu-i puse aşadar probleme – deşi era cât pe-aci să se întoarcă la gara King's Cross când descoperi dezastrul de neînchipuit din apartamentul ei.

Tavanul se prăbuşise.

Podeaua camerei de deasupra era în mijlocul camerei ei de la stradă, deasupra mobilei şi a tuturor lucrurilor ei personale.

Lua-i-ar naiba de elefanţi greoi, îşi zise Petra.

O afurisită de scurgere, spuseră vecinii, ne mirăm că n-ai observat nici o umflătură în tavan.

Eric îi veni în ajutor. Petra îşi făcuse bagajul şi-l aştepta.

— Asta-i tot? întrebă el, uitându-se la singura ei valiză şi la cele două pungi de supermarket.

— Hainele, tanzanitul şi mâncarea din frigider, spuse ea.

— Hai, ne aşteaptă taxiul.

Deşi se uita pe fereastră, de parcă ar fi fost fascinat de peisajul din Finchley, Eric asculta gânditor în timp ce Petra pălăvrăgea la telefon cu Arlo. Nu auzi nici un apel la compătimire, nici un fel de exagerare a situaţiei, nici urmă din atitudinea de fetiţă pierdută care încearcă să-şi înduioşeze drăguţul. Eric o auzea pe prietena sa, Petra, flecărind relaxată. Şi îl amuză s-o audă spunându-i lui Arlo să se ducă naibii, după ce acesta făcuse un comentariu răutăcios la adresa faptului că toate CD-urile ei cu Robbie Williams fuseseră distruse.

— Poate să le asculte pe ale mele, se băgă în seamă Eric.

— Spune-i lui Eric să se ducă naibii, îl auzi pe Arlo răspunzând cu un hohot de râs.

Eric se bucură s-o audă pe Petra chicotind, să vadă cum îi sclipeau ochii în timp ce asculta. Se bucură s-o vadă atât de fericită, încât era cu adevărat relaxată şi cu adevărat ea însăşi. N-o mai văzuse niciodată aşa atunci când avea o relaţie, doar în perioadele intermediare. Arlo ăsta, îşi zise Eric, e OK. Arlo ăsta a scos la iveală ce e mai bun în Petra şi o face foarte fericită.

Kitty era puţin bosumflată că Petra apelase mai întâi la Eric şi nu la ea.

— N-o să găseşti postere cu Dannii Minogue în apartamentul *meu* şi stau într-o zonă în care n-o să auzi Shirley Bassey, zise ea. Patul meu pentru oaspeţi

are saltea ortopedică și am toată gama de lumânări Diptyque.

— Dar stai în New Cross, îi explică Petra, și pașaportul meu e îngropat sub moloz. Cel puțin, codul poștal din Brondesbury începe cu „N".

— Doamne, tu și obsesia ta pentru toate chestiile din nord, zise Kitty. În curând o să-mi spui că nu e nici un „r" în cuvinte ca „baie" sau „hohot".

De fapt, Eric era o gazdă foarte bună. El și Petra locuiseră împreună când erau studenți și pe-atunci el păstra ordinea și curățenia în casa în care stăteau. Apartamentul lui de acum era situat pe o stradă liniștită, lângă parc și decorat nu numai cu imaginea surorilor Minogue, ci și cu fotografii înrămate alb-negru, atârnate pe pereții zugrăviți în culori discrete. Două canapele încăpătoare, plasate anume pentru a oferi cel mai bun unghi asupra televizorului cu plasmă și colecției de DVD-uri (între care nu se afla nici măcar un film cu Marlene Dietrich) ascunse într-un dulap. Avea și el lumânări Diptyque, deloc puține. Bucătăria lui era mică, dar bine utilată, iar numeroasele produse proaspete din frigiderul lui mai rămânea doar să fie aranjate pe culori. Patul lui de oaspeți n-o fi fost ortopedic cu acte în regulă, ca al lui Kitty, dar era foarte confortabil și, dacă s-ar fi întâmplat ca Petra să umble în somn, ar fi trebuit să treacă mai întâi pe lângă dormitorul lui Eric, pe podeaua care scârțâia, iar el s-ar fi trezit și-ar fi surprins-o. Așa cum obișnuia să facă în urmă cu zece ani. Era, cu adevărat, cel mai apropiat echivalent al unui frate mai mare, dornic s-o protejeze, pe care avea să-l aibă Petra vreodată.

Chiar a umblat în somn. În a doua noapte. Dar Eric a auzit-o umblând la lanțul de la ușă. A găsit-o îmbrăcată în halatul lui – trebuie să fi intrat în dormitorul lui ca să-l ia –, în buzunarele căruia îndesase niște fructe și telecomanda de la televizor.

— E foarte important să ajungem acolo la timp, îi spuse ea în timp ce el o conducea înapoi în pat, spunându-i: „Da, așa e, desigur, nu-ți face griji, pe-aici, Eric e cu tine, Eric e cu tine".

— Mă întreb unde mă duceam, zise ea a doua zi, când Eric îi aduse un pahar cu suc de pepene și rodie, proaspăt stors cu una din mașinăriile lui strălucitoare.

— Dumnezeu știe, spuse Eric. Știi vreodată încotro te duci?

— Nu-mi amintesc niciodată nimic. Deși, din când în când, *cred* că mă cred în casa unde am copilărit. Dar, pe de altă parte, poate că asta visez. Nu știu.

— Dar mă întreb de ce îți închipui că ești acolo. În primul rând, asta a fost acum foarte mulți ani, și-apoi e un loc care, în cel mai bun caz, nu-ți mai spune nimic.

Petra ridică din umeri. Eric răspunse cu același gest.

— Cine știe? spuse ea. Eu, una, nu.

— Una din marile enigme ale vieții, răspunse Eric, ieșirile tale nocturne. Arlo ce părere are?

Petra se gândi puțin.

— E ca tine, Eric. Se trezește când mă aude și se asigură că sunt bine.

Eric îi spusese Petrei că Arlo era un oaspete mai mult decât bine-venit în weekendul acela și, inițial, Petra acceptase în numele lui. Dar apoi Arlo i-a spus

că mama lui îi invitase pe amândoi să stea la ea și, când Eric a văzut că Petra era așa de încântată, de parcă urma să-și petreacă weekendul la Palatul Buckingham, hotărî să nu se simtă jignit că oferta lui fusese refuzată.

— Dragostea îi prieşte, îi spuse Gina lui Kitty în timp ce admirau macheta prelucrată a bijuteriei cu tanzanit. E limpede că îi stimulează creativitatea. Măiculiță, s-a mișcat rapid!

— Arată incredibil, zise Kitty.

O încercară pe rând, mișcând bomboana încolo și încoace.

— S-a decis pentru platină? Cred că așa ar trebui. O să poată cere câteva mii, chiar zeci de mii pe ea.

— O să-și permită să se retragă din activitate, râse Gina.

— În afurisitul de North Yorkshire.

— De fapt, n-o să se retragă niciodată, Kitty.

— Poate că nu, dar odată ce vinde chestia asta o să-și poată permite o casă acolo, *ba chiar* s-o doteze cu un atelier ultimul răcnet.

Vineri la prânz, Petra terminase modelul. Se simțea cuprinsă de euforie, victorioasă și primea cu bucurie laudele membrilor Atelierului de 3. Se duse cu brățara direct la Charlton, care o studie în tăcere o bună bucată de vreme.

— Ai tanzanitul la tine?

— Da, desigur – doar nu crezi că l-aș lăsa sub salteaua din camera de oaspeți a lui Eric, nu? Are o menajeră care vine de două ori pe săptămână.

Petra scoase din geantă săculețul de catifea și răsturnă piatra în palma lui Charlton.

— Ai putea pur și simplu să-mi vinzi piatra, știi?

— Charlton, de câte ori...?

— Știu, drăguță, știu.

Se uită la ceas.

— Poți să mai rămâi puțin, Pet? Trebuie să apară o anumită persoană, foarte curând. O persoană pe care ar trebui s-o cunoști. Căreia o să-i placă foarte, foarte mult chestia asta.

Îi sună mobilul și el răspunse scurt, înainte de a se îndrepta spre ușa din spate.

Petra se rugă să nu roșească atunci când Charlton își conduse clienta înăuntru. Se dovedi a fi o actriță britanică, măritată cu un actor american, iar cei doi erau o prezență constantă în paginile celor mai selecte reviste. Femeia era o persoană agreabilă și, observă Petra, avea brațe minunate. Charlton, vulpoi bătrân. Bijuteria Petrei i s-ar potrivi de minune.

— Ea este Petra Flint, o prezentă el și Petra avu impresia că, fără să vrea, tocmai făcuse o reverență. Ia uită-te la asta, îi spuse Charlton clientei sale. Îmi dai voie?

Petra îi întinse cutia de carton. Actrița dădu la o parte capacul și în ființa ei se aprinse parcă dintr-odată ceva: chipul i se lumină instantaneu de încântare. Scoase brățara și pe față i se întipări un zâmbet larg.

— Cum o...?

— Uitați, îi spuse Petra, să vă arăt.

Scoase din lăcașul ei încheietoarea ascunsă și prinse brățara la mâna femeii. Apoi răsuci secțiunea cu bomboana.

— Încercați și dumneavoastră.

Femeia o răsuci încolo și-ncoace, își examină încheietura în lumină și își lăsă mâna pe lângă corp. Se plimbă prin galerie, privindu-și încheietura în oglinzi,

reflectată în vitrinele de sticlă. Se întoarse la Petra şi la Charlton.

— E cel mai minunat lucru pe care l-am văzut vreodată. *Trebuie* s-o am.

Petra îl privi radioasă pe Charlton, care adoptase, şiret, expresia sa de negustor nonşalant.

— Dar, şovăi actriţa, ce material este, mai exact? E aur alb?

— Nu, e un metal obişnuit.

— Oh, înţeleg.

Părea puţin nedumerită.

— Şi asta e o bomboană *adevărată*?

— Da, zise Petra. Biroul de testare ar identifica doar nişte E-uri.

Actriţa râse colorat.

— Ei bine, chiar şi-aşa, îmi place la nebunie. Pot s-o iau chiar azi?

— Nu fi toantă, interveni Charlton.

Petra se uită chiorâş la el până să-şi dea seama că actriţa luase comentariul ca pe un compliment.

— Aceasta e macheta, dragă. Petra se gândea la platină pentru bijuteria finită. Platină – şi asta.

Pocni din degete şi Petra îi întinse săculeţul de catifea, de parcă ar fi executat un număr pe care îl pregătiseră în onoarea vizitei actriţei. Charlton îi răsturnă tanzanitul în palmă.

Femeia se aşeză, cu respiraţia tăiată, ca şi cum frumuseţea pură a pietrei o copleşise. Petra observă încântată că pusese piatra pe linia dintre degetul arătător şi mijlociu, examinând-o metodic.

— Chestia asta trebuie să aibă vreo 35 de carate.

— 39,43, confirmă Charlton, fără a trebui să se uite la Petra. E o piatră incredibil de rară. O aVE, C – albastru-vineţiu de excepţie, cristalin. Tăiată în formă

ovoidală, perfect proporţionată – 50% lăţimea planului median, 1/3 înălţimea coroanei, 2/3 adâncimea pavilionului.

— Oh. Dumnezeule. Mare. Oh, Dumnezeule mare!

Actriţa îşi ridică privirea spre Charlton şi Petra, cu lacrimi în ochi.

— Întotdeauna am avut o pasiune pentru rubine, dar chestia asta e uluitoare. *Uluitoare.* Trebuie s-o am. Dumnezeule! E ceva de necrezut!

Luă tanzanitul în palmă, îl cuprinse cu degetele şi îşi duse mâna la inimă. I se adresă Petrei:

— Îl vreau în platină sau în aur alb. De fapt, nici măcar nu-mi pasă – te las pe tine să hotărăşti. Dar poate să fie gata în curând? Am nevoie de el.

— O să te coste, râse Charlton.

Ea flutură nonşalant cealaltă mână.

— Dragă, împlinesc cincizeci de ani în toamna asta. Domnul B mi-a zis c-o să-mi pună toată lumea la picioare. Eu i-am zis că m-aş mulţumi cu un iaht. Dar acum vreau *asta.*

— Trebuie să fii nebună, zise Charlton. Un iaht costă mult mai mult. Pune-l pe domnul B să-ţi cumpere iahtul de ziua ta. Tu poţi să-ţi iei singură asta cu mărunţişul primit pe ultimul tău film.

— Ai dreptate! spuse ea. Orice fată are dreptul să se răsfeţe din când în când.

Se întoarse spre Petra îi dădu înapoi săculeţul de catifea, prefăcându-se că s-ar codi.

— Eşti un geniu, îi spuse, pe tonul pe care i se adresa probabil şi chirurgului ei plastician.

Se apropie de ea şi o mângâie pe obraz.

— Ai un dar, îi şopti, şi mă simt onorată că te-am cunoscut.

O sărută şi Petra se întrebă dacă obrajii ei îmbujoraţi nu-i arseseră buzele. Nu, aceea era probabil culoarea voluptuoasă a rujului ei aplicat cu mult dichis. Şi poate şi ceva Restylane.

— Şampanie, draga mea? le întrerupse Charlton. Petra? Vrei şi tu?

— Oh, nu, mulţumesc, spuse Petra. Cred că eu... eu...

Ceea ce voia să spună era „Cred că eu o să dau o fugă până la atelier ca să le dau celor trei vestea".

— Îi vine drăguţul din Yorkshire, îi spuse Charlton actriţei.

— Ce romantic, murmură actriţa, aruncând un ochi la eticheta şampaniei lui Charlton şi părând să aprobe alegerea.

— Intraţi, Alteţă, îi spuse Charlton, veniţi în biroul meu. Trebuie să-ţi iau un acont generos.

— Mulţumesc, fetiţă dragă, mulţumesc.

— La revedere, spuse Petra, mulţumesc şi eu.

Actriţa îi trimise o bezea. Charlton îi făcu cu ochiul şi schiţă un gest cum c-o s-o sune.

Membrii Atelierului de 3 nu se aşteptaseră ca Petra să se întoarcă în după-amiaza aceea. Nici nu se aşteptaseră s-o vadă atât de îmbujorată şi radioasă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Gina.

— Ai luat vreun drog? o chestionă Kitty.

— Totul e în regulă? se interesă Eric.

— În regulă? abia reuşi să chiţăie Petra. *În regulă*? Numai ce-am fost până acolo şi-am reuşit să vând bijuteria!

Şi le spuse toată povestea. Până să ajungă la capăt, cei trei erau la fel de îmbujoraţi ca ea.

Capitolul 51

Esther Savidge nu prea ştia la ce să se aştepte. Fusese o surpriză destul de mare să se trezească deodată cu un telefon de la fiul ei, în mijlocul semestrului, s-o anunţe că avea să vină la Londra weekendul următor. Dar avusese un adevărat şoc când el o anunţase că n-o să stea acasă, ci la prietena lui.

— Prietena? Tu n-ai nici o prietenă, dragule. Sau ai?

— Da, mamă, am. Ţi-am spus despre ea la Paşte.

— Şcolăriţa? Vreau să zic, fata pe care o ştii din şcoală?

— Da, Petra.

— Asta înseamnă „piatră" în greacă.

— Interesant. Numele ei de familie e Flint.

— Cu ce se ocupă, dragule? Această Petra Flint a ta?

— E bijutier, mamă. E extraordinară.

— Ei bine, cu un nume ca ăsta, nici că se putea meserie mai potrivită.

— Dar, chiar şi aşa, vrei să venim să-ţi facem o vizită?

— Vrei să mi-o prezinţi? Deja?

— Nu „deja", mamă. Durează de ceva vreme.

— De la Paşte?

— Da, plus sau minus şaptesprezece ani. Dar, oricum, mamă, ideea e că vreau ca ea să te cunoască pe *tine.*

Apoi Arlo o sunase din nou a doua zi să-i spună că nu e sigur dacă mai vine la Londra, pentru că în apartamentul Petrei se prăbuşise tavanul. Şi reacţia instinctivă a lui Esther a fost să spună: „Dar, dragule, de ce nu veniţi amândoi să staţi aici?". Şi îi crescu inima când fiul ei acceptă pe loc.

Aşa că acum, în după-amiaza zilei de vineri, Esther trebăluia prin casă, netezind pernele şi îndreptând tablourile. Întotdeauna lăsa fotografiile înrămate la urmă, pentru că îi luau cel mai mult timp. Era imposibil să le şteargă de praf şi să le pună la loc, fără să le contemple îndelung. Vine cu o fată acasă, se adresă Esther unei fotografii a răposatului ei soţ. Mă întreb cum arată, îi spuse unei fotografii care-l înfăţişa pe Arlo la douăzeci şi unu de ani. Şi ce ne facem cu tine? întrebă o fotografie de-a lui Helen. N-o să ne prefacem niciodată că n-ai existat.

Vântură pământuful de praf peste oglindă, întrezări propria reflecţie, îşi aranjă cerceii – diamante micuţe într-o montură simplă –, îşi răsuci verigheta simplă de aur pe deget. Designer de bijuterii – fata asta a lui Arlo, îşi zise. Ei bine, nu-i rău.

Toate emoţiile pe care le avusese Petra în timpul săptămânii la gândul că nu numai c-o s-o întâlnească pentru prima dată pe mama lui Arlo, dar o să şi rămână peste noapte în casa lui părintească au fost

risipite rapid de entuziasmul stârnit de discuţia cu Charlton. Întâlnindu-se cu Arlo la gara King's Cross, îi împuie capul în timp ce schimbau peronul pentru a merge la Potters Bar.

— Sper că nu ţi-a pierit cheful de vorbă, îi spuse Arlo după ce coborâră şi Petra deveni deodată neobişnuit de tăcută. Maică-mii îi place la nebunie să stea la taclale.

Petra se opri. Părea şocată.

— Ce e?

— Oare o să-i placă de mine?

— O să te adore, domnişoară Flint.

— Ai noroc că eşti atât de apropiat de mama ta.

— Ştiu că am, spuse Arlo. E cea mai tare. O să vezi.

Spunând acestea, o luă de mână şi porniră pe aleea îngrijită din faţa casei lui Arlo.

Primul lucru pe care l-a observat Petra a fost mirosul. Era splendid şi, totodată, îi dovedea că se obişnuise cu mirosul de găinaţ din casa maică-sii. Casa tatălui ei nu mirosea, în chip straniu, a nimic. Esther o privi – mai întâi nedumerită, apoi înduioşată – pe Petra, care se oprise în antreu, inspirând gânditoare.

— Ce parfum minunat, spuse ea.

— E de la Jo Malone, zise Esther, întorcându-se către lumânare.

— Oh, îmi place la nebunie gama Jo Malone, spuse Petra. Prietenul meu Eric îmi cumpără în fiecare an de Crăciun ulei de baie de la ei şi încerc să trag de el tot anul.

— Şi reuşeşti? râse Esther.

— Nu, eşuez lamentabil. Îl termin până la Paşte.

— O ceaşcă de ceai?

— Da, vă rog. Oh, v-am adus asta.

Petra îi întinse lui Esther o cutie de biscuiți fini cu ciocolată.

— Fiul dumneavoastră mi-a spus că vă place ciocolata.

— Nu așa v-ați întâlnit – sau reîntâlnit –, dacă-mi amintesc bine? Alegând ouă de Paște?

Petra se înroși și încuviință.

— Am plătit eu și pentru al lui.

— Și apoi mi l-a dat mie! exclamă Esther, cu mâinile în șold. Puștamaua! Ți-a dat banii înapoi?

Petra trebui să se gândească puțin. Părea să fi trecut așa de mult de la Paște.

— Știți ce? Nu mi i-a dat.

Arlo coborî de la etaj. Mama și prietena lui îl priveau cu un aer acuzator.

— Ce e? întrebă el.

— Nimic, răspunseră amândouă, schimbând o privire complice.

Arlo îi arătă Petrei casa.

— E o casă atât de drăguță, de tihnită, spuse ea, cu un parfum atât de primitor.

— Asta o fi de la lumânările mamei, spuse Arlo.

— Nu – e altceva. E căldură, asta e.

— Asta e camera mea, zise Arlo, și îmi pare rău, Petra, dar, dacă nu cumva ești dispusă să împărțim un pat de o persoană, va trebui să dormi în camera de oaspeți.

Petra se uită la el să vadă dacă glumește, dar el vorbea foarte serios.

— E *camera* mea, zise el. Nu pot să vin acasă și să *nu* dorm aici.

Petra părea dezamăgită.

— Oricât de mult mi-aş dori să te posed sălbatic, îi şopti Arlo, apropiindu-se de ea, sărutând-o şi punându-i cu entuziasm mâna pe fund.

— Bănuiesc că aş putea să mă strecor în patul tău, să te las să mă posezi sălbatic şi apoi să mă furişez înapoi în camera de oaspeţi şi să mă odihnesc cum se cuvine, spuse Petra, printre sărutări.

— Mi se pare o idee bună.

— Ce-o să spună mama ta?

— Despre?

— Ei bine, ce-o să creadă dacă *nu* dormim în aceeaşi cameră?

— Oh, mama e obişnuită cu ciudăţeniile mele.

— Şi dacă umblu în somn?

— Podeaua din hol scârţâie – o să te aud.

Petra se uită la patul lui Arlo. Era, fără umbră de îndoială, un pat obişnuit de o singură persoană. Cu o cuvertură cu Tottenham Hotspur.

— Oricum, nu pot să dorm sub chestia *aia*, declară Petra. Eu ţin cu Arsenal.

În timp ce Arlo făcea un duş, Petra coborî şi se oferi s-o ajute pe Esther. Esther o rugă să dea brânza pe răzătoare şi, în timp ce pregăteau cina, pălăvrăgeau într-o veselie.

— Nu mi-e ruşine să recunosc că am fost puţin neliniştită când Arlo mi-a zis că faci bijuterii, spuse Esther. Nu ştiu prea multe despre bijuterii. De fapt, nici nu prea am alte bijuterii în afară de ce se vede.

— Dar de ce să fiţi neliniştită?

— Ei bine, bănuiesc că aş avea aceeaşi reacţie dacă ai fi designer vestimentar: m-aş simţi deodată oarecum

ponosită. Sau dacă ai fi bucătar de lux – ce-aş putea să-ţi ofer la cină?

— Nu trebuie să fiţi scăldată în diamante ca să îmi faceţi impresie bună, spuse Petra. Oricum, eu prefer tanzanitul.

— Tanzanit?

— Cea mai rară piatră preţioasă din lume. În câţiva ani, va fi dispărut cu totul. N-o să mai existe nici urmă de tanzanit.

— Serios?

— Da.

— Mai spune-mi. Uite, dă şi astea pe răzătoare.

— Tanzanitul se găseşte într-un singur loc din lume: pe o suprafaţă de trei mile, la poalele muntelui Kilimanjaro. Mai mult, numai într-o anumită porţiune de rocă. Uitaţi!

Petra luă un prosop de bucătărie, fără să observe că Arlo intrase în încăpere. Îndoi materialul astfel încât să semene cu un guler încreţit. Arătă spre centrul secţiunilor pliate.

— Tanzanitul se găseşte doar în ceea ce se numeşte stratul *boudin* al rocii. Fenomenul acesta e strâns legat de orogeneza pan-africană, care a avut loc acum 585 de milioane de ani, şi de o anomalie geologică. Se crede că în maximum zece ani va dispărea. Va fi complet epuizat.

— Cum arată? Nu cred că aş şti să recunosc tanzanitul nici dacă m-aş trezi cu o ditamai bucata în poală.

— Ei bine, parte din ceea ce îl face unic, din ceea ce îi dă o frumuseţe aparte, e faptul că este tricolor: are câte o culoare diferită, necombinată, pe fiecare din axele sale. Varietatea de tanzanit la care predomină albastrul e cea mai rară, deoarece axa albastră e orientată

pe lățimea, nu pe lungimea cristalului, așa că e mai mare risipa să tai pe direcția asta. E mai ușor să tai de-a lungul axei violete. Înțelegeți?

Se opri, întrebându-se dacă nu cumva o luase valul, dar publicul părea captivat.

— Din punct de vedere geologic, e un zoisit albastru. Dar Henry B. Platt – nepotul lui Louis Confort Tiffany, de la Tiffany, din New York – a ales să promoveze piatra sub numele de tanzanit. Asta se întâmpla în 1967 și el susținea că existau doar două locuri în întreaga lume unde puteai să găsești tanzanit: Tanzania și Tiffany. Se temea că „zoisit" aducea puțin cu „suicid"!

Esther pronunță cuvântul cu voce tare și izbucni în râs.

— A fost descoperit abia în 1967 și e exploatat doar de o generație. Dar încă și mai fascinantă decât aspectele uluitoare legate de formarea și descoperirea sa – precum și de dispariția sa iminentă – e vraja țesută în jurul pietrei. Tanzanitul e învăluit de minunate legende ale populației Masai. Ei spun că un foc magic a pogorât peste Kilimanjaro și, când s-au stins ultimele scântei, muntele era acoperit de pietre albastru-violet, scăpărând prin cenușă. Femeilor Masai li se dau tanzanite când nasc. Albastrul e o culoare sacră pentru ei – femeile au dreptul s-o poarte doar după ce au născut. Masaii cred că piatra are puteri vindecătoare. E, de asemenea, piatra asociată celor născuți în luna decembrie. Și eu atunci m-am născut.

Esther tocmai era pe punctul să sugereze că ar trebui să se așeze la masă, când Petra adăugă:

— Și încă ceva – iar asta e extrem de important dacă te gândești la ororile legate de diamantele din zonele de conflict, diamantele însângerate –, tanzanitul

e piatra prețioasă a cărei exploatare constituie un model de etică. E coordonată cu grijă și o parte din profit este redirecționată spre comunitatea Masai.

— E fascinant, Petra, spuse Esther. Informațiile astea au făcut parte din programul tău de pregătire?

Petra zâmbi și clătină din cap.

— Au făcut parte din copilăria mea.

Făcu o pauză.

— Poveștile – și pasiunea – mi-au fost transmise. Lucrul acesta a determinat, într-un fel, calea pe care mi-am ales-o în viață.

— Părinții tăi sunt și ei bijutieri? Gemologi?

Esther se opri. Își aminti ce-i spusese Arlo despre copilăria Petrei.

Dar râsul Petrei o liniști.

— Nici pe departe, spuse ea și apoi îi povesti lui Esther totul despre doamna McNeil.

După ce terminase povestea, Arlo interveni:

— Așa ne-am cunoscut, mamă. Petra venea la mine la școală să facă un curs de olărit, după ce o vizita pe faimoasa doamnă McNeil.

— Tu ai întâlnit-o vreodată, dragule?

Arlo clătină din cap.

— Ce păcat, spuse Esther. Generația ei avea atâtea lucruri de împărtășit! Viețile noastre au fost cumva mai sărace, în comparație cu ale lor.

Turnă vin pentru toți și ridică paharul.

— În amintirea doamnei McNeil, așadar.

Petra fu copleșită de emoție.

După cină, Petra îi arătă lui Esther brățara. Nu-i spuse nimic despre actriță și despre comandă, pentru

că, de fapt, gândul la persoana care avea să cumpere bijuteria şi la ce preţ avea atât de puţin de-a face cu conceperea şi crearea acesteia încât părea, în mod straniu, lipsit de importanţă. Petra puse brăţara la mâna lui Esther, care era copleşită de admiraţie. Era prima dată când Arlo vedea bijuteria şi simţi că-i creşte inima de mândrie. În timp ce Petra dădu fuga sus să caute tanzanitul, Esther se întoarse spre Arlo.

— Nu e doar frumoasă, îi spuse ea, făcându-i cu ochiul.

— E mult mai mult de-atât, mamă, spuse el, mult mai mult.

Esther îşi privi fiul cu un aer întrebător. Se schimbase ceva la el de când îl văzuse ultima dată.

— Pari... dragule, arăţi *epuizat*. Dar pari... mulţumit – de fapt, *fericit*.

Arlo studie fotografiile înrămate şi se uită de jur împrejurul camerei. Se întoarse spre maică-sa şi ridică din umeri, zâmbind.

— Mi-e bine, mamă. Petra... Ei bine, ea a schimbat totul. M-am schimbat mulţumită ei. Nu-mi dădusem seama câte lucruri ţineam în mine. Nu-mi dădusem seama ce periculoasă era chestia asta. Şi n-am ştiut niciodată că te poţi simţi atât de uşurat când îţi deschizi sufletul în faţa cuiva.

Privirea lui se opri asupra fotografiei lui Helen. Rămase mult timp aşa. Maică-sa se gândi la faptul că el n-o mai privise în ochi pe Helen de când fusese aşezată acolo acea fotografie. Ceea ce se întâmplase cu ceva timp înaintea morţii ei.

— Cinci ani, dragule, spuse ea blând. E timpul s-o laşi în urmă.

Arlo se uită la ea.

— Cu Petra am vrut, pentru prima dată, să vorbesc, să-mi amintesc, am putut să sufăr, să regret.

Maică-sa încuviinţă.

— Asta e bine, nu-i aşa?

— Cred că ar fi important pentru mine să-i vizitez pe părinţii lui Helen. Simt nevoia să le explic şi lor. Să le cer iertare...

Esther ridică mâna, fără să-l lase să termine.

— Arlo, nu, spuse ea ferm. Au trecut cinci ani, dragule.

— Dar abia de curând am – ştii – scos la iveală ceea ce-am ţinut ferecat în adâncul meu. M-am lăsat, la propriu, închis între zidurile înalte ale şcolii, să fiu la adăpost şi să-i ţin pe ceilalţi la distanţă. Dar acum am senzaţia că am deschis propria cutie a Pandorei şi am răsturnat-o dinaintea mea şi văd că unele dintre lucrurile pe care le conţine aparţin familiei lui Helen.

Esther părea îngrijorată.

— Vizitează-i, absolut, dar nu ca să-ţi iei tu o piatră de pe inimă. Cred că ar fi mai înţelept s-o laşi pe Petra să te ajute să redescoperi bucuriile vieţii. Şi dragostea. Vizitează-i, absolut – dar aşa cum eşti *acum*, Arlo, după cinci ani. Nu mai răscoli moartea lui Helen. Or avea şi ei la fel de multă nevoie să-şi găsească liniştea ca şi tine.

— Dar vreau să le explic. Simt că am fost un laş demn de dispreţ...

Esther îşi duse un deget la buze, impunându-i sever lui Arlo să tacă.

— Nu spune asta despre tine, fiule. Ai suferit şocul vieţii tale. A fost extrem de traumatizant. Uită-te câţi ani te-a urmărit. Dar acum începi să treci peste asta. Ca şi ei. Şi poate că şi Petra trece peste asta.

Arlo părea puţin tulburat.

— Mă rog, spuse el, poate. Dar cred că o să-i sun, oricum.

— Dacă îi suni, promite-mi c-o să-i laşi pe ei să decidă.

— Viaţa n-are nici o valoare fără sinceritate, spuse Arlo.

— Mă bucur că acum ai învăţat asta, zise maică-sa.

Petra nu îndrăzni să-şi asume riscuri cu podeaua care scârţâia, nici nu luă în considerare posibilitatea ca Arlo să le fenteze şi să se strecoare pe furiş în camera de oaspeţi pentru una mică. Aşa că schimbară un sărut cast înainte de culcare în faţa uşii de la baie şi fiecare se retrase în camera lui. De fapt, Arlo era epuizat. Cu nu mai mult de o săptămână în urmă contempla perspectiva unei vieţi lipsite de dragoste. Acum dragostea îi inundase viaţa şi asta era mare lucru.

Se trezi, prompt, la şapte dimineaţa şi apoi zâmbi gândindu-se că nu-l aştepta nici un curs în acea sâmbătă, nici un fel de şcoală, ci un întreg weekend cu fata pe care o iubea. Mai zăbovi câteva minute în pat, dar era nerăbdător să vadă ce face Petra. Însă patul din camera de oaspeţi era gol. Coborî în speranţa c-o să i se alăture Petrei la ceai. Dar nu era nici în bucătărie. Cuprins de panică, verifică uşile din faţă şi din spate şi descoperi uşurat că amândouă erau încă încuiate de două ori. Dar oare unde era Petra? Unde ajunsese? Urcă din nou la etaj, se uită în baie. Oh, Doamne, nu în biroul tatei. Nu, se părea că nu; biroul tatălui lui era aproape neschimbat. Un perete era încă acoperit de cărţile, ziarele şi dosarele lui; podeaua

fusese transformată, prozaic, de maică-sa în spațiu de depozitare a mesei de călcat și a uscătoarelor de rufe. Dar, dacă Petra nu era acolo, mai rămânea o singură cameră. Camera maică-sii.

El bătu încet la ușă. Nu se auzi nimic. Deschise ușor ușa. Iat-o pe maică-sa, rezemată de perne cu o ceașcă de ceai lângă ea și cu ochelarii pe nas, având dinainte romanul cartonat de Rosie Thomas pe care i-l adusese el. Stătea în capul oaselor, în jumătatea de pat a tatălui lui. Asta era o privelişte aproape la fel de neobişnuită ca aceea oferită de Petra, dormind ca un prunc în jumătatea maică-sii.

— A fost tare ciudat, spuse încet Esther, aruncându-i o privire Petrei, de parcă ar fi fost o pisică rătăcită care venise să poposească acolo. În miez de noapte s-a deschis ușa – și o văd în prag. Am crezut că avea nevoie la toaletă sau așa ceva. Dar ea a intrat, s-a așezat pe marginea patului și a bolborosit nu știu ce. Îi tot spuneam pe nume, dar degeaba. Apoi s-a ridicat și a zis că i-e somn; a tras pătura la o parte și s-a băgat în pat. Nu știu dacă nu s-ar fi culcat direct peste mine dacă nu mă dădeam la o parte.

— E somnambulă. Nu m-am gândit să-ți spun. Îmi pare rău.

— Face des chestia asta?

Arlo încuviință și se așează lângă maică-sa, în jumătatea de pat a tatălui lui.

— A făcut-o aproape toată viața, se pare.

— Ce pacoste, spuse Esther.

— S-a lovit rău de câteva ori.

— Sărăcuța de ea, zise Esther și o mângâie cu blândețe, îndreptându-i o șuviță de păr.

— Are oroare de chestia asta, spuse Arlo. O să fie stânjenită la culme când se trezește.

— Am citit undeva că poate fi legat de o traumă – știi, din copilărie.

— Și-a făcut toate testele posibile, spuse Arlo. Clinici specializate, electrozi, monitorizări, medicamente.

— Ce necaz! o compătimi Esther, clătinând din cap.

— Poate a vrut doar să se cuibărească lângă tine, mamă, spuse Arlo, ridicându-se și îndreptându-se spre ușă. Nu cred că a avut vreodată parte de așa ceva.

Petra se foi, se întoarse, deschise ochii și, văzând cămașa de noapte a lui Esther, îi închise strâns la loc. Se întoarse pe o parte, îi deschise din nou, doar ca să dea cu ochii de picioarele lui Arlo. Îi închise strâns și gemu.

— Oh, Doamne. Oh, nu.

Cu blândețe, Esther puse mâna pe umărul gol al Petrei.

— Nu-ți face griji, draga mea. Mi-a prins bine puțină companie și, spre deosebire de tovarășul meu dinainte, tu nu sforăi.

Arlo îi zâmbi recunoscător maică-sii și ea dădu afectuos din cap. Cu toate astea, Petra își duse mâinile la ochi.

— Arlo, dragule, spuse Esther, poți să-i dai Petrei halatul meu? E agățat pe ușă.

Apoi o bătu vioi pe spate pe Petra.

— Mă duc să pregătesc micul dejun. Cine vrea un mic dejun englezesc așa cum se cuvine?

— Eu, te rog, spuse Arlo.

— Și eu, mormăi înfundat Petra.

După micul dejun, Arlo se duse la magazinul din colţ să cumpere ziarele de sâmbătă şi Petra îşi luă cafeaua în camera de zi. Studia fotografiile de familie de deasupra şemineului, când coborî Esther, îmbrăcată în hainele de zi.

— Aşa mi-l amintesc eu pe Arlo, îi spuse Petra, când Esther veni să i se alăture. Cu părul aşa, ca Jim Morrison de la The Doors.

Esther râse.

— Mie îmi place asta, zise.

Era o fotografie de la un picnic, cu Arlo la zece ani, adorabil, stând în picioare lângă tatăl lui, amândoi cu pieptul gol, adoptând postura unor culturişti. O conduse pe Petra de-a lungul policioarei, dezvăluindu-i personajele, momentul şi locul fiecărei fotografii.

— Ce colecţie minunată, observă Petra, întrebându-se pe unde-or fi fost fotografiile din copilăria ei, dacă mai existau.

Oare părinţii ei se certaseră pe ele? Sau şi le împărţiseră, împreună cu toate celelalte obiecte? O fotografie de pe policioară îi atrase atenţia. O fată. O privi mai îndeaproape. Arlo nu i-o descrisese pe Helen, dar Petra o recunoscu pe loc. Cât de frumoasă fusese!

— Helen? întrebă.

— Da, spuse Esther, aceea e Helen.

— Oau, spuse Petra, pentru că felul în care arăta fata nu putea stârni o altă reacţie.

Esther luă fotografia din mâna Petrei, o privi, zâmbi.

— Ştii, spuse ea, Helen chiar l-a iubit pe Arlo. Iar el *chiar* te iubeşte pe tine.

Petra rămase lângă ea şi o priviră împreună pe Helen.

— Îi merge bine, spuse Petra și Esther se întrebă cu care dintre ele vorbea.

Petra se întoarse spre ea.

— Îi merge bine, repetă ea. A trecut printr-o perioadă grea. Cred că faptul că m-a întâlnit a dezgropat trecutul.

— Faptul că te-a întâlnit a fost absolut minunat.

Petra roși. Apoi se uită din nou la Helen.

— Se consideră vinovat, spuse ea încet, ca și cum ar fi știut că astfel dezvăluie un secret.

Esther zâmbi blând.

— Știu, îi spuse Petrei. A fost o povară cumplită pentru el. Dar știam și că nu era fericit în perioada de dinainte de accident. Și *a fost* un accident, orice ar spune Arlo, oricât de mult s-a chinuit cu alte gânduri.

Petra tăcu, de parcă ar fi cântărit cât anume putea să dezvăluie din mărturisirea lui Arlo.

— Tot spune că vrea să-i viziteze pe părinții lui Helen, zise ea în cele din urmă. Simte că ar trebui să... nu știu, să-și deschidă sufletul. Să le ceară iertare. Să-și ușureze conștiința, cred.

Și, când se întoarse spre Esther, o făcu pentru a-i cere sfatul.

— Știu, spuse Esther. Am discutat ieri despre asta. Dacă poți să mai adaugi ceva la ce i-am spus eu, te rog.

O puse pe Helen la loc pe etajeră.

— Pe tine te ascultă, Petra. Și bătrâna lui mamă se bucură să vadă asta.

— Nu sunteți bătrână, râse Petra.

Și Arlo se întoarse și întrebă: „Ce e așa nostim?", iar mama și prietena lui spuseră: „Oh, nimic".

Era ora prânzişorului. Nici unul din ei n-ar fi refuzat o ceaşcă de ceai.

Weekendul a fost minunat, deşi s-a terminat prea devreme, pentru că Arlo era nevoit să ia un tren pe la prânz, pentru a evita lucrările asidue de la calea ferată şi a ajunge totuşi la o oră normală la şcoală. Esther îi spuse Petrei că nu era nevoie să se grăbească, dar Petra se scuză, explicându-i că avea ceva de făcut. Totuşi, înainte de plecare, după ce Esther îi luase mâinile într-ale ei şi o sărutase pe obraji, Petra o invită să vină în oraş, să ia prânzul împreună, să-i arate unde lucrează şi să-i prezinte membrii Atelierului de 3.

— Mi-ar face mare plăcere, spuse Esther. Stai să-ţi dau numărul meu de mobil.

— Aveţi mobil? întrebă Petra uimită.

— Oh, Doamne, doar n-ai crezut că tendinţele retrograde ale lui fiu-meu sunt o chestie moştenită!

Petra nu-şi dăduse seama până în dimineaţa aceea că exista ceva ce trebuia neapărat să facă. După ce îl condusese pe Arlo înapoi la gara King's Cross şi îi turnase o minciună nevinovată cum că trebuia să dea de mâncare pisicii vecinei lui Eric, îl acoperi de sărutări şi îl lăsă să aştepte trenul care avea întârziere. Schimbă metroul şi porni înspre Watford. Cumpără un buchet de anemone, cu tulpinile unduitoare şi pline de sevă, cu căpşoarele negre ca tăciunele încununate de corole bogate, viu colorate.

Nu ştia ce-o să spună, de fapt. Şi nu putea să anticipeze cum se va simţi. Dar ştia că trebuia să meargă acolo. Să se prezinte. Şi, apoi, să-şi ia rămas-bun.

Cimitirul era liniştit, în comparaţie cu lumea de-afară, iar prezenţa numeroşilor copaci înalţi, subţiri, ce se înălţau maiestuoşi şi binevoitori îi dădea un aer încă şi mai senin. Erau o mulţime de vizitatori, care schimbau priviri calde, pline de compasiune. Petra trebui să ceară indicaţii pentru a găsi mormântul lui Helen şi, în timp ce se apropia, simţi că îi vin lacrimi în ochi. Citi cu grijă inscripţia de pe piatra funerară. Era foarte simplă, minunat incrustată. Erau trecute acolo doar numele ei, anii de viaţă şi cât de mult fusese iubită. Mai tragic decât orice cunoscuse vreodată Petra. De un tragism profund, definitiv.

Ne-am dori ca tu să nu fi murit.

Petra puse florile pe mormânt şi rămase nemişcată o vreme, fără să spună nimic. Apoi îngenunche şi îşi lăsă capul în pământ şi repetă, de nenumărate ori: Dragă Helen, dragă Helen, dragă Helen – sper că eşti împăcată cu asta, e foarte important pentru noi să fii.

Arlo îi vizită pe părinţii lui Helen la scurt timp după aceea.

Cam cu o săptămână mai târziu, în timp ce era în pat cu Petra, care pălăvrăgea despre una şi alta, o întrerupse deodată, punându-i un deget în dreptul buzelor.

— S-au bucurat pentru mine, Petra, când le-am povestit despre tine, spuse el. Părinţii lui Helen. S-au bucurat sincer pentru mine.

Şi, după tonul degajat cu care îi spunea asta, după fruntea lui senină, Petra înţelese că, în timpul acelei vizite, fusese la înălţimea aşteptărilor tuturor. Ale mamei lui. Ale Petrei. Ale sale. Şi ale lui Helen.

Capitolul 52

Ultimele săptămâni ale semestrului se scurgeau grăbite pentru toţi cei implicaţi. Elevii de nivel GCSE şi avansat de la Roseberry Hall îşi doreau să vină odată ultimele examene, ca să se poată bucura apoi cum se cuvine de lungi zile de vară în care să lenevească, să facă sport sau pur şi simplu să privească în urmă la tot ce-au realizat. Restul elevilor investeau toată energia de care erau capabili pentru a duce la bun sfârşit lucrări remarcabile – şi unele chiar erau remarcabile – şi a obţine recomandări bune din partea îndrumătorilor de an, ca să înceapă anul următor sub auspicii favorabile. Pentru profesori, vacanţa de vară părea şi mai apropiată odată ce scriseseră rapoartele de evaluare anuale ale băieţilor. Se organiză un *barbecue* oficial de adio pentru Miranda Oates şi, în weekendul următor, aceia dintre colegi care îi erau şi prieteni organizară un chef mai animat, constând într-un pelerinaj pe la barurile din Great Broughton. Arlo a fost şi el invitat, dar n-a putut să participe, dat fiind că era unul din weekendurile pe care le petrecea la Londra. Miranda

spuse că înţelege situaţia. Şi aşa era. Înţelegea. Ceea ce nu însemna că nu se simţea puţin jignită. Dar nu o arătă. Era aproape sfârşitul semestrului. Să lăsăm în urmă trecutul. O lungă vară fierbinte. Şi apoi viitorul li se întindea dinainte.

La Londra, proprietarii Petrei nu-i cerură chiria şi firma de asigurări îi oferi o sumă compensatorie; din care, după oareşice insistenţe, Eric acceptă jumătate. Petra puse restul într-un fond ad-hoc din care îşi permiteau să comande în fiecare săptămână produse de la Ocado şi M&S. Chiar îi plăcea să stea cu Eric şi, deşi continua să umble în somn, ieşirile se răriseră vădit. Arlo şi Eric se înţelegeau de minune, iar Petra şi Arlo petrecură încă un weekend cu Esther, cu care Petra se mai văzuse de câteva ori şi între aceste vizite. Esther fusese intrigată de felul în care lucrau membrii Atelierului de 4 – atât împreună, ca echipă, cât şi ca bijutieri pe cont propriu. Petrecuse o după-amiază tihnită, aşezată în colţul „stupului" lor, fără să scoată o vorbă, privindu-i pe Petra învârtindu-se de colo colo şi pe Eric făcând pe matca. Fusese cucerită de Charlton, iar prezenţa Petrei continua s-o încânte.

— Tu şi Arlo aveţi de gând să plecaţi undeva în vara asta? îndrăznise să întrebe Esther într-una din zile, la prânz în timp ce făceau o plimbare spre catedrala St Paul.

— Ei bine, am vorbit despre asta – dar eu am de lucru. Chiar vreau să termin bijuteria cu tanzanit. Şi una din prietenele actriţei vrea una asemănătoare, dar cu smarald, aşa că m-am apucat şi de asta.

— Tot o actriţă?

Petra încuviinţă.

— De top?

Petra încuviință din nou.

— Bijutier pentru staruri!

Esther bătuse din palme și câțiva turiști se întoarseră, uitându-se lung la ele.

— Nu cred că Sean Leane sau Stephen Webster sau Theo Fennell trebuie să-și facă griji, deocamdată, murmură Petra, roșie ca racul.

La începutul lunii iulie, la Roseberry Hall începu vacanța; doar frații Walley mai dădeau târcoale pe domeniu, îngrijind parcul și alungând orice cârtiță sau vulpe de-acolo. Doar iepurii mai rămăseseră; cu urechile lor lungi și ciulite, care păreau două degete ridicate, sfidându-i pe frații Walley. În majoritatea anilor, Arlo rămânea peste vară la căsuță, dar în acest an Jenn îi pusese la dispoziție camera de oaspeți – însoțit de Petra, desigur. Și, deși era mai convenabil pentru Petra și Arlo să-și stabilească reședința la Londra pe perioada verii, prietenia lor cu Nige și Jenn devenise atât de strânsă, încât planificau ieșiri împreună.

Nige și Jenn urmau să se căsătorească în preajma Anului Nou.

— Și apoi o să mă mut în camerele mobilate pentru cupluri de la Roseberry, exclamă Jenn.

— Nu le-aș zice chiar *camere mobilate*, protestă Nigel. Boardman House e una dintre cele mai căutate locuințe. E frumoasă, îi spuse Petrei. Are camere peste camere.

— Știu, îi făcu Petra cu ochiul. Am văzut-o.

— Camere peste camere și băieți peste băieți. După câte se pare, va trebui să le ofer alinare când li se face dor de casă, zise Jenn, prefăcându-se deznădăjduită.

Oricum, din ianuarie o să caut un chiriaş pentru casa mea. N-am de gând s-o vând. Doar s-o închiriez.

Se uită la Arlo.

— Ştii vreun doritor, Arlo?

Până să apuce el să răspundă, Jenn se întoarse spre Petra.

— Dar tu se întâmplă să ştii vreunul, Petra? Ştii cumva pe cineva care caută o locuinţă pe-aici?

La sfârşitul lunii, într-unul din weekendurile la Londra, Arlo îi căută pe câţiva din vechii lui prieteni.

— Îl mai ţii minte pe Jonny Noble? întrebă el.

Petra se gândi îndelung, dar clătină din cap.

— Ba sigur ţi-l aminteşti, râse Arlo. Era cel care cânta la chitară armonie la Nobilii Sălbatici.

Petra se întoarse cu gândul la acea amiază îndepărtată de primăvară când formaţia lui Arlo cântase la ea la şcoală.

— Vag, zise. Vă văd pe toţi pe scenă, dar nu-mi amintesc figura lui, sincer. Tu eşti singurul pe care-l văd – tu, cu buclele tale şi cămaşa de uniformă cu mânecile suflecate până la cot. Roşeşti, domnule Savidge?

— Nu, îmi deplâng buclele pierdute.

Petra râse.

— Oricum, ce-i cu nobilul amic Jonny?

— L-am sunat. M-am gândit că poate ne vedem mai târziu. L-am făcut curios când i-am zis despre tine. Şi ţi-ar plăcea de el – a rămas neschimbat.

Petra acceptă invitaţia.

— Cu ce se ocupă acum?

— E agent imobiliar, râse Arlo, dar cred că mai pune mâna pe chitară din când în când.

Petra nu-l recunoscu pe Jonny, deşi, cu părul lui negru şi des şi silueta sportivă, aducea probabil mai mult cu imaginea sa din liceu decât Arlo. Totuşi, afecţiunea lui pentru Arlo şi atitudinea jovială faţă de Petra îi dădură acesteia sentimentul că era într-adevăr un prieten vechi. El şi Arlo petrecură prima jumătate de oră tachinându-se, bătându-se amical pe spate şi ciufulindu-se reciproc. Aveau o masă de prima mână, pe terasa legendarului pub Flask din Highgate.

— Asta e o meşă, să ştii, îi spuse Arlo Petrei, atingând părul lui Jonny.

— O să mă fac că n-am auzit asta, Savidge, cheliosule ce eşti, zise Jonny. Petra, ţi-a zis că are impresia că seamănă cu Bruce Willis?

— Oh, da, Jonny, răspunse prompt Petra, dar eu cred că seamănă mai degrabă cu Phil de la *Casa de vis*.

Jonny izbucni în râs.

— Unde stai acum, Petra?

— Oh, ei bine, în North Finchley, oarecum – numai că la mine s-a prăbuşit tavanul, aşa că acum stau la un prieten în Brondesbury.

— Fainã zonă, încuviinţă Jonny, cu aerul cunoscătorului. Unde ai crescut? Unde stăteai când eram cu toţii în şcoală?

— Ei bine, anii adolescenţei i-am petrecut într-un apartament în zona săracă din West Hampstead.

— Foarte căutată acum, observă Jonny.

— Dar, până atunci, casa mea părintească a fost în acea zonă stingheră dintre Hendon şi Cricklewood.

— Nu mai e aşa stingheră acum, spuse Jonny.

— Pe Randoline Avenue.

— Randoline Avenue?

— Nu cred s-o ştii.

— Ba chiar foarte bine, draga mea, chiar foarte bine. În momentul de față am două sau trei case de vânzare acolo.

— Ei bine, noi stăteam la numărul 43.

— Numărul 43 e scoasă la vânzare, zise Jonny, care încuviința în continuare.

— Nu zău! râse Petra.

— Jur pe ultimele fire de păr din capul lui Arlo că am spre vânzare casa nr. 43 de pe Randoline Avenue, Londra, NV 2. Este o casă cu trei dormitoare, semidecomandată, din 1930, cu parcare la stradă. A ieșit pe piață acum vreo două luni. Noi suntem singurii agenți.

— Ei, drăcie, se minună Petra.

— Are o grădină cu suprafața de 15 metri pătrați, orientată spre sud-est și o seră măricică.

— Oh, nu se poate să fie aceeași casă; noi nu aveam seră.

— Proprietarii actuali au adăugat-o acum câțiva ani.

— Serios? Trebuie să fie o chestie măreață.

— A mai adăugat treizeci de mii de lire la preț. Vă fac un tur dacă vreți, zise Jonny. Nimic nu se compară cu o plimbare pe Aleea Amintirilor.

Cuprinsă de curiozitate, luni la prânz Petra acceptă oferta lui Jonny. Arlo îi însoțea.

— Aici e! zise ea entuziasmată. Are o alee nouă, de fițe. Ușa noastră de la intrare era roșie, nu neagră.

Dar, în timp ce Jonny băga cheia în broască, Petra simți deodată că are inima îndoită. Trecuseră aproape douăzeci de ani. Ce amintiri mai putea păstra de atunci, de fapt? Și ce rost avea să dezgroape altele?

Deşi mirosul casei nu-i era familiar, lumina care pătrundea pe fereastra înaltă din dreptul scării şi scălda holul era exact aşa cum şi-o amintea. Arlo îl reţinu pe Jonny ridicând dintr-o sprânceană şi o lăsară pe Petra s-o ia înainte. Toate uşile erau închise. Lăsau să se vadă din nou textura lemnului, deşi Petra şi le amintea limpede acoperite cu lac alb. Gestul de a le deschide, una câte una, era o experienţă stranie, asemenea celor din Lewis Carroll. Cu mâna pe clanţă, vedea cu ochii minţii cum arăta odinioară camera. Când deschidea uşa, însă, desigur că interiorul era cu totul diferit. Dar imaginea oferită de canapeaua şi fotoliile maro de piele ale altcuiva nu reuşi să şteargă amintirea mobilei bej a părinţilor ei. Şi reuşi cu uşurinţă să acopere parchetul laminat din prezent cu mocheta albastru cu auriu, amintind oarecum de cele din baruri, din vremea copilăriei ei.

— Bucătăria e de două ori mai mare, se minună ea. Măiculiţă – şi uită-te la seră!

Camerele erau destul de golaşe. Se întoarse spre Jonny.

— N-au prea multă mobilă.

— Oh, zise el, ei s-au mutat deja. Le sugerez întotdeauna clienţilor mei să mobileze – sau să *îmbrace* – măcar parţial proprietăţile, dacă sunt goale. Mobila e închiriată pentru perioada cât casa e pe piaţă.

Petra o luă înainte pe scări. Şi acolo toate uşile erau închise. Erau încă acoperite cu lac alb, ca în copilăria ei, iar nu din lemn simplu, ca acelea de la parter.

— Aici era dormitorul meu, spuse Petra moale, deschizând încet uşa şi uitându-se cu coada ochiului prin deschizătură înainte de a intra.

Înăuntru era un pat de o singură persoană, aşezat cam în acelaşi loc unde fusese şi al ei. După draperii şi tapet, se părea că ocupantul cel mai recent al camerei fusese un băiat. Uscătorul continua să se iţească într-un colţ şi Petra se întrebă dacă înăuntru avea acelaşi boiler dolofan, învelit în hăinuţa lui roşie bufantă. Oare continua să scârţâie şi să geamă – ca şi cum s-ar fi plâns că era o treabă grea să încălzească apă pentru o familie întreagă?

Jonny şi Arlo rămaseră în urmă, lăsând-o pe Petra să-şi continue turul. Camera de oaspeţi. Petra descoperi că îi tremura mâna. Trecu în schimb la camera următoare – baia, cu o cadă pe colţ, care lăsa loc pentru un duş ergonomic. În faţă, dormitorul părinţilor ei. Din nou, simţi că-i şovăie mâna înainte de a deschide uşa şi a intra. Aceeaşi mobilă de dormitor la comandă, care fusese ultimul răcnet în materie de şerpuitoare eleganţă scandinavă cu douăzeci de ani în urmă. Ce bizar să păstrezi aşa ceva, dar să construieşti, în schimb, o seră atât de pretenţioasă. Se îndreptă spre fereastră. Aceeaşi vedere, deşi strada părea să se fi îngustat între timp. Poate pentru că în dreptul fiecărei case erau parcate acum două maşini. Una pe alee. Una pe trotuar.

Aruncându-le un zâmbet fugar lui Jonny şi Arlo, Petra se întoarse în hol, studie din nou baia şi închise uşa. Se mai întoarse câteva minute în dormitor. Închise şi uşa aceea. În sfârşit, se uită pe fugă în camera de oaspeţi, dar nu intră şi lăsă uşa aceea deschisă înainte de a coborî; în cele din urmă, se opri în prag şi spuse: „Mulţam, Jonny, a fost – bizar. Hai să mergem"...

Petra rămase taciturnă şi gânditoare tot restul după-amiezii.

— Sunt atât de multe lucruri pe care mi le amintesc, îi zise lui Arlo, și atât de multe pe care simt că le-am uitat.

Mai târziu, în cursul aceleiași seri, Petra se culcă devreme, lăsându-i pe Arlo și Eric să se distreze cu o bere și un episod în reluare din *The Office*.

— Pot să dau un telefon, Eric?

— Sigur.

— Mulțam.

Arlo formă numărul lui Jonny.

— Salutare, bătrâne! Te rog, nu-mi spune că vrei să faci o ofertă pentru Randoline Avenue, de dragul vremurilor de odinioară!

— Nu, dar vreau să-ți cer o favoare imensă, îi spuse Arlo, și nici măcar nu știu dacă e legal.

Capitolul 53

— Unde mergem?

— E o surpriză.

— Urăsc surprizele, Arlo! Spune-mi, unde mergem?

— Ce fată urăşte surprizele?

— Ei bine, nu e ca şi cum ai avea în mână o pungă de la Tiffany, este? *Aia* e o pungă de la Tesco. Ce-ai în ea? Şi nu-mi spune că e surpriză.

— Cina.

— Mergem la un picnic?

— Oarecum.

— Oh, bun! Spune-mi unde mergem.

— Dumnezeule mare, n-ai de gând să taci, femeie?

Boticul drăgălaş, de copil răsfăţat, pe care-l făcuse Petra dispăru în curând şi mersului legănat, bosumflat îi luă locul de un pas de melc când realiză că Arlo o ducea înapoi la casa din Randoline Avenue.

— De ce? întrebă Petra.

— Nu sunt întru totul sigur, spuse Arlo. E doar o intuiţie.

— Ai *cheia?*

— Îl cunosc pe agentul imobiliar, spuse Arlo.

Îi deschise uşa.

— Jonny a zis să fim discreţi. Să nu aprindem toate luminile şi să nu facem gălăgie.

— Dar ce fel de intuiţie e asta, Arlo?

Petra se opri în prag, îl prinse de braţ. Faţa ei era încreţită de nelinişte, ceea ce, în sine, îi dovedi lui Arlo că făcea ceea ce trebuia să facă.

Îşi lăsă mâna pe ceafa ei.

— Uite, s-ar putea să pară stupid, dar m-am gândit că poate, dacă te întorci aici, dacă rămâi peste noapte aici, ei bine, poate îţi aminteşti unele lucruri. Poate că o să umbli în somn şi, ştii, să te întorci în *timp*? Să vezi dacă nu cumva ceva ce-ai trăit aici a declanşat accesele de somnambulism?

Petra îl fixă cu privirea.

— Dar nu ştiu niciodată încotro mă îndrept şi nu-mi amintesc niciodată unde am fost, şopti ea. Toată povestea asta mi se pare... bizară.

— Dar, vezi tu, când erai mică nu exista nimeni pe care să te poţi baza. Acum eşti o femeie în toată firea – şi mă ai pe mine.

El vârî cheia în broască şi apoi se opri.

— Putem să plecăm, Petra. Putem să plecăm chiar acum. Nu trebuie decât să-mi spui că asta vrei. Nu mă supăr. Nu vreau să te oblig. Probabil că e doar o idee stupidă de-a mea.

Urmă un moment de tăcere apăsătoare.

— E în regulă, Arlo.

Chipul ei se limpezise.

— Hai s-o facem. E o nebunie. Dar de ce nu? Dacă în acele clinici specializate din Harley Street şi la spitalul

Papworth n-au putut găsi nici o explicație, nu strică să încercăm o altă abordare. Dar cred că ești dus cu pluta, Arlo – nebun de legat.

Își petrecură seara la parter, sorbind vin roșu din pahare de plastic, înmuind pâine de casă în tot soiul de sosuri și întinzându-și unul celuilalt câte o linguriță de înghețată Ben & Jerry. Nu vorbiră despre casă așa cum era în copilăria ei, dar Arlo simți că Petra amâna momentul când avea să meargă la culcare. Totuși, deși o făcuse să vină până aici, în nici un caz n-avea s-o ia pe sus și s-o ducă la culcare. În cele din urmă, ea nu-și putu ascunde un căscat, dar dădu vina pe vinul roșu. Arlo căscă la rându-i.

— Știai că ăsta e cel mai molipsitor lucru din lume? îi zise Petra. E unul și același căscat care face înconjurul pământului. Pariez că în clipa asta cineva cască în casa alăturată și o s-o țină tot așa, pe toată strada, până în Cricklewood și de-acolo mai departe. În câteva ore or să se molipsească și oamenii de ispravă din Yorkshire. Am făcut odată un experiment: am căscat la câinele unui prieten și, ca să vezi, a căscat și el!

Arlo o privi cu un zâmbet plin de tandrețe, care părea să-i spună: știu că înșiri verzi și uscate, Petra, pentru că nu vrei să mergi la culcare și să lași noaptea să te cuprindă. Se duse sus, la toaletă și, deodată, Petra nu vru să rămână singură la parter. Când ieși din baie, o găsi acolo. Părea să fi scăzut câțiva centimentri în înălțime.

— Ești bine? o întrebă, ridicându-i bărbia ca s-o sărute.

Ea încuviință.

— Cred că mi s-a făcut cam somn.

Se înghesuiră amândoi în patul de o singură persoană din fostul dormitor al Petrei și rămaseră întinși acolo, prefăcându-se că stăteau foarte bine. După vreo oră, Arlo se scuză și se întinse pe podea. Nici acolo nu era prea comod, dar scopul pe care și-l propusese pentru noaptea aceea nu era să doarmă liniștit.

Dar Petra doarme. Și apoi, la trei dimineața, se dă jos din pat. Arlo a aţipit doar. Acum e perfect treaz, simțind că ea s-a ridicat în capul oaselor.

— Ce-i cu zgomotul ăsta?

— Petra?

Nici un răspuns. Petra nu e trează. Repede, se dă la o parte din calea ei, în timp ce ea coboară din pat. Petra se scarpină în cap și mormăie ceva despre ce-o fi cu zgomotul ăsta. Nu se aude nimic. Casa e cufundată în tăcere. Ea străbate camera cu pași ușori și Arlo se ține după ea. Ies în hol.

— Hei? strigă ea, dar nu e nimeni care să-i răspundă.

Ea șovăie în fața ușii camerei de oaspeți, legănându-se de pe un picior pe altul, ca un copil care are nevoie la toaletă. Deschide ușa de câteva degete și se uită înăuntru.

— Unchiule Jeff?

Se oprește. Se uită mai bine.

— Unchiule Jeff?

Se dă înapoi și își continuă drumul spre dormitorul mare. Rămâne lângă ușa închisă. Apoi o deschide infinitezimal.

— Tată?

Pare să fi rămas ţintuită locului.

— Tată?

Deodată, face stânga împrejur și fuge, pe vârfuri, grăbindu-se să ajungă înapoi în dormitor. Îi închide ușa în față lui Arlo. Când intră, o găsește în pat, ghemuită sub pătură, tremurând.

Se așază pe marginea patului și o cuprinde blând cu brațul.

— Unde ai fost, fata mea dragă, ce-ai văzut?

Ce-i cu zgomotul ăsta? Am auzit ceva. Sigur am auzit un zgomot. Cred că e în jur de miezul nopții. Trebuie să mă duc să văd. Mi-e puțin cam frică, îmi e. Dar sunt sigură că am auzit un zgomot bizar. O să ies doar pe vârfuri pe hol să-mi dau seama ce se aude.

— Hei?

Se aude iar. E un zgomot ciudat – ca un mormăit de urs sau așa ceva. Se aude din camera de oaspeți.

Auzi!

Poate ar trebui să mă uit.

Oh. E unchiul Jeff.

— Unchiule Jeff?

De ce ești întins de-a curmezișul pe pat, unchiule Jeff? De ce n-ai nimic pe tine? De ce te târăști peste mama, scoțând sunetele astea ciudate? Iar ea parcă s-ar sufoca. De ce porți pantofi de damă, unchiule Jeff? Arăți caraghios. Și ai un fund mare și păros.

— Unchiule Jeff?

De ce nu-mi răspunde nimeni?

Mai bine mă duc după tata.

— Tată?

Și din camera asta se aud zgomote ciudate.

Ceva nu e în regulă. Ce *fac* oamenii mari? Nici măcar nu știam că unchiul Jeff rămâne peste noapte

aici. Credeam că a venit doar la cină. Cu mătușica Mags. Și mătușica Anne.

Ușa nu e închisă bine, așa că o să mă uit prin deschizătură. Mătușica Anne e așezată în genunchi în patul mamei și tatei. Îi văd părul roșu, revărsat pe spate. Are un fund bombat și niște chiloți roșii oribili. Ce face mătușica Mags și de ce poartă chestia *aia*? Ăla nu e un sutien, îi ies sânii prin el.

Ăla e tata?

De ce îl leagă mătușica Mags?

Râd cu toții și vorbesc ciudat. Nu aud ce spun. Dacă deschid ușa puțin mai mult, poate c-o să-i aud.

— Tată?

De ce au așa puține haine pe ei? Ceva nu e în regulă. E un joc stupid și aș vrea să nu-l mai joace nici unul din ei.

Mătușica Mags se întoarce.

Nu vreau să mă vadă. Nu vreau să mă vadă nimeni. Trebuie să mă întorc în camera mea. Fuga, fuga, fuga, fuga.

Când se trezi Arlo, Petra era întinsă în pat, cu ochii în tavan.

— Bună dimineața, îi spuse el de pe podea, simțindu-se înfrigurat și înțepenit.

— Îți amintești de abțibildurile alea fosforescente care se pun pe tavan? îl întrebă Petra. Eu n-am avut niciodată așa ceva. Întotdeauna mi-am dorit.

— Am făcut o încercare cu ele acum câțiva ani, când mă plictisisem să număr oi.

— Te ajutau să adormi?

— Da' de unde – îmi făceam de lucru cu ele până târziu în noapte, încercând să reproduc constelațiile specifice emisferei nordice.

— Oh.

Arlo se ridică de pe podea. Petra se întoarse să-l privească.

— S-ar părea că ai celulită, zise ea şi Arlo studie urmele lăsate pe pielea lui de noaptea petrecută pe covor.

Se strecură în pat lângă ea. Ea se cuibări la pieptul lui şi el îi mângâie gânditor părul.

— Cine e unchiul Jeff? întrebă încet.

— Era un prieten al părinţilor mei, zise Petra şi, din tonul ei, Arlo înţelese că amintirea locului în care fusese şi a ceea ce văzuse noaptea trecută îi era încă vie în minte. Era căsătorit cu Maggie – mătuşica Mags. Dumnezeu ştie ce s-a întâmplat cu ei.

Se întoarse spre Arlo.

— Mai era şi mătuşica Anne. Nu cred că avea vreun partener. Nu-mi erau cu adevărat unchi şi mătuşi, erau prieteni ai părinţilor mei. Veneau adesea în vizită. Cu toţii.

— Azi-noapte... începu Arlo.

— Ştiu, spuse Petra.

O lacrimă mare i se ivi în colţul ochiului şi i se prelinse pe obraz.

— Ce ai văzut azi-noapte? şopti Arlo. Ce ai văzut când erai mică?

— I-am văzut pe toţi făcând-o, spuse Petra, ascunzându-şi faţa în mâini.

— Oh!

— Cred că părinţii mei trebuie să fi fost, ştii tu, unul din cuplurile alea care îşi schimbă partenerii. Cât de dementă e toată treaba asta?

— Dumnezeule, Petra. Câţi ani aveai? Mai ţii minte?

— Trebuie să fi avut în jur de opt ani, cred.

— Atunci ai început să umbli în somn?

— Da.

După ce iau un mic dejun alcătuit din croasante și suc de mere băut direct din cutie, Arlo o privește fix pe Petra.

— Trebuie să închei conturile aici, știi, cu toată povestea asta, înainte de a pleca. Dumnezeule, trebuie să fi fost năucitor, neliniștitor să descoperi, copil fiind, toată treaba asta cu schimbatul partenerilor – dar, adult fiind și privind în urmă, încearcă s-o vezi doar ca pe o chestie absurdă sau amuzantă sau pur și simplu ridicolă. O să lăsăm toate mizeriile astea în urmă, încuiate în această casă. O să închizi ușa peste aceste amintiri fără s-o deschizi mai larg de-atât. O s-o închizi de îndată ce încuiem vechea ușă de la intrare.

Petra ridică din umeri.

Arlo își lăsă mâinile pe umerii ei și o privi cu severitate.

— Ideea e să lăsăm trecutul să-și găsească odihna, Petra. Amândoi. Tu mi-ai arătat acest lucru. Uită-te cât de mult ai făcut pentru mine!

— Probabil că habar n-au ce-am văzut, îi spuse ea. Mă întreb ce-ar zice dacă le-aș spune.

— Și eu mă întreb ce-ar fi zis părinții lui Helen dacă *le-aș* fi spus. Nu uita ce m-ai învățat, anume că există momente când e mai bine să păstrezi tăcerea.

Îi cuprinse fața în mâini.

— Nu poți șterge trecutul, dar, dacă îi dai drumul îndeajuns de blând, îl poți lăsa să-și găsească odihna. Lasă-l să se odihnească. Găsește-ți liniștea. Somn ușor.

Petra îl privi și expresia ei spunea: „Ajută-mă, atunci, ajută-mă, dacă poți".

— Știi poezia aceea de Philip Larkin? Ți-o amintești în versiunea cântată de Nobilii Sălbatici? De fapt, nu ne-au dat voie s-o cântăm la voi la școală. Poezia aceea despre cum părinții te fac cu capul?

Petra încuviință.

— Ei bine, domnului Larkin nu i-ar fi stricat să întâlnească o persoană ca tine, Petra, deși antologiile de poezie modernă s-ar fi putut să aibă ceva de pierdut din asta. Știu că regreți că nu ai o relație apropiată cu ai tăi. Și, Dumnezeule, având în vedere ce ai văzut când aveai opt ani, experiența pe care ai trăit-o în adolescență, când au divorțat, genul de indiferență cu care te-au tratat de-atunci, e de mirare că *nu* ești o persoană cinică, psihotică și acrită. Dar uită-te la tine, Petra. Uită-te la tine, așa cum te văd eu. Văd o femeie nespus de frumoasă, talentată și caldă și atât de curajoasă și de puternică! Și care, mai presus de orice, știe să iubească. Tu chiar știi să iubești. Pentru tine, e ceva instinctiv.

Petra își lăsă capul în pământ. Arlo o cuprinse cu brațul.

— Nu contează ce ai văzut, îi spuse el încet, dar răspicat, pentru că lucrul pe care l-ai descoperit nu afectează în nici un fel viața împlinită pe care o duci acum. Nu e nevoie să te mai duci să te uiți, Petra. Nu trebuie să te mai duci niciodată să te uiți acolo.

Capitolul 54

La începutul lui august, Petra îl anunță că ar trebui neapărat să meargă să-i facă o vizită maică-sii.

— Te-a sunat? întrebă Arlo.

— Nu, șovăi Petra. Dar, ce-i drept, ea nu sună niciodată, continuă, într-un elan de generozitate.

Melinda spuse că ar fi încântată să-și vadă fiica, dar spera că acest nou iubit nu avea o mașină care să împroaște cu gaze, ca individul dinaintea lui. Când Petra îi spuse că Arlo n-avea nici măcar telefon mobil, cu atât mai puțin mașină, o auzi pe maică-sa aplaudând la celălalt capăt al firului.

— Probabil că n-o să fie acasă, îl avertiză ea pe Arlo pe când taxiul pe care-l luaseră de la gară îi lăsa în apropierea casei maică-sii. Oh, și spune-i că îți bei ceaiul fără zahăr și lapte.

Dar Melinda era acasă, împreună cu jumătate dintre găini, care părură să cotcodăcească în cor la Petra și Arlo când intrară. Arlo îi puse atâtea întrebări Melindei, încât ea nu simți nevoia să mai vorbească prea mult despre ea însăși după ce răspunsese la toate. De-acum

terminaseră de discutat despre ouă şi feng shui şi dioxid de carbon şi pantofi din fibră vegetală. Aşa că au stat şi şi-au băut în linişte ceaiul de plante şi s-au uitat unul la altul. Iar Melinda se gândi să-şi întrebe fiica cum petrecuse vara.

— A fost interesant, îi spuse Petra. Interesant.

Făcu o pauză. Simţi că Arlo o privea intens.

— Un vechi prieten al lui Arlo e agent imobiliar. Ghici ce casă avea spre vânzare?

Maică-sa clătină din cap.

— Casa din Randoline Avenue.

— Nu mai spune!

— M-am dus să arunc un ochi pe-acolo.

— De ce Dumnezeu ai făcut asta? se strâmbă Melinda. Era o casă sinistră.

Se cutremură când spuse asta.

— Are o seră de fiţe acum.

— Era sinistră din cauza a ceea ce s-a întâmplat acolo.

— A ceea ce s-a întâmplat?

Petra simţi din nou privirea îngrijorată a lui Arlo fixată asupra ei.

— Divorţul de taică-tău, se încruntă Melinda.

Deodată, Petra nu mai simţi nevoia să răscolească amintirile maică-sii.

— Ştiu, mamă. Eram doar curioasă să văd ce îmi amintesc.

— Ţi-ai amintit multe?

— Nu prea, spuse Petra şi simţi că privirea lui Arlo se îmblânzeşte. Mi-am amintit de boilerul îmbrăcat în husă roşie.

— Îi spuneai Bertie, zise blând Melinda.

— Nu-mi amintesc de asta, spuse Petra.

— Eu da.

Melinda își făcu de lucru punând pe masă încă un rând de fursecuri, care trebuiau așezate cu grijă, ca nu cumva să spargă farfuriile.

— Fiica dumneavoastră e pe cale să se îmbogățească, știați? zise Arlo.

— A, da?

— O mai ții minte pe doamna McNeil? întrebă Petra, cu ochii scânteietori. De când eram la școală?

Melinda păru puțin stânjenită și se uită la Arlo, nu la Petra.

— Da.

— Mai ții minte piatra? Tanzanitul? Ei bine, l-am vândut – urmează să-l folosesc la o brățară de platină.

— Bravo ție, spuse Melinda, uitându-se la prăjitura din fața ei.

Apoi se opri și o privi drept în ochi pe Petra.

— E ciudat, însă, că nu vrei mai degrabă să-l păstrezi.

Consecința faptului că fuseseră s-o vadă pe mama Petrei era că se impunea și o vizită la tatăl ei.

El nu era acasă când ajunseră, dar Petra și Arlo deveniră principalul punct de atracție pentru copii, care îi târâră până în grădină, ceea ce îi oferi lui Mary ocazia să dispară în casă. Când se întoarse John Flint, Arlo se îndreptă hotărât spre el și îi întinse mâna.

— Îmi pare bine să vă cunosc, domnule Flint, eu sunt Arlo Savidge.

John îi aruncă o privire Petrei, în timp ce-i strângea mâna lui Arlo.

— Îmi pare bine, spuse. Aţi bătut atâta drum ca să ne vizitaţi? Puteţi să rămâneţi la prânz sau sunteţi doar în trecere?

— Asta era ideea, tată, zise Petra, dacă nu vă deranjăm.

— Bun, bun. Ei bine, mă duc să mă schimb.

Stând în grădină şi aşteptând să vadă ce se mai întâmplă – fie că era vorba de prânz, de Mary sau de John –, Arlo îşi puse braţul în jurul umerilor Petrei.

— Nu există nici o regulă sacrosanctă care zice că trebuie să fii apropiată de părinţii tăi, să ştii, spuse. Nici măcar nu trebuie să-i placi ca oameni.

— Ştiu, spuse Petra, serios că ştiu.

— Ar fi mult mai rău dacă aţi rupe relaţiile, zise el, şi nici măcar nu v-aţi vorbi. În cazul tău, poate că, pe termen lung, o confruntare în care să le spui tot ce ai pe suflet nu ajută la nimic. Ai doi părinţi şi amândoi au dat-o în bară, dar trebuie că au făcut şi ceva bun, pentru că perspectiva ta asupra dragostei şi căsniciei e una extrem de pozitivă.

În timp ce se gândea la cuvintele lui Arlo, Petra îşi legăna absentă picioarele, lovind de fiecare dată o corabie de piraţi din plastic care eşuase pe iarbă.

— Ceea ce te împiedică să accepţi relaţia cu ai tăi aşa cum e ea este faptul că *tu* ştii prea multe, spuse Arlo, dar *ei* nu ştiu asta. Şi n-or fi ei părinţii cei mai iubitori sau mai afectuoşi, dar pariez pe tot ce vrei că ar fi îngroziţi dacă ar şti că ştii. Aminteşte-ţi – nu asta a fost intenţia lor. E o chestie veche de când lumea, nu-i aşa, să te oripilezi la gândul că părinţii tăi fac dragoste. Dar să-i vezi efectiv făcând sex în grup – ei bine, asta e ceva de neînchipuit. Chestiile pe care le făceau nu erau chiar o formă de depravare, dar nici

ceva prea sănătos nu era. Dar, cu toate astea, a fost un act intim și consimțit.

O lăsă pe Petra să cântărească asta și așteptă ca ea să încuviințeze.

— Dar, pe termen lung, le-a dat viețile peste cap. Și cauza acestui lucru – ca și efectul – te-au urmărit, efectiv, toată viața, Petra.

— Se poate ca asta să fi dus la despărțirea lor, să știi, spuse Petra. Am citit articole despre situații asemănătoare – schimbul de parteneri și partidele în trei se termină de obicei prost.

Arlo se uita la ea.

— La naiba, zise el, și când te gândești că eu și Nige tocmai ne întrebam deunăzi dacă tu și Jenn n-ați vrea să încercăm figura.

Petra îl privi chiorâș o fracțiune de secundă, înainte ca un zâmbet răutăcios să adâncească gropițele adorabile din obrajii lui. Ea îi trase un ghiont. Și el o îmbrățișă.

— Ce se întâmplă aici? întrebă John, ieșind în grădină cu niște sendvișuri pregătite în grabă.

— Domnule Flint, știați că fiica dumneavoastră e noul nume în designul de bijuterii contemporan, de la Hatton Garden până la Hollywood?

— Nu, spuse John, care încă nu-i spusese lui Arlo: „Spune-mi John".

— E căutată de cele mai mari nume ale scenei, ecranului și culiselor.

— Serios?

Petra se gândi că nu era cazul să-i pomenească tatălui ei de doamna McNeil, pentru că nu-și mai amintea dacă el auzise sau nu de ea pe când era încă în viață. Se gândi că probabil nu. În schimb, răscoli în

geantă și scoase una din schițele finale pentru brățara cu tanzanit. O strecurase acolo de dimineață. În caz că s-ar fi oferit cumva ocazia.

John o privi.

— Chestia asta e minunată, zise el și se uită la Petra, iar ea văzu că, de fapt, chiar părea mândru.

Deși Petra nu se simțea pe deplin pregătită să părăsească definitiv Londra peste o lună, când începea semestrul, renunță la apartamentul ei. Nu era cine știe ce sacrificiu; nu se simțise niciodată cu adevărat legată emoțional de el. Și, oricum, Eric o asigurase cu cerul și pământul că era mai mult decât bine-venită la el. De asemenea, în Yarm, Jenn îi dăduse Petrei un rând de chei de la casa ei, legate cu o fundiță de satin roz. „Poți să vii și să pleci când vrei", i-au spus amândoi.

Așa că în septembrie începu școala. Petrei i-a fost cumplit de dor de Arlo în acea primă săptămână; regăsirea lor în weekend se dovedi dulce și pătimașă. Și, deși era tentată să rămână la Jenn în săptămâna următoare, avea atât de mult de lucru încât a fost obligată să se întoarcă la Londra. Charlton avea să-și oprească un comision consistent la primele două brățări pentru care îi asigurase clienți, dar tot el îi sugerase să-și facă propriul site și soțul Ginei o ajuta să-l pună la punct.

— O să facem din asta galeria ta virtuală, îi spuse el și ideea îi rămase în minte.

În curând începură să curgă comenzile pentru cercei, agrafe și coliere împletite.

Și, într-o zi, după ce stătuse o bună bucată de vreme cu ochii în tabele, Petra scrise „ateliere bijutieri Yorkshire" într-un motor de căutare de pe Internet și

rămase surprinsă de ceea ce descoperi. Dar își dădu deodată seama că Eric se uita peste umărul ei. Se fâstâci, încercând să închidă pagina, dar Eric își puse mâna peste a ei, pe mouse.

— E în regulă, Petra, spuse el și zâmbi. Totul e în regulă.

Și ea știa că Eric avea dreptate. Se gândi la cât era de norocoasă. Din Londra până în Hong Kong, via Yorkshire, lumea nu era chiar atât de mare, de fapt – nu când era plină de prieteni.

Brățara era gata. Era exact așa cum și-o închipuise Petra. Se simți cuprinsă de euforie. Aranjă să fie fotografiată profesionist din toate unghiurile. Kitty și Eric o copleșiră cu laudele și Gina aduse șampanie.

Charlton o informă că actrița avea să vină în două săptămâni după ea.

— Acum mă apuc în forță de brățara cu smarald, râse Petra.

De îndată ce Petra află că banii erau pe drum, se schimbă ceva în ea. La început a fost o schimbare subtilă. Trecu de la a privi bijuteria de câteva ori pe zi la a-i arunca doar câte o privire din când în când, apoi la a nu o mai scoate deloc din cutie. Toți simțiră că o tulbura ceva, dar nu lăsă pe nimeni s-o iscodească, pentru că nici ea nu era întru totul sigură ce anume o preocupa în asemenea măsură.

În timpul weekendului petrecut în Yorkshire, se trezi într-o noapte din somn. Ieși din dormitorul lui Arlo și trecu din camera de zi în bucătărioară. Nu aprinse lumina; moșmondi la capacul ceainicului pe întuneric, stropind totul în jur. Puse apa la fiert. Luă o

cană, un pliculeț de ceai, turnă lapte deasupra fără să verse o picătură.

Se așeză, pe întuneric, pe canapeaua lui Arlo.

— Nu cred că asta e ceea ce ți-ai dori, spuse încet.

Și repetă întruna această propoziție.

Petra nu umbla în somn. Era perfect trează.

Nu știa sigur cât timp stătuse astfel, dar, când se întoarse în dormitor, cu picioarele înghețate și un început de durere de cap, văzu că era aproape patru dimineața. Își puse o pereche de șosete de-ale lui Arlo și se strecură în pat, cuibărindu-se în spatele lui.

— Dormi?

Se părea că da.

— Dormi? întrebă ea puțin mai tare, înghiontindu-l. Dormi?

— Acum nu mai dorm, spuse el somnoros.

— Nu pot s-o fac, zise Petra, cu o voce tremurândă.

El se întoarse spre ea. Cum ochii i se obișnuiseră cu întunericul, văzu că el o privea țintă.

— Ce nu poți, domnișoară Flint? Ce nu poți să faci?

— Nu pot s-o fac, Arlo, zise. Nu pot să renunț la tanzanitul doamnei McNeil. Nu montat în acea brățară. Nu ca să fie dus în America.

Era îngrozită de perspectiva de a-i da vestea lui Charlton. Actrița urma să sosească vineri. Când Petra se târî în sfârșit de la atelier până la Galeria Charlton Squire, spre sfârșitul după-amiezii de luni, avea o senzație de rău fizic.

— N-arăți prea bine, dragă, zise Charlton. Totul e în regulă?

— Nu, șopti Petra, nu e.

Charlton părea de-a dreptul masiv în ziua aceea, îmbrăcat complet în negru; purta la gât un craniu cu două oase încrucișate, incrustate cu diamante.

Începu să vorbească poticnit, lăsând propozițiile neterminate pe măsură ce prindea elan. Charlton o ascultă cu atenție și apoi, după un răstimp chinuitor de tăcere în care o luă cu ameteală, el începu să râdă.

— Mă întrebam când o să spui asta, spuse el. Mă mir că ți-a luat așa mult.

— Poftim?

Petrei îi trecuse ameteala, dar privirea îi era încă tulbure; studia nedumerită expresia lui Charlton.

— Draga mea, de când ți-am văzut modelul pe hârtie – nu mai zic de macheta de metal cu afurisita de bomboană –, am început acțiunea de repliere.

— Ce anume?

— Planul B, Pet, planul B.

Se opri.

— Azi e luni. Trebuie să dau un telefon. Scuză-mă o clipă.

Dispăru în biroul lui, lăsând-o pe Petra să supravegheze galeria și, până să se întoarcă el, vânduse o pereche de cercei de-ai ei și una din cataramele lui Charlton.

— Ne întâlnim la stația de metrou Oxford Circus, mâine-dimineață la zece, zise el. Și adu și brățara.

Nici Arlo, nici membrii Atelierului de 3 n-o putură lămuri pe Petra ce era la stația de metrou Oxford Circus.

Charlton o conduse pe Petra câțiva metri de-a lungul lui Regent Street, înainte de a coti pe o străduță

laterală. Sună la interfonul unui birouaş. Li se deschise uşa şi urcară pe o scară abruptă până la ultimul etaj. Încăperea părea înghesuită, pentru că cea mai mare parte din ea era ocupată de o cuşcă mare, în care erau mai multe seifuri. La un birou erau aşezate două femei tinere.

— Bună, Charlton, spuseră ele.

— Ea e Petra Flint, o prezentă el.

Se întoarse spre Petra.

— Doamna aceasta reprezintă una din puţinele companii care mai exploatează tanzanit. Iar doamna cealaltă e de la fundaţia care promovează exploatarea ecologică şi iniţiativele *fair-trade.*

— Am auzit că aveţi să ne arătaţi ceva, spuse aceasta, cu privirea îndreptată spre geanta Petrei.

— Charlton ne-a spus c-o să ne dea pe spate, zise cealaltă.

Neştiind foarte limpede despre ce era vorba, Petra scoase cutia din geantă şi le arătă femeilor brăţara. „E minunată!" „Uluitoare!" Petrei nu-i trebui mult să-şi dea seama că atenţia lor era îndreptată în primul rând asupra pietrei, nu a ansamblului.

— Puteţi să ne oferiţi ceva identic? întrebă Charlton.

— Nu vorbi prostii, Charlton, zise prima femeie. E tanzanit. Normal că nu vă putem oferi ceva identic. Dar trebuie să avem ceva asemănător.

Descuie cuşca, deschise un seif şi scoase câţiva săculeţi de piele albă. Fiecare conţinea o piatră de proporţii.

— Dar s-ar putea să trebuiască să alegi o formă diferită, îi spuse Petrei, de parcă îşi cerea scuze. Şi, desigur, va trebui să modifici şi montura în funcţie de forma noii pietre. Putem să găsim ceva cu o greutate

apropiată, dar culoarea pietrei tale e realmente de excepție. N-o să găsim nici una atât de albastră. Spune-mi mai multe despre ea – cum ai obținut-o? Ai evaluat-o?

— O am de mai bine de șaisprezece ani. Mi-a fost lăsată moștenire de o doamnă al cărei soț era prospector în Tanzania în anii '60; căuta rubine pe vremea aceea, pentru că, desigur, nimeni nu descoperise încă existența tanzanitului. Așa că nimeni altcineva n-a mai fost în posesia acestei pietre. Cred că e un aVE, cristalin. 39,43 de carate.

— Oau.

— De două ori oau, zise cealaltă femeie.

Îi zâmbi larg Petrei.

— Și, categoric, nu e de vânzare?

Petra râse și clătină din cap.

— Nu. Niciodată.

Așa că Petra nu se îmbogăți chiar de la prima brățară, pentru că trebui să acopere, din profit, prețul unei noi pietre. În cele din urmă, actrița se alese cu un pic peste 40 de carate de tanzanit, ceea ce, socoti ea, era mai bine decât un pic sub. Chiar dacă forma acestuia nu era la fel de fascinantă ca aceea a tanzanitului Petrei și noua piatră bătea mai degrabă în violet decât în albastru, tot uluitoare se dovedea. Doar că nu mai avea întocmai culoarea viselor.

Epilog

A mai umblat Petra Flint în somn? Uneori, dar Arlo o veghea când se ridica din pat şi, de obicei, ea se învârtea doar prin faţa uşii de la dormitor înainte de a face cale întoarsă.

Şi Arlo Savidge s-a vindecat de insomnie? Nu întru totul, cu siguranţă nu peste noapte, dar problema s-a atenuat simţitor. Şi, dacă mai erau nopţi în care nu reuşea să adoarmă, descoperi că să-şi privească iubita era mult mai liniştitor decât să studieze crăpăturile din tavan. Nu mai exista nici un motiv anume pentru a rămâne treaz, doar un vechi năravdecare învăţa treptat să se dezbare. Şi, dacă aude zgomote în miez de noapte, se trezeşte şi o conduce înapoi în pat.

El i-a păstrat secretul şi ea l-a păstrat pe-al lui şi au găsit un reazem atât de sigur unul în celălalt, încât ştiu că orice necazuri sau probleme vor mai avea de întâmpinat, oricât de mari, le vor putea înfrunta împreună. Veghind fiecare asupra inimii celuilalt.

— Ah, întoarcerea copilei sălbatice, o întâmpină Kitty pe Petra, revenită după un sejur de două săptămâni în nord.

— Ce mai faci, Kitty?

Petra o îmbrăţişă îndelung.

— Într-o bună zi o să-ţi fac o surpriză, Petra. O să mă urc într-un tren şi o să-ţi fac o vizită neaşteptată. Îi tot dai cu căutarea unui atelier şi inspiraţia pe care ţi-o oferă peisajul. Pariez că te-aş găsi tolănită pe canapeaua lui Jenn, uitându-te la televizor ziua în amiaza mare.

Petra râse. Şi apoi rămase pe gânduri.

— Chiar, de ce nu vii să ne faci o vizită, Kitty? O să te duc la Whitby. Ţi-ar plăcea la nebunie. O comunitate *goth* şi lignit splendid şi cartofi prăjiţi delicioşi. Vino, te rog.

Kitty se întoarse la bancul de lucru, dar, după expresia ei, Petra înţelese că reflecta asupra invitaţiei.

— Poate.

— Spune-mi în ce zi! râse Petra, entuziasmată.

— Luna viitoare, poate? Altfel va trebui să aştept până după Crăciun.

— Oh, Kitty, te rog, vino.

— Cât timp rămâi de data asta? o întrebă Gina, aducându-i o ceaşcă de cafea.

— Vreo două săptămâni, de fapt. Trebuie să mă apuc de lucru la brăţara cu cele trei rubine. Unde-i Eric?

— A zis că apare până la prânz.

Mobilul Petrei ţârâi, semn că primise un mesaj.

— Probabil că el e.

Mama zice k te asteapta de Craciun.

Petra se uită la mesaj şi se încruntă: cine naiba o fi fost? Nu recunoştea numărul. Oare era Tinks, prietena sărită a maică-sii? Nu se putea să fie taică-său, asta ar fi fost absurd. Trimise un mesaj înapoi.

Cine e?

Nu primi nici un răspuns. Trebuie să fie echivalentul unei atingeri de fire, își zise Petra. Șterse mesajul și nu se mai gândi la asta până când telefonul țârâi din nou, o oră mai târziu.

Eu sunt.

Pentru Dumnezeu!

Care eu?

O nouă perioadă de așteptare interminabilă. Petra începea să se enerveze.

Arlo, zapacito – cine credeai k e?

Petrei îi tremurau degetele pe taste în timp ce încerca să găsească opțiunea de apelare a numărului, în loc să trimită un mesaj de răspuns.

— Alo? răspunse Arlo, ca și cum habar n-ar fi avut cine-l putea suna la ora asta.

Mergea de la un curs la altul și nu voia să-l vadă băieții punând în practică ceea ce școala interzicea în timpul orelor.

— Arlo? Eu sunt. Al cui e telefonul ăsta?

— Al meu.

Părea ofensat.

— Dar tu n-ai mobil.

— Ba am. Începând de azi.

— Dar de ce ți-ai luat așa ceva?

Urmă o pauză.

— Pentru că îți duc dorul.

Făcu o nouă pauză.

— Îți duc dorul când nu ești aici.

Petra era prea copleșită pentru a-i putea răspunde.

— Oricum, mama voia să știe dacă ai vrea să vii la ea de Crăciun.

— Mi-ar face mare plăcere, spuse Petra.

— Să-i trimit eu un mesaj sau îi trimiți tu? întrebă Arlo.

— Trimite-i tu, râse Petra. N-o să-i vină să creadă.

Cu vreo două săptămâni înainte de Crăciun, la puțin timp după vizita lui Kitty, Arlo și Petra veniseră la Londra și stăteau pe canapeaua lui Eric, citind ziarele de duminică. Sau, mai bine zis, Arlo încerca să citească ziarul, în timp ce Petra se tot foia.

El o fixă de după unul din suplimente, cu o privire severă.

— Citești asta? întrebă ea.

— Mi-ar plăcea să pot, spuse el.

Ea se târî pe canapea și îi luă ziarul din mână.

— Pot să-ți spun ceva?

— Apoi o să mă lași să citesc ziarul în pace?

— Promit, spuse Petra.

Arlo o privi în timp ce ea inspira adânc.

— Chestia e că... ei bine, știu ce vreau să fac.

Se opri.

— Cu tanzanitul.

— Am mai auzit-o p-asta, râse Arlo, întorcându-și privirea spre teancul de ziare, gata să ia altul de-acolo.

— Nu – vreau să spun, de-adevăratelea. Și chiar e de-adevăratelea. Mai știi când m-a dus Charlton să cumpăr noua piatră pentru prima brățară? Și le-am cunoscut pe femeile acelea minunate din birouașul lor dement, cu o cușcă uriașă? Ei bine, una din ele e administrator la fundația care se asigură că exploatarea se desfășoară în conformitate cu standardele etice și că un procent din profiturile anuale din industria tanzanitului este redirecționat către comunitatea Masai.

Arlo nu era sigur unde putea să ducă asta.

— Există un mic muzeu, spuse Petra, lângă una din minele părăsite.

Se opri. Ochii îi scânteiau.

— O să le donez lor tanzanitul. Ca să-l expună în cadrul muzeului. Astfel, doamna McNeil se poate întoarce în Tanzania. Le-am zis că le-o cedez cu condiția să facă parte din expoziția permanentă și să devină cunoscută sub numele de tanzanitul Lillian McNeil.

Esther Savidge nu era sigură cu ce fel de Crăciun era obișnuită Petra, drept pentru care hotărî că soluția ideală era s-o invite să ia parte la un Crăciun după rețeta Savidge. Care se deosebea probabil foarte puțin de felul cum era sărbătorit Crăciunul în întreaga lume. În Potters Bar. Sau în North Finchley. Sau în Yarm. Sau în Brondesbury. Stokesley. New Cross. Hong Kong. Chelsea. Hatton Garden. Ba chiar în Watford. Sau în Kent.

— De obicei noi facem friptură de gâscă; e bine așa? o întrebase pe Petra la telefon.

— E foarte bine, spusese Petra.

Și a fost. A fost delicios.

Singurul aspect asupra căruia Petra nu era lămurită fusese deschiderea cadourilor. De obicei, îi plăcea să își desfacă toate cadourile în zori. Membrii familiei Savidge, se dovedi, și le deschideau după prânz. Cu o atitudine calmă, degajată. Fiecare persoană deschizând, pe rând, un singur cadou.

Un șal de cașmir. Romane cartonate pe care pusese mai demult ochii, dar pe care le așteptase să apară în ediție broșată. Ulei de baie Jo Malone. Un calendar ilustrat minunat, cu peisaje din North Yorkshire, fotografiate de Joe Cornish. O pereche de tenișI, pentru că

Arlo spusese că ea susţinea întotdeauna că trebuie să se menţină în formă. Şi un plic pe care era scrisă litera „P".

Pe acesta avea să-l lase ultimul. Erau doar bonuri valorice sau chestii de-astea.

— Ăsta e de la tine? îl întreabă pe Arlo când n-a mai rămas decât plicul.

El încuviinţează.

Ea îl desface. Scoate ceea ce conţine. O foaie A4 cu titlul „Itinerar". Şi două bilete de avion. Destinaţia: Aeroportul Internaţional Kilimanjaro. Data: 17 februarie.

Se uită lung la Arlo.

— Atunci e vacanţa intersemestrială, explică el, ridicând nonşalant din umeri, ca şi cum ar fi fost totuna cu un weekend în Cotswolds. M-am gândit că ar trebui să însoţim tanzanitul Lillian McNeil în drumul său spre casă.

Ea îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui în timp ce Esther aplaudă încântată.

Petra se uită din nou peste itinerariu, absorbind mai multe informaţii de data asta. Include o drumeţie de şase zile până pe Kilimanjaro, spre a vedea răsăritul soarelui de pe culme pe data de 23 februarie.

Ochii îi sunt scăldaţi în lacrimi. Totul e de necrezut. Dar, de fapt, e purul adevăr, pentru că stă scris, negru pe alb, pe foaia A4 pe care-o ţine în mână.

Arlo îi rezervă Petrei o ultimă surpriză, chiar dacă ea pretinde că nu-i plac surprizele. Dar aceasta este o întrebare pe care vrea să i-o adreseze când vor fi ajuns în vârful muntelui Kilimanjaro, muntele din visele Petrei. Şi, deşi Arlo ştie ce va răspunde Petra, abia aşteaptă s-o întrebe, oricum.

Nota autoarei și mulțumiri

Tanzanitul este una dintre cele mai căutate pietre prețioase din lume. Spre deosebire de ororile și fărădelegile din comerțul cu diamante „de conflict" sau „însângerate", s-au semnat protocoale prin care se garantează că tanzanitul este comercializat pe filiere legale și transparente de către distribuitori autorizați. Tanzanitul este singura piatră prețioasă căreia i s-a acordat în mod oficial un „certificat de sănătate" (la Convenția Internațională de Gemologie din Tucson, 2003). Pentru a promova moștenirea tanzanitului și a-i menține integritatea, a fost creată Fundația pentru Tanzanit, o organizație non-profit, finanțată de industria de exploatare a tanzanitului.

Fundația pentru Tanzanit monitorizează atent metodele de exploatare și vânzare și acționează în scopul menținerii corectitudinii distribuției de tanzanit, subliniind totodată importanța conștientizării problemelor sociale și a metodelor etice de operare. Dedicată scopului de a schimba cu adevărat în bine viața comunității din

zona de exploatare a tanzanitului, fundația finanțează programe de dezvoltare socială și economică. Proiectele sale sunt importante și durabile și, până în momentul de față, includ o policlinică, un centru comunitar, Școala primară Nasinyai și o nouă școală gimnazială, îmbunătățirea infrastructurii, programul de asistență pentru minele mici și aprovizionarea cu apă potabilă pentru 2 000 de săteni și 4 500 de vite.

Le rămân îndatorată lui Alex Duxbury și Gabriellei Endlin de la Fundația pentru Tanzanit pentru că mi-au dat ocazia să petrec multe ore captivante în compania lor, pentru că mi-au oferit materiale fascinante și mi-au permis să stau în „cușcă", înconjurată de tanzanite uluitoare. Vă mulțumesc nespus.

Din Hatton Garden până în Runswick Bay, adunarea de material pentru scrierea acestei cărți a fost o încântare – unul din avantajele profesiei mele. Le sunt extrem de recunoscătoare lui Dan și personalului de la Bellore (Greville Street, nr. 39, Londra, EC1N 8PJ, www.bellore.co.uk); de asemenea, Louisei Fennell, lui Sean Leane, Anei de Costa, lui Andrew Howe de la Wright & Teague, lui Kate Reardon, Petrei Bishai și studenților ei de la Colegiul Kensington & Chelsea – vă mulțumesc pentru că mi-ați permis să stau la povești cu voi și/sau să casc gura.

Îi mulțumesc în mod special lui Sam Barbic pentru că m-a primit cu atâta generozitate în lumea ei somnambulă și mi-a dat voie să arunc o privire și să iscodesc pe-acolo. Îi doresc somn ușor.

Lui Nigel și Jennifer Garton – vă mulțumesc pentru că mi-ați permis să vă împrumut numele și pentru deosebita ospitalitate cu care m-ați găzduit în Nord.

Când eram la şcoală, profesorii se plângeau adesea de obiceiul meu de-a visa cu ochii deschişi. Acum, o parte a profesiei mele constă tocmai în a face acest lucru! Totuşi, cuvintele mele ar rămâne o nebuloasă sau, în cel mai bun caz, în memoria laptopului meu, dacă n-aş avea parte de ajutorul profesionist al echipei calificate care mă susţine.

Le mulţumesc din inimă tuturor celor de la editura cu care lucrez, HarperCollins – în special lui Lynne Drew, minunata mea editoare şi prietenă, lui Claire Bord şi Victoriei Hughes-Williams; Amandei Ridout; lui Lee Motley; lui Damon Greeney, lui Karen Davies şi Sylviei May; lui Elspeth Dougall, Wendy Neale şi Clive Kintoff; Leisei Nugent şi lui Lucy Upton; lui Marie Goldie şi echipei din Glasgow.

Totuşi, dacă n-ar fi existat minunatul şi înţeleptul meu agent, n-aş fi găsit niciodată o editură care să mă publice, astfel că îi rămân îndatorată lui Jonathan Lloyd, numit şi J.Llo, de la Curtis Brown Ltd, lui Alice Lutyens şi Camillei Goslett, care îl întrerup pe domnul Lloyd în mijlocul unor Şedinţe Foarte Importante şi Prânzuri Prelungite când vreau să stau de vorbă cu el. Mary Chamberlain, redactorul meu cel plin de râvnă, şi Sophie Ransom, agentul meu publicitar sârguincios, completează Echipa North.

Vă mulţumesc tuturor pentru sprijin, pentru distracţie – şi pentru succes.

Personalului de la Biblioteca Haringey, în special lui Susan, Hilary, Germaine şi Lai-Ming, vă mulţumesc pentru că mi-aţi oferit acces la o lume de basm şi pentru bine-venitele ceşti de cafea.

Mulţumesc, Jonny Zucker, pentru Fabs şi Minstrels şi bârfele de la birou.

În culise şi în afara programului, cele mai calde mulţumiri se îndreaptă spre familiile Cohen şi Sutcliffe şi spre Jerney de Vries. De asemenea, spre clubul iniţiaţilor de la Earls Farm, în special spre Souki, Sue şi Sarah.

În sfârşit, mulţumiri lui Jo şi Luce şi Kirsty şi Sarah (din nou), lui Kle şi Jeanette şi verişoarei Kate şi lui Melanie şi Karen. Când vine vorba de prieteni, sunteţi nişte nestemate nepreţuite şi vă iubesc mult.

www.cancerreasearchuk.org (în amintirea minunatei mele prietene Liz Berney, 1968-2005)

www.rhysdanieltrust.org

În colecția „Romance"
au apărut:

Maeve Haran – *Tot ce-și dorește ea*
Sheila O'Flanagan – *Dragoste și matematică*
Ellen Feldman – *Iubirea secretă a Annei Frank*
Jane Asher – *Toată lumea pierde*
Alexandra Ares – *Visătoarele*
Freya North – *Confesiuni nocturne*

În pregătire:

Jilly Cooper – *Vrăjeală!*
Carol Gilligan – *Kyra*
Esther Freud – *Casa de la malul mării*